

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GUARDIAN
OF THE
DROWNED
EMPIRE

FRANKIE DIANE MALLIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN KORUYUCUSU

FRANKİ E Dİ ANE MALL Sİ

Seven Queens Yayınları

Copyright © 2022 by Frankie Diane Mallis

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımcısı: Stefanie Saw

Kopya Editörü: Danielle Dyal

ISBN 978-1-957014-03-6 (Ciltli)

ISBN 978-1-957014-04-3 (Ciltsiz)

İçindekiler

Adanmışlık

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN KIZI

1. İLK PARŞÖMEN:

2. BİRİNCİ BÖLÜM

3. İKİNCİ BÖLÜM

4. ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

5. DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

6. BEŞİNCİ BÖLÜM

7. ALTINCI BÖLÜM

8. YEDİNCİ BÖLÜM

9. SEKİZİNCİ BÖLÜM

10. DOKUZUNCU BÖLÜM

11. İKİNCİ PARŞÖMEN:

12. ONUNCU BÖLÜM
13. ONBİRİNCİ BÖLÜM
14. ON İKİNCİ BÖLÜM
15. ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
16. ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
17. ON BEŞİNCİ BÖLÜM
18. ON ALTINCI BÖLÜM
19. ON YEDİNCİ BÖLÜM
20. ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
21. ON DOKUZUNCU BÖLÜM
22. ÜÇÜNCÜ PARŞÖMEN:
23. YİRMİNCİ BÖLÜM
24. YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
25. BÖLÜM YİRMİ İKİ
26. BÖLÜM YİRMİ ÜÇ
27. BÖLÜM YİRMİ DÖRT
28. BÖLÜM YİRMİ BEŞ
29. BÖLÜM YİRMİ ALTI
30. BÖLÜM YİRMİ YEDİ
31. YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
32. BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

33. OTUZUNCU BÖLÜM

34. OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

35. BÖLÜM OTUZ İKİ

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN

LUMERİA İMPARATORLUĞU

BAMARYAN KONSEYİ

UNVANLAR VE HITAP BİÇİMLERİ

SÖZLÜĞÜ

LÜMERYAN GEÇİŞ TÖRENLERİ

TEŞEKKÜRLERİ

AYRICA FRANKIE DIANE MALLIS

YAZAR HAKKINDA

İlk Romanlar Kulübü için: Donna, Janine ve Sara. Tamam, evet, teknik olarak bu benim ikinci romanım. Gerçi eskiden ilkinin bir parçasıydı. Ama daha da önemlisi, siz üçünüz olmasaydınız buraya asla gelemezdim.

Lumerian İmparatorluğu (Lumeria Nutavia)

Bamaria Haritasi

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN KIZI

PREVIOUSLY...

Leydi Lyriana Batavia'nın on yedinci yaş gününün gecesinde, nihayet zengin ve siyasi açıdan önemli bir asilzade olan Lord Tristan Grey ile flört etmeye başlar. Ancak kutlamaları, bir gün Yüce Leydi olarak ülkeleri Bamaria'yı yönetecek olan en büyük kız kardeşi Leydi Meera'nın Vahiy Töreni'ne katılması nedeniyle duraksar. Kuzeni ve en iyi arkadaşı Leydi Julianna da törene katılacaktır.

Lyr ve Tristan gizli bakışlarını ve dokunuşlarını paylaşıırken, Jules'un kürsüye çıkmasıyla tören aniden durur. Vahiy Töreni bir Lumerian'ın doğumdan sonraki büyü bağını ortaya çıkarır. Bu, büyü ortaya çıktığında Senato'nun bir vorakh'ı ya da yasak gücü kolayca tespit edebilmesi için yapılır. Jules hemen tek vizyonu olduğunu göstermeye başlar. Lyr'in dehşeti karşısında kuzeni gözlerinin önünde İmparator tarafından tutuklanır.

-İmparator'un ve kuzenini kaybederken oturup sakince izlemek zorundadır. Ka'nın Vorakh'ı avladığı Tristan da dahil olmak üzere törendeki herkes Jules'e düşman olmuştur. Lyr duygularını gösteremez, aksi takdirde ailesinin geri kalanının bu olaya karışıp zarar görme ihtimali vardır. Başka bir yönetici aile,

Ka Azria, hepsi bu nedenle İmparator tarafından öldürüldü. Meera'nın geldiğinde büyüü zayıf ve tuhaf görünür ama Jules'u kurtarabileceğine inanan Lyr'i endişelendirecek kadar değildir. Tristan'ı kovar, koruması Markan'dan yardım almaya çalışır ama sonunda uyuşturularak Ka'sının kalesi Cresthaven'a geri .

Lyr'in babası, Arkasva ve Bamaria'nın hükümdarı, Meera'nın aslında vizyonları olduğunu, ancak bunu örtbas ettiğini ve şimdi Lyr, Meera ve ortanca kız kardeşleri Morgana'nın kan yemini etmelerini beklediğini ortaya çıkarır. Meera'nın durumunu ya da babalarının bunu örtbas etmedeki rolünü kimse bilmemelidir. Yemini bozmak ölüm demektir ama Lyr yemin eder.

İki yıl sonra, Lyr on dokuz yaşına giriyor ve Vahiy Töreni'ne katılacak. Ancak son iki yıl çok ağır geçmiştir. Morgana ikinci vorakh olan zihin okuma yeteneğini geliştirmiştir. Ve şimdi Lyr sadece iki kız kardeşin sırlarını saklamakla kalmayıp, aynı zamanda vorakh onlar için zayıflatıcı olduğundan bakımlarının çoğunu da üstlenmek zorundadır. Yakın zamanda gerçekleşen bir akadim saldırısından sonra şehre girmemesi konusunda uyarılmasına rağmen Lyr, sakladığı sırlardan ya da ilişkilerini Ka'sının sırlarını saklamak için bir kalkan olarak kullandığından haberi olmayan Tristan'la birlikte dışarı çıkar. Şehirde Lyr, aynı zamanda kütüphaneci olan yarı Afeyan bir kuyumcudan paha biçilmez bir aile yadigârı alır. Tristan da başka bir vorakh keşfeder ve tutuklar. Lyr, İmparator'un adamlarının, yabancı askerlerin sokaklarda dolaştığını fark eder; babasının iktidara geldiği isyandan bu yana varlıkları uzun süredir artmaktadır. Askerler sokaklarda genç bir adama saldırmaktadır. Rhyan Hart, ülkesinden sürgün edilmiş yeminli bir soturion ve Lyr'in ilk aşkı ve ilk öpücüğü. Lyr kavgayı durdurur ve Rhyan'ı Tristan'ı kızdıracak şekilde Cresthaven'a geri getirir. Evde Meera son imgeleminde Lyr'in siyah bir seraphime dönüştüğünü gördüğünü açıklar. Lyr bu görüntüyü o gün daha önce iki kez görmüştür ancak ne olduğunu bilmemektedir.

sadece babasının Bamaria'nın gerçek hükümdarı olmadığını ima eden "*Shekar Arkasva*" ifadesiyle ilişkili olduğu anlamına gelir.

Törende Lyr'in bağları çözülür ve dehşet içinde hiçbir sihir göstermez. Onun vorakh sakladığına inanan İmparator, hangi vorakh'ı sakladığını belirleyene kadar onu tutuklatır ve hapsedtirir. O gece Rhyan hücrelerini korur ve onu rahatlatmaya yardım eder. Test nihayet uygulandığında, Lyr'in büyüsü olmadığı ortaya çıkar. Büyücü Akademisi'nden atılır. Ancak ona bir soturion olarak sürgünden kurtulma şansı verilir. Kendini kanıtlamak ve İmparator tarafından sınanmak için yedi ayı olacaktır.

Lyr, Rhyan'a savaşta Rhyan'ın gücünü çağırmasına izin verecek ama aynı zamanda aralarında bir ilişki olmasını da yasaklayacak bir kan büyüsü olan kaşonim ile bağlanmıştır. Lyr, güçleri olmayan Lumerianlar hakkında daha fazla şey keşfetmeye çalışır, ancak tek kaynak materyali, ölümsüz bir elçi olan Mercurial'ın ödünç aldığı Tanrıça Asherah hakkında bir parşömen gibi görünmektedir. Acımasız savaşçı eğitiminin yanı sıra sınıf arkadaşlarının sık sık saldırı ve tacizlerine dayanabileceğine inanmayan Lyr, İmparator'un testini geçemezse en azından Tristan'ın Ka'sının onu koruyabileceğini umarak Lord Tristan'la nişanlanmayı denemek için eğitimi atlamaya karar verir.

Ancak Tristan'ın Ka'sının başı olan büyükannesi bunu reddeder. Lyr'e babasını tahttan indirmeye çalışan isyancıların geri döndüğünü ve başka bir saldırı planladıklarını söyler. Siyah Seraphim'i sembol olarak kullanmaktadırlar.

Lyr bir ay boyunca Rhyan'a karşı artan çekimiyle savaşırken bir yandan da kız kardeşlerine bakmaya, Tristan'ı mutlu etmeye ve Emartiler hakkında daha fazla şey keşfetmeye çalışır. Ancak Soturion Akademisi'ne saldırdıklarında Lyr, Rhyan'ın onu sadece bir soturion olması için eğitmediğini, aynı zamanda koruması olduğunu öğrenir.

Saldırı akademide gerçekleştiği için İmparator bilgilendirildi ve Bamaria'ya geri dönecek.

Lyr'in o gece akademinin arenasında dövüş eğitimi alması planlanmıştır, ancak katılamadan önce Meera'nın bir imgelem gördüğünü öğrenir. Lyr kız kardeşine yardım etmek için eve koşar ve birkaç yara alır. Eğitime geç kaldığında, kendini temizleyemeden geri döner ve Rhyan onu görür ve yaralandığını fark eder. Zayıflamış haliyle dövüşemeyeceğini ve Imperator'un gözetiminde oturamayacağını bildiğinden, ona gücünü vererek kashonim'i çağırmasını sağlar. Ancak dövüş sona erdiğinde, İmparator onun eğitimi atladığını bildiğini ve böylece aralarındaki anlaşmayı bozduğunu açıklar. Sınavına hazırlanmak için üç aylık zamanını elinden alır ve onu dört kırbaç çarptırır.

Yaralanan Lyr'e bütün gece Rhyan bakar ve ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini, ancak ayrı kalacaklarına dair ettikleri yemin nedeniyle bu hislerini eyleme dökmeyeceğini açıklar. Lyr, Meera'nın sırrını ifşa edebileceklerinden korktuğu için iki yıldır ilk kez birinin kesik ve çürükleriyle ilgilenmesine izin verir. Ertesi sabah, ölümsüz Mercurial Lyr'e tekrar yaklaşır ve onu bir pazarlığa çekmeye çalışır. Ona hayatta kalmak ve ailesini korumak için ihtiyaç duyduğu sihirli gücü verecektir ama Lyr bunu reddeder. Afeya ile yapılan anlaşmaların ölümcül olabileceğini bilmektedir.

Rhyan, babası tarafından dövüldüğünü ve eğitim sırasında kendi büyüüne ve gücüne dokunmasının engellendiğini açıklar. Onu akademi dışında gizlice hayatta kalması için eğitebileceğine inanmaktadır. Hâlâ yaralı olan Lyr, teklifini düşünmesi için eve gönderilir, bunun fazladan bir iş olacağını ve onu daha da fazla onunla birlikte olmaya zorlayacağını bilmektedir - arkadaşlıkları ve çekimleri derinleştikçe daha da zorlaşan bir şey.

Evde, sınıf arkadaşı Tani'nin kendisine ve babasına saldıran isyancı grubun bir üyesi olduğunu öğrenir. Lyr Tani'yle dövüşür ve belki de hayatta kalabilecek güce sahip olduğunu fark eder. Dövüş sona ermeden önce Tani, Rhyan ve Lyr arasında bir şeyler olduğunu bildiğini ve yasadışı olarak kashonim kullandığını açıklar. Lyr'in teyzesi Arianna kavgayı ayırır ve ertesi sabah Lyr kararını verir: Rhyan ile antrenman yapmaya hazırdır. Ancak tam seçimini yaparken Mercurial ortaya çıkar ve bir gün onu bir pazarlığa zorlayacağını ve bildiğinden daha fazla güce sahip olduğunu ima .

ILK PARŞÖMEN:
BLOOD OATH

BİRİNCİ BÖLÜM

(İKİ YIL ÖNCE)

Bir ay. Jules'u gördüğümünden beri bir ay geçmişti. Bastardmaker onu aldığından beri. Imperator onun tutuklanmasını emrettiğinden beri.

Gözlerimi sıkarak kapattım, güneşin ters yöne dönmesini, penceremin camından o kadar parlak bir şekilde parlamasını durdurmasını diledim. Nasıl tekrar gündüz olabilirdi? Dışarısı nasıl bu kadar aydınlık ve güzel olabilirdi? Kıyıya çarpan dalgaların ve okyanus esintisiyle şarkı söyleyen kuşların seslerinin Jules...Jules.... iken devam etmesine nasıl izin verildi?

Yatağında yuvarlandım, yüzümü iki yastığın arasına gömdüm. Sanki düşüncelerimi, anılarımı boğabilirmişim gibi. Sanki zamanı durdurabilirmişim gibi.

Bir hıçkırık göğsümü parçaladı ama gözlerimde yaş yoktu. Yanaklarım ve yastıklarım kuruydu ve günlerdir de öyleydi. Gözyaşlarım tükenmişti.

Ablam Morgana koridorda tepindi, ayak seslerinin bıkın temposu onu ele veriyordu. Kapımın önünde durakladı. Kapı çalınana kadar bir an geçti. Karnımı tutarak yastıklarına daha da gömüldüm. Yemek yemem gerekiyordu. Midem ağrıyordu ve bulantı içimi kemiriyordu.

Çok acıkmıştım. Ama yatağımdan kalkma, ağzıma yemek koyma, çiğneme, tatma, yutma düşüncesi... bu beni daha da hasta hissettirdi.

Morgana'nın vuruşları daha yüksek sesle, daha acil bir şekilde geliyordu, ta ki yumruğu amansız bir güçle kapıya vurana kadar.

"Uyuyorum!" Bağırdım ya da en azından bağırmaya çalıştım. Sesim çığ ve boğuktu, günlerce ağlamaktan ve kullanılmamaktan çatlamıştı.

"Haftanın yarısını uyuyarak geçirdin." Kapı pat diye açıldı. Menteşeler aniden durmadan önce keskin bir şekilde gıcırdadı. Kapım sonuna kadar açılmazdı -yerde üst üste yığılmış giysiler varken olmazdı. "Lanet olası Moriel."

Hareket etmedim, kafamı kaldırmadım. . Hiçbir şey istemedim. Sadece Jules. Sadece Jules'un olması için...olması için....

İşte.

Ama değildi. Bir daha asla olmayacaktı. Resmi bir haber aldık. Lethea'ya ulaşmıştı, suçluları götürdükleri yere, vorakh, yani yasak büyüye sahip olanları götürdükleri yere. Lethea, Lumeryalıların sihirlerinin ellerinden alındığı yerdı. Bu öldüren bir prosedürdü. Ve bize işlemin tamamlandığı bildirilmişti. Jules gitmişti.

"Burası gryphon boku gibi kokuyor," dedi Morgana. Sandaletli ayağı bir tokatla halıdaki boş bir alana indi. İçinden küfrederek durakladı, sonra bir tokat adımı daha attı ve yatak odamda biriken dağınıklığın labirentinde beceriksizce ilerlemeye başladı.

"Lyr? Lyr!"

Morgana'nın ağırlığıyla yatağım kaydı. Tenine tütsü yapışmış, kokusu bana doğru yayılıyordu. Bu, belki de Morgana'nın bana verdiği ilk hoş kokuydu.

günlerdir odamdaydım.

"Ayağa kalkmalısın." Kız kardeşimin sesinde hiç nezaket yoktu. "Çık dışarı," dedim, kendi sesimin içi boştu.

"Tristan bu sabah senin için haber gönderdi."

İnledim. "Şimdiden mi?" Tristan ve ben son bir aydır flört ediyorduk. Bir sezon flört ettikten sonra, Jules'un tutuklanıp götürüldüğü gece nihayet resmiyet kazanmıştık.

Bugün Ka'nın vorakhlardan nefret ettiği, onları takip ettiği, avladığı ve tutukladığı zengin asilzadeyi görmeye hazır değildim. Yasak büyüyle yakalanan her Lümerli Tristan, İmparator'un yeğeni, Lümer İmparatorluğu'nun yarısını yöneten İmparator'a ve bir canavara teslim edilirdi.

Tristan'ı görmek beni tüketiyordu. Bir ay boyunca, tam bir ay boyunca her şey yolundaymış, kendimmişim ve hiç üzülmüyormuşum, Jules'un varlığını bile unutmuşum gibi davranmak zorunda kalmıştım. Ailemin -Ka'mın- hayatta kalmasının tek yolu buydu.

Dışarıdayken Lumeryalıların önünde caka satmış, Gri Köşk'teki partilere katılan soylulara gülümsemiş ve Tristan'ın koluna asılarak Ka Batavia hakkındaki kamuoyu görüşünü yeniden olumlu hale getirmeye çalışmıştım. Vorakh hastası bir aile üyesine sahip olmamıza rağmen kuzenimizi tamamen reddettiğimizi göstermeliydim. Ne de olsa Arkasva-me'nin en genç varisi vorakh'tan nefret etmesiyle bilinen bir Ka'nın en önde gelen üyesiyle -Lord Tristan Grey- çıkıyordu. Bamarian Konseyi'nin güçlü bir üyesi olan büyükannesi Leydi Romula, yeni ve kırılgan birlikteliğimizi kutsayan resmi bir açıklama bile yayınlamıştı.

Sahte gülümsemelerle, el sallamalarla, danslarla, kıpırdamadan oturup güzel görünmekle başa çıkabilirdim. Hayatta gözler üzerimdeyken hareket etmek için doğmuştum,

Her hareketimi takip eden inceleme ve dedikodularla. Arkasva'nın varisiydim; bu benim kanımda vardı.

Ama özel hayatımda rolümü oynamak daha zordu. Tristan'a onun dokunuşlarını ve öpücüklerini eskisi kadar çok istediğimi göstermek zorundaydım - Jules'a dönmeden önce.

Bir başka soylu Ka, Ka Azria'nın ailesinde vorakh vardı. Komşu ülke Elyria'yı yıllarca yönetmişlerdi. Sırları ortaya çıktığında, İmparator onları yok etmişti; son çocukları bile öldürülmüştü.

Hem herkesin önünde gülümsemelerim hem de özel öpücüklerim bizi aynı kaderden uzak tutacaktı. Ama bugün, bedenim ve kalbim bunu umursamıyor gibiydi.

"Lyr," diye tersledi Morgana. Başımın üzerindeki yastıklardan biri çekilip alındı. "Öğle vakti! Pencereleden güneşin hangi yöne doğru parladığını görersen anlardın. Zaman tutucunun her saat başı lanet olası bir konser verdiğini duymuyor musun? Kafanda kaç tane yastık var?"

"Neden umursuyorsun ki?" Ben sordum.

"Auriel'in belası." Battaniyemi çekti, kumaş ayak bileklerimin etrafında toplanırken tiksinti dolu bir ses çıkardı. Serin hava tenime çarptığında tüm vücudum titredi. "Cidden, Lyr, en son ne zaman banyo yaptın? Neyse boş ver. Bilmek istemiyorum." Başka bir yastığı çekiştirdi. "Tanrım, vahiy gelene kadar bekleyemeyeceğim. O zaman bu pisliğe dokunmak yerine bir çıta kullanabilirim."

Aklımdan bir anı geçti: Jules'un çıtası. Büyücülük yolunu seçerken çok heyecanlıydı, Arkmage Kolaya süreci başlatmak için bileğini kestiğinde çok hareketsiz ve cesur kalmıştı. Ay ve güneş ağacından güzel bir kıvrım olan ve yan tarafına sihirli bir şekilde adı kazınmış olan asası üretilmişti. Kutsal olması gerekiyordu.

O an, doğduğundan beri bedenine bağlı olan büyüünün ilk kez ortaya çıktığı andı.

Ama Jules'un yaptığı tek sihir yasaklanmıştı-vorakh. Hemen bir imgeleme daldı, hiçbirimizin göremediği ya da göremeyeceği bir şeyi gördüğünde korku ve dehşet onu sardı. Asa elinden düşmüş ve yere yuvarlanmıştı. Onu ilk düşürdüğünde çok utanmışım, o anda bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra tutuklandı, götürüldü ve artık hayatımdan sonsuza dek çıkmıştı.

Gözyaşlarım geri gelmişti. Nasıl oluyordu da tamamen kuruyana kadar ağlayabiliyordum ve sonra birdenbire basit bir soru, bir yorum, bir anı gözyaşlarımı tüm gücüyle geri getirmeye yetiyordu? Morgana'nın Vahiy Günü'nde bu maskaralığı tekrarlamak zorunda kalacağımız gerçeği midemi bulandırıyor. Bundan on bir ay sonra on dokuz yaşında olacak ve en büyük kız kardeşimiz Jules ve Meera gibi Vahiy Töreni'ne katılmaya hak kazanacaktı. Dehşeti yeniden yaşamadan önce sahip olduğumuz tek şey on bir aydı. O zamana kadar ben on sekiz yaşına girmiş ve Jules'suz hayatımın koca bir yılını tamamlamış olacaktım.

"Bak Lyr, elimden gelse bunları senin için temizlerdim ama hiçbir şeyin nereye gittiğini bilmiyorum. Ya da nasıl temizleyeceğimi. Ve ben bunu yapamam," dedi Morgana. "Ugh, hizmetçileri özledim!"

"Neden gittiklerini biliyorsun," diye tersledim.

"Bu onları özlediğim gerçeğini değiştirmiyor. Ve belli ki," diye odamın etrafını işaret etti, "sen de özölüyorsun. Şimdi, lanet olası bir karar ver. Bugün Tristan'la görüşecek misin, görüşmeyecek misin? Çünkü eğer öyleyse, kıcıımı kaldırıp doğruca okyanusa doğru yürürüm. Bu pisliği üzerinden atmak için ihtiyacın olan banyo büyüklüğü bu. Bunu o seni görmeden ve kokunu almadan önce yapmalısın," diye burnunu çekti.

"Ölmesinin daha iyi olacağını söyledi," diye ağladım. Bana duygusuzca hayatıma devam etmemi söylediği anın kurtulamıyordum.

"Bamaria'nın yarısı da aynı şeyi söyledi," dedi Morgana.

Göğsüm sıkıştı. Bamaria'nın yarısı çok daha kötü şeyler söylemişti. Tutuklama sırasında hepimiz mümkün olduğunca hareketsiz, yüzümüzü soğukkanlı ve tarafsız tutmuş olsak da, Jules'un vorkahı Bamaria'nın son yıllardaki en büyük skandalıydı. Geçtiğimiz ay boyunca, Bamarialıların Anne öldükten sonra Baba'nın Arkasva olmasından duydukları güvensizliğin alevleri yeniden alevlenmişti. Hayatımın büyük bir bölümünde Arkasva'nın defnesini takarak Güç Koltuğunda oturarak ülkemizi yönetmişti. Ancak halkımızın onu hükümdar olarak kabul etmesi yıllar almıştı - çoğu hala kabul etmedi.

Geleneksel olarak Bamarian yönetimi her zaman doğrudan Ka Batavia'nın soyundan, yani kadınların soyundan geçmiştir. İktidar anneden kıza, kız kardeşten kız kardeşe, teyzeden yeğene veya kadın kuzene geçerdi. Babam bu soydan değildi ve bir erkekti ve daha önce hiçbir erkek Bamaria'yı yönetmemiştir.

Her zaman bir Yüce Leydi'miz vardı ve şimdi on yıldan uzun bir süredir ilk Yüce Lord'umuz vardı. İktidar koltuğuna oturduktan hemen sonra öfkeli Bamaryalılarından oluşan bir kalabalık oluşmuştu. Kalabalık onu neredeyse öldürdüğünde sokaklarda ilk kez halkın karşısına . Tutuklamalar yapılmış, hainler öldürülmüş ve isyan bastırılmıştı. Ka Batavia'nın mükemmel imajını geliştirmek ve halkımızın güvenini yeniden kazanmak için yıllar harcanmıştı.

Arianna Teyze bunda etkili olmuştu. Kalabalığın iktidarda olmasını istediği kişi oydu ve huzursuzluğu bastırıp babamın yanında duran kişi de oydu. Annemin en küçük ve hayatta kalan tek kız kardeşi olarak, gelenekler Defne'nin ona gideceğini söylüyordu. Ama olmadı. Yine de Ka'mızı

Kocasının isyana önderlik ettiğini öğrendikten sonra bile elinden geldiğince şiddetle.

Bize sadece gülümsemeyi ve el sallamayı değil, insanlarımızın ne gördüğünü kontrol etmeyi, kamuoyu algısı sanatında ustalaşmayı öğretti. Arianna Teyze bizi daha küçük bir çocukken bile halk figürü olmamız için eğitmişti. Soturi itaatsizlikle kılıçla savaşır; soylular ise görünüşle savaşır, derdi.

Ve bu nedenle Ka'mızı skandaldan, vorakh'tan ayırmak içindi.

-Tristan'la ilişkiyi sürdürdüğüm için. Ka Batavia'nın her şeyini kaybetmesini, bir sonraki Ka Azria olmasını engellemek için.

Arianna geçen ay yaptıklarımın Ka'mızın yeniden gözde olmasında etkili olduğunu söyledi. Arkasva'nın varisi olarak sadece bir soyluya kur yapmıyordum, kamuoyunu şekillendiriyordum. Bamaria'nın en ünlü vorakh avcısının dikkatini dağıtıyordum ve böylece halkın da dikkatini dağıtıyordum.

Ne zaman dışarı çıksam daha az ters bakışla karşılaşıyordum. Jules'un vorakh'ının ortaya çıkmasından sonraki ilk günlerde benimle konuşmaktan kaçınan soylular şimdi beni sıcak bir şekilde karşılıyor, partilere ve sosyal toplantılara davet ediyorlardı. Ama işler hiç kolaylaşmıyordu.

Morgana yanıma doğru kaydı. "Bak, Lyr, anlıyorum. Tristan bir gryphon pisliği, ama Jules olmadan önce de bir gryphon pisliğiydi-"

"Yapma!" Sonunda . "Sakın ."

"Jules ölmeden önce!" Morgana dedi ki. "Ben Moriel'e! Ona kur yapan sensin, ben değil!"

Yatakta öne doğru fırladım, Morgana'yı tırmalamaya ve pençelemeye hazırdım. "Bunu neden yaptığımı çok iyi biliyorsun! Bizi korumak için nelerden vazgeçiyorum! Bizi korumak için-"

Morgana'nın elleri bileklerime dolandı ve beni geri itti. "Benimle dövüşemezsin, küçük kardeşim. Yeterince güçlü değilsin. Günlerdir bir şey yemedin. Zayıfsın," diye hırladı. "Onunla evlenip evlenmemen de umurumda değil. İtibarını onunkiyle evlendirmeden de kamuoyunu şekillendirebilirsin."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Sadece Jules olsaydı, Tristan'la olan ilişkiyi bitirip yoluma devam edebilirdim. Ama Vorakh'ı ortaya çıkaran da Meera'ydı.

"Peki," dedi Morgana. "O zaman yap. Ayağa kalk."

"Anlamıyorsun."

"Anlamıyor muyum?" Morgana sızlandı. "Anlamıyor muyum lan?" Bileklerimi bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı. Haftalardır ilk kez o zaman ona baktım - gerçekten baktım. O meşhur parlak siyah saçları donuk ve kıvrıktı. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı ve soluk teni beyaz, zayıf ve geçen ay bu kadar belirgin olmayan elmacık kemiklerine doğru gerilmişti.

"Biliyorum," dedi yavaşça. "Biliyorum, sen... Tanrılar. Sen ve Jules en yakın olanlardınız. Her , hep beraberdik. Ve anlıyorum. Meera ile aramda özel bir bağ var. Jules'la da vardı. Ama o benim de kuzenimdi. Benim de arkadaşımdı. Belki de Meera olsaydı.... yatakta lanet bir akadim kurbanı gibi görünüyor olurdum." Nefesini içine çekti. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hepimiz üzgünüz ve elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Ve eğer bir dahaki sefere Meera'nın, benim ya da senin başımıza gelmesini istemiyorsak - özellikle de bir vorakh avcısına kur yapma sirkine devam edersen

-O zaman uyanıp onu görmeye gitmeli ve iyi olduğuna onu tekrar ikna etmelisin."

Haklı olduğunu biliyordum. Bir görevimiz ve korumamız gereken bir sırrımız olduğunu biliyordum.

Dördümüz bu sırrı saklayacağız. Dördümüz bu sırla öleceğiz.

Kanım üzerine yemin etmişim, Meera'yı koruyacağıma söz vermişim. Ve burada yatakta uzanıp ağlamak, yas tutmak ve hıçkırmak hiçbir işe yaramadı. Kimseye yardım etmedi. Koşulları değiştirmede.

Jules ölmüştü. En büyük kız kardeşim Meera hayattaydı çünkü onun hayatta kalması için her şeyi feda etmeye hazırdık. Ne olursa olsun ailemden birini daha kaybetmeyecek, Ka'mdan ya da Bamaria'daki Güç Koltuğu üzerindeki hak iddiamızdan vazgeçmeyecektim. Her şeyi feda etmeye hazırdım.

Yap o zaman. Kalk, diye düşündüm. Kalk lan. Hayatını Leydi Lyriana Batavia, Arkasva'nın Varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu olarak yaşa. Güzel bir elbise giy, güzel bir gülümseme takın ve erkek arkadaşının sana şehirde uygun bir soylu gibi eşlik etmesine izin ver. Son bir aydır uyurgezer gibi yaşadığım şey buydu; cesur bir yüz maskesi takıp yalnız kaldığım anda dağılıyordum.

Ama kendimi tekrar toparlamak, duygularımın beni tüketmesini önlemek giderek zorlaşıyordu. Her ne kadar mantık yürütmeye çalışsam da çarşafı yapışıp kalmışım.

Morgana gözlerini devirdi. "Tamam. Tristan'a kanama döneminde olduğunu ve karnının yataktan kalkamayacak kadar ağrıdığını söylerim."

Göz kırptım. En son ne zaman kanamıştım? Bir ay mı? İki mi? Fark etmezdi. Ama hatırlayamıyordum, tıpkı en son ne zaman yemek yediğimi, banyo yaptığımı, gülümsediğimi, Jules'un kollarını bana doladığını hissettiğimi ya da kahkahasının bulaşıcı sesini dinlediğimi hatırlayamadığım gibi. Vahiy'den sonraki anılarımın çoğu zihnimde bulanıktı. Ağladığım, normal ve mutlu görünmek için her bir giysiyi denedikten sonra yere fırlattığım ve sonra iki kat mutsuz hissettiğim kümeler vardı ve

Her şeyin vücudumda nasıl görüldüğünden ve hissettirdiğinden nefret ediyordum. Tristan'la buluşurdum, şehirde hoplayıp zıplarken ve çöp arabalarına binerken yüzümde bir gülümseme olurdu ve Cresthaven'a eve döndüğümde, kale duvarlarını geçtiğim anda kendimi kaybederdim. Doğruca okyanusa doğru koşmaya, elbiselerim ve ayakkabılarımla kimsenin beni duymasından korkmadan dalgalara bağırıp ağlayacak kadar derine inmeye başladım.

Morgana yatağın benim tarafıma doğru yaklaştı ve burnunu tiksintiyle kırıştırdı. "Kolunu ver bana."

"Hayır!"

Morgana dirseğimi tutarak bileğimi ortaya çıkarmaya çalıştı.

Hemen kolumu göğsüme bastırarak parmaklarının arasından geri aldım. "Dokunma ona."

Kan yemini bileğimde hâlâ çiğ gibi duruyordu, sırlarımızı saklayacağıma yemin ederken babamın beni kestiği yerdeki deri yanıyordu - Meera'nın Jules gibi olduğu ve üç vorakh'tan birine, görülere sahip olduğu ve babamın onu kurtarmak için törende haddini aştığı. Yemin beni bu sırrı eski bir büyüyle saklamaya bağlamıştı. Gücünün derimin altında tısladığını hissedebiliyordum, izliyor, bekliyor, yeminimi bozduğum anda beni vurmaya hazır bekliyordu.

Dördümüz bu sırrı saklayacağız. Dördümüz bu sırla öleceğiz.

"Ona dokunmak istemiyorum," diye tersledi Morgana. "Ama düzgün iyileştiğinden emin olmam gerek. Benimle mücadele etmeyi bırak." Bileğimi tutup kucağına çekti, keskin tırnakları derime batıyordu. Tapınakta Jules'un vorakh'ı ortaya çıktığında Morgana elimi o kadar sıkı tutmuştu ki tırnaklarıyla derime küçük hilaller çizmişti. Şimdi ayın döngüleri bileğinin üzerine ve kolunun uzunluğuna dövme olarak işlenmişti.

"Kusacağım," dedi dramatik bir şekilde, iç kolumdaki beyaz bandajı sıyrarak. Bandaj kokuyor olabilirdi ama altındaki dövme tertemizdi.

Yedi köşeli bir yıldız, Valalumir, derimin üzerine mükemmel ayrıntılarla işlenmişti. Valalumir'in içinde Ka Batavia'nın simgesi -dolunayın altında serafim kanatları- gururla duruyordu. Dövme, kan yeminini gizlemek, hafifçe sakatlanmış deriyi gizlemek için oradaydı. Kan yemini görünür bir iz ya da yara izi bırakmazdı ama hissedilebilirdi. Soylu bir hanımefendi, Arkasva'nın varisi olarak benim asla zarar görmemişti. Ve eğer Tristan en ufak bir kusur fark ederse, o zaman dövme sanatçısı onun şüphelerini ortadan kaldırmak için benim savunmamdı.

"En azından enfeksiyon kapmamışsın." Morgana beni bıraktı.

"Burada işimiz bitti mi?" Yüzümü yastığa gömmek için çoktan arkama dönmüştüm.

"Bununla," dedi. "Diğer yükümlülüğünü yerine getirmeyeceğini varsayıyorum. Hasta olduğunu haber veririm, sen de burada yatıp ziyan olursun. Ama odanın pis kokusunun duvarlardan benim odama sızmasına izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Temizle o zaman. Umurumda değil."

Morgana güldü. "Sanki nasıl temizleneceğini biliyorum. Ya o lanet olası kıyafetlerini yıkar, banyo yapar ve kendine çeki düzen verirsin ya da bu gece buraya geri gelir ve sahip olduğun her bir elbiseyi ateşe vermeden önce camdan aşağı atarım."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme. Bu sadece alışverişe gitmek için bir neden," dedim ve gözlerimi sıkarak kapattım.

"Neyse ki cüzdanı gümüş dolu bir erkek arkadaşın var." Bir yastık daha aldım ve başımın üstüne koydum.

"Tabii onu bir daha görmek için ayağa kalkabilirsen," dedi.

Kalbimin ve midemin üzerine kara bir delik çökmüştü. Çok boştum. Ve umutsuzdum.

Ve korkmuş.

Meera yatak odasından çılglık atmadan önce üzerimize sessizlik çöktü. Kan dondurucu, hayvani bir çılgılık.

Sesi hemen tanıdım. Nihayet, Vahiy'inden bir ay sonra, Babam'ın onun bedenini ve büyüsunü kontrol ederek yasak büyüyle donatılmış güçlü bir Arkasva Varisi değil de sıradan bir büyücüyümüş gibi görünmesini sağlamasından bir ay sonra, Meera'nın vorakh'ı ikinci kez ortaya çıkıyordu. Beni yaralı bir bilek, dövmeli bir kol ve hayatımdan daha ağır bir sözle baş başa bırakan güç, sır, lanet buydu. Bu, Jules'u alıp beni sadece bir gölge olarak bırakan aynı yasadışı gücü.

Meera'nın vorakh'ı bedelini almaya gelmişti. Bir imgelem görüyordu.

Morgana çoktan hareket etmeye başlamıştı, artık kirli giysilerimden oluşan çöküntü dağlarımın etrafından dolaşmaya çalışmıyor, onların üzerinden atlıyordu. "Meera!"

Bir çılgılık daha attı; sanki zihninde gördüklerinden dehşete düşmüş de içinden taşan korkuyu ifade edemiyormuş gibi, aynı anda hem daha yüksek hem de daha zayıftı.

Jules'un büyüsunü ortaya çıktığında tapınaktan dışarı baktığında gözlerindeki korkuyu gördüğümü hatırladım. Beni arıyordu, ailesini arıyordu, destek arıyordu. Bize ihtiyacı vardı -bana ihtiyacı vardı- ve ben... Orada oturmuş, sandalyeye yapışmış, yüzümü nötr ve asil bir ifadeye büründürmüş ve İmperator ondan önce davranmasaydı onu saniyeler içinde avlayacak olan adamın elini tutmuştum.

"Dur!" Morgana bağırdı. Bir çarpışma oldu. Camlar duvara çarparak kırıldı. Soğuk odama sızdı. Dondurucu hava. Meera'nın aurası.

Kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken oldu ve battaniyeme uzandım, altına girip sonsuz karanlığa ve sıcaklığa gömülmeye kararlıyım.

"Yardım edin!" Morgana bağırdı. "Tanrılar! Ne yapacağım ben?"

Meera'nın çığlıklarını ya da Morgana'nın yalvarışlarını duymamak için kendimi sağır olmaya zorlayarak daha derine gömüldüm. O geceye çok benziyordu. Çok erken, çok yakındı.

"Lyr! Bana yardım et! Lütfen!"

Meera tekrar çığlık attı ve ben tekrar tapınağa geri çekildim; Jules'a nasıl yardım edemediğimi, onu nasıl kurtaramadığımı hatırlamak beni çok etkiledi.

Ama Meera buradaydı. Meera hayattaydı. Meera'nın bir şansı vardı.

Bileğimdeki yara izi çılgınca kaşınıyordu. Morgana umutsuzca bir yardım çağrısı daha yaptı. Haftalardır hissetmediğim bir enerji içime doldu ve yataktan fırlayıp yerdeki kıyafet yığınlarının arasında koştururken bileğim neredeyse atılmış bir elbiseye dolanıyordu. O gece, doğum günümde giydiğim elbisenin aynısıydı.

Bir dakika sonra Meera'nın odasıındaydım. Duvarları kırmızı bir leke dışında bembeyazdı. Kan. Morgana'nın alnında bir kesik ve yerde cam bir vazo vardı. Kırılan parçalardan pelüş halıya ve içinden dökülen solmuş gümüş çıtçıtıtlı çiçeklere su sızıyordu.

Morgana alnını tutmuş, acı içinde inerken Meera onun etrafında dönüyordu. En büyük kız kardeşimde daha önce hiç görmediğim vahşi bir bakış vardı. Bir ay öncesine göre daha zayıftı, küllü kahverengi saçları

Tel tel ve karmakarışık, yıkanmaya ve fırçalanmaya ihtiyacı vardı ve ela gözleri genişti, bir şekilde hem korku dolu hem de boştu.

Meera'nın bakışları bana döndü ama hiçbir tanıma belirtisi göstermedi.

Elleri önünde, parmakları pençe şeklinde kıvrılmış bir halde hamle yaptı. Çarpmanın etkisiyle şok oldum. Bir an için aklıma vorakh hakkında okuduğum eski bir parşömen geldi. Yasak büyü, onlara sahip olan büyücülerini güçlendiriyor, büyülendiklerinde bir soturion kadar güçlü olmalarını sağlıyordu.

Bir saniye sonra sırtım halıya çarptı ve nefesimi zorlukla tutarak hırıldadım.

Meera'dan bir hırıltı yükseldi, bana saldırmak için kendini hazırlarken dişleri gıcırdıyordu. Tam zamanında yana yuvarlandım.

"Ne yapacağım ben?" Morgana'ya bağırdım. "Morgs! Bunu nasıl durdurabilirim?" Daha önce hiç kavgaya karışmamıştım. Ne yapacağımı ya da nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim Meera'nın kendine zarar vermesini engellemem gerektiği idi.

Morgana kıpırdandı ve duvara tutundu. Kan çenesinden göğsüne damlıyor ve siyah elbisesinin kumaşına bulaşıyordu. "Bilmiyorum," diye inledi, ayağa kalkarken iki elini başına bastırdı. "Onunla bu haldeyken ne yapacağımı bilmiyorum. Yapamam, şu anda çok güçlü."

Meera kolumu yakaladı, hareketi hızlı ve acımasızdı. Tırnakları kolumdan aşağı kayarak derimi kesti ve kan akıttı.

"Lanet olsun!" Koşarak geri döndüm, ayağa fırladım ve yaramı bastırmak için kolumu tuttum. "Meera. Meera! Sen...?"

Çılgılık atarak ayağa fırladı ve bana doğru koşmaya başladı. İrkildim ve sonra içimin derinliklerine bir şey yerleşti.

Bir karar verdim. Ailemden başka kimseyi kaybetmeyecektim. Bir daha asla. Ve ne gerekiyorsa yapardım.

O anda iki amacım vardı: bedenimi korumak ve Meera'nın Morgana'ya ya da kendisine daha fazla zarar vermesini engellemek.

Meera'ya doğru koştum, hayal onun içine doğru ilerliyordu. Bedenlerimiz çarpıştı ve düşmesini engellemek için onu yatağa ittim. Bileklerini buldum, başının üstünde sabitledim ve alnımı onunkine bastırdım.

"Hadi, Meera! Benim. Hadi, hadi!" Gözleri büyüdü, tanıdık geldi. "Lyr?"

Gerginlik bedenini terk ederken nefeslerim keskin ve hızlı geliyordu. "Meera?" Gözyaşlarım dökülmeye başladı. O iyiydi. İlk tam görüşünü atlatmıştı. Biz de kurtulmuştuk.

Duvardaki kanı temizlerken, kırık vazoyu ve ölmekte olan gümüş çitçitleri çöpe atarken oda buz gibi bir soğukla doluydu. Sonra Meera anlamsız bir sahne anlatırken üçümüz battaniyelerin altında birbirimize sokulduk. İmgeleminde bir orman ve içinde dolaşan bir kız vardı. Havada sesler vardı, yardım çığlıkları. Ama kız bu seslerin sahiplerini bulamamıştı ve sonra her şey karanlığa gömülmüştü.

Meera imgelemini anlattıktan sonra odadaki sıcaklık yavaş yavaş normale döndü ve ben bir karar daha verdim. Sadece Tristan'la buluşmayacaktım, aynı zamanda bu son kez dağılmama izin verişim olacaktı. Eğer rolümü mükemmel bir şekilde oynayacaksam, eve gelip okyanusa doğru çığlık atamazdım. Artık yıkılıp ağlayamazdım. Kendimi toparlamak çok zor olmaya başlamıştı. Jules gitmişti. Bunu değiştiremezdim. Ama Meera'yı koruyabilirdim ve bunu yapmak için maskemi her zaman takmam gerekiyordu.

Banyo yaptım, saçlarımı yıkadım ve açtım. Günler sonra ilk kez temiz bir iç çamaşırı giydim ve iç çamaşırımı sabitlemek için iki kalçama fiyonk bağladım. Yerdeki tüm giysilerimi balkonumda bir yığın haline getirdim. Odam temizlenene kadar diğer her şeyi topladım - Morgana'nın bana yemek yedirme çabaları sırasında biriken bardaklar, tabaklar ve fincanlar, yatak takımım, kirli olan her şey, kokan her şey, üzüntüm ya da kederim yüzünden dokunduğum her şey, son bir aydır beni rahatsız eden korkuyu hatırlatan ya da ne kadar korkmuş ve çaresiz olduğumu hissettiren her şey. Hepsi balkona gitti.

Balkona çıktığımda, tuzla öpüşen rüzgâr saçlarımı savurdu ve saç tellerim güneşin altında kızararak yüzüme doğru savruldu. Her şeyi, depresyon yığınlarımın son hatıralarını korkuluktan aşağı attım. Altımdaki kale arazisinin su yoluna bir yığın halinde düştüler. Gardırobumda dokunulmadan kalan tek bir elbise vardı; önü neredeyse göbeğime kadar inen siyah bir elbise. Kumaşın altındaki gümüş iplikler güneş ışığında parıldamasını ve ışıldamasını sağlıyordu ve gümüş ip belimin ve göğüs kafesimin üzerinde çaprazlama uzanıyordu. Tristan gümüşe bayılırdı. Elbisenin dekoltesine de bayılırdı.

Gitmesine izin vermelisin. Lethea'da ölmek zorunda.

Jules tutuklandığında Tristan'ın beni tutup kulağıma o nefret dolu sözleri fısıldamasını bir kenara ittim.

Saçlarımı, onu göndermeden önce kuaförümün yaptığı gibi uzun, gevşek dalgalar halinde düzelttim. Güneş ışığına her çıktığımda saç tellerimin koyu kahverengiden parlak kıızıla dönüşmesini izledim. Stilistimin yapabildiği kadar iyi görünmesini sağlayamadım ama fena da değildi. On yedinci doğum günümünden beri ilk kez diademi alnıma örttüm ve makyaj yaptım, altın merkezin koyu renk saçlarımın arasında güneş ışığını yakalamasını izledim.

Kaşlar. Güzel ve sakın görünüyordum. Mükemmel Leydi Lyriana Batavia, Arkasva'nın varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu.

Kendimi son bir kez gözden geçirdiğimde tek bir kusurum olduğunu fark ettim: Meera'nın koluma attığı bir çizik. Kahretsin.

Kesik pazum boyunca uzanıyordu. Daha yakından bakmak için aynaya döndüm ve vorakh'ından başka bir yara daha olduğunu fark ettiğimde nefes nefese kaldım. Sırtımda da bir çürük oluşmuştu. Kimse bilemezdi, kimse şüphelenemezdi. Saçlarım uzun ve kalındı ve gevşek dalgalar halinde sarkıyordu -çürüğü kapatırdı- ama her ihtimale karşı elbiseme uygun siyah bir şal aldım. Hata yapmayı göze alamazdım; tek bir yanlış adımı bile göze alamazdım. Bamarian toplumundaki statüm ve Ka'mın geleceği tehlikedeydi.

Ama kesik... Saklamak için bandajlayamazdım. Tristan fark ederdi. Görmesini engellemek için başka bir yol bulmalıydım. Jules'un odasına girdim, kızlığımızdan beri kullandığı odaya. Ailesi öldükten sonra buraya taşınmıştı. Kaçırıldığından beri hiç dokunulmamıştı.

Gözlerim yaşardı ama gözyaşlarımı kırıştırdım ve yüzümü düzelttim. Makyajımı mahvedemezdim.

Şifonyerinin üzerinde yıllar boyunca topladığımız bir dizi mücevher duruyordu. Doğum günü takıları derdik. Kendi küçük geleneğimiz. Altın kolyeler, mücevherli yüzükler, bilezikler, bileklikler, küpeler, bel bileklikleri, halhallar... Bunlar mücevher kutularında ve mücevher sehparalarında düzgün bir şekilde dizilmek yerine, sanki Vahiy'den önce elbisesiyle etkilerini görmek için farklı parçaları deniyormuş gibi dağınık bir şekilde duruyordu. O, hayatının en güzel gecesi olması gereken bu gece için mükemmel aksesuarı ararken, ben dışarıda havuz başında Tristan'ı öpüyordum.

Nefes alıp verdim, görevime odaklandım ve parçaları inceledim, onları satın aldığımız günleri ya da vesileleri hatırlamamaya çalıştım.

taktığı kolye. Ortada, daha büyük bir altın kolyenin altında, aradığım şey vardı. Jules'un en sevdiği parçaydı: Serafim kanatları gibi şekillendirilmiş altın bir kol manşeti.

Bileziği elime aldım ve metalin ne kadar pürüzsüz ve soğuk hissederek ışıktaki parlamasını izledim. Kolumun üzerinden dirseğimi geçip pazuma kadar kaydardım. Mükemmel bir şekilde oturuyor, diademi tamamlıyor ve en önemlisi kesimi gizliyordu.

Yansımama başımı salladım ve Cresthaven'ın koridorlarında geri çekildim, kalenin arkasındaki su yollarına erişmek için mutfakları kullandım ve balkonumun altındaki bahçeye . Sahip olduğum her şey dev bir yığın halindeydi. Babamın nöbetçilerinden birine işaret verdim. Beni izliyor ve kirli kıyafetlerime merak ve küçümseme karışımı bir bakışla bakıyordu. Ama tek kelime etmemişti ve etmeyecekti de, çünkü söyleyebildiği kadarıyla herhangi bir tehlike altında görünmüyordum.

"Ekselansları," dedi çenesini indirerek. Su yolunda durakladı, altın zırhı güneşte parlıyordu.

Tatlı tatlı gülümsedim. "Bunu kale büyücülerinden birine yaktırabilir misin?"

"Yanmak mı? Ekselansları." Ses tonu küçümseyiciydi. İfadesini bir parşömen kadar kolay okuyabiliyordum. Aptal, dramatik küçük bir kız olduğumu düşünüyordu. Şımarık. Saçma sapan. Tam da onun düşünmesini beklediğim şeydi. Bazen erkeklerin, hatta babam tarafından çalıştırılanların bile, onları yönlendiren ben olduğum halde beni yargılayabileceklerini düşünmeleri inanılmazdı.

Çenemi kaldırdım. "Sana fikrini sordum mu?" En sert, en etkilenmiş sesimi kullandım - bir varisin, ondan çok daha üstün olan ve onu sorgulamaya cesaret eden bir kızın sesini.

"Hayır." Eğildi. "Özür dilerim. Ama görünüşe göre tüm gardırobunuz bu, Majesteleri."

Güldüm. "Ve hepsi tamamen geçen sezondan kalma. Hatta bazı parçalar birkaç sezon öncesine ait. Bunu kabul edemem, değil mi? Modası geçmiş kıyafetler giymek? İnsanlar ne der?"

Nöbetçi şaşkın görünüyordu ama aynı zamanda tartışmaya değmeyeceğine karar vermiş gibiydi. "Bunun yapıldığını göreceğim."

Başımı salladım ve topuklarımın üzerinde döndüm. "İşin gerçekten bittiğini görmek için kontrol edeceğim."

"Ekselansları," diye seslendi. "Soturion Markan'a binadan ayrılmak istediğinizi haber vereyim mi? Sanırım şehre iniyorsunuz?"

Parmaklarım iki yanımda kıvrıldı. "Buna gerek kalmayacak," dedim. "Lord Tristan Grey'in eskortları bana eşlik edecek."

Dakikalar sonra, Tristan'ın kolları beni sarmış halde bir seraphim arabasında otururken, vücudumun rahatlamasını ve onun dokunuşu altında titrememesini diledim. Bunu, bana her dokunduğunda hissettiğim bu tuhaf duyguyu aşmalıydım. Eskortları, asalarını her zaman hazır tutan büyücüler, bize mahremiyet sağlamak için bölmenin arkasına oturdular. Bu Tristan'ı daha da cesaretlendirdi, elleri zaten üzerimdeydi.

Seraphim ayağa kalkıp uçarken zemin altımızdan kaydı. Cresthaven'ın benden gittikçe uzaklaşmasını izlerken, sonbaharın uzun gecelerini ve karanlık günlerini ima eden soğuk bir esinti pencereden içeri girdi. Siyah duman kıvrımları kale duvarlarının parıldayan mavi mozaik karolarının üzerinde yükseliyor, dans edip gökyüzünü yaladıktan sonra beyaz dallara dönüşüyordu.

Nefesimi içime çektim. Jules için son gözyaşımı dökmüştüm. Son kez dağılmıştım. Eğer Meera'yı koruyacaksam, eğer kanımı yerine getireceksem ve Ka'm hayatta kalacaktı, karakterimi tekrar bozamazdım.

Tristan'a döndüm. Kahverengi gözleri şefkat doluydu, rüzgâr saçlarını hafifçe okşuyordu. İçimde kopan fırtınadan haberi yoktu.

İlk öpüşmemizin anısını canlandırdım. Karnımda uçuşan kelebekleri. Beni daha da yaklaştırdığında bu hissin daha da aşağılara inişini, parmak eklemleri göğüslerimi sıyırdığında ve meme uçlarım sertleştiğinde çıkardığım haz dolu nefesi. Kalbimin heyecanlı atışlarını, yıldızların altında ne kadar yakışıklı göründüğünü, havuzlara akan suyun çıkardığı yumuşak sesleri hatırladım. Beni öpmesi için haftalarca nasıl beklediğimi, aramızda çok önemli, patlayıcı bir an gibi hissettiren o anda her şey bir araya gelene kadar flörtlerimize ve sataşmalarımıza nasıl katlandığımı hatırladım.

Bu anıyı sanki bir zırh gibi giyebilirmişim gibi öne çektim. Onu bir zamanlar tüm varlığımla arzulamıştım. Bu arzunun beni örtmesini, tenime sızmasını istedim.

Araba yan yatarken parmaklarımla çenesinin çizgisini takip ettim. "Ne kadar yakışıklı olduğunu biliyor musun?" Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım, yumuşakça, yavaşça, çekingen bir şekilde ve ağzı benimkilere doğru açılırken gözlerimi kapadım. Gerildim, içimde bir panik duygusu kabardı ve sonra geçti. Burnuma hafif bir duman kokusu geldi, Tristan'ın nane ve okyanus tuzu karışımı kokusuyla karıştı.

Dilim dudaklarının arasından geçerken parmakları içime bastırdı. Eski hayatım, eski ben yanıp kül olurken öpüşmemiz derinleşti ve içimde yeni bir ateş alevlendi.

İKİNCİ BÖLÜM

(ŞİMDİKİ GÜN)

Ateş sensin. Ölümsüz Afeya Mercurial'ın bana bu sözleri söylemesinin üzerinden saatler geçmişti. Bamarial'nın arenası ve savaşçıların eğitim alanı olan Katurium'daki pistte ortadan kaybolmasının üzerinden saatler geçmişti. Koşumun geri kalanında ve tüm soturion derslerim boyunca duyabildiğim tek şey, ölümsüzün kafamda tekrar tekrar çınlayan o hafif, müzikal sesiydi.

Tek duyabildiğim benimle nasıl alay ettiği, güldüğü ve tüm zamanların en güçlü soturion'u olabileceğimi söylediği idi. Benim bilmediğim bir şey biliyor gibiydi. Çok önemli bir şey. Tehlikeli bir şey. Silahlar, soturion tarihi ve savaş teorisi üzerine saatler süren derslerden sonra bile arkadaşlarım Haleika ve Galen'le yemeğe oturduğumda öğle yemeğime zar zor dokunabildim. Midemde oluşan korkuya engel olamıyordum.

Ateş sensin.

Bu sözleri ilk kez duymuyordum. Onları duymayı bu kadar korkunç yapan da buydu. Onları bir rüyada duymuştum.

Rhyan ve ben acemi ve çırak soturiler olarak birbirimize bağlanmıştık - benim kanım ve onun kanı glerimiz arasında bir bağ oluşturmak için birleşmişti. Bu bağ asla çırak ve acemiden fazlası olamayacağımız anlamına geliyordu. Kashonim.

"Sen ateşsin," demişti rüyamda, beni öpmeden hemen önce, sevişmek için yere düşmeden önce... sadece yeraltında olduğumuzu, canlı canlı gmldğmz keşfetmek için ve rüya çökerek durmuş, beni irkiltip uyandırmıştı.

Mercurial'ın dudaklarından dökülen o sözleri her düşündüğümde, tüylerim diken diken oluyordu. Neden tam olarak bu ifadeyi kullanmıştı? Bu bir tesadüf müydü? Onun için farklı bir anlamı mı vardı? Yoksa Afeya rüyaları görebiliyor muydu? Sadece zihnimi değil, bilinaltımı da görme yeteneğine mi sahipti? Midem düğümlendi.

Sorularıma cevap almak istemiyordum. Her bir olasılık beni korkutuyordu. Mercurial beni korkuttu.

Lumeria'daki tüm insanlar arasında benden ve Rhyan'dan en çok şüphelenen, ilişkimizin bir düzeyde acemi ve çırak ilişkisinin ötesine geçtiğinin en çok farkında olan kişi o gibi görünüyordu. Bu, Rhyan'ın iki gece önce kabul etmeye başladığı bir gerçekti. Hemen ardından ikimizin de asla olamayacağına karar verdiğimiz bir gerçek. İlk pcğmzn son üç yıl boyunca benimle oyalanması gibi, kalbimi sonsuza dek bir mengene gibi kavrayacağını bildiğim bir gerçek.

O pcğ, dudaklarının dudaklarımdaki hissini ve o gece yıldızların altında beni ağaca bastıran bedenini itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez düşünmüştüm. şimdi bile, tüm olanlara ve karşı karşıya olduğumuz tüm tehlikelere rağmen, onu, zümrüt gözlerini, sesinin yatıştırıcı tınısını ve kuzeyli aksanının hafif tınısını düşünmek beni büyülüyordu. Vücudunu nasıl hareket ettirdiğini düşünmeden edemiyordum.

O kadar güçlü ve kararlıydı ki, konuşma tarzı ciddi ve anlayışlı olduğu kadar iğneleyici ve zekâ doluydu. O- Tanrım. Durmak zorundaydım.

Tehlikeli bir oyun oynuyorduk, pek çok açıdan yasaklanmış bir oyun. Hâlâ oynamam gereken bir rol, ailemi koruma görevim vardı. Hâlâ Tristan'la nişanlıydım ve hâlâ onun Ka'sının ve servetinin korumasına ihtiyacım vardı. Eğer Mercurial Rhyan'la aramda var olan gerçekler hakkında en ufak bir fikre sahipse, Afeya Bamaria'dayken ikimiz de asla güvende olamayacaktık. Ölümsüz benden bir şey istediğini açıkça belirtmişti, sahip olduğuma inandığı ama benim farkında bile olmadığım bir güç. Nahaşim'in -eski dünyadan gelen ve her şeyi bulabilen kadim yaratıkların- bile tespit edemediğini iddia ettiği bir güçtü bu. Vahiy sırasında herhangi bir sihir ortaya çıkarmayı başaramayınca, İmparator benim nahashim tarafından muayene edilmemi emretmişti. Yılan benzeri yaratıklar cevap aramak için bedenimi ihlal ederken, prosedür acı verici bir şekilde invaziv olmuştu. Hiçbir şey bulamadılar.

Afeya'ya inanıp inanmayacağımı bilmiyordum. Mercurial çaresiz olduğumu, ihtiyacım olan bir şey olduğunu, bunun için ölümsüzle pazarlık yapmayı düşünecek kadar önemli bir şey olduğunu biliyordu; gücümü bulmam gerektiğini biliyordu.

Büyü eksikliğim tutuklanmama ve sürgün edilmeme neden olmuş ve hayatımı birkaç gün içinde paramparça etmişti. Beni ailemi korumaktan ve kalbimin sesini dinlemekten alıkoymuştu.

Mercurial bana her dileğimi, her arzumu yerine getirme yeteneğine sahipti. Afeya'nın yaptığı buydu. Ama her dileğin bir bedeli vardı. Ve bu benim, Ka Batavia Leydisi'nin bile asla karşılayamayacağı bir bedeldi.

Soturion'un verdiği sandaletlerimin bağcıklarını sıktım; hayatım boyunca giydiğim çok farklıydı. Bunlar ağır, koyu kahverengi bir deriden yapılmıştı,

Bacaklarımın yanlarından geçen kayışlar baldırlarımdan bağlanan bağcıklarla birbirine bağlanmıştı, daha önce giydiğim her şeyden daha kalındı. Bunlar bir savaşçının ayakkabılarıydı ve ben bir savaşçı değildim - Rhyan söz verdiği gibi bana gerçekten savaşçı olmayı öğretmediyse tabii.

Öğleden sonraki derslerimiz için özel eğitim odamıza girmeden önce zihnimi boşaltmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

Çantamı hasırların üzerine bıraktığımda Rhyan kapıyı arkasından kapattı. Odanın küf kokusu beni çarptı, şimdi kendi kokum ve Rhyan'ın tanıdık miskiyle renklenmişti. Geçen ay buna alışmıştım. Hatta rahatlatıcı bile bulmaya başlamıştım. Güvenli.

Rhyan hemen, "O öldü," dedi, yeşil gözleri alev alev yanıyordu. Sol gözünde, kaşının üstünden başlayıp elmacık kemiğinin tepesinde son bulan tek bir kırmızı yara izi vardı. Kaslı kollarını göğsünde kavuştururken, bakışları titiz ve değerlendirci bir şekilde beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "İyi misin?"

Saçlarımın gevşek tutamlarını kulaklarımın arkasına ittim ve omuzlarımdaki gerginliği hafifletmeye çalışarak kollarımı göğsümde germeden önce dağınık parçaları örgümün içine soktum. "Bu değişir. Hangi 'adam'dan bahsediyorsun?"

Şu anda Bamaria'da oldukça fazla sayıda istenmeyen adam bulunuyordu; Ka Kormac'tan yeni gelen asker lejyonunu saymıyorum bile - hepsi yabancı bir ülkeden gelen, hepsi de en büyük düşmanım tarafından yönetilen yabancı bir Ka'ya sadık iki bin adam. İmparator yıllardır askerleri yavaş yavaş ülkemize getiriyordu. Ve son zamanlarda, Bamaria'daki huzursuzluğu bahane ederek sokakları soturileriyle silahlandırdı, ta ki Bamaria'da kimse bunu yüksek sesle söylemek istemese de, resmen işgal edilinceye kadar.

"Afeyan habercisi. Mercurial gitmiş." Rhyan'ın çenesi gerildi. Hâlâ kapının önünde duruyordu, omuzları gerilmişti. Bu koruyucu bir hareketti.

Sanki beni o kapıdan içeri giren her şeyden ya da herkesten korumaya hazırlanıyormuş gibi bir duruş sergilediğini yüzlerce kez görmüştüm.

"Nereden biliyorsun?" Kollarımı değiştirdim, gerginliği tersine çevirdim. "Burada olmaması gerekiyordu ama yine de hiç istenmediği zaman ve yerde ortaya çıkmak gibi bir alışkanlığı var gibi görünüyor." Dairem gibi. Ya da koşunun ortasındaiken pistte.

Rhyan ağırlığını kaydırdı, rahatsız görünüyordu, bir eli belindeydi. Siyah bir antrenman tuniği ve yedi askılı deri bir antrenman kemeri giymişti. Deri parçaların ağırlıklı bronz uçları uyluğunun ortasına kadar uzanıyordu. Tunüğünün altında dizlerine kadar bağcıklı eski çizmeleri vardı. Bunlar Kuzey'den, memleketi Glemaria'dan gelen botlarıydı. En azından birkaç hafta daha onlar için uygun iklime sahip olmasak da, Bamaria sandaletleri yerine onları tercih ettiğini biliyordum. Bamaria'da kar mevsimi vardı ama kısa sürerdi.

Rhyan sonunda kapıdan uzaklaşırken, "Bu sabah onun ortaya çıkmasından sonra bir toplantı yaptım," dedi. "Sizin... güvenlik detaylarınızla ilgili."

Burun deliklerim alevlendi. Rhyan'ın bir aydan uzun bir süredir gizlice güvenlik ekibimin bir parçası, eskortlarımdan biri, bana göz kulak olan kişisel korumam olduğu gerçeği aramızda hâlâ gergin bir konuydu. Kimse bana söylememişi, o bile. Bu onun sürekli tetikte olmasını, her zaman gergin ve savaşmaya hazır olmasını açıklıyordu.

"Doğru. Tabii ki. Kendi emniyetim ve güvenliğimle ilgili bu konuşmaya benim de dahil edilmem gerektiği kimsenin aklına geldi mi?"

Rhyan sert ses tonum karşısında irkildi.

Son birkaç gün içinde daha da yakınlaşmıştık. Onun yatağında bile yatmıştım - yaralıydım ve o yerde yatıyordu, ama yine de aramızda daha önce var olmayan bir yakınlık vardı. Onun, benimle yatan ilk kişi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Yaralarımı görmesine ya da tedavi etmesine izin vermiştim. Onlarla ilgilenecek kadar güvendiğim ilk kişiydi. Bazı açılardan, başka bir insanla en yakın olduğum andı.

"Ben," diye öksürdü, "ekipte oldukça düşük seviyeli bir üyeyim - bilirsiniz, yeminli olduğum için falan. Toplantıya davet edilmemeniz konusunda konuşamayacağım için özür dilerim. Ama size şimdi söylüyorum."

Yumuşadım. Rhyan'ın benim muhafızım olmak gibi bir seçeneği yoktu. Bir yıl önce annesini, Arkasva'nın karısını ve Kuzey İmparatoru'nu öldürmekle suçlanarak kendi ülkesinden sürgün edilmişti. Ayrıca eğitimdeki başka bir soturionu öldürdüğü de söyleniyordu. Başka kim inanırsa inansın, her iki söylentinin de doğru olduğuna inanmıyordum. Rhyan tehlikeli ve vahşı olabilirdi ve herkesin söylediği şeyi fiziksel olarak yapabileceğinden hiç şüphem yoktu. Ama sadece yetenekliydi. Sonuna kadar iyiydi. Bundan bir an bile şüphe etmemiştim.

Sınırlarımıza ulaştığında, bir akadim - eski dünyanın bir canavarı -Bamaria'ya neredeyse giriyordu, yıllardır böyle bir şey olmamıştı. Rhyan onu öldürmüştü, bu en güçlü ve deneyimli soturiler için bile etkileyici bir başarıydı. Bu nedenle, yeminli olmasına rağmen Bamaria'da kalmasına izin verilmişti; ülkesinden sürgün edilmiş bir suçluydu. Ama bir akadimi öldürmek Rhyan'ın geğmişini temize çıkarması için yeterli olmamıştı. Rhyan'ı benim muhafızım ve çırağım olması için görevlendirmişti. Ve Rhyan benimle - tarihteki en zayıf soturion, eğer güçlenmezsem onun sonunu getirebilecek kız-çırak olarak baş kalmıştı.

Mercurial haklı değilse ve sahip olabileceğimi ima ettiği güç gerçek değilse.

"Öyle olduğunu biliyorum. Bunu takdir ediyorum" dedim. "Ama Yıldız Sarayı Büyükelçisi'nin sözüm ona ülkeyi terk ettikten sonra ortaya çıkma

sonra da özel odama izinsiz giriyorsunuz, biraz daha açabilir misiniz?" diye sordum.

"Ka Batavia'daki Soturi'den onun Elyrian sınırını geçtiğini gördüklerine dair görgü tanığı raporlarımız var. fiziksel olarak sınırı geçerken görmüşler." Afeya'nın seyahat etme yeteneği varmış gibi görünüyordu, yasaklanmış bir güç. Bu üçüncü vorakh'tı - iki yıl önce Jules ve Meera üç vorakh'ın ilkiyle lanetlendikten sonra bende de olmasından korktuğum vorakh. İkisi de imgelem görmüştü. Morgana, bir yıl önce, ikinci vorakh'ı ortaya çıkarmıştı - zihin okuma. Bir de ben vardım, hiçbir şeyle lanetlenmemiş.

Vorakh bulundurduğu tespit edilen herkes derhal tutuklanır ve idam edilirdi. Ancak Afeya, İmparator'un yönetimi dışında faaliyet gösteriyordu. Kontrol edilemiyor ya da zapturapt altına alınamıyorlardı, sadece bizimle üç sarayları arasında yapılan çok sayıda barış anlaşması ve ticaret anlaşmasıyla yakından izleniyorlardı.

Başımı salladım. "Bu son ziyaret için davet edildi mi?"

"Hayır."

Nefesimi sertçe verdim, midem bulanıyordu. Afeya'lar her şeyi yapabilir, sihirleriyle imkânsızı gerçekleştirebilirlerdi. Hoş karşılanmadığı bir ülkede bir apartman dairesine girmek Mercurial için çocuk oyuncağı olabilirdi. Ancak Afeyan büyüsü söz konusu olduğunda bir sorun vardı: Afeya hiçbir şeyi kendi özgür iradesiyle gerçekleştiremezdi. Kullandıkları her sihir, yaptıkları her büyü, gerçekleştirdikleri her eylem istek üzerine olmak zorundaydı. Bu da birinin Mercurial'ın beni aramasını istediği anlamına geliyordu.

"Rhyan, bu hiç rahatlatıcı değil. Anlamıyor musun? Her an geri gelebilir."

"Biliyorum. Bunu hafife almıyorum. Ekibinizdeki herkes bunun farkında ama dairenizin etrafındaki yeni korumalar devreye girdi. Büyücüler onlara iki kat takviye ve alarm verdiler, bu yüzden güvende olmalısınız."

Gözlerimi kısıtım. "Doğru. Ve eğer başarısız olurlarsa, en azından güvenlik ekibim pencerenin önünde devriye geziyor olacak."

"Emartis tehdidi ve sizi hedef alma şekilleri göz önüne alındığında, bu gerekli."

Emartiler, yıllardır yeraltında olan isyancılar, babamı İktidar Koltuğundan indirmeye kararlı bir şekilde yakın zamanda yeniden ortaya çıkmışlardı. Katurium'a saldırarak bana saldırmak onların son terör eylemiydi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Peki hangi vardiyayı aldın? Bütün gece pencerenin önünde durarak mı? Yoksa ön kapımın önünde mi uyudun?" Bir kaşını kaldırdı. Sadece bir tane. Bunu yaptığında birini mi yoksa ikisini birden mi kaldırmak istediğinden asla emin olamadım. Sol gözündeki yara izi kaşının

bir kısmını kesiyordu. Görüşü mükemmeldi ve yaranın kozmetik olarak görünmesinin ötesinde onu etkilemediğini iddia ediyordu ama yüzünün o kısmını hiç hareket ettiremiyordu. Asla itiraf etmese de, yara izinden bir dereceye kadar utandığını biliyordum. Kahverengi saçları ne zaman kıvrılmaya başlasa

-Genellikle nemli olduğunda saçlarını alnına doğru itmek ya da parmaklarını bukleler arasında gezdirmek gibi gergin bir alışkanlığı vardı.

"Belki de en iyisi sorularınızı başınızdaki kişiye sormanızdır," dedi tarafsız bir şekilde. "Ben sadece bir çalışanım."

"Peki baş kim?" Ben sordum. "Siktiğimin Markan'ı mı? Bana bir bok anlatmıyor."

Rhyan'ın elleri iki yanında kenetlenmişti. Bir an için etrafımda soğuk hava püskürdü, sonra aynı hızla kayboldu. Rhyan'ın aurası şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü auralardan biriydi. Ne zaman özellikle bir şey hissetse

güçlü duygular hissettiğinde ya da gücünün büyük bir kısmını kullandığında aurası genişleyerek bir ürperti yaratıyordu.

Bu hisle ürperdim, tüylerim diken diken oldu. "Özür dilerim," dedi. "İsteyerek yapmadım-"

Başımı salladım. "Auram işe yarasaydı, ondan her bahsettiğimde aynı şekilde tepki verirdi."

Markan yürümeye başladığımdan beri bana eşlik ediyor, Cresthaven çevresinde beni koruyor ve kaleden ayrıldığımda gölgeler içinde beni takip ediyordu. Onun görevi beni hayatta tutmaktı. Ama benim için o her zaman Jules kaçırıldığında peşinden gitmemi engelleyen piç olacaktı. O gece bana ilaç verip baygın bedenimi Cresthaven'a götüren ve böylece babamın bana zorla kan yemini ettirip bileğimi keserek Ka'mızın sırlarını korumam için yemin ettiren piç olacaktı.

Rhyan resmi bir tavırla, "Arkturion Aemon sizin ekibinizin başı," dedi ama sözlerinin altında yatan bir gerilim, bir öfke vardı. "Herhangi bir sorunuz olursa ona iletirim." Aurası tekrar alevlendi, havada daha soğuk ve daha karanlık bir şey vardı ve Rhyan'ın vücudu daha önce sadece bir kez gördüğüm şekilde hareketsizleşti - geçen gün bir eğitim etkinliğinden önce beni dışarıda yaralı olarak ilk gördüğünde.

Meera'ya bir imgelemde yardım ettikten hemen sonra habibellum'a -tüm sınıf arkadaşlarım arasında bir dövüş alıştırması- gitmek zorunda kalmıştım. Kendimi temizleyecek ya da cildimin her santimini inceleyecek ve yaralarımı takı, kıyafet ve saç modelleriyle gizleyecek zamanım . Bunu yapmak geç kalmama neden olabilirdi ve İmperator beni gözlemlemeye geldiği için bir dakikayı bile kaçırmayı göze alamazdım.

Rhyan yaralarımı görmüştü. Tuniğime kan sıçramış halde topalladığımı görmüştü. Yanağımdaki kesiği görmüştü. Tristan'ı suçlamıştı.

Rhyan'ın birlikte olduğumu düşündüğü son kişiydim ve Rhyan bir an için yırtıcı bir hayvan gibi donup kalmıştı. Tristan'ın peşine düşüp vücudumda gördüğü her kesik ve çürüğü yeniden yaratana kadar tüm Bamaria'da yarışmaya hazır görünüyordu.

Rhyan tüm zararı Meera'nın vorakh'ının verdiğini bilmiyordu.

"Rhyan?" "Rhyan?" diye sordum. "Sorun ne?"

Başını sallarken burun delikleri alevlendi. "Sadece... güvenlikle ilgili sorularınız varsa, bunu onunla konuşun."

Yaklaştım, ön koluna dokunmak için geçici olarak uzandım. "Toplantıda bir şey mi oldu? Sen ve Aemon arasında?"

Çenesindeki kaslar çalıştı. "Sırtın nasıl?" diye sordu.

Sözlerine öfke karışmıştı.

Omuzlarımı nazıkçe yuvarladım. "Hâlâ ağrıyor."

Başını salladı, yüz ifadesi gergindi, sanki sessiz bir öfkeyi bastırıyordu.

"Yeni bir acı yok mu?"

"Hayır."

"Güzel," dedi kabaca. "Bileğinizi kontrol edebilir miyim?"

"Mercurial iyileştirdiğinden beri bileğim iyi." Meera'ya imgeleminde yardım edebilecek kadar çabuk ulaşmaya çalışırken bileğimi burkmuştum. Mercurial geçen sabah parmaklarını şıklatarak beni iyileştirmiş ve bunun bedava bir hediye olduğunu iddia etmişti -Afeya'nın hiçbir şeyi bedava vermemesi dışında.

Rhyan'ın sorgulama tarzından rahatsız olarak ağırlığımı kaydırdım, gerçi iyileşmenin uzun süreceğinden ben de şüpheliydim. Mercurial'ın motivasyonlarını ya da üzerimde Afeyan büyüsü kullanılmış olmasını düşünmek hoşuma gitmiyordu. Bunu yapmış olması, birinin ona emir vermiş olduğu anlamına geliyordu. Birisi onunla bir anlaşma yapmış ve beni iyileştirmesini istemiş olmalıydı. Beni ziyaret etmesini emreden de aynı kişi miydi?

Ama řu anda asıl rahatsızlık kaynağım Rhyan'ın burkulmayı nasıl geçirdiğini dűřünmesini istemememdi. Noktaları Meera ve vorakh'ına kadar birleştirmesini engellemeliydim.

"Bu ani sağlık kontrolű de neyin nesi?" Elimle sol bileğimi kavradım. Parmaklarım derime, Valalumir dövmemin kenarında kan yeminlerimin yer aldığı sakatlanmış etime bastırdı.

Rhyan biraz sert bir kakhaha attı. "Bir gün oldu ortak," dedi. "Bileđini burktuğundan ya da başına her ne geldiyse bu yana bir gün geçti. Aemon tarafından kırbalanalı bir gün oldu." Aemon'un adını söylerken sesi kesildi, parmakları bűküldű ve yanlarında yumruk haline geldi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Aemon'la aranızda seni üzecek bir şey mi oldu?" Tekrar sordum.

Rhyan'ın gözleri yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyordu, yüz ifadesi kuşkuluydu. "Lyr," dedi. "Seni kırbaladı."

Ağzım açık kaldı. "Hayır. O beni incitmek istemedi. Bu onun seçimi değildi."

Imperator ayarlamıştı. Beni test etmek için Bamaria'da olmayı planlamıştı. Vahiy Tűreni'nde hiç sihrim olmadığı ortaya çıktığında, ki bu Ka Maras'tan gelen ve bedenimi nahaşım kullanarak inceleyen denetçi tarafından da onaylanmıştı, bana bir anlaşma yapılmıştı. Soturion olmak için yedi ayım vardı. Eđitim almak ve bizzat İmparator tarafından verilen bir sınavı geçmek için yedi ayım vardı. Daha önce hiç başarılmamış bir başarı olan büyü olmadan eğitim alarak herkesin zamanını bořa harcamadığımı kanıtlamak için yedi ayım vardı. Ancak İmparator bana ne zamanımın ne de anlaşmamızın tamamını tanımak niyetinde değildi. En küçük hataların cezalandırılmasını sağlamayı kendine görev edinmişti. Zamanım yarı yarıya azalmıştı. Sınavım

Eğitime devam etmeme izin verilip verilmeyeceğini ya da kalıcı olarak sürgün edilip edilmeyeceğini belirleyecek olan İmparator, bahardan kış gündönümüne, Valyati'ye alınmıştı. Ve sırtımdan dört kez kırbaçlandım.

Bunu yapan Aemon'du ama bu onun seçimi değildi.

"Aemon'un seni mahkûm etmediğini biliyorum," dedi Rhyan. "Bunun arkasında Imperator'un olduğunu biliyorum. Ama bu, onu gördüğümde arkturion'u öldürme isteğimi azaltmıyor. Ya da sana öyle dokunduğu, seni incittiği için onu boğmak." İçimden bir ürperti geçti. "Yardım etmeye çalışıyordu. Kendin söyledin, yara izi kalmasın diye kirpikleri yaydı. Ve ben...

Turion Dairen yerine onu tercih ederdim." Dairen, Aemon'un İkincisiydi, genellikle soturilere cezalarını kişiydi ve tam bir pislikti. Ama babam Arkasva olduktan ve isyanlar patlak verdikten sonra, Turion Dairen öldürücü bir darbe alabilecekken babamın hayatını kurtarmıştı - yani bir pislik olmasına rağmen Crethaven'da bir kahraman olarak övülmüşü.

gryphon-shit.

Aemon'un "*Ben yaparım*" dediği ve Dairen'in yerine geçip beni kırbaçladığı an sonsuza dek hafızamda yer edecekti. Bu beni dehşete düşürmüştü. Ama... yine de cezanın Dairen tarafından verilmesinden daha iyi bir sonuçtu, Dairen'in bundan hastalıklı bir zevk alacağına şüphe yoktu.

Rhyan kollarını göğsünde kavuşturdu, omuzları gerilirken pazuları esnedi. "Aemon'un en kötüsünü yapmamış olması seni incittiği gerçeğini değıştirmez."

"Biliyorum, ama o istemedi. O benim için bir amca gibidir."

Rhyan'ın yüzü yumuşadı. "Sana yakın olan insanların seni incitmesinin normal olduğunu ne zaman öğrendin?"

Jules kaçırıldığında ve ben uslu bir kız gibi oturup izlemek zorunda kaldığımda. Meera'nın vorakh'ının bedenini ele geçirmesine katlanmak zorunda kaldığımda ve

Her imgelem gördüğünde bana saldırıyordu. Meera'nın bana zarar verdiğini açıklamak onu öldürtebileceği ve bizi bir sonraki Ka Azria'ya dönüştürebileceği için kan yemini etmeye zorlandığımda. Morgana'yı korumak için tüm bunlara tekrar katlandığımda. Ve her gün İmparatorluğun iyi kızını oynarken, Tristan'a delicesine aşıkken.

Rhyan'a bakarak kaskatı kesildim.

Beklentiyle beni izliyordu, elleri saçlarında ve ensesinde geziniyordu. "Özür dilerim. Bu senin suçun değil. Sadece... Ben bir Imperator tarafından yetiştirildim. Buradaki nüansları anlıyorum. Politikayı. Bu işleri kolaylaştırmıyor. Beni daha az yapmaz...." Nefesini sertçe verdi, sakinleşmek ve duygularını kontrol altına almak için elinden geleni yapıyormuş gibi görünüyordu. "Bunu hak etmedin."

"Biliyorum." Gözyaşlarımı kırıştırdım, gözlerimin kapakları yanıyordu. Bunu her yaptığında, gerçeğe her yaklaştığında, kontrolümü kaybetmeye ve duygularımı umutsuzca içinde saklamaya çalıştığım kafesin kilidini açmaya başladım. "Sorun değil," dedim usulca.

Rhyan acı çekmiş görünüyordu, ağzı benimle tartışmaya hazırmış gibi açıldı, sonra aniden fikrini değiştirir gibi oldu. "Oturur musun, Lyr? Gerçekten bileğini kontrol etmek ve bandajlarını değiştirmek istiyorum. Eğer senin için de uygunsa."

Ellerim iki yanımda titriyordu ama onları belime bastırdım. Rhyan'a güvenmeme ve daha önce yaralarım ile ilgilenmesine izin vermeme rağmen, eski alışkanlıklar zor ölüyordu.

Benden yana döndü, çantasının üzerine çömeldi ve tıbbi malzemelerini çıkardı: temiz beyaz bandajlar ve sertleşmemiş altın güneş yaprakları gibi görünen bir şey.

Bir hasır yığınınına doğru ilerledim ve oturdum, tuniğimin bağlarını gevşetmek için arkamdan nazikçe uzandım. Hareketten dolayı acı içinde soluyarak irkildim. Olanları düşündüğümde beklediğimden çok daha iyi hissediyordum ama her şey hâlâ acıyordu, vücudumun büyük bir kısmı hâlâ ağrıyordu ve hamdı.

Bir acı sesi daha çıkardığımda Rhyan başını kaldırıp bana baktı. "Kendini zorlama," dedi. "Tuniğini çıkaracağım."

Dudaklarımı ısırdım, tenimin ısındığını hissettim, yarısı Rhyan'ın giysilerini çıkarması fikrinden hoşlandığımdan -bu fikri çok sevdiğimden- yarısı da bu basit işi bile kendim yapamadığım için utandığımdan.

Sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi fark edip etmediğini merak ederek, o odadan geçerken gergin bir şekilde bekledim. Rhyan bir bacağı minderin ön tarafına atıp arkamdaki koltuğa oturduğunda sinirlerim zıpladı, bir bacağı sıcak bir şekilde benimkine bastırdı.

"Sorun olur mu?" diye sordu, bana doğru eğildi, parmakları tuniğimin arkasını sıyırdı. "Bunu çözersem?"

"Devam et." Vücudum gerildi, onun varlığının farkındaydım, yaklaşan muayeneye karşı tetikteydim. Ama midemde ve kalbimin etrafında oluşan düğümler gevşemeye başladı. Rhyan her zaman yaptığı her şey hakkında beni kontrol ederdi, ona önceden izin vermiş olsam bile. Bir sonraki adımda ne olacağı ve neden olacağı konusunda beni bilgilendirdi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Son iki yıldır bedenim kullanılacak bir araç haline gelmişti. Meera'ya karşı, imgelemlerini durdurmak için. Bamaria'nın dikkatini kız kardeşlerimin attığı yanlış adımlardan uzaklaştırmak için toplum içinde. Ve Tristan'ın zevki için, onu tamamen sevdiğimi ve onunla birlikte olmak istediğimi iddia etmeye devam ettim. Artık İmparator için Ka Batavia'nın itibarını küçük düşürmek için bir araçtı. İmparator'un sınavını geçmek için kendimi eğitmem ve güçlendirmem için bir araçtı.

üç ay. Ama Rhyan'la... Bunların hiçbirini hissetmedim. Rhyan'la birlikte, vücudumun tekrar benim olduğunu hissediyordum.

Bağcıkları omurgam boyunca aşağı doğru kaydırırken serin hava sırtımı yıkadı. Tuniğimin kolları omuzlarımdan aşağıya doğru kıvrıldı ve vücudumun ön kısmını örtmek için kumaşa tutundum. Sıcak, nasırlı bir el saçlarımın gevşek tutamlarını örgümle birlikte topladı ve omzumun üzerinden iterek her şeyi yana doğru düzleştirdi. Parmakları enseme sıyırdı. Farkında olmadan dokunuşuna doğru eğildim.

"Seni incittim mi?" diye sordu.

Yüzümdeki sıcaklık yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Hayır. Sadece esniyordum."

Gözlerimi kapattım ve o bandajı çıkarıp yaralarım için güneş yapraklarını macun haline getirirken nefesimi dengede tutmaya odaklandım. Ama ellerini sırtımda hissettiğimde dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kavanozu yanıma koydu ve ben de yapraklara bakarak eşsiz tasarımlarını not aldım. "Daha önce hiç böyle şekillendirilmiş güneş yaprakları görmemiştim - kenarları bu kadar küt."

"Hmmm?" Rhyan durakladı, elleri sırtımda sıcak, rahatlatıcı bir baskı oluşturuyordu. "Bunlar Glemarian güneş ağaçlarından."

Ona bakmak için boynumu büktüm. Bu hareket beni ona yaklaştırdı; kalçalarımız sıcak bir şekilde birbirine değdi. "Evinden mi?"

Kendini beğenmiş bir gülümseme sundu. "Buradaki güneş yapraklarından daha üstünler."

"Onları benim üzerimde kullanmana gerek yoktu." Rhyan'ın sürgünde, İmparatorluğun bir ucundan diğerine seyahat ederek ne kadar zor bir hayat geçirdiğinden emin değildim. Onu ilk gördüğümde soturion üniforması yırtık pırtıktı,

Saçını kestirmeye ve tıraş olmaya ihtiyacı vardı. Taşıdığı her şeyin, evinden kaçarken yanına almayı başardığı her şeyin onun için çok değerli olduğundan şüpheleniyordum. Geri dönmesine ne zaman izin verileceği belli değildi. "Onları kurtarabilirdin."

"Evet ama majesteleri," dedi alaycı bir sesle, "siz Leydi Lyriana Batavia'sınız, Arkasva'nın varisi. Ve sizi tedavi etmek için elimde üstün güneş yaprakları varsa, onları kullanmak zorundayım. Bir varis üzerinde herhangi bir eski kalitesiz yaprağı öylece kullanamayız, değil mi?"

"Belki de Bamarian yapraklarının daha üstün olduğu kanısındayım," dedim onu izleyerek. Rhyan'ı artık şakalarının ve iğnelemelerinin gerçekte ne olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum. Bazen kendi çıkarı için, bazen de benim için. "Konsey, bir varis üzerinde daha düşük yapraklar kullanmaya cüret ettiğini bilse ne derdi?"

"Bu saçmalığı doğrulamak için hangi çalışmaların yapıldığını görmek isterdim." Yeni bandajımı uygulamayı bitirirken dudakları büküldü. "Ve Bamarian mutfağının aslında oldukça eksik olduğu iddiamı desteklemek için daha fazla kanıt sunardım."

Güldüm. "Ciddi olamazsın! Birincisi, bu söylediğin şeyi kanıtlamaz çünkü ben bir ilişki göremiyorum. Ve ikincisi, düpedüz yanılıyorsun." Eğitim sırasında soturileri güçlü tutmak için Katurium'da servis ettikleri yemek biraz - aslında çok- arzulanan bir şeydi. Yemekleri zar zor mideye indirebiliyordum; çoğu gün bunun sinirden kaynaklandığını kabul ediyordum. Ama Bamaria'nın İmparatorluk'taki en iyi restoranlardan bazılarında ve taze meyve, sebze ve baharatlara bolca erişime sahip olduğunu biliyordum.

"Söylediklerinize karşılık vermek gerekirse, bir, ben çok ciddiyim ve iki, bu zayıf bir argüman, özellikle de ben kesinlikle haklıyken," dedi kollarımı omuzlarımdan geriye çekerek. Parmakları çok çevikti.

Omuriliğimin tabanını, malzemeyi bir araya getirerek ve beni tekrar . "Bahse girerim Glemaria'daki toprağın daha fazla besin maddesi içerdiğini, dolayısıyla daha lezzetli yiyecekler ve daha etkili tıbbi tedaviler olduğunu gösteren çalışmalar vardır. İşte size korelasyon, Profesör Batavia. Ayrıca, Glemaria yemekleri daha iyi kalplidir. Daha lezzetli."

"Ya da yıllarca doyurucu kar dağı yemeklerini yedikten sonra damak tadınız yavanlaştı."

"Mükemmel bir damak zevkim olduğunu bilmeni isterim, ortak," dedi bana doğru eğilerek. Gözleri karardı ve kokusu beni sardı; sıcak, misk kokulu ve çam ağaçlarının kokusu.

Hala dudaklarının tadını hissediyorum.

Ağzım kurudu.

Rhyan doğruldu, başka tarafa baktı ve sırtımı sıvazladı. "Güzelce iyileşiyor." Klinik, tarafsız bir sesle konuştu. "Sadece bir tane daha...."

Aramızdaki ilişki hep böyleydi. Bir an ciddi ve gerginken, bir sonraki an o aşırı rahat şakalaşmaya-flörte kayardık.

Güneş yaprağı macununu yanağıma sürdü. Meera oraya bir yumruk atmıştı, derimi parçalayacak ve gözümü morartacak kadar sertti. Yüzümü inceledi, gözleri değerlendirici ve çalışkandı. "Bu iyi görünüyor. Şimdi de ayak bileğin."

Rhyan önümde diz çökerek ayağımı kucağına aldı. Nefesini içine çekti, yukarı baktı, sonra sandaletin bağcıklarını bileğime kadar ustalıkla çözdü. Elleri baldırımdaydı, sıcak parmakları ayağımı hafifçe iki yana çevirmeden önce bastırıyor ve dürtüyordu.

"Seni gerçekten iyileştirdi." Sesi buna inanamıyormuş gibi geliyordu. Rhyan parmaklarını ayak bileğimde gezdirerek küçük bir ürperti yarattı.

Ben. "Yani, belli ki, yoksa koşuyu yapamazdın, ama... tekrar ortaya çıktığında, belki-"

"Geri almak için geri geldiğini düşündün."

" gibi bir şey." Rhyan'ın sesi yine karardı.

Bunun için Afeyan'a minnettardım. Acılarımın hafiflemesinin yanı sıra hareket kabiliyetimin yeniden kazanılması da memnuniyet vericiydi. Habibellum'dan önce, habibellum sırasında ve özellikle de sonrasında çok kötü yaralanmıştım. Vücudumun her bir parçasının acı içinde çığlık atmaması Tanrı'nın bir mucizesiydi. Ama minnettarlığım bir yere kadar. Afeya hiçbir şeyi karşılıksız yapmazdı. Bir şey için geri gelmişti.

Ateş sensin.

Rhyan sandaletimi tamamen çıkardı ve avucunu ayağımın altına bastırarak yavaşça daireler çizmeye başladı. "Acıyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Bu mu?" Ayağımı tekrar kaydıldı, parmaklarını içeri bastıldı.

"Hayır." Ama bu bana başka bir şey hissettiriyordu. Tanrıları. Sadece topuğuma dokunuyordu ve hiçbir şey olmayacağı konusunda anlaşmıştık. Ama teninin benimkine değmesi, üstelik beni hiç heyecanlandırmayan bir vücut bölgeye değmesi, sinirlerimin yeniden zıplamasına neden oluyordu - bu kez beklentiyle. Asla ama asla gerçekteşmeyecek bir şeyin beklentisi.

Zümrüt gözleri parlayarak bana bakarken sandaletimi ayağımın üzerinden geri kaydıldı. Midem sıkışmıştı. Sonra yüz ifadesi nötrleşti, aşağı bakıp sandaletlerimi metodik bir şekilde baldırlarıma geri bağlarken çalışkanlaştı. İşini bitirdiğinde bir eli dizimin arkasındaydı, çok uzun süre oyalandı.

"Sadece kontrol etmem gerekiyordu.

Ona güvenmiyorum." "Ama o gitti,"

diye tekrar onayladım.

"O gitti." Sonunda elini çekti ve ayağa kalktı. "Dinle ortak, aramızdaki yeminlerin ve görevlerin tuhaf olduğunu biliyorum. Ama önce sana bir yemin ettim. Güvende kalmanı sağlayacağım. Her şey bir yana, endişelenmeni istemiyorum. O yüzden neyin peşindeyse, bil ki izliyorum."

"Teşekkür ederim." Dudağımı ısırdım. "Rhyan, sanırım sana bir şey söylemem gerekiyor." Bütün gün Mercurial'ın bana söylediklerini Rhyan'a söyleyip söylememeyi tartışmıştım. Afeyan ortadan kaybolduktan hemen sonra Rhyan beni ve yüzümdeki hayalet ifadeyi görmüştü. Ne olduğunu sormuştu, ben de Mercurial'ın daha önce söylediği saçmalıkları tekrarladığını iddia ederek geçiştirmiştim. Endişelerimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, rüyamı ona anlatmadan olmazdı. Ve şimdi yeminlerimizi ve görevlerimizi onurlandırmak için açıkça birlikte olmamaya karar verdiğimizize göre, aramızdaki işleri berbat edeceğimden, her şeyi açıkça olduğundan daha garip hale getireceğimden endişeleniyordum.

Yemin törenimizden sonra Rhyan'a onunla ilgili bir seks rüyası gördüğümü söylemek bugün yapmak istediğim bir şey değildi.

Ama beni korumaya yemin etmişti. Habibellum'dan önce zayıf olduğumu gördüğünde, savaşırken kendimi korumam için tüm gücünü, büyüsünü ve kudretini almamı sağlayan kaşonim'i çağırمامı sağlamıştı. Ve beni çok dikkatli bir şekilde sağlığıma kavuşturuyordu. O gerçekten benim arkadaşımdı. Bu konuda ona güvenebilirdim. Mercurial benim için sadece bir tehdit değildi. Eğer sözlerini gerçekten Rhyan'ı gördüğüm rüyamdan aldıysa, o zaman bizim için bir tehditti. Ve Rhyan'ın bunu bilmesi gerekiyordu.

Ama daha fazlasını söyleyemeden kapı açıldı.

Turion Dairen, altın seraphim zırhı parıldayarak kapının girişinde durdu. Kemerinin deri kayışlarında asılı olan bilenmiş Valalumir yıldızları pencereden süzülen güneş ışığında parıldıyor ve ışıldıyordu.

"Soturion Lyriana," dedi.

Küçümsemekten kendimi alıkoydum. Bir soturion ortamında bana bu şekilde hitap etmesi tamamen kabul edilebilirdi ama içimden bir ses Katurium'da olduğumuz için bu gayri resmi hitabı kullanmadığını söylüyordu. Dairen beni kırbaçlatma hevesiyle gerçek yüzünü göstermişti. Hatta eğitimin ilk gününde başka bir soylu, Bamarian Senatörü'nün yeğeni Leydi Pavi Elys bana çelme takıp elimi ezdiğinde beni kırbaçlatmaya çalışmıştı.

"Zat-ı aliniz" demekten kaçınarak unvanımı küçültme, statümü elimden alma becerisinin aurasından yayılan neşesini hissedebiliyordum.

"Eğitimin ortasındayız," dedi Rhyan. Sesi sıkılmış ve ilgisiz geliyordu -beni daha az umursamayan soğuk, soylu bir Yüce Lord adayı.

Dairen'in gözleri sıçradı. "Soturion Lyriana, Arkturion Aemon'un konağında gerçekleşecek bir duruşmaya tanık olarak çağrıldı. Derhal kendini göstermesi gerekiyor. Bana ona eşlik etmeniz gerektiği söylendi. Dava süresince ikiniz de eğitimden muafsiniz."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"DURUŞMA MI?" diye sordum, kalbim küt küt atıyordu. Aklım hemen en kötüsüne gitti - Meera'nın yakalanmasına. Ya da Morgana. Elim bileğime, kan yeminlerimin üzerine kapandı ve sıktım.

Hayır. Eğer vorakh ile yakalanmış olsalardı -eğer onu gizlerken yakalanmış olsaydık- duruşma tapınakta yapılardı, şehir evinde değil. Ve duruşmaya Imperator başkanlık ederdi. Ka Batavia'nın soturisinde general olan Turion Dairen'i beni çağırması için göndermezdi. Kendi soturisi tamamen silahlı olarak gelirdi. Bağlanıp götürülürdüm.

"Lyr." Rhyan göz ucuyla beni izliyordu, sesi Dairen'in duyamayacağı kadar kısıktı. "Nefes al." Öne doğru bir adım attı, vücudunu benimkinin önüne doğru eğdi, duruşu korumacıydı, omuzları gergindi. "Ona hemen eşlik edeceğim."

Dairen eğildi. "Arkturion'a haber vereceğim."

Kapı kapandığı anda Rhyan'a döndüm. "Bu ne anlama geliyor?
Ne duruşması?"

Rhyan elini bana doğru uzattı ama birden bıraktı ve elini yumruk yaptı. Gerekli olmadıkça bana dokunmak tehlikeliydi -eğitim ya da tıbbi amaçlar dışında.

Bir gün önce Tani ile yaptığım dövüşü hatırladığımda aklıma gerçekten dehşet verici bir olasılık geldi. Elyria'dan bir soturiondu, bir soylu değildi ama Ka Elys'in bir soylusu olan Soturion Pavi'ye - Ka Azria'dan sonra Elyria'da iktidarı ele geçiren Bamarian Ka'ya - kesinlikle bağlıydı. Pavi kırbaçlandığından beri Tani benden intikam almayı kişisel görevi haline getirmişti. Dün beni apartmanımızda bulduğunda korkunç bir sırrını daha ifşa etmişti; babamı Bamaria'daki İktidar Koltuğunda istemeyen Emartiler'in, neredeyse yirmi yıl önce babamı öldürmeye çalışıp onu kalıcı topallığıyla bırakan isyancıların destekçisiydi. Çatışmamızda alay etmiş, kashonim kullanımımı ve Rhyan'ın gücünü bana vermeye neden bu kadar hevesli olduğunu sorgulamıştı. Acemi ve çıraktan daha fazlası olduğumuzu biliyor ya da bundan şüpheleniyor gibiydi.

Ya Tanrım. Ya duruşma Rhyan ve benimle ilgiliyse? Aemon'da bir duruşma... Soturiler arasındaki her türlü yemin bozma olayına o başkanlık ederdi. Midem düğümlendi.

"Rhyan." Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Sence -yani- ya...?"

"Hayır," dedi Rhyan başını sallayarak. "Hayır. İstemiyorum. Lyr, sakın ol. Senin bir tanık olduğunu söyledi. Sanık değilsin. Yargılanmıyorsun." Bir adım daha yaklaştı. "Biz yanlış bir şey yapmadık. Unutma, Aemon'la güvenlik toplantımız için görüştüm ve hiçbir şeyden bahsetmedi. Hadi gidelim ve bunun ne olduğunu öğrenelim, öğrendikten sonra da icabına bakarız."

Başımla küçük bir selam verdim, bakışları beni tutuyordu, emin, sabit ve sakinleştiriciydi. Ama aurasının buz gibi ürpertisi alevlendi ve o bunu yatıştırmadan önce soğuk bir okşayış gibi uzandı.

On beş dakika sonra, Aemon'un Urtavia'nın merkezindeki konağının eşiğinden geçiyorduk. Ka Batavia'nın Soturi'leri dışarıdaki siyah oniks duvarı koruyor ve içeride sıralanıyordu, hepsi de ben girişten geçerken saygıyla eğilerek beni selamlıyordu.

Aemon'un evinin ortasındaki küçük bir odaya, Arkturion'un savaş odasına götürüldük. Titrek fener ışıkları penceresiz duvarları aydınlatıyordu, hepsi Aemon'un şehir evinin geri kalanı gibi yumuşak, sessiz bir griye boyanmıştı - Hazır olarak üüne tam bir tezat oluşturunuyordu. Duvarlardan biri Lumeria haritasıyla detaylandırılmıştı. Ancak yatıştırıcı tonlar burada sona eriyordu, çünkü duvarları çevreleyen siyah mermer zeminler mükemmel bir şekilde parlıyordu, ateşler ona yansıyor. Bir su yolunun tam tersiydi; ateşin üzerinde yürüyormuş hissi veriyordu.

Ben de tam olarak böyle hissediyordum.

Ka Batavia'lı Soturiler odanın bir tarafına dizilmiş, duvara yaslanmış, yeşil pelerinleri bellerinde düzgünce kıvrılmış ve fazla kumaşıyla kapalı alanlarda bile başlarını bir kukuleta gibi örtecek şekilde tasarlanmıştı.

Soturilerimizi burada bekliyordum ama odanın karşı tarafında hazırda duran, altın değil gümüşle süslenmiş savaşçıları görünce yüreğim hopladı -Ka Kormac'ın Soturileri. Gümüş zırhları kurt postuna benzeyecek şekilde tasarlanmıştı. Mühürleri olan hırlayan gümüş bir kurt, askerlerinin üzerindeki yeşil pelerinlerinin tepesini süslüyordu. Bunlar Imperator'un adamlarıydı. Düşmanlarım. Şehri işgal eden orduya ait olan kurtlar.

Rhyan yanımdayken savaş odasının derinliklerine doğru adım attım, eğitim sandaletlerim pürüzsüz zeminde neredeyse kayıyordu. Rhyan yanlarından geçerken duvarın dibindeki kurtlar nefeslerinin altında homurdandılar. Doğduğundan beri

Geleceğin Yüce Lordu ve Glemaria'nın Arkasva'sı olarak, sadece bir bakışla diğerlerinin gözünü korkutmak üzere yetiştirilmişti. Rhyan bu bakışı bir sanat haline getirmemiş olsa bile boyu ve kaslarıyla yine de göz korkuturdu ve ne kadar etkileyici olsalar da bunlar bir savaşçı olarak sahip olduğu ünle kıyaslanamazdı. Ka Kormac onun görev başındaki birçok soturiyi kolayca yendiğini ve bu yüzden ondan nefret ettiklerini çok iyi biliyordu. Ama gerçek Rhyan tarzında, onların yırtıcı bakışlarına karşı soğuk ve sakin görünüyordu, sanki sıkılmıştı ve yapacak daha iyi işleri olduğu için bana bu duruşmalarda eşlik etme zahmetine bile katlanamıyordu. Aurasından yayılan buz gibi gerilimi hisseden tek kişi bendim. Duygularını kendine saklıyordu.

Odanın ön tarafında bir dizi oniks çift kapı açıldı. Aemon tam arkturion kıyafetlerini giymiş olarak göründü. Dışarıdaki görünümünü sihirli bir şekilde kamufle eden yeşil pelerinli soturilerin aksine, Bamarian savaş lordu kırmızı giymişti. Pelerini zarif bir şekilde kalçalarının etrafından dolanıyor, boynunun arkasından yükselip sırtından aşağı dökülen uzun bir kumaş parçasına dönüşüyor ve altın zırhından bir pelerin gibi dışarı akıyordu - Bamaria'da Ka Batavia'ya hizmet eden tüm soturilerin geleneği olduğu üzere, keskinleştirilmiş serafim kanatları şeklinde kalıplanmış zırh.

Siyah saçları kafasına yakın kesilmişti, kollarını etkileyici bir şekilde kaslı göğsünde kavuştururken yüz ifadesi asıktı. Öne doğru bir adım attı ve deri kemerinin yedi kayışından sarkan Valalumir yıldızları, duvarları kaplayan titrek meşalelerden ışık parıltıları aldı.

Arkturion Aemon Melvik, Bamaria'nın savaş lordu, Hazır Güç olarak bilinirdi. -Lumeria'daki en ölümcül savaşçı. Emartis'in babama saldırdığı gün harekete geçtiğinde ünü iyice pekişmişti. Aemon isyanı tek başına bastırmış ve elebaşı olan amcam Tarek'i öldürmüştü - Arianna Teyze'nin rahmetli kocası ve kötü kuzenim Naria'nın babası.

Aemon sert ve haşindi ama yüzünün altında her zaman adil ve nazikti. Ancak Hazır olduğunda, gerçek bir ölüm Tanrısı'nın vücut bulmuş hali olduğunda, yüzü başka bir görünüme bürünürdü; herhangi bir Lümeryalıyı ya da canavarı kendisiyle savaşımaya cesaretlendiren korkunç bir görünüm. Artık o yüzü takıyordu.

"Soturion Lyriana, majesteleri," dedi Aemon ve başını eğdi. "Soturion Rhyan." Odanın ön tarafındaki siyah oniks taşından oyulmuş küçük, dikdörtgen masayı işaret etti. "Oturun."

Gözlerim etrafta bekleyen, tetikte ve saldırmaya hazır zırhlı soturilere kaydı. Enerjileri gerginlikle çatırdıyor gibiydi. Rhyan'ın gözleri benimkilere kaydı, sonra tekrar Aemon'a döndü, dış görünüşü hâlâ soğukkanlı ve sakindi. Tırnaklarını gelişigüzel inceleyip hayali bir kir parçasını fiskelerken yüzünü züppece bir ifade kapladı.

Bir an sonra çift kapı tekrar açıldı. Midem bulandı. Adamları buradaysa burada olduğundan şüphelenmiştim ama az önce olanlardan sonra İmparator'a bu kadar yakın olmaya hazır değildim. Beni bir hayvan gibi kırbaçlatan ve kamçılatan adamla aynı odada bulunmaya hazır değildim - vücutlarında büyü bulunan soturiler için geliştirilmiş sihirli bir silahla acımasızca dövülmüştüm. Bu ceza benim gibi biri için değildi - bedenini koruyacak ya da saldırıya dayanacak büyü olmayan biri için. İmparator'un siyah cübbesi, siyah deri sandaletlerinin arkasında dönüyordu. İmparator'un kardeşi ve Korteria'nın savaş lordu olan Bastardmaker onun arkasında yürüyordu.

Bunlar Jules'u kaçıran canavarlardı, ondan sorumlu olan, Lethea'ya götürülene ve soyulup öldürülene kadar Tanrıların bildiği her şeyi yapmakta özgür olan vahşiler.

Ensemde boncuk boncuk terler birikti ve saf nefret damarlarımdan pompalanırken midem bulanıyordu. Yine de vücudum biliyordu ki

Ne yapacağımı, rolümü oynamaya nasıl devam edeceğimi. Kendimi hiç düşünmeden ayağa kalkarken ve Rhyan eğilirken yanında dururken buldum. İçimdeki sesin dışarı çıkmamasını isteyerek reverans yaptım ve İmparator'a zoraki bir saygı gösterisi sundum. Ona boyun eğdiğimi bilmek parmak eklemlerimi çatlattı ve içimde küçük bir meydan okuma kuru yükseldi. Bakışlarımı yukarı çekip İmparator'un karanlık gözleriyle buluştum - vahşi ve yırtıcı - aurası bana saldırırken.

"Ekselansları," dedi Aemon ve Bastardmaker'a doğru başını salladı. "Arkturion."

Bastardmaker cevap olarak homurdandı, sonra bana döndü, kızarmış yüzüne yayılan bir sevinç ifadesiyle.

Rhyan bana yan gözle bakıp öksürdü ve yerimize otururken masanın üzerindeki elime dikkatle baktı. Şiddetle titriyordu. Elimi altıma itip üzerine oturdum. Kim olduğumu hatırlamak için meydan okuyan ve güçlü havamı korumam gerekiyordu.

Ama korku galip geliyordu.

Gözlerim Rhyan'ınkilerle buluştu. *Onun burada ne işi var?* Rhyan zihin okuyucu değildi. -Morgana gibi değil ama beni yeterince iyi anlıyor gibiydi ve omzunu hafifçe kaldırarak kaşlarını çattı. Sırtını dikleştirdi, bir kolunu masanın üzerine uzattı, parmakları sıkılmış bir şekilde mermere vuruyordu.

Ardından Arianna Teyze odaya girdi, ardından da duruşmaya çağırılma sebebimiz geldi: Tani Elwen.

Daha dik oturdum, acemi soturion'un başı dik, dudakları sırtarak içeri girişini izledim. Tani'yi son gördüğümde, bir gün önce, apartmanımızın koridorlarında Emartis maskesi takıyordu ve biz de

savaştı. O sadece Ka Elys'e olan sadakati yüzünden bana karşı kan davası güden bir soturion değil, Emartis'in bir üyesiydi.

Tanıştığım ikinci üyeydi. İlki doğum günümde tesadüfen karşılaştığım bir kuyumcuydu. Emartis armalı iğneler yapmakla görevlendirilmişti - ailem Ka Batavia'nın armasının bozulmuş haliydi bu. Bizim armamız dolunayın altında altın serafim kanatlarını gösteriyordu. Emartis armasında ise kanatlar siyaha boyanmıştı. Bu bir çeşit köpek düdüğüydü ve diğer üyeleri kimliklerinden haberdar ettiğini varsayıyordum. Kuyumcuyu Urtavia'da tekrar bulup onunla yüzleştüğimde, hayatı için gerçekten korkmuş ve sanki sadece para için hain örgütün bir parçasıymış gibi görünüyordu. Ama daha fazlasını öğrenemeden, Soturion Markan onu öldürdü. Hem de gözümün önünde. Lanet olası piç.

Hafızamdan silmek için elimden geleni yaptığım bir sahneydi. Markan onu öldürmüştü çünkü satıcı bana bir tehdit gibi görünmüştü. Ama satıcı sadece Markan'ı gördüğü için bana saldırmıştı, yakalanmaktan korkmuştu. Hatırladıkça ürperiyordum. Markan'ın kılıcının, cesedi yere düşmeden önce satıcının karnını deldiğini görmek dehşet vericiydi.

Satıcı her kime cevap veriyorsa, onu dehşete düşürmüştü. Emartis'in lideri büyük güce ve paraya sahip biriydi. İmparator benim baş şüphelimdi. Bamaria'daki Güç Koltuğunda kimin oturduğunun İmparator'un umurunda olduğundan şüpheliydim, tek umursadığı onun olmamasıydı. Benimle ve kadınlarla ilgili aşağılayıcı konuşma tarzına bakılırsa, Bamaria'daki ilk erkek Arkasva olan babamı başkasına tercih edeceğini düşünebilirdim. Ama öyle değildi. O Bamaria'yı istiyordu. Emartiler ülkemizde istikrarsızlık yarattı. Ve bu istikrarsızlık, daha fazla soturinin sınırlarımızı tamamen silahlı olarak geçmesi için bir bahane olmuştu.

Tani benimkinin karşısındaki oniks masaya götürüldü. Uzun boylu ve gururlu bir şekilde oturuyordu, koyu renk ipeksi saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve turuncu soturion tuniği düzgünce ütülenmişti, zırhında Ka Elys'in mührü vardı, güneşin üzerinde uçan bir ashvan atı.

Arianna Teyze bana sert bir bakış attı. Kızıl saçlarını başının tepesinde bir taç şeklinde örmüştü. Emrini hemen anladım. Uymakta neredeyse mükemmel olana kadar bana tekrar tekrar öğrettiği bir dersti bu.

Ne gördüklerini kontrol edin.

Lumerian siyasetinde algı her şeydi. Sakin görünmek zorundaydım. Güçlü. Komuta bende. Ne de olsa yargılanan ben değildim. Tani yargılanıyordu. Tani bana zarar vermeye çalışan, aileme zarar vermeye çalışan tehlikeli, asi bir örgütün üyesiydi.

"Arkturion," dedi Arianna. "Ekselansları." İmparator'un önünde eğildi. "Soturion Tani Elwen," dedi Aemon, "Emartis adıyla anılan isyancı grubun bir üyesi olmakla suçlanıyorsunuz. Bu grup yakın zamanda Bamarian Konseyi tarafından bir terörist olarak sınıflandırılmıştır. organizasyon."

Bu açıklamanın yapıldığını duymamıştım. Bu iyiydi - Konsey onların tehdidini ciddiye alıyordu. Ama aynı zamanda midemi de bulandırdı çünkü bu sınıflandırma Emartilerin birkaç isyancıdan çok daha tehlikeli olduklarının itirafıydı.

Aemon, "Leydi Arianna, siz Bamarian Konseyinde Eğitim Üstadısınız ve Soturion Tani'nin Emartis'in çıkarları doğrultusunda hareket ettiğinin ve örgütün üyesi olduğunu gösteren sembolleri gösterdiğinin görgü tanığısınız," dedi. "Bize ne gördüğünü anlat."

Arianna zarıfçe başını salladı, bana hızlıca güven verici bir bakış attı ve yıllar boyunca ne zaman teselliye ihtiyacım olsa bana verdiği gibi şefkatli bir gülümseme verdi. Bakışlarını Aemon ve Imperator'a çevirdiğinde ifadesi düzeldi. "Dün öğleden sonra acemiler için tahsis edilmiş Soturion Daireleri'ne girerken Soturion Tani'yi, Arkasva'nın varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu Leydi Lyriana Batavia'ya saldırırken buldum." Sesindeki gururla tam adımı ve unvanımı söyledi ve ben de küçük bir gülümseme verdim. Son bir aydır Arianna ile birlikte olmayı özlemiştim, eğitimimle meşguldüm. İmparator'un ve Bastardmaker'ın huzurunda olmaktan dolayı sinirlerim hâlâ gergin olsa da, o konuşurken göğsümde bir sıcaklık belirdi.

"Leydi Lyriana Soturion Tani'yi, kendilerine Emartis adını veren bilinen terörist örgütün sembolüyle buldu. Yüksek Lümeryan, yani 'hakikat taşıyıcıları'. Sloganları shekar arkasva ya da sahte arkasva, merhum kız kardeşim Yüce Leydi Marianna'nın, *Ha Ka Moka*n'ın, ölümünden önce kocası Harren Batavia'yı, şu anki Bamaria Yüce Lordu'nu, Varis Görünür olarak adlandırmadığına inanıyorlar."

Emartiler arasındaki inanışa göre, Görünür Varis Arianna olmalıydı - annemin geriye kalan tek kız kardeşi. Meera o zamanki doğal Varis'ti ve şu anki Varis Görünen'di -Güç Koltuğu'nun sıradaki varisi- ama annem öldüğünde sadece dört yaşındaydı, Arkasva'nın Defnesi'ni kabul etmek için çok küçüktü. Şimdi de alamayacak kadar vorakh hastasıydı.

Tani Arianna'nın sözlerine sırtıttı, sanki teyzemin hain örgüt ve ihanetleri hakkında söylediği her şey hoşuna gitmiş gibiydi. Tanrım, burada mahkemede oturuyordu ve yine de... gururluydu. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

"Büyüleyici bir tarih," dedi İmparator sıkılmış görünerek. "Bamaria'nın şu anki yönetimiyle ilgili sivil huzursuzluğun bir sivil toplum örgütüyle ne ilgisi var?"

Elyria'dan soylu Soturion?"

Çenemi sıktım, dişlerim gıcırdadı. Bamaria'daki sivil huzursuzluk, ülkemi yabancı işgali için onun tüm bahanesiydi.

Arianna, "Örgüt, Ka Batavia'nın mührü olan siyah kanatlı bir serafimin piçleştirilmiş bir sembolünü yarattı," dedi. "Bu simge başka türlü tam bir kopyadır ve siyah kanatlı serafim var olmadığı için başka bir serafim türünü göstermekle ilişkilendirilemez. Soturion Tani'yi zarafetiyle kavga ederken bulduğumda siyah bir seraphim maskesi takıyordu." Arianna asasını çıkardı ve Aemon'un arkasındaki çift kapıya doğrulttu. Kapılar hemen açıldı ve siyah tüylü bir nesne uçarak odaya girdi ve İmparator'un ayaklarının dibine kondu. "Soturion Tani'nin elinde tam da bu maske vardı."

"Siyah kanatlı bir seraphim maskesi takması onu mahkûm etmek için yeterli mi?" diye sordu Imperator, yerdeki kanıtlara bakarak. Bir sandaletli ayağı rahatsız edici nesneyi kendisinden uzaklaştırdı.

Aemon dişlerini sıkarak, "Sanırım majesteleri," dedi, "duruşmayı bu yüzden yapıyoruz." İmparator'un sabrı tükenmiş gibi görünüyordu. Aemon Tani'ye döndü. "Soturion Tani, bu ciddi bir suçlama. Kanıtlar da çok güçlü. Majesteleri Leydi Lyriana, karşılaşmanızdan sadece bir gün önce bu örgüt tarafından hedef alındı. Emartis ölümcül olabilecek bir saldırı başlattı. Emartilerin doğrudan terörist olarak sınıflandırılmasına neden olan bir saldırı. Ve sonra siz de ona yaşam alanının koridorlarında, yani soturilerim arasında kavgaların yasak olduğu düşünülen bir yerde kendi saldırınızı gerçekleştirdiniz."

Tani önemli bir şey yokmuş gibi omuzlarını silkti. Lumeria'daki en ölümcül arkturion ile yargılanıyordu, bir gelecek umudu varsa mezun olması gereken Soturion Akademisi'nin başkanı ve

İmperator, ailesinden birinin yaşaması ya da ölmesi gerektiğini amcası İmparator'un kulağına fısıldayabilen adam. Ve Tani sakın görünüyordu. Neredeyse neşeli. İmparator'un huzurunda böyle olmayı hayal bile edemezdin. Ve eğer öfkesini, Hazır'ın öfkesini bana yöneltirse, Aemon'un bakışları altında büzüleceğimi biliyordum.

Emartiler Katurium'a saldırdıklarında, nefret dolu mesajlarıyla birlikte gölge, cam ve parşömenlerden oluşan bir patlama yaratmışlardı; yanlış bir adımda camlar birinin boğazını kesebilirdi. Ama Viktor Kormac, İmperator'un oğlu, olay yerinde sakın, korkusuz, hatta mutlu görünen Lumerialılardan biriydi. Sanki bunun olacağını biliyordu. Kuzenim Naria, Emartis'in ilk lideri amcam Tarek'in kızı da memnun görünüyordu. Tani de şimdi öyle görünüyordu.

Tani suçlamadan korkmadıysa, başının belaya girmeyeceğine inanmış olmalıydı.

Tani hakkında pek bir şey düşünmüyordum ama o kadar aptal olduğuna da inanmıyordum. Bu da kendine güveninin birden fazla yerden geldiği anlamına geliyordu. Birincisi, Emartis liderinin desteğine sahipti, onu bu duruşmadan koruyacak kadar güçlü biri. İkincisi... bizi çırak ve acemiden daha fazlası olmakla ve habibellum'da kaşonim kullanmakla suçlayarak dikkatleri benim ve Rhyan'ın üzerine planlıyor olmalıydı.

Tani'nin koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu, bakışları zafer kazanmıştı.

"O zaman duruşmaya devam edelim," dedi İmperator. Aemon'a umursamaz bir tavırla elini salladı.

"Tani, dün okul saatlerinde apartmanda mıydın, değil miydin?" Aemon sordu.

"Öyleydim Arkturion," dedi sakın bir sesle.

Aemon başını salladı. "Kavga etme sınırının dışında olduğunu bilmene rağmen onunla kavga ettin mi?"

Tani, "Onunla bir kavgaya karıştım, evet," dedi.

Cevap verme kolaylığından hoşlanmadığım için yerimde kıpırdandım.

"Majesteleri sizi bulduğunda siyah bir seraphim maskesi takıyor muydunuz?"

"Öyleydim," dedi Tani gururla.

"Ne konuştuğumuzu anlıyor musun? O maskeyi takmanın sonuçlarını?"

"Söylediğin her şeyi duydum," diye yanıtladı Tani, hâlâ yerde duran maskeye bakarak. Gözleri maskeden, hemen önünde duran İmparator'a doğru kaydı.

Aemon'un kara kaşları birbirine yaklaştı. "Taktığın maskenin bir Bamarian terör örgütüyle bağlantılı olduğunun farkında mısın?"

"Açıklamanı duydum," dedi Tani. "Yani, evet."

Rhyan'ın gözleri bana kaydı ve Tani'ye dönmeden önce çenesi gerildi. Arianna yüzünü buruşturdu, normalde güzel olan yüz hatlarına bir tiksinti ifadesi yayıldı. Kolundaki altın kelepçeyi düzeltti. Benimkine çok benzer bir şekilde -serafim kanatlarıyla- stilize edilmişti ama onunki devasa boyutlardaydı ve neredeyse tüm pazusunu kaplıyordu. Ka Batavia'nın gücünün saf bir sembolüydü. Arianna bileziği okşuyor gibiydi, sanki onun hâlâ orada olduğunu, Emartiler ve ihanetleri tarafından dokunulmadığını kendine hatırlatmak ister gibiydi.

Arianna, "Bamarian yasalarına göre, bir terör örgütüyle açıkça ilişki kurmak ve ona katılmak sınır dışı edilmen için yeterli," diye tersledi. "Arkasva'nın bir varisine saldırdığın gerçeğinden bahsetmiyorum bile, bu da aynı derecede ağır bir suç."

"Leydi Arianna haklı, Soturion Tani," dedi Aemon, "Ve bu yüzden duruma adalet getirmeliyim. Bamaria Arkturion'u ve Soturion Akademisi'nin başı olarak, ben-"

İmparator öksürerek Aemon'un sözünü kesti. "Görünüşe göre bu davayı yargılamakta oldukça acele ediyorsun Arkturion."

"Ampirik Kanunlara göre, burada kanuni yargıç benim, majesteleri. Yöntemlerimi mi eleştiriyorsunuz?"

"Tabii ki hayır." Omuzlarını geriye atarak vahşi bir sırıtış sergiledi. "Sorduğunuz sorular adildi. Senato'nun her üyesinin performansınızı destekleyeceğine inanıyorum. Ve tabii ki Soturion'un cevapları özellikle onun davasına zarar veriyordu."

"O zaman belki de cezayı tamamlamama izin verirsiniz," dedi Aemon.

Ancak bu artık Aemon değildi, bu Hazır'dı ve oda onun aurasının gücüyle karardı, karanlık, gölgeli gücüyle çatırdadı.

Tani sonunda karakterini bozdu, endişeli görünüyordu. Bastardmaker bile kaşlarını çatı, kirli eli kılıcının kabzasını kavramak için hareket etti.

"Endişeliyim. İmparator olarak Elyria da dâhil olmak üzere Güney İmparatorluğu'nd tüm Lümeryalıların refahını gözetiyorum. Soturilerimin Akademi'yi korumak için yaptıkları büyük fedakârlıklardan bahsetmiyorum bile; önce Bamarian sınırında bir akadimin ortaya çıkmasıyla, şimdi de tam da öğrencilerimizin eğitim gördüğü, geleceğin soturisinin, yani oğlumun eğitim gördüğü ve sadece büyük bir asker olmasını değil, güvende kalmasını da beklediğim arenanın üzerinde gerçekleşen bir terörist saldırıyla, son altı hafta içinde iki kez kuşatma altına alınan bir akademi!" Imperator'un içindeki kurt hırlayarak Aemon'un aurasını ısır, ta ki iki enerjinin gerilimi diğerine karşı bir irade savaşında ileri doğru itilene kadar. "İtiraf etmeliyim ki Akademi'ye hem profesyonel hem de kişisel büyük bir ilgim var. Ben bir babayım.

Ben de adamlarımı, tam bir lejyonu, Akademi'nin koruması için hayırseverce verdim. Affınızı ve sabrınızı rica ediyorum. Yaklaşımımızda kesinlikle eksiksiz olmak istiyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Hiç kimse, Bamaria'nın Yüce Lordu olan babam bile Aemon'un sözünü kesmeye ya da ondan şüphe etmeye cesaret edemezdi.

"O halde hedeflerimizde birleşiyoruz majesteleri, zira ben de Akademi'deki her bir öğrencinin refahını son derece önemsiyorum. Öğrenci güvenliği açısından, korumak istediğiniz üniversiteye saldıran, eylemleri oğlunuza ve Varis'inize zarar verebilecek bir terör örgütünün üyesinin okuldan atılmasının uygun olduğunu kabul etmez misiniz?"

"Tüm kalbimle," dedi İmparator, elini kalbine götürerek. "Öğrencilerimizi, geleceğimizi riske atan her Lümaryalı derhal sınır dışı edilmelidir. Ancak bugün karşı karşıya olduğumuz şeyin bu olduğuna ikna olmadım. Soturion Tani'nin gerçekten bu olup olmadığını merak ediyorum." İmparator bir adım öne çıktı, altın işlemeli siyah pelerini arkasından uğursuzca süzülüyordu.

Kendisini Moriel'e. Bunu çarpıtacak, küçük askeri Tani'nin özgürlüğüne kavuşması için elinden geleni yapacaktı.

İmparator ciddiyetle konuştu. "Bu saçmalığa çok siyah-beyaz bir yaklaşım sergilediğimize inanıyorum. Son derece ciddi, tehlikeli örgütlerden bahsediyoruz. Ama şu anda karşımda gördüğüm şey bu değil. Soturion Tani Emartis'in yüksek rütbeli bir üyesi değil. Başka bir ülkeden gelen ve Emartis'in taktiklerine kesinlikle ilgi duymayan küçük bir kızdan fazlası gibi görünmüyor. Bamaryalı olmadığı ve ilgi ve bağlılıklarının muhtemelen başka yerlerde olduğu düşünülürse, bu grubun bir üyesi olduğuna inanmak için çok erken değil mi? Elyrianlı bir kız neden yabancı bir ülkenin Arkasva'sını devirmek isteyen bir gruba katılsın ki?

Evde mi? Belki de sadece Emartilerin haklı olduğu görüşündedir. Bu bir suç mu?"

Aemon'un gözleri kısıldı. "Emartiler bir terör örgütü olarak adlandırıldı. Onlar sadece bir grup değiller ya da sadece bir sonucu arzulamıyorlar; bunu başarmak için haince eylemlerde bulunuyorlar."

"Soruyorum," dedi İmparator yavaşça, "fikir sahibi olmak onun için bir suç mu?"

Arianna'nın gözleri Imperator'a dikildi. Kollarını göğsünde düzgünce kavuştururken burun delikleri genişledi ve pazusuna taktığı altın manşeti öne çıkardı.

"Bu bir suç mu? Farklı görüşlere sahip olan herkesi cezalandırıyor muyuz?" diye sordu İmparator. "Yozlaşmaları Boğulma'ya yol açan Lumeria Matavia'nın kral ve kraliçelerinin tiranlığına geri mi döndük?"

"Hayır," dedi Aemon. "Soturion Tani sorumlu tutulacak ve diğer Lumeryalılar gibi yasalar ona da uygulanacak. Ama bu fikirlerle ilgili değil. Fikir özgürlüğü bugün tartışmaya açık değil, majesteleri. Bamaria, Lumeria'da düşünce, felsefe ve eğitimin merkez üssü olmaya devam ediyor. Ne de olsa biz sadece yıldız ateşi madenleri ve savaş kamplarının değil, Büyük Kütüphane ve Museion'un da eviyiz."

Hazır olda bekleyen kurtlar kıpırdandı, bazılarının dudakları Aemon'un evlerini basitçe tarif etmesi karşısında hırladı.

Aemon sözlerini şöyle sürdürdü: "Neden asıl söz konusu olana odaklanmıyoruz - fikir özgürlüğüne değil, daha önceki eylemleri arasında Arkasva'mıza suikast girişiminde bulunmak ve aynı zamanda bir akademi öğrencisi olan varisine zarar vermek olan Emartis'e ait olup olmadığına?"

"Doğru, Aemon. Elbette. Ama benim takıldığım nokta, Soturion Tani'nin onlarla bağlantılı olup olmadığını şüpheyi yer bırakmayacak şekilde nasıl bileceğimiz.

Soturion Tani, siz bu sözde-" "Terörist örgütün bir üyesi misiniz!" Aemon söyledi.

İmparator elini sallayarak "Evet, o," dedi. "Üye misiniz?"

"Hayır," dedi Tani.

"Bu bir yalan!" Sandalyemi geriye iterek bağırdım. Karşılıklı konuşma boyunca donmuş, ağzım açık ve midem bulanmış bir şekilde oturmuş, İmparator'un çarpık mantığına ve yasaları uygulamasına öfkelenmiştim. Aynı mantığı, büyüü ortaya çıkarmayı başaramadığımda sadece okuldan atılmayı değil, İmparatorluk'tan sürülmeyi hak eden bir suçlu olduğumu iddia etmek için de kullanmıştı.

Rhyan'ın gözleri büyüdü ve Arianna dudaklarını birbirine bastırarak başını sertçe salladı.

"Sabırlı ol, Soturion Lyriana," dedi İmparator. "Bir soturion emir komuta zincirine uyar ve sırası gelmeden konuşmaz. Size bazı sorularım var. Belki de Bamaryan mahkeme usulleri konusunda paslanmışımdır, ama o zaman onu bir sınava tabi tutmayacaksak neden tanık olması için çağırdık? Bir tanığın böyle davranması gerekmez mi?"

"Tani suçunu kabul etti," dedi Aemon. "Ve siz daha çok Lümerlilerin temel hakkı olan fikir sahibi olma konusunda tartışmakla ilgileniyor gibisiniz. Bu Bamaria'da tartışma konusu değildir ve hiçbir zaman da olmamıştır. Tartıştığımız şey, Soturion Tani'nin bir terör örgütünün parçası olduğuna dair kanıt görüp görmediğimizdir. Örgüt üyeliğinden şüphe duymak için bir nedenimiz olsa bile, elimizde hala başka bir öğrenciyle sınırların dışında dövüşen ve bunu yaparken eylemlerini başka bir soturionla dövüşen bir soturiondan Arkasva'nın Varisine saldıran sıradan bir Lumeryalıya dönüştüren bir öğrenci meselesi var."

"Ağız dalaşı mı?" diye sordu İmparator. "Bu bir ağız dalaşı değil, Bamaria'da izin verilen özgürlükler ve bunların İmparator ve Senato tarafından verilen Lümer özgürlükleriyle uyumlu olup olmadığı hakkında önemli bir tartışma. Fikirler ve düşünce özgürlüğü bu kadar kolay göz ardı edilmemelidir, özellikle de İmparatorluğun düşünce ve eğitim merkez üssünde, antik piramitlerinizdeki Büyük Kütüphane'nin ve küçük Museion'unuzun evinde." Başını iki yana salladı. "Eğer Bamaria bu tür düşünce özgürlükleri için savaşımayacaksa, ben bu davayı üstleneceğim. Çünkü elimizdeki mesele için bu çok önemli. Genç bir kızın geleceği söz konusu."

Bakışlarımı kısmıştım. İmparator'un genç bir kızın geleceğini ya da düşünce özgürlüğünü önemseydiği gün, serafimin siyah kanatlarını açtığı gündü. O sadece Tani'nin kendi görüşünü ilerletip ilerletemeyeceğini önemsiyordu. Tani onun için yararlı biriydi, güç elde etmek için kullandığı bir piyondu, başka bir şey değildi. Neden başka kimse bunu göremiyor ya da kabul edemiyordu?

"Şimdi," dedi Imperator, "fikirlerin suç olmadığını tespit ettik. Benim sorum şu: Onun üye olduğunu nereden biliyoruz? Üye olmadığını söyledi. Yalan mı söylüyor? Belki de. Ama benim dürüst görüşüme göre, öyle olması bana pek inandırıcı gelmiyor. Bir insan neden yabancı bir ülkenin siyasetine karışmak istesin ki?"

Fokur fokur kaynıyordum. Güçsüz olduğum için üniversiteden atıldığımda bu nezaketin hiçbiri bana gösterilmemişti. Peki ya başka bir ülkenin siyasetine karışmak? İmparator bunun için yaşıyordu; o ve zalimlerinin her gün yaptığı şey buydu. İki bin soturiden oluşan lejyonu şu anda Bamaria'yı işgal ederken ve kendi vatandaşlarımın güvenliğini tehdit ederken de bunu yapıyordu. Onun tehlikeli haydutları silahlıydı ve sokaklarda kavgalara neden oluyorlardı.

Aemon'un kara gözleri bana kaydı. Hiç şüphesiz onun da aklında aynı düşünceler vardı. Soturion olduğum zamanki sahte duruşmamda o da hazır bulunmuştu ve İmparator'a güvenilemeyeceğini o da benim kadar iyi biliyordu.

Titrek bir nefes aldım, Rhyan'ın gözlerinin kenarından beni yakından izlediğini hissediyordum. Sakin kalmalıyım. Rolümü oynamalıyım. Yargılanmadığımı hatırlamalıyım. Başım belada değildi, kız kardeşlerimin de öyle. Rhyan'ın da öyle. Bunu böyle tutmak benim görevimdi.

Ne gördüklerini kontrol edin.

Ama sezgilerim İmparatorumun söylediği her kelimeyle bana bir tuzak kurduğunu kesin bir şekilde ortaya koyuyordu. Daha önce pek çok kez olduğu gibi, nasıl davranacağıma, hangi rolü oynayacağıma, hayatıma ve Ka'mın güvenliğine yönelik sözlü saldırılarından nasıl kurtulacağıma karar vermem .

"Waryn," dedi İmparator aniden. Kardeşi Bastardmaker'a, Korterian'ın savaş lorduna döndü. "Dışarısı güney standartlarına göre bile oldukça soğuk olmaya başladı. Sonbahar geldi, sence de öyle değil mi?"

Bastardmaker'ın boncuk gibi siyah gözleri bana odaklandı, sırtıp başını sallayarak cevap verirken bakışları göğsüme kaydı. "Buradaki soğuğu hissedebiliyorum."

"Ve sonbaharla birlikte," dedi Imperator, "Gölgeler Günü de geliyor. Tatil, benim hesaplarıma göre... iki ay sonra?" Bakışlarını bana çevirdi. "Sanırım Soturion Lyriana'nın İmparator tarafından sınanmasından sadece bir ay önce. Gölgeler Günü demek kostümler demektir. Geleneksel olarak siyah maskeler takılır. Öyle mi?"

"Akadim'in maskeleri," dedi Arianna.

"Evet," diye onayladı İmparator ve omuz silkti. "Ancak gençlerle birlikte ortaya çıkan yeni trendleri de gördüm. Her geçen gün daha yeni kostümler yaratılıyor."

yıl. Şimdi Afeya gibi, gryphon gibi giyiniyorlar." Eğildi, Emartis maskesini aldı ve siyah tüylerini şefkatle geriye doğru fırçaladı. "Seraphim gibi giyiniyorlar. Hatta bazıları yaratıcılıklarıyla kendi canavarlarını icat ediyorlar. Şaşırtıcı derecede yetenekli bir soturion olduğu ortaya çıkabilecek bir kızı, en başta neden bu grupla ilişki kurduğuna dair makul şüpheler varken kovmanın biraz sorumsuzca olduğunu düşünüyorum. maskeyi grubun bir üyesi olduğu için değil, yaklaşan kutlama için bir kostüm hazırlamak istediği için takıyor olabilir."

Şaka yapıyor olmalı. Bu, Lumeria tarihinde şimdiye kadar yapılmış en saçma argüman olmalı.

Aemon'a baktım. Buna izin veremezdi. İmparatorumuzun bu şekilde geçiştirmesine ve böylesine saçma bir iddiada bulunmasına izin veremezdi. Avukat değildim ama bunun ne kadar çocukça, saçma ve çocukça bir iddia olduğunu bilecek kadar Büyük Kütüphane'deki hukuk parşömenlerini okumuştum. Birazcık beyni olan herkes bilirdi! Ayrıca, günün sonunda bu hâlâ lanet olası bir Bamarian meselesiydi. Neden onun söz sahibi olmasına izin veriliyordu ki?

Çünkü biz İmparatorluğa aittik. Çünkü Imperator sadece Arkasva ve ülkesinin Yüce Lordu değil, güney sınırının altındaki altı ülkenin de gözetmeniydi. Çünkü amcası bizim İmparatorumuzdu.

Göz ucuyla Ka Kormac'ın Soturi'sini sırtırken ve başını sallayarak onaylarken yakaladım. Acımasız, iğrenç piçler.

Her şeyin bittiğini biliyordum, kaybetmiştik. Tabii ki kaybetmiştik. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım. İmparator'un yaptığı buydu; haddini aşılıyor ve konumunu kötüye kullanıyor, kişisel çıkarları için çocukça argümanlar kullanıyor ve her argümanla daha fazla güç elde ediyordu - tekrar ve tekrar.

Aemon, "Size burada nezaketen bulunduğunuzu hatırlatmak isterim," dedi. "Son sözü söylemek için değil."

Yutkundum, nefes bile cesaret edemiyordum, sessizce Aemon'a yerini koruması ve sadece savaş alanında değil mahkemede de Hazır olması için yalvarıyordum. İmparator'u dışarı atmalı ya da en azından ona sessiz olmasını söylemeliydi. Tani'yi açıkça cezalandırılması gereken eylemleri için cezalandırmalıydı.

"Ve nezaketiniz için minnettarım," dedi İmparator. "Umarım haddimi aştığımı düşünmüyorsunuzdur. Kararlarınıza büyük saygı duyuyorum. Büyük Hazır. Lumerian İmparatorluğu'nun savunucusu. Arkturion, elbette sana büyük saygı duyuyorum. Ama İmparatorluğun tüm sadık evlatları gibi ben de yasalara uymanın zorunlu olduğunu biliyorum. Bizi bir arada tutan şey kanunlardır ve bunun bir parçası da emir komuta zinciridir. Burada en yüksek rütbeye kimin sahip olduğunu unutmayalım. Elbette bu sizin nihai kararınız, ancak ben kişisel olarak beni ilgilendiren bir konuda çok önemli ve pek çok kişinin ağırlıklı olarak değerlendireceği bir görüş sunuyorum."

Aemon'un başka seçeneği olmadığını söylemişti. Gryphon pisliği. "Elimde kanıtlarla buradayım." İmparatorumuz elindeki Maskeyi elinde evirip çevirdi, siyah gözleri maskeyi daha yakından incelemek için kısıldı. "Ve bu maskenin hiçbir yerinde Emartis'ten bahsedilmiyor. Bana özenle hazırlanmış bir kostüm maskesi gibi görünüyor. Sadece bir tatil simgesi." Bir adım öne çıkarak maskeyi hınzırca sırtan Tani'ye geri verdi.

Aemon boğazını temizledi ve değişimi yakından izledi. Omuzlarını geriye atarak aurasından siyah bir enerji dalgası yaydı. "Ekselansları İmparator Kormac'tan bilgece bir konsey aldıktan sonra, onun sıra dışı mantığını öne sürerek, Soturion Tani'nin Emartis olarak bilinen terörist örgütle olan bağlantılarına ilişkin suçlamaları, ilişkisine dair makul şüphe nedeniyle düşürebiliriz."

Yumruklarımı yanımda sıktım. Hiç şüphe yoktu. Kanıt tam anlamıyla gözümüzün önündeydi. Elinde lanet olası siyah seraphim maskesini tutuyordu. Kendisi Moriel'e. Ve Imperator'a. Lanet olası piç kurusu. Tüm bu adaletsizlik karşısında gözlerim yaşardı.

"Bir suçlamayı düşürmüş olsak da, burada işimiz bitmedi," diye devam etti Aemon. "Bir başka mesele daha var. Hâlâ Soturion Tani'yi bir varise sınırların dışında saldırdığı için cezalandırmakla yükümlüyüz."

İmparator sinirli bir ses çıkararak Tani'ye baktı ve yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Bir varisle dövüşmek çok ciddi bir suçtur. Ben de bir varisin babasıyım, o yüzden anlıyorum. Bir kez daha, böldüğüm için özür dilerim. Ama merak ediyorum... Aemon, öğrencileriniz arasında kavga etmenin kurallarını bana hatırlatır mısın?"

Aemon içini çekti ama başını salladı. "Bir soturion, sabah koşusu haricinde Akademi saatleri içinde herhangi bir zamanda bir diğerine meydan okuyabilir. Ayrıca herhangi bir grup yine Akademi saatleri içinde Katurium'daki Akademi arazisinde bir diğerine karşı beş beş soturiye katılabilir."

"Peki Leydi Arianna, Soturion Tani'yi ne zaman zarafetiyle savaşırken gördünüz?" diye sordu İmparator.

"Ben geldiğimde saat öğleden sonra üçe geliyordu," dedi Arianna sıkıntıyla. "Anlıyorum. Bunlar Akademi saatleri, değil mi?" diye sordu Imperator.

Aemon'un gözleri karardı, gücünü geri çağırmadan önce gücü tekrar ortaya çıktı.

Hay sikeyim. Akıntı kesinlikle yön değiştirmişti ve bizim lehimize değildi. Kalbimin göğsümde çarpmasını engellemek için hareketsiz kalmaya çalıştım.

Arianna düzgünce, "Evet," dedi.

"O halde, bana öyle geliyor ki, eğer bu olay okul saatleri içinde olduysa, karşımızda bir varise saldıran bir Lumerian değil, iki acemi soturi var. Bu

Bana öyle geliyor ki Akademi saatleri içinde yapılan bir kavga yasal bir ." Aemon, "Akademi arazisi dışındaydı," dedi.

"Evet, şimdi sorum şu," dedi Imperator, "Lumeria'da Soturion Lyriana'nın Akademi saatleri içinde Akademi sınırları dışında ne yaptığı."

Rhyan oturduğu yerde kaskatı kesildi. Siktir. Lanet olsun. Yumruklarını kucağında sıktı, yüzünde nötr bir ifade tutmaya devam ederken bile parmak eklemleri beyazlaştı. Katurium'dan bana söylediği için ayrılmıştım. Dinlenmemi, yaralandıktan ve kırbaçlandıktan sonra iyileşmemi... ekstra eğitim teklifini düşünmemi istemişti. Beni korumaya çalışıyordu.

"Soturion Lyriana burada özel kurallar altında bulunuyor. Sihirsiz bir savaşçı olarak kendini kanıtlaması için sadece üç ayı var. Ve eğitimini ciddiye alarak anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirecek. Onun için özel bir düzenleme yapılmayacaktı. Bunlar kendisinin de kabul ettiği pazarlığın özel şartlarıydı," dedi İmparator, sesi giderek yükselirken. "Yoksa anlaşmamız falan olmaz. Az önce kuralları hiçe saymaktan suçlu bulunmadı mı? Emir komuta zincirini hiçe saymaktan? Ona cömertçe yaptığım nazik teklifi saymaktan? Hâlâ kendi kurallarını koyuyor, hayatının Soturion Lyriana olmaya bağlı olduğunu fark yerine Leydi Lyriana olmayı tercih ediyor. Bir adım öne çıkın, Majesteleri."

Titremelerini engellemek için ellerimi iki yanıma bastırdığımda soğuk hava üzerime püskürdü. Kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyordu, öyle ki tüm odanın duyabileceğini düşündüm. Rhyan küçük bir acı sesi çıkardı.

-Benden başka kimsenin fark edemeyeceği kadar sessizdi. Çenesindeki kaslar gerilirken dudakları sıkılaştı, omuzları gerildi, vücudu savaşmaya hazırды.

Odanın önüne ulaştım ve Aemon ile İmparator'un arasında durarak beni izlemek için sıraya girmiş soturilere baktıktan sonra

Tani ve onun önünde yatan hain maske ve Arianna Teyze.

"Arkanı dön, Soturion Lyriana," diye emretti İmparator. "Yüzünü kapılara dön."

Rhyan'ın gözleri Arianna'ninkiler gibi büyüdü. Kusmamak için kendimi zor tutarken Tani'nin neşeli bakışlarını yakaladım. Yavaşça odaya, silahlı soturilerle dolu odaya sırtımı döndüm.

"Imperator!" Arianna kızgın bir sesle konuştu.

"Leydim," dedi sakince, "etkileyici unvanlarınıza ve Ekselanslarına olan akrabalık bağlarınıza rağmen, burada hiçbir yetkiniz yok."

Derin nefes al, derin nefes al.

"Imperator," dedi Aemon, sesinde bir uyarı vardı.

"Söz konusu sözleşmemiz olduğunda sen de öyle Aemon. Waryn." İmparator çenesini Bastardmaker'a doğru salladı. "Eğer istersen."

"Ne?" diye sordum. Aemon'un yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirince nefesim kesilerek sordum. Bastardmaker arkamdaydı, kirli elleri omuzlarımdaydı, kirli nefret dolu parmakları tuniğimin bağlarını tutuyordu - Rhyan yaralarımı tedavi ettikten sonra tuniğimi dikkatlice bağlamıştı - ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, sırtımdan aşağıya doğru yırtılan bir kumaş sesi duyuldu.

"HAYIR!" Bağırdım.

Ama artık çok geçti. Rhyan'ın aurasından yayılan soğuk hava çıplak tenime çarptı ve tuniğimin ön kısmı omuzlarımdan sarktı. Arkamdan kısa pantolonum, sandaletlerim ve Rhyan'ın yaralarımın üzerine uyguladığı taze bandaj dışında çıplak kalmıştım.

Utanç içinde gözlerimi kapattım, nefes almaya ve panik yapmamaya çalıştım. Ama tüm vücudum soğuktan, korkudan ve az sonra olacakların dehşetinden titriyordu.

Yüksek bir tokat sesi geldi ve sırtımda bir acı cümbüşü patladı. Çığlıklarımı bastırarak dizlerimin üzerine çöktüm. Bastardmaker sırtıma vurmuştu, elinin sert avuç içi hassas yaralarımın çarpıyordu. Gözümden bir damla yaş kaçtı. Dizlerim mermer zemine çarptığı için kesinlikle morarmıştı ve sırtım acı içinde zonkluyordu.

"Ona bir daha dokunma!" Aemon bağırdı.

"Arkturion," diye bağırdı Arianna. Sesi hayatımda hiç duymadığım kadar tizdi. "O hâlâ Eğitim Üstadı olarak benim gözetimim altında. Yeni bir cezaya mahkûm edilmedi. Haddini aşıyorsun!"

Bir sandalye gıcırdayarak yere düştü ve Aemon sandalyeyi taşıyan kişiye oturmasını işaret etti. Sırtım odaya dönük olduğu için göremesem de onun Rhyan olduğunu biliyordum.

Ellerimin altındaki pürüzsüz mermerde alevlerin titreşmesini izlerken tüm vücudum titredi. Sonra iri bir çift el bileklerimi sardı ve nazikçe ayağa kaldırılıp, gümüş zırh üzerine siyah cüppe giymiş, sadece kas yığınlarından oluşan bir adama doğru çekildim.

Imperator.

"Tut, tut," dedi nazikçe, sanki bir bebeğe miyavlıyormuş gibi. Elleri omuzlarımda gezindi, tuniğim hâlâ parçalanmıştı. "Bu olmaz. Arkasva'nın bir varisi için değil." Omuzlarımı sıktı, parmakları öyle bir kuvvetle bastırıyordu ki acıdan nefesim kesildi. Elleri, kumaştan geriye kalanları kollarımdan yukarı itmek için hareket etti. Tunik hemen aşağıya düştü ve eğer kumaşın ön yerinde tutuyor olmasaydım beni tamamen açıkta bırakacaktı.

İmperator beni bir kez daha savaş odasının ön tarafına çevirdi, ayaklarım uyum sağlamak için tökezliyordu. Başımı kaldırıp bakamadım, gözleriyle, neşeleriyle ya da acılarıyla yüzleşemedim. Bu çok aşağılayıcıydı. Çok kızgındım. Ben Leydi

Lyriana, Arkasva'nın varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu. Ve Bastardmaker, lanet olası Bastardmaker, Bamaria'nın en güçlü soylularından bazılarının önünde beni alenen soymuş ve saldırmıştı. Ve bir hain, Emartis'in bir parçası olan Tani, teknik bir ayrıntı ve şüphe için gryphon boktan bir bahane ile serbest kalacak ve sonra herkese ne olduğunu anlatacak, aşağılanmamı ve cezamın sonsuz kalmasını garanti edecekti.

Imperator'a ters ters baktım. Ve Bastardmaker'a. Onları öldürmek istedim. Bu odadaki her bir kurdu çıplak ellerimle öldürmek istedim.

"Kardeşimin zalimce davranışı için içtenlikle özür dilerim," dedi İmparator, sesi sahte bir şok ve samimiyetle doluydu. Başını salladı ve bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Waryn özünde kaba saba bir askerdir. Ve Ka Kormac'ın Soturileri nazık olmak ister ama biz doğamız gereği daha sağlam malzemeden yapılmışızdır. Tuniklerimiz de öyle. Kardeşim? Belki bunu düzeltebilirsin. Yeni bir tane için ona ödeme yapar mısın?"

Bastardmaker beni dikkatle izliyordu, gözlerinde bariz bir şehvet vardı. Bunu gizleme zahmetine bile girmiyordu. Tanrılara yemin ederim ki, gözlerini benden ayırmadan, tam da kumaşın düşüp köprücük kemiğimi ortaya çıkardığı yere, çıplak omzuma odaklanırken "Aşera" diye mırıldandı. Bir elini bacaklarının arasına götürdü, safralarımı yuttum ama sonra parmakları kemerinden sarkan gri kadife bir keseye dolandı. Çözdü ve bana doğru fırlattı.

Kese ayaklarımın arasından yere düştü, içindeki bozuk paralar şingırdadı ve birbirine çarptı.

Gerçekten ellerimi uzatacağımı mı düşünmüştü? Parayı yakalamaya çalışacağımı ve tuniğimin düşmesine izin vereceğimi mi? Ve saygısızlık - bana para teklif etme saygısızlığı - ve bu şekilde! Eğer kendimi bir gün

Onunla yalnızken, aramızda bir hançer varken... Yaptıklarımın sorumlu tutulamazdım.

İmparator önümde eğildi ve yerden para kesesini kaptı. Rhyan'a doğru yürüdü ve önündeki masaya vurdu, metaller pürüzsüz mermer yüzeye çarptıkça birbirine çarpıyordu. "Çıracak acemiye bilgiyle eğittiği gibi, acemi de çırağa ihtiyaç duyacağı kıyafetleri ve silahları giydirecek," dedi, Yemin Töresi'nde söylenen kutsal sözleri taklit ederek, Rhyan ve ben birleşmeden önce söylenen sözleri. O zaman neredeyse çıplaktım ve Rhyan beni ilk kez bir soturion olarak giydirmişti.

"Ona biraz daha sağlam bir tunik alın," dedi Imperator. "Ceza için açılıp kapanmaya dayanabilecek bir tane. Önümüzdeki üç ay boyunca lütfunun buna ihtiyacı olacağına inanıyorum."

Rhyan keseye baktı, burun delikleri alevlendi. Sonra arkasına yaslandı, kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini Imperator'a dikti.

"Onu eğitiyorum. Bu kadar. Kendi alışverişini yapabilir."

İmparator güldü ve yanıma döndü. Ellerini arkasında kavuşturmuştu. Bana yakın durdu. Çok yakın.

"Kardeşim için tekrar özür dilerim. Kargaşa için. Ama bir noktaya değinmek gerekiyordu."

Kaskatı kesildim, üzerime buz gibi bir korku çöktü. Vücudum uyuştı. Eli sırtımdaydı. Eli lanet sırtımdaydı!

"Soturion Lyriana'nın gücü yok." Avucunu omurgama bastırdı. "Sihri yok. Öz teyzesi, Eğitim Üstadı, onu kendi ülkesinin Büyücülük Akademisi'nden atmaktan başka çaresi yoktu. Unutmayalım ki, yaptığımız sözleşmenin herhangi bir ihlali, herhangi bir özel iltimas, derslerin, kliniklerin atlanması, geç kalınması," parmakları bandajımın üzerinde gezindi

hafifçe, bir kırbaç yarası bulana kadar hareket edip dürttü, "sözleşmeyi ihlal etmektir." Nefesimi içime çektim, daha da yaklaştığında gerildim, nefesi kulağıma iğrenç derecede sıcak geliyordu. "Gerçek bir soturion asla haykırmaz." Bir parmağını yarama bastırdı.

Tökezleyerek ilerledim. Gözlerimin arkasından yaşlar süzüldü. Tunığım aşağı kaydı. Rhyan oturduğu yerde o kadar hızlı kıpırdandı ki, aynı anda iki yerdeymiş gibi görünüyordu.

Bakışlarını tutmaya, hareket etmemesini sağlamaya çalıştım. Yeşil gözleri beni delip geçiyor, parmak eklemleri masanın üzerinde beyazlaşıyor, öfkesi alevlenirken çenesindeki kaslar çalışıyordu. Başımı ona doğru salladım.

"Bana yapmayacağına yemin ettiğin şeyi yaptığın için cezalandırıldın Soturion Lyriana," dedi Emperor. İkinci bir parmağı derimi deldi, tırnağı bandajı delip yaraya girdi.

Nefes nefese kaldım, ağlamamak ve ayakta durmaya devam etmek için bacaklarımın titrediğini fark edene kadar görüşüm beyazlaştı.

"Ve sonra," diye üçüncü bir parmak ekledi Emperor, sırtım acıdan çılgık atarken midem bulantıyla kıvrıldı, "bir gün bile geçmeden, bunlara yol açan aynı ihlalden bir kez daha suçlu olduğunuzu öğrendim."

Parmaklarını çekti. Sırtım yanıyor, ağrıyor ve acıyordu, yaralarım onun dokunuşundan dolayı öfkeliydi. Sırtımdaki bandaj yırtılırken bir yırtılma daha oldu. Nefesim kesildi, anlaşılmaz bir ses mühürlü dudaklarımın engelini aştı. Omurgamdan aşağı kan damladı ve acıdan başım dönerek öne doğru tökezledim.

"Seni lanet-!" Rhyan sesinde ıstırapla bağırdı. Bir yumruk, etin ete çarpması ve ardından duvarı kaplayan soturi sırasından teker teker çekilen kılıçların metalik sesi duyuldu.

Kurtlardan biri Rhyan'a dik dik bakarak kolunu yakaladı, bıçağı kınından çıkarılmıştı. "!" Rhyan Yüce Lord sesiyle konuştu. Bir yumruk attı ve Soturion'u duvara yasladı. "Onu hâlâ eğitmek zorundayım, değil mi? İndir şu lanet bıçaklarını."

Ama Imperator dinlemiyordu. Bana, açıkta kalan bedenime ve açılan yaralarım odaklanmıştı. "Bunlar gerçekten çok acı verici görünüyor," dedi arkasına yaslanarak. Gözleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor, damlayan kanı takip ediyordu. Yere bir kan sıçramıştı, bozulmamış siyah mermerin üzerinde kırmızı bir leke vardı. "Yaşadıklarını yakından gördüğüm için sana duyduğum sempati daha da artıyor. Sen de aynı şeyi hissetmiyor musun, Waryn?"

"Canları yanmış gibi görünüyorlar," dedi Bastardmaker, sesinde neşe vardı.

"Mesele bu değil mi?" diye hırladı Hazır. "Bazı kuralları çiğnedi ve ihlalleri nedeniyle birçok kez cezalandırıldı. Bu iş bitti artık! Adamlarına evimde geri çekilmelerini söyle, yoksa soturilerim tehdidi durdurmak için her türlü yasal hakka sahip olacak."

İmparator soturisine küçümseyici bir el salladı ve kurtlar birer birer kılıçlarını yeniden kınına soktu. Rhyan için gelen son kurt çenesinden damlayan kanı yaladı.

Aemon bir adım öne çıktı, aurasından siyah bir sis yayılıyordu, kaşları birbirine çatılmıştı. "Ve majesteleri, ona bir daha dokunmayacaksınız."

İmparator kurt gibi, dişlek bir gülümsemeyle sıırttı. "Öyle bir niyetim yok.

Aslında hiç . Kırbacı tutan sendin, Arkturion Aemon.

Şimdi, asıl konuya gelelim. Eve erken gitti. Neden? Soturion Rhyan?"

"Yaralarının iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı. Sizin sipariş ettiğiniz yaralar," dedi dişlerini sıkarak. Sağlam kaşı gergin bir noktaya çekilmişti. Diğer kaşının üzerindeki yara izi daha da kızarmış ve daha da belirginleşmiş gibiydi.

telaffuz edildi. "Burada anlaşılması bu kadar zor olan şey nedir? Bu Valalumir'in kayıp parçalarını aramak değil. Bu temel bir soturion bakımı. Kırbaçlandı, şimdi o kırbaçların iyileşmesi gerekiyor. Bu zaman alır, bu dinlenmeyi gerektirir. Her soturion bunu bilir."

Imperator, "Evet, ancak kırbaçlandıktan sonra dinlenmek için eğitime ara veren başka bir soturion görmedim," dedi.

Arianna, "Hepimiz kirpiklerin Lumeryalıları daha fazla acı vermek için büyü ile aşılandığını biliyoruz," dedi. "Acıtmak için tasarlandılar. Daha uzun bir iyileşme döngüsü yaratmaları amaçlanıyor."

"Doğru. Büyülü Lümerliler için," dedi Imperator'un sesi tekrar yükseldi, "güçlerini, kudretlerini dengelemek için bedenlerinin biraz daha acıya ihtiyacı olan Lümerliler. Tekrar söylüyorum, eğer size verilen bu hediyeği görmezden gelmeye devam ederseniz, belki de burası sizin için doğru yer değildir. Yaşadığımız acıyı hayal bile edemiyorum - kesinlikle olması gerekenden çok daha kötü."

Peki bu kimin suçu? Tuniğimi daha sıkı kavradım, gözlerimin arkasında yanan ve düşmekle tehdit eden yeni gözyaşlarını kırıştırdım. Bana imkânsız bir görev vermişti ve her fırsatta kuralları değiştiriyor ve neden olduğu sorunlar yüzünden beni cezalandırıyordu.

"Ben sabırlı bir adamım, lütfunuz. Ve bağışlayıcıyım. Herhangi bir soturion, bu kırbaçları hak etsin ya da etmesin, günlük yaşamlarını kesintiye uğratmadan bunlara katlanabilir ve feryat etmezdi. Eğer bu sizin için çok fazlaysa...." Eli ileri uzandı ve irkildim. Bana muzaffer bir kurt gibi sırtarak elini kılıcının kabzasına koydu. "İmparator'un zamanını Valyati için daha fazla harcamadan önce pazarlıktan kurtulmak istiyorsan, şimdi söyle."

Safra ve tükürüğümü yuttum ama sırtım yanarken bile dimdik durdum. Uzuvarım titrerken ve korku kalbimin üzerinde ağır bir gölge gibi ağırlaşırken bile. Devrilmeme saniyeler kaldığını biliyordum ama İmparator'un gözlerinin içine baktım. "Valyati için geldiğinde İmparator'a söyle, umarım bana bir dans ayırır."

İmparator sırtarak başını salladı. "Önce morarmış gözünü iyileştirmeye çalış. İmparator lekeli bir yüzle dans etmek istemeyecektir. Şimdi, otur."

Orada durdum, kanım kaynıyordu, bir köpek gibi emirlerine uymayı reddediyordum. Ve yine de... Tanrılar. Acıdan başım dönüyordu. Midem bulanıyordu, masaya geri döndüm.

Rhyan ayağa fırladı, sandalyemi benim için çekip nazikçe yerine oturttu. Öne doğru oturdum, omurgamdan aşağı damlayan kanın, odaya maruz kalmanın utancının ve yaralarımın artık taze, acıya ve yeni enfeksiyonlara karşı savunmasız olduğu gerçeğinin farkındaydım - Rhyan'ın titizlikle yaptığı tüm işleri ve bana gösterdiği özeni geri alıyordu. Glemaria'dan gelen nadir güneş yapraklarını ziyan etmişti. İçimde öfke ve hiddet kaynıyordu.

"Ekselansları," dedi Imperator, eli kılıcının kabzasında geriye doğru itilirken, bıçak öne doğru çıkıktı, "söylemeliyim ki, sırtınız kusursuz bir şekilde iyileşiyor gibi görünüyordu."

"Öyle görünüyordu," dedi Tani. Koyu renk gözleri benimle Rhyan arasında gidip gelirken parlıyordu. Suçlamasını hatırladım, Lümer Okyanusu kadar netti. Habibellum'da kashonim kullanıldığından şüphelenmişti. Rhyan'la aramda bir şeyler olduğundan şüphelenmişti.

Hazır, hırslayarak, "Sonunda asıl yargılamaya geri dönebilir miyiz?" dedi.

"Elbette," dedi İmparator. "Kararınızı merakla bekliyorum."

"Kavganın Akademi saatleri içinde ama Akademi sahası dışında meydana geldiğine göre...."

Ne yapılması gerektiğini zaten biliyordum. Ne söylemesi gerektiğini biliyordum. Başka türlü olamazdı. Akademi'den erken ayrıldığım için beni cezalandırmadan, Katurium'un dışında benimle dövüştüğü için onu cezalandıramazdı. Ve ben de Tani'nin cezalandırılmasına izin veremezdim, hele ki Rhyan ve benim hakkımda bir şeyler söyleyebilecekken. Teknik olarak masumduk. Fiziksel olarak hiçbir sınır aşılmamıştı. Ama Imperator işin içindeyken gerçeğin bir önemi yoktu -gerçek onun yarattığı, ona uygun olan, onun hoşuna giden şeydi ve bu gerçeğe karşı çıkan herkes lanetlenirdi. Tani gibi biri bile bize karşı bir suçlamada bulunsa, her ikimiz de yeminimizi bozmaktan yargılanana kadar İmperator'un mantığı tarafından çarpıtılır ve saptırılırdı.

"Arkturion," dedim Aemon devam edemedi, beni daha fazla savunmaya kalkışmadan. "Belki de Soturion Tani ceza almadan serbest bırakılmalı. Artık erken çıkmayacağım ya da geç gelmeyeceğim. Yaptığım hatanın farkındayım. Ve eminim Soturion Tani bir daha benimle dövüşmek istediğinde bunu Katurium'da yapacağını hatırlayacaktır," dedim bakışlarımı ona dikerek. Her iki taraf için de karar hatasının nasıl oluştuğunu görmek kolay. Aslında sınırların dışındaydım ama dövüş için belirlenen zaman çizelgesi içindeydik ve çoğu kişi Soturion Daireleri'ni Akademi'nin bir uzantısı olarak görüyor. Her şey affedilmeli, sadece bir yanlış anlaşılma."

Arianna'nın gözleri büyüdü ama yüzünde düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

Ne gördüklerini kontrol ederseniz, ne düşündüklerini de kontrol edersiniz.

"Tüm suçlamalar," dedi Aemon, Tani'den bana bakarak, "reddedildi. Herkesi derhal Katurium'a geri bekliyorum ve bugün burada bulunmaktan dolayı kaybedilen zaman, saatler sonra telafi edilecek. Anlaşıldı mı?"

"Gerçekten de akıllıca bir öğüt, Arkturion," dedi İmparator. Çenesini eğdi ve bana döndü. "O tuniği değiştirin, majesteleri. Üşütmeden önce. Bu gece hava sıcaklığının düşmesi bekleniyor. Artık gitmeliyiz. Bamaria'daki son gelişmeler hakkında İmparator'a bilgi vermek için başkente rapor vereceğim. Bu haftanın heyecanından sonra bir değerlendirme için çok istekli olacak. Kış geldiğinde görüşürüz." İmparator bana bir kez daha bakmadan topuklarının üzerinde döndü ve odanın önündeki çift kapı açıldı. "Oh, ve majesteleri, bu dans hakkında ona bilgi vereceğim."

Birkaç saniye geçtikten sonra Bastardmaker bana son bir şehvet dolu bakış attıktan sonra öne çıktı, boncuk gözleri mermer zemine, kanımın düştüğü yere kaydı. "Arkturion," dedi, "bunu temizlemek isteyeceksin." Sırtındaki postun üzerine iliştirilmiş ölü kurdun kafası, kardeşini takip ederken acayip bir şekilde zıpladı. Ka Kormac'ın Soturileri aniden dönüp liderlerinin arkasından yürüdüler.

"Bizi yalnız bırakın," diye bağırdı Hazır, soturisine. "Hepiniz ne yapacağınızı biliyorsunuz." Kalan soturiler, Ka Batavia'ya sadık olanlar, dışarı çıkmaya başladı.

Arianna, aptalca bir neşeyle sırttan Tani'ye kapıya kadar eşlik etmeden önce başıyla bana sempatik bir selam verdi. Arianna'nın mavi gözleri kısıldı ve dudaklarını büzüştürüşünde bir tiksinti vardı. Emartis maskesini masanın üzerine bıraktı ve boş gözleri bana baktı.

Sonra sadece Rhyan, ben ve Ready kaldık. Bütün kapılar aynı anda kapandı. Savaş odasının koruyucuları yerine otururken duvarlarda sihir uğuldadı.

"Lanet olası Moriel'de ne var?" Aemon bağırdı.

Sanki Aemon'un öfkesi beni uzaklaştıran bir kasırgaymış gibi arkama yaslanmaya başladım ama sandalyemin arkasına çarpmadan önce durdum. Yaralarım açıktaydı ve kanıyordu.

"Majesteleri," sesi ölümcül bir öfkeyle doluydu, "Soturion Rhyan, tek kelime etme. Tek bir kelime bile. Bir nöbetçiye ona yeni bir bandaj ve yedek bir tunik getirmesini söyleyeceğim. Siz ikiniz Katurium'a geri dönün ve bu gece Majestelerinin kliniğine kadar eğitim odanızda kalın. Akşam yemeğini yemek salonunda herkesin önünde yiyin -eğitim yaptığınızı herkes görsün- ve Tanrılara yemin ederim ki bir daha yanlış bir adım atmayın."

Yutkundum. "Evet, Arkturion."

Rhyan başını salladı, çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Sana söz veriyorum Arkturion," dedi dişlerini sıkarak.

Koğuşlar geri çağrıldı ve kapılar açıldığında uğultu kesildi. Birkaç dakika sonra nöbetçi görüldüğünde de, Rhyan yaralarımı metodik bir şekilde temizleyip de tek kelime konuşmaya cesaret edemedik. Beni tekrar giydirenken aramızda alttan alta tehlikeli bir gerilim akarken sessiz kaldık, konuşmaya cesaret edemedik, Arkturion'un konağında birbirimize bakmaya cesaret edemedik. Önünde öne doğru oturdum, dirseklerimi dizlerime koydum, ağlamamak ve utancın tekrar üzerime çökmesini engellemek için ellerimi gözlerime bastırdım. Rhyan Katurium'a giden su yolu boyunca yanımda yürürken dayanılmaz sessizlik devam etti.

Sadece eğitim odamızın duvarlarının ve kapalı kapısının arkasına geçtiğimizde, sadece tekrar yalnız kaldığımızda kontrolünü kaybetti. Dudaklarından ilkel bir hayal kırıklığı çığlığı döküldü, ardından kuzeyli aksanıyla katmerlenmiş bir dizi küfür geldi.

Rhyan kolunu geri çekti, başparmağını parmaklarının üzerine koydu ve hiç uyarmadan duvarı yumrukladı. Panelde bir çatlak belirirken oda sarsıldı. Enkaz parçaları ayaklarının dibine düştü. Boynunu bir o yana bir bu yana uzatırken omuzları çöktü, nefesleri sert ve düzensizdi.

"Rhyan?" Ben sordum. "Sen-"

"Hayır, değilim," dedi. "Lyr, sadece... Bir dakikaya ihtiyacım var." Geri adım attım.

Tekrar tekrar yumrukladı, artık duvarda bir delik vardı. Ve sonra bir kez daha yumrukladı, bu sırada nefesi kesildi, sonunda neredeyse hıçkırık gibi bir şey oldu, ardından omuzları çökmeden önce bir dizi küfür daha savurdu.

"Hepsi aynı," dedi, sesi alçaktı. "Lanet olası İmparatorların hepsi aynı."

Rhyan'ın babası Kuzey İmparatoru'ydu ve zalimin tekiydi. Rhyan büyürken onu acımasızca dövmüş bir zalim. Rhyan karşılık verebilecek kadar güçlü olduğunu fark edene kadar onu dövmüş, hapsetmiş, bağlamış ve aşağılamıştı.

Yaşadığı dehşetin derinliğini hayal bile edemezdim. Nasıl hissettiğini hayal bile edemezdim. İmparator beni akadim'den, dünyadaki her şeyden daha çok korkutuyordu ve hayatımı uzaktan yok etmiş, ailemi parçalamıştı. Rhyan'ın babası İmparator Hart'ın daha da kötü, daha da zalim olduğu söyleniyordu. Tam boyutunu bilmiyordum -bazı açılardan bilmek de istemiyordum- ama Rhyan'ın gözlerinde ne olduğunu, incinmişliğini, acısını, bazen çok uzak ve perili bakışlarını biliyordum. Yıllar önce Rhyan'la birlikte Cresthaven'ı iki kez ziyaret ettiklerinde İmparator Hart'ın aurasının acımasızlığı bana bile dokunmuştu. Odamda saklanmıştım, o güçlü adamdan korkmuştum.

Ondan yayılan karanlık, soğuk güç rüzgârları. Bir keresinde Cresthaven'ı yerle bir edeceğinden bile korkmuştum.

Rhyan'ın eli duvara çarptı, bu kez yumruk atmak için değil, başını öne eğerek öğrenirken kendini desteklemek için. Parmak eklemleri küçük sıyrıklar ve çiziklerle kızarmış, kanamaya başlamıştı. Eğer vücudunda büyü dolaşan bir soturion olmasaydı, ellerini kırabilirdi. Ön kolundaki tendonlar göze çarpıyordu ve nefesi düzensiz kalırken omuzları yükselip alçalıyordu.

Ne yaptığımın farkına varmadan ona doğru ilerledim, elim çökmüş omzuna uzandı, ona dokunmak, onu rahatlatmak istiyordum. Ama son anda elimi kalçama doğru ittim. Aramızda olanlar yüzünden bu durumdaydık. Ve şu anda ona dokunmak... hiçbir şeye yardımcı olmayacaktı. Sadece işleri daha da kötüleştirecek, yapılması gerekeni yapmamızı zorlaştıracaktı.

"Bitti," dedim. "O gitti... şimdilik."

"Ne kadar da gryphon-boktan bir muhafız oluyorum," dedi.

"Tanrılar." "Bu doğru değil. Sen-"

"Yapma," dedi. "Beni teselli etme...." dedi. Başını salladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sana bir özür borçluyken olmaz. Her şey benim yüzümden olmuşken olmaz. Seni eve ben gönderdim. Tani'yle karşılaşman benim suçum, buna maruz kalman benim suçum, İmperator'un suçu-" Hayal kırıklığı içinde neredeyse kükrüyordu.

"Rhyan."

"Lyr...." Sesi benim adımla kesildi. "Beni bu şekilde görmek zorunda olmamalısın."

"Ne gibi?" "Ne gibi?" diye sordum. "Bana hâlâ Rhyan gibi görünüyorsun. değil." "Hayır," dedi dişlerini sıkarak. "Sorun değil."

"Hey. Sen benim arkadaşısın, değil mi?"

Yavaşça dönüp bakışlarını benimkilere çevirirken omuzları gerildi. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gözlerinin kenarları kızarmış, göğsü kendini sakinleştirmeye çalışmanın verdiği eforla kabarmıştı. "Elbette öyleyim."

"Sana ne zaman ihtiyacım olsa yanımda oldun. Verdiğin dostluk... Bunun benim için ne anlama geldiğini, geçen ay hayatta kalmamın en büyük nedeninin senin desteğin olduğunu anlatacak kelime bile bulamıyorum. Rhyan, ben de senin yanında olmak istiyorum. Eğer izin verirsen."

Gözlerini sıkarak kapattı ve yüzünü buruşturdu. "Az önce... kim.... olan sendin." Elleri büküldü. "Buna ben sebep oldum. Benim hatam."

"Hayır, sen yapmadın. Beni bu hayata mahkum etmedin. Tuniğimi parçalamadın. Yaralarımı sen açmadın."

Titrek bir nefes aldı. "Lyr."

"Rhyan, onları kapatan sensin. Tekrar ve tekrar." Bir adım öne çıktım. "Ve bu benim için her şey demek." Gözlerindeki suçluluk ve utancı görebiliyordum. Bu bakışı biliyordum çünkü Jules'tan beri her gün kendimde görüyordum. "Yeminlerin senin için ne kadar kutsal olduğunu biliyorum. Ama sen bana karşı asla yemin etmedin. Yemin olsun ya da olmasın, asla güvende olamayacağımı zor yoldan öğrendim. Korunamam. Imperator yaşadığı sürece olmaz."

Benimle aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu, kaşlarından biri çatılmıştı. Bunun yerine, "Ka Hart'ın sloganını biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Söyle bana."

"Me sha, me ka."

"Yeminim, ruhum," diye tercüme ettim.

Gözlerini kapattı, ellerini yumruk yaptı. "Sözümüz ruhumuzdur. Eğer onu tutamazsak, hiçbir değerimiz kalmaz. Ve ben yeminliyim. Bu yemini daha önce bozdum, bu dünyada en çok sevdiğim insanları hayal kırıklığına uğrattım. Var olmak

Yeminimi tutamadım, sözümü yerine getiremedim, bunlar hayatımın en kötü anlarıydı." Gözleri açıldı. "Başarısız oldum." Bakışları uzaklaştı. "Onları kurtaramadım. Bu hatayı tekrar yapamam. Seninleyken olmaz."

Tekrar öne çıktım. Bu sefer elini tuttum. Elimi sıkıca kavradı, teni sıcak ve tanıdıktı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ama seni tanıyorum. Ve biliyorum ki sen sadece iyi bir insan değilsin, en iyilerden birisin. Sen ettiğin her yemini tutan birinden çok daha fazlasısın."

"Dur," dedi.

"Hayır. Beni dinle. Sırtımı açıp spor olsun diye teşhir eden benim. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu! O yüzden kendi tavsiyeni dinle. Bana daha önce Jules'u kurtarmanın bana bağlı olmadığını söylemiştin." Birden durdum. "Beni önemseydiğini ima ettiğimden değil-"

Parmakları benimkilerin arasından geçti; avuç içlerimiz birbirine bastırdı. "Ortak." Yeşil gözleri parladı, zümrüt gibi parlıyordu. "Önemsiyorum." Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı ve öne doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Yaralandığımı görmek beni öldürüyor. Sana dokunan o lanet olası Moriel piçlerinin her birini öldürememek."

Sözlerindeki şiddet midemi bulandırdı. "Onları ele geçirdiğinde bana da bir yumruk ayırır mısın?" Sesimi hafifletmeye, şaka yapmaya çalıştım. Ama kelimeler, benim sahip olabileceğimi düşündüğümünden daha fazla şiddetle çıktı. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı.

Omuzları gevşedi, ağzının köşesi kalktı. Öne doğru uzanıp gözyaşını fırçaladı. Dudaklarında zar zor beliren gülümsemede yürek parçalayıcı bir nezaket vardı. "İstersen hepsini alabilirsin. Sadece benim için biraz kırıntı bırak."

"Anlaştık."

İçinden bir ürperti geçti ama nefes alıp vermesi yavaşladı, daha rahatladı. Başparmağı küçük daireler çizerek tenimi okşadı.

Kapımız yüksek sesle çalındı ve ardından kapı patlayarak açıldı. Rhyan hemen elimi bıraktı ve benden uzaklaşarak duvara doğru ilerledi. İçeri kimin girdiğini görmek için döndüğümde Tristan'ı buldum, başını öfkeyle yana eğmiş, eli belindeki gümüş kından asayı çekmeye başlamıştı bile.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TRISTAN hızlı, yırtıcı adımlarla odayı geçti, sopasını çekmiş ve Rhyan'a doğrultmuştu. Tıpkı ava çıktığında ya da bir durum hakkında bilgilendirildiğinde olduğu gibi görünüyordu. Aurasındaki enerji beni Urtavia'da kalabalığın arasından geçip Damaralı su dansçısını imgelemeler için tutukladığı zamana götürdü. Sinsice dolaşan bir dağ kedisi gibiydi; hızlı, güçlü ve ölümcül. Avını yakalayıp öldüreceğinden emindi. Ve o anda avı Rhyan'dı.

"Tristan!" Bağırđım. Beni duymadı bile. Hedefine çok odaklanmıştı. "Tristan, dur!"

Sopasını Rhyan'a doğrultmaya devam etti ama sol eli avuç içi bana bakacak şekilde dışarı fırladı. Elinden sıcak bir hava yayıldı. Bana zarar vermedi, beni tuzağa düşürmedi ama ilerlememi neredeyse imkânsız hale getirdi.

Lanet olası Tanrılar! Beni bağlayıp tutuklanmamda Imperator'a yardım ettikten sonra çıtasını çekmiş ve bir daha bana karşı kullanmaması için yemin ettirmiştim. Sözünü tutuyordu. Ama bu... bu pek de iyi değildi. Sorun çıta değildi, sonuçta o sadece bir araçtı.

odaklanması ve güçlendirmesiydi; bana karşı büyü kullanmasıydı; çıtayla ya da elle olması umurumda değildi.

İlerledim, Tristan ona ulaşırken Rhyan'ın olduğu yerde dehşet içinde izledim. Yüzündeki, ifadesindeki değişime inanamıyordum. Birkaç saniye önce, yalnız kaldığımızda gözleri o kadar etkileyici, o kadar duygu doluydu ki, benim için duyduğu endişe ve az önce olanlardan duyduğu suçlulukla savaşıyor öfke.

Şimdi Rhyan güzel kaşlarını kaldırmış, dudaklarında çileden çıkaran bir sırıtış vardı; bu sırıtış onu bu kadar iyi tanıma fırsatı bulmadan önce beni bile kandırabilirdi. Ama artık kabadayılığının ardını görebiliyor, beni korumak için kendini sık sık nasıl gizlediğini anlayabiliyordum. Etrafta kayıtsızca dolanmasının tek sebebinin beni ne kadar önemseydiğinden şüphelenebilecek herkesi uzaklaştırmak olduğunu biliyordum. Ama tüm bunlardan da öte, bu bakışı yakından tanıyordum, ruhumun derinliklerinde biliyordum, çünkü bu bakışı ben de takıyordum.

Maskesi kusursuz ve acımasızdı. Nazik, şefkatli arkadaşım gitmişti. Şimdi, Tristan'la yüz yüze geldiğinde, Rhyan olduğu söylenen şeytani, katil, yeminli piçin, aynı derecede vahşi ve acımasız bir ülkenin vahşi, umursamaz gelecekteki Yüce Lordu'nun ta kendisiydi. Geleceğin gaddar imparatoru olmak için yetiştirilmişti. Rhyan nefret ettiği canavarın yüzünü mükemmel bir şekilde takınabiliyordu.

"Lord Grey," dedi neşeyle, gözleri Tristan'ın alaycı bakışları ve elinde sıkıca tuttuğu bükülmüş güneş ve ay odunu arasında gidip geliyordu. "Elinizdeki çıtaya bakılırsa beni gördüğünüze çok sevinmiş olmalısınız."

Söz konusu sopa şimdi Rhyan'ın boynuna doğrultulmuştu, ucu derisini dürtüyordu ama Rhyan kendini savunmak ya da pozisyonunu değiştirmek için hiçbir hareket yapmadı. Sadece parmaklarını hafifçe esnetti ve aurasından gelen soğuk bir buz patlaması rahatsızlığını belli etti.

"mi düşünüyorsun?" Tristan hırladı, kendi aurası da karşılık olarak titreşiyordu. Duygularında garip bir karışım vardı ama hepsinin altında öfke yatıyor, enerjisine cildimi kaşındıran kırmızı, sıcak bir his veriyordu. Tristan sopayı Rhyan'ın boğazına dayadı. "Geçen sefer bundan daha zekiydın."

"Çok meşguldüm. Ama bir etki yarattığımı bilmek beni çok mutlu etti. Keşke sınav ve yüz yumruklama arasında daha fazla zaman ayırabilseydim, sana hakaretler yazdığım günlük saatime geri dönebilirdim." Omuz silkme hareketini abartarak yaptı. "Ama belli ki bir gösteri için geldiğine göre, bir klasiğe ne dersin, mesela çıtanın büyüüne hâlâ onu makul bir mesafede tutacak kadar güvenmediğin gerçeğine? Ne yazık ki bu da bana senin diğer parçalarının mesafesine -ya da uzunluğuna diyelim- yeterince güvenmediğini düşündürüyor."

Çıtayı Rhyan'ın tenine daha sert bastırırken Tristan'ın dudakları kıvrıldı -Çürük bırakacak kadar sert.

"Tristan! Dur!" Bağırdım, hâlâ öfkeyle onun büyüüne karşı koymaya çalışıyordum.

Rhyan duruşunu güçlü tutmaya devam etti, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. Tristan'ın büyüü yüzünden tehlikede gibi görünmese de, boynundaki çıta onu ciddi şekilde yaralayabilirdi.

"Tristan, kes şunu," dedim. Rhyan'a o kadar odaklanmıştı ki beni tutmak için kullandığı hava buharlaşmıştı ve ani özgürlükle öne doğru tökezledim. "Lumeria'da senin içine ne girdi?"

"Bana ne oldu böyle?" Tristan bağırdı. Çıtayı sıkıca yerinde tutuyor, kollarındaki kaslar giydiği mavi büyücü tuniğinin içinde esniyordu. "Lyr, kırbaçlandın!"

Ağzım açık kaldı. "Biliyorum. Ama-Tristan, kes şunu! Bu Rhyan'ın suçu değil." Dün gece evime geldiğinde, beni dinlemişti.

Bir gece önce olanları anlatırken sakindi. Acı çekip çekmediğimi sordu, ben de hayır dedim. Sonra bir şifacıya görünmek isteyip istemediğimi sordu, ben de yine hayır dedim, zaten bandajlıydim. Cevabımı kabul etti, her şey yolundaymış gibi bana nazikçe sarıldı ve sırtıma baskı yapmamak için göğsünde uyuyakalmama izin verdi. Yaraları görmek istememişti. Boşvermişti. Bu sabah da sakin davranmış, benimle şakalaşmış ve beni Akademi'ye götürmüştü. Dürüst olmak gerekirse, ondan beklediğim tepki hiç de bu değildi. Ama zihnimde dikkat çekmek için savaşılan o kadar çok şey vardı ki, bu etkileşimi görmezden geldim.

Bir parçam onun yetersiz tepki verdiğini biliyordu ama o kadar rahatlamıştım ki, bunun bir uyarı olduğunu fark etmemiştim. Tristan'ın beni yaralı görmesini, yaralarımı görmesini istememişim. Kısmen içgüdüsel olarak -çünkü yaralarımı görmesine asla izin vermezdim- kısmen de her şey çok aleni, çok aşağılayıcı olduğu için. Buna tanık olmamış, olanların dehşetini tam olarak kavrayamamış biriyle birlikte olmak güzeldi. Bir bakıma bu, yaşadığım korku ve acıyı olduğundan daha azmış gibi göstermemi sağladı. Hiç olmamış gibi davranmamı sağladı. Tristan'la rol yapmaya çoktan alışmıştım.

Ama Bastardmaker tünüğümü yırtıp açtığında ve Imperator yaralarımı yeniden açıp bandajı yırttığında tüm planlarım suya düşmüştü. Sırtım şiddetle ağrıyordu ve Rhyan'ın elinden geleni yaptığını bilmeme rağmen, yaptığım her hareket ve tünüğümün bandaja yaptığı her baskıda sırtım tahriş oluyordu.

"İlk günden beri buna karşıydım," dedi Tristan. "Onun gibi birine bağlanmamalısın. Senin iyiliğin için sessiz kalmaya, sakin olmaya çalıştım. Ama Lyr, ilk testinde yaralanmana izin verdi! Seni hazırlaması, şeylerden koruması gerekiyordu." Öfkesini bir kez daha

Rhyan'a daha fazla yaklaşarak onu tekrar duvara itti, onu tuttuğu yerden bırakırken burun delikleri alevlendi. "Onu korumayı başaramadın."

"Tristan! Hayır, o-"

"Onu korumakta başarısız mı oldum?" Rhyan rahatça konuşuyordu ama sesinin altından bir öfke akıyordu. Omuzları gerildi. Tanrım. Gerçekten de beni hayal kırıklığına uğrattığına inanıyordu -Tristan onu incitmeye çalışıyordu ama sözlerinin ne kadar keskin olduğunu ya da Rhyan'ın sırf bu yüzden kendini ne kadar hırpaladığını bilmiyordu.

Bir an için Rhyan'ın gözleri üzerimdeydi ve umutsuzca görmesini, beni hayal kırıklığına uğratmadığına inanmasını istedim. Ama Tristan Rhyan'ın gözlerini benim durduğum yere kadar takip etti ve Rhyan anında arkasını dönüp Tristan'a baktı.

Rhyan dudaklarını yaladı, yavaşça duruşunu yeniden ayarlayarak dik durdu ve bir elini rahatça beline koydu. "Biraz daha detaya ihtiyacım olacak Lord Grey. Onun zarafetini tam olarak nasıl korumam gerekiyor?"

Tristan, "Sen onun eğitmenisin," dedi.

Dudağımı ısırdım. Rhyan'ın güvenlik ekibimin bir parçası olduğunu bilmiyordu. Kendi eskortu Bellamy'ye faaliyetlerimi Ka Grey'e bildirmemesi için gizlice para ödediğimi de bilmiyordu.

"İyi iş," dedi Rhyan. "Bir gerçeğı doğru bildin!" Ellerini birbirine vurdu.

"Beni dinle, yeminli. İşinizi yapmıyorsunuz. Eğer yapsaydın, o kırbaçlanmazdı."

Rhyan bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha. Tristan sopasını kaldırdı ve Rhyan onu o kadar geriye itti ki bir hasır yığınınca çarptı. "Sakın bana onu şimdi senin savunduğunu söyleme."

Tristan bir adım öne çıkarak, "Elbette onu savunuyorum," diye alay etti. "O bir Ka Batavia Leydisi, en iyi eğitimi alması ve güvende tutulması gerekiyor. Kırbaçlanmamalı! Onun statüsü senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Rhyan'ın gözleri büyüdü. "Kendini Moriel'in yerine koyuyorsun, seni soylu züppe! O senin için sadece bu mu? Bir statü sembolü mü? Güçsüzlüğü ve sırtındaki birkaç çizgiyle küçültülmüş bir statü sembolü mü?"

Tristan umutsuzca önce bana, sonra Rhyan'a bakarken içim daraldı. Tanrım. O haklıydı. Tristan bunun nasıl görüldüğü konusunda üzgündü. Büyükannesi Leydi Romula, babamın konseyinin finans müdürü, soyluların kırbaçlanması fikri karşısında dehşete düşmüştü. Haftalar önce Arianna Teyzem ve kuzenim Naria ile birlikte Leydi Romula'da akşam yemeği yediğimizde, Naria kırbaçlandığımı ima etmeye çalışmış ve beni Leydi Pavi'nin kırbaçlandığını açıklamaya zorlamıştı. Leydi Romula duyduğunda yemek neredeyse bitmek üzereydi. Yaşlı kadın neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Yine de kurnazdı, güçlüydü ve Tristan'ın hayatının her yönünü tamamen kontrol ediyordu -buna bana evlenme teklif edip etmemesi ve bunu isteyip istememesi de dahildi.

Yemeğe onun onayını almaya çalışmak için gitmiştik çünkü Tristan onsuz evlenme teklif etmeyi doğru bulmuyordu ve kulağa ne kadar duygusuzca gelse de onun desteğiyle elde edeceğim siyasi ve mali korumalar olmadan bana yaptığı teklifin bir değeri yoktu. Ka Grey'i İmparator'a karşı bir kalkan olarak kullanmak istemiştim. O da Emartiler Bamaria'da istikrarsızlık yaratmaya devam ettiği sürece nişanımızı reddedeceğini açıkça belirtmişti.

"Gerçekten o kadar sığ olduğumu mu düşünüyorsun?" Tristan bağırdı. "İyileşecek çizgiler yüzünden üzgün olduğumu mu? Moriel adına nereye varmaya çalışıyorsun, yeminli?"

"Gerçek şu ki Lord Grey, ağzınızdan kaçırdığınız kelimeler hakkında bir kez daha hiçbir fikriniz yok."

"Çok iyi biliyorum-"

"Ağzınız hareket ediyor, Lord Grey. Bu benim için bir sorun."

"Dünyamızın nasıl işlediğini unutacak kadar uzun süredir mi suçlusun? Burası İmparatorluğun dışındaki vahşi dünya değil. Zarafetinin vücudunun her santiminde kalıcı çizgiler olsaydı bile umurumda olmazdı, onu yine de severdim. Ama Bamarian algısı bu şekilde çalışmıyor. Onun incinmesine, aşağılanmasına izin verirsen, onu tehlikeye atarsın. Bunun olmamasını sağlamak, hazırlıklı olduğundan emin olmak ve onun zarafetini ateş hattından uzak tutmak senin görevin. Burada olmanın sebebi bu, değil mi? Onun kadar kalabilecek misin? Öyleyse lanet olası görevini yap!"

Rhyan'ın ağzı düz bir çizgi halinde gerildi. "Bana sürekli söylediğin gibi, yeminli, aşağılık bir piç olarak bu konuda hiçbir söz hakkım olmadığı hiç aklına gelmedi mi? Haklı olduğun, onun eğitimde kalmasına ihtiyacım olduğu ve bu nedenle elimden geleni yaptığım aklına gelmedi mi?" diye hırladı. "Onu eğitiyorum ve yapabileceğim tek şey onu eğitmek. İşin garibi, sözümü kesmemiş olsaydın şu anda onu eğitiyor olacaktım. Yapmaktan hoşlandığın bir şey gibi görünüyor."

"Ben hiçbir şeyi bölmedim. Siz ikiniz sadece orada duruyordunuz."

Rhyan'ın gözleri bana kaydı, bakışları hızlı ve inceydi ama beni derinden sarsmıştı. "Kırbaçlandıktan sonra mola veriyordu! Auriel'in lanet olası belası. Gerçekten bu kadar kalın kafalı mısın? Kırbaçlanmasından bahsetmişken, sen neredeydin? Olay olduğunda hangi cehennemdeydin? Onu korumuyordun. Fikrini değiştirmesi, adil davranması ya da ona yumuşak davranması için değerli Imperator'unla konuşmuyordun. Ve başka nerede değildin biliyor musun? Onu temizliyordun.

ya da kanını yıkamıyordunuz. Enfeksiyonu önlemek için sırtına bandaj da yapmıyordunuz. Ben oradaydım. O bendim."

Kandan bahsedilince Tristan hasta olacakmış gibi yeşil bir renk aldı. Sertçe yutkundu, eli yanına düştü. Baş sallandı ve fark ettim ki yaralarımı görmek istememişti, umursamadığı için değil, göremediği için. Kendi travması onu kan ve vahşet karşısında hasta etmişti.

Bunu gören Rhyan'ın gözleri parladı ve Tristan'ın tavrındaki küçük değişimi hemen kendi yararına kullandı. "Ne... kan fikri seni korkutuyor mu? Cidden mi? Hayatının geri kalanında bir çocuk olacaksın."

"Rhyan!" Sesim ölümcül bir ciddiyetle çıkıyordu. "Dur! Hemen dur."

Tristan üç yaşındayken, vorakh -görüler gören- bir büyücünün delirdiğini ve ailesine saldırdığını bilmiyordu. Onları sadece öldürmekle kalmamış, Meera'nın vizyonlar sırasında sahip olduğu güç ve delilikten aldığı güçle onları parçalara ayırmıştı. Tristan'ın anne ve babası en acımasız, en korkunç şekilde ölmüşlerdi ve sonuna kadar onu korumaya çalışmışlardı. Her şeyi görmüştü. İçten içe asla tam olarak iyileşemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden Vorakh'ı avlıyordu, bu yüzden Meera'yı asla bir canavardan başka bir şey olarak göremeyecekti -ve Jules'u da görememişti-.

Rhyan'ın tek kaşı kalktı ve yeşil gözleri bana dikilmiş, sorguluyordu. Başımı salladım, yüzümde korkunç bir ifade vardı. Bu konuyu kapatması gerekiyordu. Hemen bırakmalıydı.

Kaşlarını çattı ama başını salladı, Tristan'a doğru eğildi, gözlerinde tehlikeli bir muziplik vardı. "Bir konuda anlaşalım Lord Grey. Onu ben kırbaçlamadım. Kırbaçlanmasını ben emretmedim. Bu senin değerli Imperator'unun suçu."

"Bu ne demek oluyor? Ben onun hayranı değilim."

"Beni kandırabilirdin. Bamaria'ya geldiğimden beri tek yaptığın adamın kirli işlerini yürütmek, vorakh'ın peşine düşmek, onları ona teslim etmek. Onun lütfunu bağlamak için çok hevesliydin. On kişiyi tutukladıktan sonra özel bir ikramiye mi alıyorsun? Neymiş o? O ve amcasıyla birlikte başkentte bir hafta sonu mu?"

Tristan öne doğru eğildi, aurası oda kararına kadar patladı. "Ben İmparatorluğu güvende tutmak için görevimi yapıyorum. Belki bu bir akadim öldürmesi değil ama bir vorakh'ın neler yapabileceğini, nasıl güçlendiğini, nasıl öldürdüğünü ve yok ettiğini görene kadar-" Yüz hatları acı dolu bir ifadeyle karardı. Tristan konuşurken gerçekten perişan görünüyordu. Başını iki yana salladı. "Tam olarak yapılması gerekeni yaptığım, yasalara uyduğum ve İmparatorluğu tehlikeden kurtardığım için beni ikinci kez eleştiriyorsun." Rhyan'ı değerlendirirken kahverengi gözleri şüpheyile kısıldı, onu aşağı yukarı süzdü. "Söyle bana, yeminli, bu yüzden mi evinden bu kadar uzaktasın? Cinayet yüzünden neden sürgündesin-"

"Kendini Moriel'in yerine koy," diye kükredi Rhyan. "Tanrılara yemin ederim ki bu kadar kısa sürede bu kadar çok yanlış, aptalca şey söylüyorsun."

Tanrılar adına. Tristan, Rhyan'ı vorakh sahibi olmakla suçluyordu. Hasta olacaktım. Nefes almaya çalıştım. Rhyan'ın zihin okuma ya da imgelem görme belirtileri göstermediğini bilecek kadar gün içinde etrafındaydım. Belirtilerin çok keskin bir şekilde farkındaydım, neye benzediklerini çok iyi biliyordum. Biliyor olmalıydım. Rhyan, vorakh olsun ya da olmasın, insanları insan olarak gören nadir Lumeryalılardan biriydi. Tristan sadece vorakh'ı görüyordu, ailesini öldüren canavarı.

"O zaman buna ne dersin?" Rhyan dedi ki. "Eğer Imperator'un gerçekten hayranı değilsen -eğer onun sana karşı davranışlarından gerçekten endişe duyuyorsan

O zaman söyle bana. Onu tutuklamasına neden yardım ettiğini söyle. Neden onu iplerle bağladın? Sen hiç bağlandın mı? Sana hiç nasıl hissettiğini söyledi mi? Ne kadar acıdığını? Ne kadar yaktıklarını? Hareketlerinizin onu nasıl yapayalnız bıraktığını, saatlerce acı içinde kıvrandığını?"

Tristan ağzını kapattı, burun delikleri açıldı, kaşları birbirine yaklaştı. Geri çekildim, o anıyı tekrar yaşamak istemiyordum, Tristan'la o yarayı deşmek istemiyordum.

"Rhyan sözlerine şöyle devam etti: "Onun korunmasından endişe ettiğin için bana saldırmak gibi gereksiz bir gösteri yapıyorsun ama hepsi asalar ve kristaller çünkü bunun ona bir faydası olmayacağını çok iyi biliyorsun. Tıpkı onu hapisten kurtaramayacağını çok iyi bildiğin gibi. Sen, onu hayatının sonuna kadar sevmesi ve koruması gereken adam, ilk sınavında onu hayal kırıklığına uğrattın. Ona zarar veren adamla birlikte çalışıyorsun. Ona acımasız bir eğitimden sağ çıkması ya da sürgünle yüzleşmesi için yedi ay veren adamla. O ayların yarısını teknik bir gerekçeyle elinden alan adam. Onu kırbaçlayan adam. Yaralarını yeniden açan adam."

Tristan bana döndü, gözleri kocaman ve endişe doluydu. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil," dedim. "O... O sadece sırtımı sıvazlıyordu. Ve yaralarım buna hazır değildi."

"Lyr," dedi Rhyan, sesinde bir uyarı vardı.

"Ona majesteleri diye hitap edeceksin."

"Kim? Nişanlın, hayır, pardon, sadece kız arkadaşın, değil mi?"

Büyükannenin söylemene izin verdiği en son unvan ne? Özel arkadaş mı?"

"Nişanlım," diye hırladı Tristan.

"Oh, pekala, o zaman! Lord Grey, tebriklerimi sunacaktım ama

-Yüzük nerede?" Rhyan dikkatle parmağıma baktı. Boş, yüzüksüz parmağıma.

Gölge Kalesi'ndeydi, Tristan'ın beni hapisten kaçırmamasına yetecek kadar uzun süre başka tarafa baktığı için Ka Shavo tarafından ödeme olarak tutuluyordu. Sadece girişim başarısız olmuştu. Rhyan tarafından engellenmişti çünkü ondan bunu ben istemiştim. Çünkü Rhyan haklıydı, sadece göstermelikti. Tristan'ın hapishane duvarlarının ötesine kaçmak için hiçbir planı yoktu.

Rhyan öne doğru yürüdü. "Araya girmen ne kadar eğlenceli olsa da, bu küçük görüşmemizden sıkıldım. Lütfen eğitim odamdan siktir olup gidin. Şimdi."

Tristan yanıma geldi, eli benimkini biraz fazla sıkı tutuyordu. "Lyr, gidelim." Bir adım attı ama ben yerimde durdum, ayaklarımı oynatmayı reddettim.

"Tristan," diye çaresizce kollarımı salladım. "Şimdi gidemem."

"Evet, yapabilirsin. Gün bitti. Ve bu," dedi Rhyan'a, "onu son kez geç saate kadar tutuşun."

"Ve bu benim eğitim odama son izinsiz girişin. Buraya onun güvenliğinden endişe ettiğin için mi geldin? Onu korumak istediğin için mi? O küçük beynin için bir özet yapayım mı? Hazırlıksız olduğu için kırbaçlandı. Kırbaçtan sonra iyileşmek için birkaç saat izin aldığı için Imperator tarafından tekrar uyarıldı. Ona hiç mola verilmiyor. Ve eğer onunla gerçekten bir ilişkiniz varsa ve gerçekten onun lütfunun tarafındaysanız, onun lehine bir kaldıraç kullanmanın bir yolunu düşüneceksiniz - ona bir mola verdirmek için. Ama o gün gelene kadar, geç saatlere kadar kalması emredildi - bu gece gözlemlemesi gereken savaş kliniğine kadar kalması emredildi. Onu bunu yapmaya zorlamıyorum. Emirleri veren ben değilim. Onları uygulayan benim - Arkturion ve Imperator'un emrindeki tarafsız, düşük seviyeli, yeminli piç asker. Onun dikkatini dağıtmak ve üzme için buraya gelmeyi bırak, derslerine engel olmaya çalışmayı bırak. Defol git başımdan.

ve Tanrı aşkına, onu gece geç saatlere kadar ayakta tutmayı bırak. Yorgunluğu ona zarar veriyor. Yüzüne bir bakın."

Geri çekildim, tamamen kendimden utanıyordum. Yara izlerimin, yaralarımın, morluklarımın ve kesiklerimin çoğu gizliydi. Ama yanağımdaki büyük kesik ve Meera'nın bana yumruk attığı zamanki morarmış gözüm, bunları saklayamıyordum. Bunları habibellum'daki kavganın sonuçları olarak göstermeyi ummuştum. Sadece Rhyan onların başka bir şeyden kaynaklandığını biliyordu - Tristan'ın asla bilemeyeceği bir şeyden.

"Morarmış gözünü açıklamak ister misin?" Rhyan sordu, sesinde derin ve ilkel bir şey vardı. "Yanağındaki kesiği?"

"Rhyan, dur! Yeter!" Bağırdım.

Tristan'ın ağzı seğirdi. "Bunun için seni suçladım."

"Şimdi mi yaptın?" Rhyan karanlık bir sesle sordu. "Peki ya topallaması?"

Tristan gözlerini kırıştırdı, gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Limp? Lyr?" Kolunu omzuma doladı ve gözlerimi ayaklarıma dikti. "Ne zaman topallıyordun?"

Ben başımı hararetle sallarken Rhyan dikkatle beni izledi.

"Değildim. Ve değilim." Tristan'ın kucağından çıktım ve önce bir ayağımın, sonra diğer ayağımın üzerinde dengede durdum. "Gördün mü?"

"O zaman ne-?"

"Habibellum'dan önce ayağım takıldı. Bileğimi burktum sandım ama iki kez baktırdım, bir şeyim yok."

Rhyan kaşlarını çatı. Neden bu işin peşini bırakmıyordu ki? Tanrım. Kırbaçlanmanın verdiği hisle kıyaslandığında topallama hiçbir şeydi. Ama garip bir şekilde, kırbaçlanmayı şimdi işaret ettiği acılara tercih ediyordum. Kırbaçlama basitti. İmparator şeytandı ve bana şeytani şeyler yapıyordu. Vücudumdaki diğer her çürük ve yara, her yara izi, kan yeminlerim-

Sevdiğim insanlar tarafından, korumak için ölebileceğim insanlar tarafından bana verilmişlerdi. Acııyorlardı ve karmaşıklardı. Ve Rhyan gitmelerine izin vermedi.

Tristan'a "Bu gece eğitimimi bitirmem gerekiyor" dedim. "Klinikle işim bittiğinde haber , bu gece sadece gözlem yapacağım. Sakin olacağım, yemin ederim. Haleika ve Galen ile birlikte olacağım, onlar bana göz kulak olacaklar. Sorun yok."

"Ben sana göz kulak olurum," dedi Tristan. "Klinik ne zaman?"

Gözlerimi kırdım. "Ne?"

"Saat kaçta?" diye tekrar sordu. "Yedi," dedim.

"Sonunda tekme ve yumrukla ilgilenmeye mi başladın?" Rhyan alay etti.

Tristan onu görmezden gelerek beni odanın kenarına çekti.

Rhyan'ın kulakları. "Lyr," dedi, sesi kısılmıştı. İki elimi birden tutup beni kendine çekti, aurası koruyucu bir kalkan gibi etrafımızı sarmıştı. "Onu eğitmenin olarak istiyor musun?"

"Tristan," diye yalvardım. "bağlıyız. Bu öylece parasını ödeyip kurtulabileceğin bir karar değil. İşin içinde Imperator varken olmaz. Hele de şu anda zamanım kısıtlıyken."

"Soruya cevap vermedin."

"Biliyorum. İşinde çok iyi ve sen bunu benim için hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Özür dilerim. Senin incineceğini düşününce kendimi kaybediyorum. Bu gece geleceğim. Seninle arenanın en güney girişinde buluşacağım." Beni kendine doğru çekti, dudakları uzun süren, sahiplenici bir öpücükle dudaklarımdaydı.

Bunun ne olduğunu biliyordum, güvenceye ihtiyacı vardı. Rhyan aramızdaki eski yaraları ve sorunları deşmiş, onları doğrudan yüzeye çıkarmıştı. Rhyan'ın önünde Tristan'ı öpmek tuhafıma gitmişti ama Tristan'ın beni öpmesini de istemiyordum.

güvensiz hissediyordum. Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım; öpüşmeyi derinleştirdim. Parmaklarım hâlâ onunkilere dolanmıştı ve bedenlerimizi yakınlaştırmak için onları sırtıma doğru yönlendirdim.

Dudaklarımız birbirine değerken Tristan dikkatini kaybetti ve kalkanı aşağı indi.

Avuçlarının belimde ve sırtımda kaydığını hissederek ellerini serbest bıraktım. Ama bana dokunduğu anda, kendime engel olamayarak acı içinde haykırdım. Elleri tam olarak İmparator'un bana dokunduğu, yaralarımı deştiği yerdeydi.

Tristan hemen durdu, hasarı inceleyebilmek için beni döndürmek üzere ellerini omuzlarıma koydu.

Rhyan ben dönmeden aramıza girdi, ellerini Tristan'ın boynuna doladı ve soğuk bir rüzgâr beni geriye doğru iterken onu duvara çarptı.

"Seni salak! Onun lanet sırtına dokunma. Bunu anlamak neden bu kadar zor?"

"Ben iyiyim," diye bağırdım. "Benim hatamdı!"

Rhyan Tristan'ı serbest bıraktı, yavaşça ondan uzaklaşarak ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

Tristan'ın gözleri benimkilerle buluştu, içlerinde acı ve öfke vardı. "Sen iyi misin?"

"Ben, ben üzgünüm. Bu benim hatamdı. İyileşene kadar daha dikkatli olmalıyım."

"Lyr?" Tristan bana doğru ilerleyerek sordu. Ama aniden fikrini değiştirdi, Rhyan'a doğru yürürken sopasını tekrar eline aldı. "Şu aşırı korumacı gryphon tavrın var ya? Artık buna bir son ver. Yerini unutma." Sesindeki tehdit çok açıktı. "Yoksa onu kaybedersin."

Rhyan uzun ve sert bir nefes verdi, Tristan'a gözlerinde nefretle bakarken burun delikleri alevlendi. "Saat yedide ona katılacaksın. Şimdi git odamdan."

"Saat tam yedide kapıda olacağım," dedi Tristan, içindeki öfkeyi zorlukla bastırarak. Kapıyı çarparak kapattı ve duvara yaslanmış bir paspası yere düşürdü.

Rhyan'a döndüm, içimden acı ve öfke fişkırıyordu. "Tanrılar adına!" diye bağırdım.

"Lyr?" Rhyan bir anda yanımdaydı. "Sana zarar verdi mi?"

"Auriel'in lanet olası belası! Bunun peşini bırakmayacaksın!" Bağırdım. "Sana söyledim zaten. Neden bana inanmıyorsun?"

Rhyan gözlerini kapattı, çenesi gerildi. "Ben...." demek istemedim. Başını salladı, parmaklarını zaten gevşemiş olan dalgalarında gezdirdi. "Az önce demek istedim. Ellerinin nerede olduğunu gördüm. Seni duydum. Imperator'un bugün yaptıklarından sonra, bu canını yakmış olmalı."

"Öyle oldu." Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken başımı kaldırıp ona baktım. "Ve öyle. Ama bu benim hatamdı. Az önce yaptığınız o küçük sidik yarışından sonra onu rahatlatmak zorundaydım. Siktir, Rhyan. O da neydi öyle?"

"Bana geldi, tam tersi değil. Kendimi için özür dilerim. Ama tüm bunları duymaya ihtiyacı olduğunu biliyorsun," diye hırladı.

"Hayır, yapmadı. Az önce ne yaptığını biliyor musun? Şimdi bütün gece kavga edeceğiz."

"Özür dilerim. Ama bana dürüstçe söyle. Hatalı mıydım? Öyle miydim, Lyr? Söylediğimden farklı bir şey yaptı mı?"

"Mesele o değil. Bir önemi yok. O benim-Biz-Sikiyoruz. O kadar basit değil ve arkadaşım olarak bu şekilde araya girmeni istemiyorum. Ciddiyim. Rhyan, bunu bir daha asla yapma."

"Ne yapmayayım?" diye sordu, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Seni savunmak mı? Erkek arkadaşına bir çuval gryphon pisliği olduğunu mu söyleyeceksin? Lyr, o sana zarar veriyor, seni tehlikeye atıyor. Ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey!" Bağırdım. "Hiçbir şey! Çünkü o senin düşündüğün şeyi yapmıyor!" Sürekli aynı kavgayı ediyorduk, haklı olduğuna o kadar inanmıştı ki peşini bırakmıyordu. "Beni korumaya çalıştığını biliyorum ama burada korumam olarak haddini aşıyorsun!" derken kalbim küt küt atıyordu.

"Ben senin lanet olası gardiyanın değilim. Arkadaşın oluyorum."

"Arkadaşım mı? Gerçekten mi? Ortak mı?"

"Başka ne olabilirdim ki?" diye sordu. Göğsü inip kalkıyor, gözleri parlıyordu.

Neredeyse öpüşmemizi düşünüp düşünmediğini bilmiyordum ama bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. "O zaman arkadaşım olarak beni korumuyor ya da bana yardım etmiyorsun. Az önce burada yaptığın şey durumu daha da kötüleştirdi. Tristan'ı hayatım boyunca tanıdığımı, ona çok değer verdiğimi ve onun da bana değer verdiğini hiç düşündün mü? Beni gerçekten sevdiğini ve en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını hiç aklından geçirdin mi?"

"Eğer bu doğruysa, o zaman neden yaralarını ondan saklıyorsun? Neden topallamıyormuş gibi davranıyorsun? Sanki... sanki... Tanrılar, Lyr, bunu daha önce görmediğimi mi sanıyorsun?" Sesi kesildi, gözleri kızardı. "Annemi kaç kez yeni bir yarayı kaza diye geçiştirirken izledim biliyor musun - yanakları morarmamış, moda olsun diye o şekilde boyanmış gibi davranırken? Bir yarayı ya da çürüğü gizlemek için saçını şekillendirdiğini ya da mücevherlerle örtbas ettiğini?"

İrkildim.

"Ne zaman incinse, suçlu oydu. Ve ben bunu biliyordum. Hepimiz biliyorduk ve hiçbir şey söyleyemedik. Ve şimdi sen de onunla aynı şeyleri yapıyorsun," dedi. "Ve ben sadece seyirci kalamam. Bu kadar net görebiliyorken olmaz. Söz konusu sensen olmaz. Bunu tekrar yaşayamam."

Göğsüm kabardı, nefesim hızlı ve düzensizdi. "Rhyan, özür dilerim. Nasıl görüldüğünü biliyorum ama yemin ederim düşündüğün gibi değil. Ve yaralarımı Tristan'ın önünde gösteremem çünkü...." Ağlamamak için dudakımı ısırarak sözümü kestim. Yara izlerim yanıyordu.

"Çünkü neden?" Eline bir yumruk indirdi. "Bana iyi bir neden söyle."

Zihnim bulanıklaştı. Ona söyleyemedim. Gerçek sebebi açıklayamadım. Hemen bir bahane buldum. "Ailesi o üç yaşındayken öldürüldü," dedim. "Her şeyi izledi. İmgelemleri olan bir büyücü onları parçalamış. Bu yüzden kan görmeye dayanamıyor."

Rhyan gözlerini kırptırdı. "Tanrım," dedi. "Bu... Bu korkunç." Tekrar bana bakana kadar sessiz bir şekilde ayaklarına baktı. "Görmeye dayanamamasını anlıyorum ama neden başlangıçta senin yaralı olduğunu bilmiyor?"

Başka bahanem, onu yoldan çıkaracak, konuyu kapatmasını sağlayacak başka fikrim kalmadığı için karşı çıktım.

Rhyan beni dikkatle izledi, gözleri titizdi. Bir adım öne çıktı, aurasında karanlık ve soğuk bir şey odayı süpürüyordu. "Bana anlatmanı sağlayabilirim, biliyorsun. Sen benim acemimsin, ben de senin çırağınım. Bunu yapmaya her türlü hakkım var. Çünkü sen bu odadayken ben senden üstünüm. Ve emir komuta zincirine uymazsan ödeyeceğin bedeli zaten biliyorsun."

"Buna cesaret edemezsin."

Gözlerini kapattı, sanki ona fiziksel bir acı vermişim gibi burnunun kenarını sıkı. Aurası geri çekildi ve oda anında birkaç derece ısındı. "Siktir." Kelimeyi neredeyse soludu. "Hayır, yapmazdım," dedi sesi yumuşayarak. Gözlerini tekrar açtı, eli çaresizce yanına düştü. "Özür dilerim. Siktir. Bırakacağım. Yemin ederim. Ben sadece.... Çok pratik ve mantıklı bir bakış açısıyla, tüm duyguları bir kenara bırakırsak, İmparator'un hazırlanmak için yapmanız gerekenlerle birlikte, yaptığınız tüm eğitimlerin üzerine bir de zarar göremezsiniz."

"Biliyorum. Ve değilim," dedim umutsuzca. "Sadece nereye gittiğime dikkat etmem ve biraz daha uyumam gerekiyor. Basit bir çözüm. Bunu yapacağım, üzerime düşeni yapacağım, söz veriyorum. Ben yapmam gerekeni yapacağım, sen de eğitim kısmını halledersin."

Öfkelendi. "Harika. Sonra da bakım kısmını yapmamın tekrar uygun olduğu zaman bana haber vereceksin, öyle mi?"

"Rhyan."

"Çünkü önemsiyorum. Önemsiyorum. Ve bunu öylece kapatamam. Ne kadar istesem de. Sana neler olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler olduğunu biliyorum. Basit gelmediğini de biliyorum ama bazen statümüzün getirdiği tüm zincirleri ve saçmalıkları geri çektiğimizde öyle oluyor. Bu oyunu daha önce görmediğimi mi sanıyorsun? Evde bir düzine soylu kadının sırf siyasi kazanç için benimle ilgilenmek için yarışmadığını mı? Lord Grey ile birlikteliğinizin katmanlarını görmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Geri adım attım, karnım mide bulandırıcı bir hisle sıkıştı. Kıskançlıkla, fark ettim. Bir zamanlar Rhyan'a çok yakın olan bu isimsiz soylu kadınları kıskanıyordum. Onu bir başkasının kollarında düşünmeye dayanamıyordum ama yine de kıskanmaya hakkım yoktu. O benim değildi. Asla benim olamayacaktı. Ben Tristan'la birlikteydim. Tristan'la olmak zorundaydım.

Rhyan benim korumamdı ve o ve ben bir kashonim'in parçasıydık - romantik bir ilişki yasaktı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve hislerimin yok olmasını diledim.

"Eğer sana evlenme teklif etmiyorsa," dedi Rhyan, sesi acıyla çıkıyordu, "ve sana siyasi koruma teklif etmiyorsa, sana ek bir Ka'dan destek sağlamıyorsa, senin adına İmparator'a bir dava açmıyorsa, ne yapıyor? Yoksa neden sen, onca insan arasından sen, nazik ve zeki olan sen ve-" Nefesinin altında küfretti. "Neden onun gibi biriyle birlikte olasın ki?"

"Kes şunu," dedim. "Başka seçeneğim yok. Düşündüğün kadar kötü biri değil. Ve neyle karşı karşıya olduğumu bilerek -ne kaybedeceğimi bilerek- kendime mümkün olan en iyi şans vermeyi zorundaydım. Ve bu o. O hep böyleydi."

Rhyan irkildi, sağlam kaşları çatıldı, ağzı gerildi. "Lyr, bu olamaz. Özellikle de şu anda tek bir ihtiyacını bile karşılamıyorken."

"Seninle bu konuyu tartışmaktan bıktım. Beni sorgulama hakkını kazanmadın," dedim. "Benim ilişkim seni ilgilendirmez."

"Eğer eğitiminize engel oluyorsa olur. Ve benim endişem de bu." Rhyan'ın kollarındaki kaslar sinirlenerek esnedi. Pencereden gelen ışık altından kızıla doğru kayıyor, saçlarına parlak bronz bir renk veriyordu. Fazla bir gün kalmamıştı. Güneş batmaya başlamıştı bile.

"Burada işimiz bitti mi?" Emir komuta zincirinden izin alsam da almasam da kapıdan çıkmaya hazır bir şekilde sordum. Bu odadan, Rhyan'dan ve herkesten uzakta olmak istiyordum, böylece bugünün yaşandığını unutabilirdim.

"Lyr, dur. Lütfen. Özür dilerim," dedi. Parmakları çaresizce iki yanına kıvrıldı. "Daha önce de incindiğini biliyorum. Demek istediğim, daha önce

Imperator seni orada tutuyordu, arkandan ne yaptığını tam olarak biliyordum ve sen neredeyse hiç bağırmadın. Her şey bittiğinde neredeyse hiç tepki vermedin. Şimdi de çok az sarsılmış görünüyorsun. Güçlü ve dirençli olduğunu biliyorum ama bunun ilk kez olmadığını da biliyorum."

"Bunu bırakmaya ne oldu?" Sesi kısık bir şekilde sordum. Gözlerimi kapattım ve ona tekrar bakmadan önce bir nefes aldım.

Rhyan özür dileyerek, "Az önce yaptığım gibi zorlamayacağımı söylemişim ve ben... ciddiym," dedi. "Sözümü tutmam gerekiyor. Sana bu kadarını borçluyum. Hazır olmadan önce bana söylemen için seni zorlamayacağımı söylemişim. Ve sözlerime rağmen, teklifim hala geçerli - senin için buradayım, dinlemek için buradayım, ne zaman istersen ihtiyacın olan her şey için buradayım. Ama eğer bunu yapan Tristan ise-"

"Değil."

"-Onun işini bitireceğim." Kelimeleri sessizce, zorlamadan, saldırganlık göstermeden söyledi. Tristan'ı ilk kez incitmekle tehdit ettiğinde sahip olduğu aynı doğaüstü dinginlikle konuştu - Meera'dan aldığım ilk yaraları gördükten hemen sonra.

Ama içten içe biliyordum ki Rhyan ve Tristan asla aynı odada kalamazlardı, kalmamalıydılar ama bu Tristan'la ilgili değildi. Acıma son vermekle ilgiliydi. Rhyan, her ne kadar bunu yapma şeklinden hoşlanmasam da, çok az insanın yapabildiği bir şekilde benim yanımdaydı.

Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzüldü. Ona söylemek istedim. Üzerimdeki yükü atmak istedim. Beni teskin etmesini, anlamasını ve acımı dindirmesini istiyordum. Son iki yıldır umutsuzca istediğim şey buydu ama bunu elde edemezdim. Rhyan bu konuda bana yardım edemezdi. Ona asla söyleyemezdim, beni asla teselli edemezdi, kan yeminimi asla bozamazdım.

Aramızda Rhyan'ın bozduğu uzun bir sessizlik oldu.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun. Ve hak ediyorsun... bir kez daha sorulmayı hak ediyorsun," dedi. Kendi gözyaşlarını tutuyormuş gibi gözlerini kırptırdı. "Oradaydım, Lyr. Yara izlerimi ve yaralarımı saklıyordum. Arkadaşlarıma ve aileme yalan söylüyordum, etrafımda bunu hak etmeyen insanları korumaya çalışıyordum - Ka'mın onurunu korumaya çalışıyordum. Ve artık çok geçti. Ve keşke-" Sesi kırıldı. "Keşke biri, herhangi biri geri dönseydi, sözüme inanmasaydı, yalanlarıma inanmasaydı ve bana bir kez daha iyi olup olmadığımı sorsaydı. Çünkü sanırım bana bir kez daha sorulsaydı," gözlerini sıkarak kapattı, "onlara her şeyi anlatırdım." Kelimeler boğuk bir fısıltıyla ağzından döküldü.

Anında ona doğru yürüdüm ve ne olduğunu anlamadan kollarım ona sarılmış, yüzüm göğsüne gömülmüştü. Beni kendine çekti, bir eli , diğeri belimdeydi

-Yaralarımın dikkatlice kaçınarak.

Yavaşça nefes aldı, rahatlamadan önce vücudu biraz titriyordu. "İtmek istememiştim-"

"Rhyan," diye fısıldadım, kalbim parçalanıyordu. "Biliyorum." O da incinmişti, korkunç bir şekilde ve pek çok kez. Glemaria'da yalnızdı, onu koruyacak kimse olmadan acı çekiyordu, babası annesini döverken, onu döverken ve onu bir Glemarian hapisanesinde tek başına çürümeye terk ederken arkadaşlarına ve ailesine yalan söylemişti. Sadece ona sarılmak, acısı geçene kadar onu tutmak istedim. Sonra da babasını öldürmek için Glemaria'ya yürümek, Rhyan'a verdiği her zarar için onu lime lime etmek istedim. Ona daha sıkı sarıldım, ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim. "Ben de senin için buradayım."

"Lyr?" diye sordu nefesinin altında. "Çok şey istediğimin farkındayım. Ama Tanrılar adına, bilmek zorundayım. Bana gerçeği söyleyeceğine yemin et. Sana zarar veriyor mu?"

"Hayır."

Rhyan titrek bir nefes verdi, çenesi başımın üstünde duruyordu. Ben ona sarıldığımda sessiz kaldı. "Başka biri mi?" diye sordu.

"Bunu sana
söyleyemem." "Lyr."

"Yemin ederim, kendimce sebeplerim var. Rhyan, güven bana. Bana bir daha sorma." "Lyr," diye yalvardı.

Geri çekildim, elimi göğsüme bastırmadan önce yumruğumu iki kez kalbime bastırdım. Hapisteyken bana yaptığı hareketin aynısıydı bu ve beni koruyacağına, her zaman güvende tutacağına söz vermişti. "*Me sha, me ka*," dedim. *Yeminim, ruhum* -Ka Hart'ın sloganı, Rhyan'ın hayatını uymaya çalışarak geçirdiği slogan. "Yemin ederim."

Beni tekrar içine çekip daha sıkı sarılırken ürperdi. "Tamam," diye fısıldadı saçlarıma doğru, sesi kalbi kırılmış gibiydi ama sonunda daha fazlasını söylemeyeceğini kabullenmiş gibiydi.

Kollarımı ona daha sıkı sardım. Beni kendine doğru çekerken başı aşağı eğildi. Yüzüm boynunun kıvrımına yaslandı ve kokusunu içime çektim: Kuzey Bamaria'nın daha gür, daha yeşil kısımlarını dolduran çam ağaçları gibi misk kokulu ve taze. Nefesi yumuşadı ve nefes alış verişlerimiz birbirine senkronize oldu.

"Tani'yi neden savundun?" diye sordu, ensemden gezinirken. "Neden gitmesine izin verdin?"

"Çünkü onunla yüzleştiğimde," diye geri çekildim, ona bakarak, "aramızda bir şey olduğundan şüphelendiğini söyledi. Ve kashonim kullandığımızı biliyordu."

Rhyan beni kollarından bıraktı. Tenim karıncalandı, bedenim onun dokunuşu olmadan aniden soğudu. "Ne zaman yardım etmeye, seni korumaya çalışsam, sadece

daha da kötüleştirir."

"Hayır, öyle değil-

"

Gözlerini benden kaçırdı. "Eğer gerçekten yeminimi tutacaksam, seni güvende tutacak ve koruyacaksam, bunu yapmaya devam edemem. Senden uzaklaşmam gerekiyor."

"Nasıl uzaklaşacaksın? Benimle bir daha konuşmayarak mı?"

Hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Bunu denedim. Ve seninle konuşmadan edemiyorum."

"İstiyor musun...." Sesimin kısıldığını duydum. "Anlaşmamızdan -ekstra eğitimden- caymak mı istiyorsun?"

"Hayır. Bu

açık." "O zaman

ne olacak?"

"Bilmiyorum." Boğazını temizledi ve omuzlarını geriye attı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Klinikten önce yemek yemelisin. İyileşebilmen için gücünü korumalısın."

"Peki ya sen?"

"Birkaç dakika içinde aşağıda

olurum." "Tamam."

"Ve ortak, ben yalnız yiyorum." Arkasını döndü ve paspaslarla uğraşmaya başladı.

Hiçbir şeyi kabul etmemiştik. İlişkımız ya da planlarımız hakkında hiçbir şeyi değiştirmemişti. Ama içim daralıyordu. Tekrar uzaklaşmaya çalışıyordu ve Rhyan'ın geri çekilmesi, sadece duygusal düzeyde bile olsa benden ayrılması fikri içimi kemiriyordu.

Ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturdum, pencerelerden hissedebildiğim havanın serinliği tüylerimi diken diken etmişti. Çanlar çaldı, saat çalındı ve aşvan atlarının küçük mavi ışıkları gökyüzünü aydınlattı.

Soturion pelerinimi aldım, tuniğimin etrafına, omuzlarıma ve başıma sardım ve tek kelime etmeden Rhyan'ı yalnız bırakarak odadan çıktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

BİR SAAT SONRA, Tristan'ın arena için belirlediği girişte durdum, kalbim hâlâ çarpıyordu. Akşam yemeğini yemek salonunda tek başıma yemiştım ama yemeğimi mideme indirmek bir yana, ona dokunmayı bile zar zor başarmıştım. Rhyan'ın odanın diğer tarafındaki varlığının fazlasıyla farkındaydım; onun uzaklığını, hemen yanımdaki masada yemek yiyen diğer soturilerin varlığını hissettiğimden daha güçlü bir şekilde hissetmişim.

Her şeyi nasıl bıraktığımızdan nefret ediyordum. Sözlerini kafamda her canlandırdığımda midemde düğümler oluşuyordu; bunları söylerken nasıl göründüğünü her düşündüğümde. Ama saatler geçtikçe, Tristan'ı tekrar görmekten duyduğum korku daha da artmaya başladı.

Ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırdım, hem Tristan'ı göreceğim için gergindim hem de hala sırtımın ağrımadığı ve İmperator'un parmaklarının etimi delip geçen hayaletlerini ya da dizlerimdeki morarmaları hissetmediğim bir şekilde ayakta durmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

Galen ve Haleika beni, onlar için normal, dikkat çekici olmayan bir gün olduğunu varsaydığım bir günün ardından Katurium'a girerken buldular.

Akademi'den ayrılmak, mola vermek ve akşam yemeği yemek zorunda kaldılar. Alenen işkence görmedikleri ya da kolay cevaplar veremeyecekleri bir pozisyonda yakalanmadıkları bir yer.

Tristan'ın yaklaştığını gördüklerinde gülümsediler, ikisi de aramızdaki gerginliği ya da garipliği fark etmemiş gibiydi. Başı biraz yana eğikti ve boynu hâlâ kızarıktı - kızgın olduğunda bunu belli ederdi. Bunu gizlemeye, toplum içinde Ka Grey'in gelecekteki soğukkanlı, sakın lordu gibi davranmaya çalışıyordu. Ama ben daha iyi biliyordum. Tristan'ın içinde, eğitim odama geri dönüp Rhyan'ı dövüşmek için aramaya kararlı bir ateş vardı. Gümüş kını yana doğru çıkıktı, sanki sopasını kınına geri sokarken kaydırmış ve düzeltmeyecek kadar sinirlenmişti. Normalde hiçbir zaman kıyafetinin bir kırııklığı bile yerinde değilken görünmezdi.

Tristan'a onu gördüğüm için mutlu olduğumu ve hayatımda olduğü için minnettar olduğumu belirten güven verici bir gülümseme vermeye çalıştım. Ama gözleri hızla Haleika'ya kaydı, o da sıçrayıp kollarını kuzenine doladı. Galen onun yumruğunu yakaladı ve Haleika bana doğru zıplayıp kollarımızı birleştirirken ikisi de birbirlerinin sırtına tokat attı. Dördümüz dışarıya, arenayı dolduran bağırış çağırış ve heyecanın içine doğru yürüdük.

Saçlarımın arasından serin bir rüzgâr esti ve titredim. Ama bu, siyah direği gördüğümde hissettiğim buz gibi duyguyla kıyaslanamazdı - bağlandığım ve kırbaçlandığım o lanet olası direk. Bileklerime bağlanmış olan ipler gevşek bir şekilde sallanıyor, iğrenç uçları rüzgârda cansız bir şekilde savruluyordu. Elbette onları kırbaçlandığımın ertesi sabahı ve bu sabah da görmüştüm, ama şimdi direği ve iplerini karanlıkta, üstümüzde yuvarlak arenayı aydınlatan meşale ışıklarının çemberinde ve siyah ve yıldızlı gökyüzünün altında görünce, birden ona bağlandım

Yine kapana kısılmış, açıkta kalmış ve acı içinde çığlık atıyordum. Sırtımdaki kırbaçlar nabız gibi atıyor gibiydi, sanki olanların hatırası yeni işkenceler yaratabilirmiş gibi.

Imperator'un son saldırısı daha büyük olasılıkla suçluydu.

Gözlerimi sıkıca kapatıp anıları silkeledim, kafamın içinde Rhyan'ın bana sadece önüme bakmamı hatırlatan sesini duydum.

Haleika sinirlerimi hissetmişti. Beni kendine doğru çekti ve iyi olup olmadığını sordu. Kırbaçlanışıma tanık olmuş, çığlık attığımı ve acı içinde ağladığımı görmüştü.

Ne kadar üzgün olduğumu ya da hâlâ ne kadar acı çektiğimi anlamasını istemediğim için titrek bir şekilde başımı salladım. Tristan'ı uyarmasını istemiyordum. Rhyan'la olan kavgasını ne kadar çabuk unutursa ve benim yaralandığımı ne kadar çabuk unutursa o kadar iyiydi.

Bana gergin bir gülümseme verdi, beni sıkıca kavradı ve ilerledik.

Birlikte dört boş koltuk bulana kadar stadyumdaki koltukların arasından geçerek birkaç kat yukarı çıktık. Gece havası etrafımda hızla soğudu, sonbahar vaadinden çok kışın yaklaşan öpücüğüne benzeyen bir buzlulukla doluydu.

"Soğuk mu?" Tristan sordu.

Başımı salladım, vücudumun yan tarafını onunkine bastırarak sıcaklığını aradım. Soturion pelerinimi kollarımın ve gövdemın etrafına sarmıştım ama hafta sonuna kadar bu hava devam ederse sandaletlerimi botlarla değiştirmem gerekecekti.

Tristan bir kolunu bana doladı ve sopasını gümüş kınından çıkardı.

Yüzümü buruşturdum, sonra ifademi düzelttim.

Kolunu bana dolayan Tristan'ın bakışları, yüzen alevler yaratmadan önce sadece bir saniyeliğine yüzümde daraldı. Küçük küçük ateşler dördümüzün etrafında dönerek sıcak, yatıştırıcı bir ısı yaydı. Ama hâlâ gergindi, bana sarılmaktan rahatsız olduğu belliydi; sopasını çıkarmasına verdiğim tepkiden rahatsız olmuştu.

"İşte büyücülere bunun için ihtiyacımız var," dedi Galen takdirle, ellerini birbirine sürterek.

"Birkaç iyi özelliğimiz var," dedi Tristan ve normal görünmek için çaba sarf ettiğini söyleyebilirdim.

"Aşağıda olmayı tercih ederim." Galen özlemle arenanın merkezine baktı.

Ürperdim. Oraya bir daha adım atmasam da olurdu ama bu düşünceyi bir kenara bıraktım. Böyle düşünmek üç ay içinde tam da bu sonucu ortaya çıkarabilirdi ve bu istediğim son şeydi. Hafta sonu geldiğinde, aramız ne kadar gergin olursa olsun Rhyan'la arenada geçirdiğim zamanı ikiye katlamak zorunda kalacaktım.

Stadyum, her katın zeminine çarpan yüzlerce ayak sesinin sesiyle dolmaya devam etti. Oturduğum yerde doğruldum ve arenanın ne kadar dolduğunu fark ettiğimde Tristan'ın kucağından uzaklaştım. Burada yüzlerce öğrenci vardı - İmparatorluğun tüm seçkinleri - ama çıraklar bu geceyi gözlemlemiyordu ve gözlemleseler bile, Soturion Akademisi ne kadar büyük olursa olsun, stadyumu gerçekten dolduracak kadar öğrencimiz yoktu.

Gümüş zırh, arenanın diğer tarafındaki koltuklarda titreyen alevlerin içinde parlıyordu. Koltuklar neredeyse habibellum gecesini olduğu kadar doluydu.

Hay sikeyim. Gelen öğrenciler değil, Ka Kormac'ın Soturi'siydi. Bir , gürültünün üzerinde hep bir ağızdan uluyan kurtların sesini duydum.

Kalabalık. Tüm erkek sesleri birbirine sesleniyordu; Ka Kormac tamamen erkeklerden oluşuyordu. Onlar tüm erkeklerin tek ülkesiydi. Erkekler ve kadınlar Lumeria Matavia'dan beri, Boğulma'nın öncesinden beri soturi olarak eşit şekilde hizmet etmişlerdi. Ka Kormac'ın soturileri arasındaki eşitsizlik, bu şekilde bir araya geldiklerinde şok ediciydi.

Gümüş denizine bakarken boğazım kurudu. Tüm lejyon buradaymış gibi görünüyordu. Kendimi Tristan'a daha sıkı bastırdım. Kolu otomatik olarak tekrar etrafımda sıkılaştı ve bu sefer, iki yıldan uzun süredir benim olan adamın pratik dokunuşuyla rahatladı.

"Lyr?" diye sordu. Sesi nazikti ama vücudu hâlâ gerginlikle çatırdıyordu. "İyi misin? Sırtın?"

Başımı salladım, o anda konuşabileceğimden emin değildim. Konuşabilsem bile ne söyleyebilirdim ki? O ne yapabilirdi? Hiçbir şey.

"Dikkat ," diye bağırdı Haleika.

Başımı kaldırıp baktığımda Galen'le birlikte bizim sıramızdaki koltuklara doğru ilerleyen Tani'ye ters ters baktıklarını gördüm. Geçmesi daha kolay olabilecek koridorlar ve boş sıralar vardı ama o bizi rahatsız etmeyi seçmişti. Benimle işi henüz bitmemişti ve suçun ne kadar küçük ya da önemsiz olduğu umurunda değildi. Peşimden gelmeye devam edecekti, özellikle de artık Hazır'ın ve İmperator'un burnunun dibinde neler yapabileceğini bildiğine göre. durup alanımı daraltırken gözleri benimkilere takıldı. Tristan'ın alevlerinden biri tam yüzünün önünde uçtu ve yakınlığı yüzünden neredeyse kendi burnunu yakıyordu.

"Ekselansları," dedi, sesi alaycıydı. "nasıl?"

Tristan'ın alevleri genişledi, yörüngede dönen ateşler Tani'yi eğilip uzaklaşmaya zorladı. "Çekil," dedi Bamarian asaletinin tüm küçümsemesiyle. "Görüşümü engelliyorsun."

Tani sadece bir saniyeliğine geri çekildi.

Gözlerimi ona diktim ve Tristan'ın züppeliğine bir kez olsun minnettar oldum. Bazen tam da doğru zamanda ortaya çıkıyordu. Ne kadar gözden düşmüş olursam olayım Ka Grey'in saygısından hiçbir şey kaybetmemiştim. Gümüşleri olduğu sürece saygıları da vardı. Tristan'ın yüzündeki küçümseyici ifade çoğu Lümerliyi kaçışmaya itmeye yeterdi.

Tani'nin koyu renk gözleri meydan okurcasına kısılırken dikkatini tekrar bana çevirdi. Sırıttı, altın sarısı teni alev alev yanıyordu. "Rhyan nerede?" diye sordu tatlı tatlı, ipeksi siyah örgüsünü omzunun üzerinden atarak. "Onun her zaman bir adım geride olduğunu sanıyordum." Bir elini gözlerine götürdü, sanki onu uzaklarda bir yerde bulacakmış gibi gözlerini kısarak baktı.

Tristan yanımda bir nefes çekti, kolundaki kaslar omzumun etrafında gerildi. Aynı anda Haleika'nın da yanıma doğru eğildiğini hissettim. Bir kez olsun hareketsizdi, kahverengi gözleri -tıpkı Tristan'ınkiler gibi- genişliyordu.

"Çıraklar bu gece klinikte değil," dedi Haleika.

"Hayır," diye omuz silkti Tani. "Ama Rhyan genellikle onun zarafetinin etrafında olur zaten."

Kendisi Moriel'e. Bugün her şey yanına kâr kalmıştı. Ve dehşetle fark ettim ki, onun gitmesine izin verenler sadece Hazır ve İmparator değildi. Rhyan'ı ve bizi korumaya çalışan bendim de. Tani açıkça bunu Rhyan ve benim hakkımda istediğini söyleme izni olarak alıyordu.

Bir gryphon, kendisine seraphim denildiğinde gözyaşı dökmez. Ne olduğunu bilir. Yalnızca gryphon maskesi takmış bir seraphim üzülür çünkü gerçekleri ortaya çıkmıştır. Arianna Teyze'nin sözleri aklımdan geçiyordu; her fırsatta eylemlerimi yönlendirmek için kullandığım sözlerdi bunlar.

Tani beni köşeye sıkıştırmıştı, çünkü ben tam olarak buydum: maskeli bir seraphim. Burada Tristan'la oturuyordum, normal davranmaya çalışıyordum ve

Kalbimin derinliklerinde, ruhumda, kadim ve adlandırılmaz hissettiren bir şey Rhyan'ı çağırırken ilişki iyiydi.

Galen oturduğu yerden ayağa kalktı, koyu renkli kaslı kolları antrenman tuniğinin altından görünerek esnedi. "Kayıp mı oldun, Tani?" diye sordu. "Seninle konuşmuyoruz."

Tani gözlerini devirdi, bana baktı, dudaklarının kıvrımında açık bir meydan okuma vardı. Onunla dövüşmemi, bir gün önce kaldığımız yerden devam etmemi istiyordu. Onu yenebilecek kapasitede olsam da olmasam da, ikimiz de bunun nerede biteceğini biliyorduk. Galip gelen o olacak, yaptıklarının cezasını asla çekmek zorunda kalmayacaktı.

Tristan'ın canına tak etmişti. Ayağa kalktı, duruşu Galen'inkinin aynasıydı, aurasındaki öfke şiddetli bir nabızla genişliyordu. "Git," dedi, sesi alçak ve tehlikeliydi. Vorakh avlarken kullandığı sesti bu. "Şimdi."

Tani koltuklar arasında devam ederken arkasına bir bakış atarak ayrıldı. Sıranın aşağısında turuncu ve mor tuniklerden oluşan bir yığın, Ka Elys'in geri kalanıyla birlikte oturmaya doğru ilerlediğini gösteriyordu.

"Hasta olduğumu sanıyordum," dedi Haleika. "Koşuyu ve bugünkü tüm derslerini kaçırdı."

Çünkü Emartis'in bir parçası olduğu, terörist olduğu ve benimle savaştığı için yargılanıyordu. Bu konuya girmek istemediğim için cevap olarak omuz silktim. "Şimdi daha iyi hissediyor olmalısın."

Gece kliniğinde savaşıyor soturiler yerlerini alırken, beş kişilik üç grup gümüş halkaların bağlarına girerken bir başka uluma sesi daha yükseldi.

Haleika gözlerini kısarak stadyumdaki kargaşaya baktı. Aşağıya baktım ve halkaların içinde gümüş takan birkaç acemi soturi gördüm. Onların

Zırhı kurt kürküne benzeyecek şekilde yontulmuştu. Ka Kormac. Sanırım tüm ordu sürülerini desteklemeye gelmişti.

"Tanrılar," dedi Galen tiksintiyle. "Ne kadar çok meshedilmiş soturi var." Sonunda tribünleri işgal eden lejyonu görebilmişti. "Auriel'in belası." Gözlerini kısarak öne doğru eğildi. "Hepsi Ka Kormac."

"Burada olmalarının tek amacı koruma sağlamak değil mi?" Haleika kaşlarını çattı. "Sanki sadece arenada oturup maç izler gibi tezahürat yapmak için buradalarmış gibi görünüyor."

Maça gittiler. En azından bu gece ben eğlence değilim.

Aemon sahanın ortasına adım attı. Sakin bir şekilde konuştu, her zaman yaptığı gibi kuralları gözden geçirdi ve ilk beşi açıkladı. Aurasının gücünden kızgın olduğu belliydi, duruşmadan dolayı hâlâ öfkeliydi ama muhtemelen arenada bunun nedenini bilen tek kişi ben ve Tani'ydi. Diğer herkes onun ruh hallerinden birinde olduğunu varsayardı.

Rhyan'ın da bunu hissedip hissetmediğini ya da dairesine geri dönüp dönmediğini merak ettim.

İlk ringdeki soturiler yerlerini aldı ve saat başladı. Ortadaki acemi, Damara'daki Ka Daquataine'den sarışın bir kız hemen saldırıya geçti ve ringdeki en büyük soturion gibi görünen Ka Kormac'tan bir vahşiyi hedef aldı. İleri atıldı, adamın sırtına sıçradı ve elleriyle gözlerini kapattı. Adam çırpınarak ona ulaşmaya çalıştı, elleri arkasına uzanıyordu ama gümüş rengi kurt zırhı ona tam hareket özgürlüğü sağlamıyordu ve ona ulaşamadı. Tekrar tekrar döndü, kollarını daha uzağa uzatmaya ya da ondan kurtulmaya çalıştı ama başaramadı; çok hantaldı ve güçlü olduğu açık olsa da esnek değildi, hem kasları hem de zırhının dış hatları onu kısıtlıyordu. Bir kez daha dönerek sırtını gümüş çember bağına döndü

onları içeri aldı. O kadar hızlı geri çekildi ki ürperdim. Onu bağlara, derinizi yakacak kadar soğuk olan halkalara çarpacaktı. Kalabalığın yarısı tezahürat yaparken diğer yarısı -Ka Kormac- küfredip uludu. Damara'dan gelen soturion son saniyede tutuşunu bıraktı ve yere düştü. Kendini bir top haline getirip kenara yuvarlandı, tam o vahşi adam büyük bir güçle halkaya çarptı ve kan donduran bir acı çığlığıyla dizlerinin üzerine düştü. Işık gümüş çemberin üzerinde parladı ve bir büyüünün uğultulu sesini tribünlerde hissedebiliyordum.

Kız kendini açtı, ayağa fırladı ve sandaletlerinin topukları üzerinde döndü, gözleri bir sonraki rakibini takip ediyordu.

Tristan tedirgin bir şekilde koltuğunda kıpırdandı ve ben de dönüp beni dikkatle izlediğini gördüm. "O sen miydin? Geçen gün?" diye sordu. "O büyüklükte ve... o kadar çok soturiyle aynı anda savaşmak zorunda kalmak?"

"Evet."

Dudağını ısırды, kaşları birbirine çatıldı. "Merkezde miydin?"

Başımı salladım ve boynumu bükerek ona baktım. Gözleri arenaya sabitlenmiş, kaşları çatılmıştı.

Dövüş dakikalar sonra sona erdi ve savaşın tartışması ve eleştirisi başladı, ardından bir sonraki ve sonra sonuncusu geldi. Tüm bunlar olurken Tristan sessiz, ağzı sıkı ve rahatsız bir şekilde beni kollarının arasında öyle sert tutuyordu ki kendimi taştan bir heykele sarılmış gibi hissediyordum.

Uygulanan her manevrada, her vuruşta, yumrukta ve tekmede Tristan'ın rahatsızlığının arttığını, öfkesinin aurasının titreşimleriyle bir dalga gibi yükseldiğini hissettim. Öfkesi, etrafımızı saran ve bizi soğuk havadan koruyan ateşlerin titrek alevlerinde yankılanıyordu. Onların sıcaklığıyla boğulduğumu hissetmeye başlamıştım.

Sonunda işim bitti, uzun süre hareketsiz oturmaktan sırtım ağrıyordu, Tristan ve ben Haleika ve Galen'den ayrıldık ve daireme geri döndük. Urtavia'nın su yollarında ilerlerken Tristan'ın elini kendi elime aldım. Ne pahasına olursa olsun Ka Kormac'tan uzak durmak istiyordum ve ne zaman bir uluma sesi duysam ya da şehri aydınlatan meşalelerin gümüş zırhlara takıldığını fark etsem dönüyor ya da yönümü değiştiriyordum.

Daireme döndüğümde, ben antrenman kıyafetlerimi ve üniformamı değiştirirken Tristan'ı oturma odamda yalnız bıraktım. Saçımın örgüsünü çözmek için uzandım ama yapamadım. Kollarım çok ağrıyordu. Parmaklarım bile kaskatı kesilmişti. Kıyafetlerimi tek başıma değiştirmek bir mucizeydi ve bir yandan Tristan'ın burada bana yardım etmesini dileysem de, çoğunlukla dışarıda beklemiş olmasına sevinmiştim. Yaralarımı ne kadar az görürse o kadar iyiydi. Sırtımdaki baskıyı azaltmak için bol bir tunik ve görüntüyü dengelemek için dar bir binici pantolonu giyerek, yalınayak ve bitkin bir halde oturma odasına girdim, saçlarım örgüsünden dağınık bir şekilde dökülüyordu. Hala gergin olan Tristan'ı kanepemde garip bir şekilde otururken buldum.

Yutkundum, aurasında çatırdayan gerilimi hissettiğimde ağzım kurudu. "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Yanına oturdum ve dizlerimin sinirden titremesini engellemeye çalışarak başımı salladım.

"Bilmiyordum," dedi aceleyle. "Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Lyr. Neden bana söylemedin?"

Başımı salladım, kalbim küt küt atıyordu. "Sana ne söyleyeyim?"

"Ne kadar kötü incindiğini. O kadar da önemli değilmiş gibi davranarak her şeyi geçiştiriyordun. Bu gece gördüğüm gibi hiçbir şey hakkında bana ipucu vermedin."

"Ne?"

"Lyr, neden tüm bunları benimle paylaşmadın?"

"Ben yapmadım."

"Bana sadece sırtını göstermek istedin."

Dudaklarımı ısırđım, tahmin etmesinden korkuyordum - yalanlarımı göreceğ ve ona tek bir yara bile göstermediğimi fark edecekti çünkü bir tane görürse hepsini görecekti. "Çünkü... Böyle şeyleri görmekten hoşlanmadığını biliyorum."

"Senin için her şeye bakarım. Bunu bilmiyor musun?" Kaşlarını çattı. "Meşgul olduğunu, geçtiğimiz ayın kolay geçmediğini biliyorum. Ama aynı zamanda... bir süredir benimle arana mesafe koyuyormuşsun gibi hissediyorum."

"Özür dilerim," dedim, midem bulanıyordu. Her zaman ona verdiğim değerdan daha anlayışlıydı ve çok yaklaşırsa bu algısı ölümcül olabilirdi. "Böyle hissetmeni hiç istemedim."

"Hayır," dedi, sesi hırıltılıydı. "Bu senin hatan değil. Sanırım doğum gününden beri seninle ilgili en iyi seçimleri yapmadım. Ben sadece... Yapılacak doğru şeyi bilemedim. Tek bildiğim, senin dışarıda olman fikrinden nefret ettiğim. Senin incinme fikrinden." Göğsü kabardı ve yanağına uzandı. Başparmağı elmacık kemiğimin hemen altındaki kesiğe hafifçe dokundu - Meera'nın yüzüme yumruk atmasıyla oluşan kesiğe.

Korku beni sardığında gerildim, tüm vücudum buz kesti. Bileğim acıyla alev aldı.

"Buna karşı lanet olası kurallar yok mu?" diye sordu. Tekrar elmacık kemiğimin üzerinde gezindi, elinin teni yüzümde o kadar pürüzsüzdü ki -çok pürüzsüz. Kalbim küt küt atarken yanağımın içini ısırđım. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, menteşeleri düzgün kapanmamış bir pencereyi sallıyordu. Kahverengi gözleri elmacık kemiğimi tararken genişledi, başparmağı yarayı yavaşça aşağı yukarı gezdirdi.

Bilmiyor. Bilmiyor. Bilmiyor. Bir vorakh'ın yaralarını hissedemezdi. Ama yine de, buz gibi soğuk korku içimi parçaladıkça görüşüm bir odaklanıp bir kayboluyordu.

"Kurallar var," dedim sesimin düzgün çıkmasını isteyerek. "Ama... kazalar olur. Özellikle de tüm acemi sınıfı bir dövüşün içindeyken."

"Lyr, bana dürüstçe söyle. Topallıyor muydun?" "Hayır. Öyle olsaydım, şu anda hala öyle olmaz mıydım?"

"O zaman o yeminli piçin söylediği tüm o saçmalıklar neydi? He...." Tristan boynunu bir o yana bir bu yana uzattı. "Sana zarar verecekmişim gibi davranıyordu."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Tristan, sen bana asla zarar vermezsin," dedim çabucak.

"O zaman orada ne haltlar dönüyordu? Neden böyle düşünsün ki?"

"I-" Başımı salladım, zihnim dondu.

"Belki de hedefi ıskaladım. Belki de görmem gerekeni görmüyordum ya da olması gerektiği kadar dikkat etmiyordum. Ama o bütün gün, her gün seninle birlikte. Habibellum'daydı. Yaralandığını görmediyse, bu hale geldiğini görmediyse," parmakları çenemi kavrayıp yüzümü kendisine doğru eğmeden önce başparmağını yanağıma dokundurdu, "sen ne zaman gördün?"

Bir yalan, bir hikâye, bir örtbas için beynimi zorladım. İşte tam da bu yüzden Rhyan'ın bir şey söylemesini istemiyordum. Habibellum yeni yaralarımı ve çürüklerimi örtbas etmek için mükemmel bir bahaneydi. Meera'nın vorakh'ı için mükemmel bir mazeretti. Ve Rhyan bunu tek bir konuşmayla yok etmişti.

"Tani," dedim aniden.

"Kim?"

"Şu kız, Ka Elys'ten gelen ve sıramızı itmeye çalışan soturion. Sana söylemedim çünkü sırtımda olanlar öncelikliydi. Ama geçen gün bir kavgaya karıştık. Tam olarak yasal bir kavga değildi. Rhyan'ı endişelendiren kesikler ve morluklarla çıktım. Çünkü orada olup görememişti."

"Bunu o mu yaptı?" diye sordu.

Zihninin çalkalanışını izledim, onun peşinden gitmeye, onu ihbar etmeye ve onu alaşağı etmeye karar verdiğini biliyordum. Onu tekrar mahkemeye sürükleyecekti, sadece onun lehine sonuçlanacak ve beni ve Rhyan'ı en iyi ihtimalle kashonim kullanmaktan, en kötü ihtimalle de... daha fazlası olmaktan ifşa edecek başka bir davaya.

Oturma odamda yaktığımız ateşler çatırdıyor ve tükürüyordu ama kalbim sesin üzerinde yüksek sesle atıyordu. Düşünemiyordum. Tristan'ı durdurmam gerekiyordu. Kolunu kavradım, elini kucağıma doğru ittim ve parmaklarımızı birbirine geçirdim.

"Bugün bu yüzden bir duruşma vardı," dedim. "Tani sorumlu tutuldu. Bu yüzden arenada beni kızdırmaya çalışıyordu -benden öç almak için. Imperator da denetlemek için oradaydı. Eğitim saatlerinde duruşmaya gitmem gerekiyordu ve sonra da zamanı telafi etmek zorundaydım. Bu yüzden Rhyan'la geç saatlere kadar antrenman yapıyordum. Imperator'un emirleri."

Tristan bakışlarını kısmıştı. "O zaman forsworn'un lanet olası sorunu neydi?"

Ne olduğunu biliyorsa neden sana zarar verdiğime bu kadar ikna oldu?"

"He...." Nefesimi içime çektim, bir yalan bulmaya çalıştım. inandırıcı bir hikaye örüyor.

"Lyr, o tehlikeli biri. Bunu gözlerinde görebiliyorum. O sadece bir katil değil. Onda bir gariplik var. Lethea'dan daha uzakta da olabilir. Benimle konuşma şekli, ben sadece sakinleşsin diye ayrıldım."

"O deli değil," diye kaçırdım.

Tristan arkasına yaslandı ve ben de hatamı anladım. Rhyan'ı savunmuştum.

"Yani, yaptığı şey... yansıtmaktı." "Ne?"

"Anlamıyor musun?" Fikir zihnimde net bir şekilde şekillenirken sordum. Bir yalanı gizlemek için bir gerçeği kullanacaktım. "Tristan, sen haklıydın. Beni ilk habibellum hazırlıksız bıraktı, korumasız bıraktı. Sen bunu söylediğinde de sinirlendi. Konuyu saptırmaya ve senin hatan olduğunu söylemeye çalıştı. Sadece suçlu hissediyor. Bu onu kötü gösteriyor. Hepsi bu. Kendi güvensizliği. Eğer Soturion Akademisi'nde kalmazsam, o da kalmayacak ve hepsi bu. Sokaklara geri döner, İmparatorluğun dışına çıkar, yemin eder ve sonsuza dek sürgünde kalır."

Tristan sözlerimi düşünürken derin düşüncelere dalmış görünüyordu, gözleri ara sıra yüzüme, kesiğime, morarmış gözüme kayıyordu. Yalanlarımdan duyduğu rahatsızlığı, ona anlattığım hikâyedeki boşluğu bulmaya ne kadar yaklaştığını hissedebiliyordum.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Nefesimi içime çektim, parmaklarımı onunkilerin etrafında sıktım ve elini kalçamdan yukarı, daha yukarı çekerek bacaklarımın arasındaki merkeze yönlendirdim.

Tristan dondu kaldı, gözleri şimdi tamamen ellerimize, parmaklarına ve altında yatan şeye odaklanmıştı.

"Bana karşı bu kadar korumacı olmanı seviyorum," dedim, parmakları bana değerken nefesim kesildi.

Yutkundu. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun." "Biliyorum."

"Sadece canının yanması.... tehlikede olman fikri bile." Parmak eklemlerini merkezime bastırdı. Bacaklarımı açarak elini yavaşça aşağıya doğru ittim. Eli aşağı indi, avucu pantolonumun üzerinden beni kavrayacak şekilde açıldı ve yukarı aşağı sürtündü. "Beni Lethea'dan daha uzağa götürüyor."

Nefesim kesildi ve küçük bir inilti çıkardım, parmaklarım ön kolunda gezinip onu teşvik ederken eşlik ettim.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Avucunu bana daha sert bastırdı, parmakları dairesel bir harekete geçti.

Gözlerimi kapattım ve parmaklarının hissine odaklandım. Uyuşmuştum. Ama buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Buna ihtiyacımız vardı. Nefesimi keskin bir şekilde verdim, dünyamı onun eline, hareketine, yarattığı basınca, yavaş yavaş ısınmaya ve bedenimi canlandırmaya başlayan kan akışına odakladım. Aurasındaki enerjinin gevşediğini hissettim; artık öfke, acı ve kafa karışıklığıyla değil, arzuyla titreşiyordu. Ona doğru döndüğümde okyanustan gelen nane ve tuz kokusunu aldım.

Hayal kırıklığı üzerime çöktü. Misk ve çam ağacı istemiştım.

"Ekstra alıştırımlar ekliyorum," dedim, elimi onunkini örtmek için aşağı doğru hareket ettirdim, onu daha da fazla baskı kullanmaya teşvik ettim, daireleri daha hızlı sürdüm.

"Pekâlâ," dedi. Sözlerinde bir belirsizlik vardı ve parmakları durakladı. "Bu ne anlama geliyor?"

Vücudumdaki her şey ağrıyordu ama istediğim şekilde değil. "Üç ayım var." Eli pantolonumun dikişinden yukarı doğru hareket etti ve parmakları tuniğimi yukarı iterek karnımı ortaya çıkardı ve bel bandım boyunca göbeğimin hemen altına kadar kaydı. Derin nefes aldım, karnım ona doğru yükselip alçalıyordu. "Ve orada nasıl olduğunu gördün."

Parmaklarını karnımda ileri geri gezdirdi, aşağıya doğru kaydırđı ama sadece biraz. Alay ediyordu, bekliyordu.

"Yani, daha uzun günler mi?" Tristan sert bir sesle sordu.

"Ve hafta sonları," dedim. "Çoğu sosyal etkinlikten kendimi muaf tutmam gerekecek."

Çenesi gerildi ve ona doğru eğilerek ağzımı onunkine yaklaştırdım.

"Sonsuza kadar değil," diye fısıldadım dudaklarına. "Sadece Valyati'ye kadar. Üç ay." Onu öptüm ama Tristan ağzını kapalı tuttu, dudakları birbirine sertleşmişti. Bakışlarımla sorgulayarak geri çektim. "Nasıl bir şey olduğunu gördün. Ne kadar geride olduğumu biliyorsun. Bu yüzden İmparator'un testini geçene kadar," ağzım kurudu, "kıt kalmam gerekebilir."

"Ekstra eğitim," dedi.

Başımı salladım, karnımı eline doğru kıvırdım, devam , bu gece olanları unutmamasını, unutturmasını, hissettirmesini istedim.

"Lütfen," dedim. "Tristan."

Ama eli hâlâ duruyordu, ihtiyacım olanı yapmayı reddediyor, beni rahatlatmayı ya da olan biten her şeyle, benimle bir sorunu olmadığına dair bir işaret vermeyi reddediyordu.

"Onunla değil," dedi, sesi karanlıktı.

"Ne?"

"Ekstra antrenman, çalışma, ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Ama onunla değil. Sana yasaklıyorum." Tristan beni öptü, dili dudaklarımda gezindi. Öpüşmemiz derinleşti. Parmakları sonunda bel kemerimin altından kayarak çıplak tenime değene kadar aşağıya uzandı ve yavaş, şehvetli daireler çizmeden önce merkezimde yukarı ve aşağı hareket etti. "Forsworn ile değil," dedi baskıyı artırarak. "Seni resmi Akademi saatleri boyunca eğitiyor, hepsi bu."

"Tristan," diye itiraz ettim.

Bir parmağını içime kaydırđı, avucunu merkezime dayadı. Hem uyandırdığı ani zevkten hem de sırtımdaki acıdan nefes nefese kalarak sırtımı kamburlaştırdım. İçimde Tristan'ın parmağının baskısını hissedebiliyordum... ve yaralarımın içinde İmparator'un parmağının acısını hissedebiliyordum. Ağladım.

Artık beni neyin ağlattığından emin değildim. Artık hayatım söz konusu olduğunda zevk ve acı aynı şeymiş gibi görünüyordu. Biri her zaman diğerine neden oluyordu. Zıttı üzerime çökmeden biri var olamazdı.

Ben kendimi kanepeye yaslarken, parmaklarım mindere gömülürken, kalçalarım onun eline karşı sallanırken o hızını artırdı. Rahatlamak için, işkence gördükten sonra nihayet iyi hissettirecek bir şey için çaresizdim. Ağzı boynumda sıcaktı, öpücükleri aynı talebi tekrarlıyordu, öfke aurasındaki şehvetle titreşmeye başlamıştı.

İçimden bir parça isyan etti. Böyle taleplerde bulunmaya, eğitimim ya da bu ayları nasıl atlatacağım konusunda söz sahibi olmaya hakkı yoktu. Ama Rhyan'la yaptığım anlaşmayı bilmemesi gerekiyordu. Beni gizlice eğitenin Rhyan olduğunu bilmemesi gerekiyordu. Tristan asla bilmemeliydi, eğer ikimiz de güvende olacaksak.

Tristan ikinci bir parmağını içime soktu, her itişinde taleplerini tekrarlıyordu. *Değil. Onunla. Onunla.*

Kamburlaştım.

"Onunla değil," dedim nefes nefese. İçimdeki gerginlik artıyordu, sırtımdaki ağrı ve sızı da öyle. "Belirli biriyle olmayacağım. Sadece etrafta kim varsa onunla dövüşeceğim. Çoğunlukla... Ben sadece... pratik yapıyor olacağım...." Nefesim kesildi. "Antrenman...çalışma.... Hazırlanmam gerek."

"Sana yardım edeceğim," dedi.

"Hayır," dedim. "Ben... Ben seninleyken odaklanamıyorum. Bu ciddi bir durum." Nefesim kesildi. Gerilim gittikçe artıyordu - ta ki hepsi bu olana kadar. Gerginlik. Serbest bırakılamayacak kadar sıkı bir gerginlik.

Saniyeler önce iyi şey, şimdi vücudumun ağrımısını istediğim kısmının uyuşmasına ve umutsuzca dilediğim kısmının ağrımısına neden oldu.

uyuşmuştu. Yatağa gitmek istedim. Yorganın altına girmek istedim.

Sert, nasırlı ellerin üzerimde olduğunu hayal ettim. Rhyan adımı söylüyordu. Rhyan'ın dudakları benimkilerde.

Parmaklarımı Tristan'ın koluna geçirdim, inleyip başımı arkaya atarken tırnaklarım onu deliyordu. Beni dikkatle izledi, ben nefesimi normale döndürürken hareketleri yavaşladı, bunun bir rol olduğunu fark etmemesi için dua etti.

Boşalacağıma tam olarak inanmamış gibi beni dikkatle izledi. Ama sonra başını hafifçe salladı, sanki elini pantolonumdan çıkarırken bırakacakmış gibi. Ben de onunkine uzandım ve avucumu onun uzunluğuna değdirdim. Sadece yarı ereksiyon halindeydi. "Seninle ilgilenmemi ister misin?" diye sordum.

"Acı çekiyor gibi ."

"Sırtım," diye suçlulukla kabul ettim, dudağımı ısırdım. "Biraz ağrıyor. Ama bu," diye aramızda işaret ettim, "aklımı başımdan aldı. Bir süreliğine."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Sevindim," dedi. Gülümsemesi dudaklarında sıkıydı, gözlerine ulaşmıyordu. "Bu gece yüzüstü uyumayı becerebilir misin?"

"Kalmıyor musun?" Ben sordum.

"Bence bensiz daha çok dinlenirsin."

Vücudum soğurken göğsümde panik dolu bir his dalgalandı. Tristan olmadan bir gece geçirmeye razıydım ama ses tonundan ya da bunu öneren kişinin o olmasından hoşlanmamıştım. Rhyan'la olanlar yüzünden hâlâ üzgündü ve aramızda olan onca şeye rağmen hiçbir şey düzelmiş gibi gelmiyordu.

"İyi miyiz?" diye sordum.

Tristan başını salladı.

"Elbette."

Ama midem bulandı, içim burkuldu. İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk.

Ayağa kalktı ve beni dudaklarımdan nazıkçe öptü. "Cumartesi gecesi Ka Grey Cresthaven'da yemek yiyecek. Ben de orada olacağım."

Sözlerinden çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştım. Ama Cumartesi günü üç gün sonraydı, bu da beni üç gün boyunca görmeyi planlamadığı anlamına geliyordu. Gölge Kalesi'nde geçirdiğim süre hariç, beni hiç üç gün görmeden geçirmemişti.

"Seni özleyeceğim," dedim, sesimdeki çaresizliği ve korkuyu gizlemeye bile çalışmadan.

"İyi geceler, Lyr."

O gittikten sonra kıyafetlerimi çıkardım ve her şeyin kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Dairemin etrafında ek koruma sağlamak için tasarlanmış büyülü koğuşların kusursuz uğultusunu dinledim.

Başıma bir gecelik geçirmeyi başardıktan sonra, açık olan yatak odamın penceresini kapatmaya gittim.

Meşale ışığını yansıtan çelik, aşağıdaki su yolunda gözüme çarptı. Yalnız bir soturion camın üzerinde nöbet tutuyor, su ayaklarının altında hızla akıyordu. Rhyan apartmanımın dışında nöbet tutuyor, pencereme bakıyordu. Siyah zırhı gölgeler içinde karanlıktı ve deri kemerindeki Valalumir'lerin yıldızları ateş ışığında parlıyordu. O kadar aşağıdaydı ki, gecenin karanlığında o olduğunu anlayamamam gerekirdi, ama biliyordum. O kadar uzakta olmamıza rağmen gözlerimiz buluştu ve başının en keskin hareketiyle bana döndüğünü gördüğüme yemin edebilirdim. Ve onu bulduğum kadar hızlı bir şekilde kayboldu, gölgelerin içinde kayboldu, arkasında karanlıkta su yollarında dans eden ateşin yansımasından başka bir şey bırakmadı.

ALTINCI BÖLÜM

Haftanın geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Rhyan benimle konuşmaya devam edeceğine, benimle konuşmadan edemeyeceğine söz vermesine rağmen, aslında soğuk Rhyan olmaya geri dönmüştü. Hâlâ sabahları koşularımızdan önce hançerimi onunkinin yanına koymam için bana işaret ediyordu. Antrenmanlarımız sırasında hâlâ titiz bir öğretmendi. Ama ondaki, tavırlarındaki değişikliği görebiliyordum. Ben de hissedebiliyordum. Tüm ilişkimiz bir gecede değişmişti. Tekrar.

Doğru dövüş formunu kullandığımdan emin olmanın ötesinde havadan sudan konuşmayı ya da bana bakmayı bile reddetti. Belli bir pozisyonda yardımına ihtiyacım olduğunda beni fark etti. Antrenman yaparken gözlerini yumruklarıma, tekme atarken bacaklarıma ve gözlerimin içine bakmamak için elinden gelen her şeye odakladı. Eğer bir ayarlama yapmak ya da bir esnemeyi derinleştirmek için bana dokunması gerekirse, bu klinik ve soğuk bir hareketti.

Onunla bu konuda konuşmaya çalıştığımda, çenesini gererek ya da dudaklarını büzerek konuyu değiştirdi. Benimle konuşmadığını itiraf ettirmeye çalıştığımda ise gözleri kararıyor ve dayanılmaz ayrıntılara giriyordu

Çalıştığımız esneme ya da hareket hakkında o kadar uzun konuşuyordu ki artık söylediklerine odaklanamıyordum.

Haftanın sonunda perişan haldeydim. Ne ondan ne de Tristan'dan hiç bu kadar uzak hissetmemiştim. Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Kırbaçlandığım geceden beri kız kardeşlerimi görmemişim - Meera'nın son imgeleminden sonraki gece.

Cumartesi sabahı olduğunda, ilk özel eğitim seansımız için Rhyan'la buluşmaya hazırlanmak üzere erkenden uyandım. Ama kapımın altından bir not bırakılmıştı.

Parşömeni açtım, hâlâ gözlerimdeki uykuyu temizliyordum, saçlarım sırtımda uyuduğum örgülere dolanmıştı.

Bugün olmaz. Yarın başla.

-R

Parşömeni oturma odamda yaktığım mumun alevlerine attım ve koltuğuma yığıldım. Lumeria'da bu ne anlama geliyordu?

Bana ekstra eğitim vermek için yaptığı anlaşmadan dönmeyeceğine yemin etmişti. Ama son birkaç gündür bana davranış şeklinden dolayı endişeliydim. Ve dürüst olmak gerekirse, hayal kırıklığına uğramıştım.

Birdenbire tamamen açık bir günle karşı karşıya kalmıştım ve ne yapacağımı bilemiyordum. Açık yatak odamın kapısından, üzerinde zırhım olan kuklamı görebiliyordum, omuzlarındaki altın serafim kanatları sabah ışığında parlıyordu.

Oturdum ve gerindim, sırtım ağrıyordu, baldırlarım önceki günkü antrenmandan dolayı ağrıyordu. Şehirde olmak istemiyordum ve bu akşam kız kardeşlerim ve Tristan'la akşam yemeği için Cresthaven'da olacaktım. Kendi başıma antrenman yapmaya çalışamayacak kadar kaskatı kesilmiştim - ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Bütün gün burada oturamazdım. Rhyan'la antrenman yapmıyor olsam bile İmparator'un sınavına hazırlanmam gerekiyordu.

Birdenbire nereye gideceğimi biliyordum.

Ayağa kalktım ve gardırobumu açtım. Büyük Kütüphane'yi ziyaret etme vakti gelmişti. Oraya son gittiğimde, Boğulma'nın görgü tanığı Sianna Batavia'nın bir parşömenini okuyabilmişim. Başlığa göre, Cennet'teki Valalumir'in orijinal koruyucusu olan ve Auriel ile ilişkisi yüzünden Dünya'ya sürüldükten sonra gücünü kaybeden Tanrıça Asherah hakkında yazmaya söz vermişti.

Ama parşömen, Asherah'ın Düşüşü ve Gücünü Kaybetmesi, Boğulma olayları meydana gelmeden hemen önce, Lumeryalılar Valalumir - Cennet'ten çalındığında kristalleşen kutsal ışık - üzerindeki savaşı kaybettiklerinde kesilmişti. Akadim'in yanında yer alan Tanrı Moriel, Lumerian güçlerini ve topraklarını istila ettiğinde, parşömen sona ermişti.

İkinci bölüm vardı. Ama Mercurial, onu okumak isteyeceğimi, okumak için yanıp tutuşacağımı ve bunun için onunla bir anlaşma yapabileceğimi bilerek ödünç almıştı. Böyle bir anlaşma bana doğduğumdan beri asla yapmamam öğretilen bir anlaşma olurdu.

Bildiğim kadarıyla Mercurial hafta başında bana geldiğinden beri hâlâ ülke dışındaydı. İçimden bir ses Bamarian sınırlarını geçmiş olmasına rağmen parşömeni hâlâ elinde tuttuğunu söylüyordu. Bamaria dışındaki Büyük Kütüphane'den bir parşömen almak yasadışı olsa bile benim üzerimdeki baskısını bu kadar kolay bırakmazdı. Sadece kopyaların ayrılmasına izin veriliyordu ve baş kütüphanecilerden biri olan Nabula Kajan'a göre bunların hepsi piramidin altındaki restorasyondaydı.

Aynada sırtımı kontrol etmek için uyku kıyafetlerimi çıkardım. Rhyan kavgamızdan beri bandajı değiştirmemişti. Bugün yapacağına söz vermişti ama hâlâ yerinde duruyor gibi görünüyordu. Garip bir koku ya da leke yoktu.

Imperator'un yaptıklarından sonra yaraların iyileştiğine ve enfeksiyon kapmadığına dair iyi bir işaretti. Tanrılara şükürler olsun.

Yüksek sırtlı siyah bir elbise çıkardım ve yeni soturion botlarımı bağladıktan sonra saçlarımı taradım, yarısını altın tokalarla geriye doğru topladım ve diademi alnımın ortasına yerleştirdim. Ortadaki altın halka parlıyor ve kollarımı, bileklerimi, parmaklarımı, boynumu ve kulaklarımı süsleyen altın mücevherleri vurguluyordu. Yüzüme özenle sürdüğüm güneş yaprakları ve biraz makyaj sayesinde mor gözüm ve kesik yanağım neredeyse görünmez olmuştu. Günlerdir Leydi Lyriana Batavia'ya en çok bu kadar benziyordum.

Genellikle resmi etkinlikler dışında diademi takmayı sevmezdim, bu etkinlikler sırasında benden makamımı halka sunmam beklenirdi. Ancak piramidin yasaklanmış bölümüne bir yolculuk yapmam gerekiyordu, bu yüzden son durağa kadar ilerliyordum.

Çalışma masamın üzerinde o güne kadar gördüğüm en büyük altın kolye duruyordu; saf altından yapılmış yedi köşeli yıldızların birleşiminden oluşuyordu: altın Valalumir'ler. Her yıldızın ortasında yıldız ateşiyle aşılınmış bir elmas vardı; Afeya'nın yardımıyla silahlarımızı dövdüğümüz nadir bir metal. Güneşte alev alev yanar, çelik kırmızıya dönerdi. Saçlarım gibi.

Kolye, yakın zamanda yapılan bir balık avı sırasında Lümerya Okyanusu'nda bulunan bir eserdi. Temizlenmişti ve büyük olasılıkla Müze'deki bir vitrine götürülecekti; orada cansız bir şekilde duracak ve Lumeria Matavia sergisini gezen ziyaretçiler tarafından bakılacaktı.

Ama artık benimdi - Afeyan kütüphaneci Ramia sayesinde. O da yarı Afeyan, yarı ölümsüz ve Mercurial kadar tehlikeliydi... Gerçi Mercurial hayatıma girmeden önce onu hiç öyle görmemiştim.

hayat. Daha önce, en sevdiğim mücevherleri yaratan ve satan eğlenceli bir kütüphaneciydi.

Ama bu parçayı Ramia yapmamıştı. Teknik olarak çalınmıştı ve artık benimdi. Kolyeye karşı ani bir çekim hissettim, onu takmak için ani bir dürtü duydum, altının şeklimi almasına ve tenimde ısınmasına izin vermek istedim. Yıldızların güneşin altında yıldız ateşinin alevleriyle parlamasına izin vermek, Valalumir'lerin omuzlarımdan bir zırh gibi süzülmesine ve ağırlığını göğüslerimde hissetmeme izin vermek istedim.

Ama kolyeden uzaklaştım. Ramia'nın onu takmamı istediğini bilmek beni huzursuz ediyordu. Bazen kendimi dalgın dalgın bakarken yakalasam, bilmediğim altın rengi bir sahil şeridinde yürürken kolyeyi taktığımı hayal etsem bile bir daha takip takmayacağımdan emin olamıyordum.

Onu doğum günümde, Vahiy Töreni sırasında dikkat dağıtmak için almıştım; tüm soyluların ve İmparator'un gözlerini aşırı mücevherlerimle kamaştırmayı ve böylece bir vorakh olduğumu fark etmemelerini umuyordum.

Şimdi de kolye dikkatimi dağıtıyordu.

Saçlarımı silkeledim ve kolyeyi arkamda bırakarak odamdan çıktım ama evden çıkmadan önce soturion pelerinimi de takımıma ekledim. Havanın soğüğundan korunmak için fazladan materyali omuzlarıma sardığım ve ayrıca saçlarımı seyredenlerden sakladığım için minnettardım. Tam bir Leydi Lyriana kıyafetine bürünmüştüm ama Bilgin Limanı'na varana kadar kimsenin bunu fark etmesini istemiyordum.

Sert bir rüzgâr derme çatma kapüşonumu çekiştirdi ve ben de onu kendime doğru daha sıkı çektim; Urtavia'da görünmeden aceleyle ilerlemeye çalışırken botlarım su yoluna çarpıyordu. Satıcılar sokakları dolduruyor ve kalabalıkları çekiyordu. Taze meyve ve baharat satmak için çadırlar kurulmuştu. Daha fazla hasat standı ortaya çıkmış Lumerialıların oluşturduğu satın almak için sıraya girmişti.

sebzeler ve unlu mamuller. Daha yakından baktığımda, şehir binalarının ara sokaklarında, çalılıkların arkasında ve ağaçların yanında kamufle olmuş soturileri görebiliyordum. Bunlar Ka Kormac'Soturi'siydi - İmparator'un işgalci ordusu.

Pelerinimin kapüşonunu alнімdan aşağı doğru çekerek yüzümü gölgeledim ve seraphim limanına ulaşana kadar ayaklarım ısıltılı su yolunda daha hızlı ilerledi.

"Kendini zeki sanıyorsun."

Döndüm ve Bamaria-Markan'daki en sevmediğim soturionla yüz yüze geldim. Lanet olası piç.

"Benim öyle olmadığımı düşündüğünü söyleme şeklin bu mu?" diye sordum.

"Yanında bir refakatçi olmadan gizlice kaçabileceğini, istediğin yere uçabileceğini mi sanıyorsun?"

"İkimiz de bunu daha önce yaptığımı biliyoruz. Eğer bu beni zeki yapıyorsa, işte cevabınız."

"Bu seni aptal yapar." Bir adım daha yaklaştı, iri cüssesi artık benim kişisel alanımdaydı. Ona vurmak istedim ama onun tuğladan bir duvar gibi olduğunu tecrübelerimden biliyordum. Jules ve Meera'nın Vahiy'inden sonra beni tapınaktan uzaklaştırdığında çaresiz kalmıştım.

"Bu neredeyse bir hakaret gibi geldi," dedim. "Ve bana bir kez bile lütfunuz diye hitap ettiğinizi duymadım."

"," dedi, sesi eşitti.

"Sanırım bu benimle Büyük Kütüphane'ye gelmek istediğin anlamına geliyor? Önümüzdeki birkaç saat boyunca anlayamayacağın kadar büyük kelimeleri okurken beni izlemek için mi?"

"Zekama hakaret etmek beni görevimden alıkoymayacak," dedi ve arabamı hazırlamaları için seraphim görevlilerinden birini çağırdı.

"Benim zekama hakaret etmen senin zekandaki eksikliği telafi etmeyecek. Eğer gerçekten de iddia ettiğin gibi bir aptalsam, o zaman bu aptalın seni kaç kez toz içinde bıraktığını ya da ben refakatsiz uçarken seni geride kalman için kandırdığını hatırlayalım. Eğer bir aptal seni alt edebiliyorsa, sen kendine ne diyorsun?"

Burun delikleri alevlendi ve bir an için Markan'ın ne kadar tehlikeli olduğunu hatırladım. Önce saldırır, soruları sonra sorardı. Her zaman emirleri uygulardı, Jules'u canlı gördüğüm son yerden beni uyuşturup götürmesi de buna dahildi. Emartis için çalışan satıcıyı öldürmüştü.

"Sabırsız," dedi. "Şu anda şehirde teröristler olduğunu biliyorsun, seni hedef alan teröristler, kendi başına peşine düşmeye karar verdiği teröristler. Aptalca. Lord Tristan'ın eskortlarının ya da her adımınızı takip eden yeminli askerlerin arkasına saklanırken bu kadar cesur davranmayın."

Rhyan'dan bahsetme şeklinden hoşlanmadığım için sertleştim. Rhyan resmi olarak eskortumun bir parçasıydı, Markan'la birlikte güvenlik ekibimin bir üyesiydi. Babam tarafından Bamaria'ya sığınmam karşılığında beni koruması için görevlendirilmişti. Ama Markan'ın ondan bahsetme şekli Rhyan'ın görevinin ötesine geçtiğini gösteriyordu. Sanki Rhyan'la aramda fark etmemesi gereken bir şey fark etmişti, tıpkı Tani'nin fark ettiği gibi.

"Bölmenin arkasına otur," diye tersledim. Döndüm, aceleyle ilerledim ve merdivenlerden yukarı tırmanarak seraphim'imizin üstündeki mavi topaz arabaya bindim.

Markan arkamdan bindiğinde vagon hareket etti, homurdanırken mahremiyet kapısı çarparak kapandı. Yeşil soturion pelerinimi omuzlarıma sıkıca sararak koltuğuma kıvrıldım. Seraphim'imiz ayağa kalkıp havalanmaya hazırlanırken zemin tekrar kaydı.

Altın kanatlarını çırparken rüzgâr arabaya doğru esti ve birkaç saniye içinde havalanmıştık. Kuşa gideceğimiz yeri seslendim ve pencereden dışarı baktım, Emartis'in Katurium'un üzerinde cama dönüşen siyah seraphim üzerinde nasıl görüldüğünü hatırladım. İleride tek bir kara bulut vardı ve kalbim küt küt atıyordu ama sonra onu geçip huzurlu gökyüzüne yükseldik. Gözlerimi sıkıca kapattım. Gökyüzünde hiç Emarti yoktu. Bugün yoktu.

Bilgin Limanı'nda, adanın altın çölünde yürüdüm. Toprak, var olan tüm Lümer bilgisini barındıran piramitleri inşa etmek için kullanılan büyü tarafından tamamen kurutulmuştu. Yaşlı Ashvan atları kum tepeleri boyunca ileri geri koşturuyor, mücevher tonlarındaki vücutları ve yeleleri sabah güneşinde fazlasıyla parlak bir şekilde parlıyordu. Uçmaya yeni başlayan Ashvan tayları toynakları kumdan kalkana kadar yarıştı, arkalarında küçük mavi kıvılcımlar patladı.

Önümde üç altın piramit belirdi. Doğruca en küçük ve en eski olana, Sianna Batavia'nın yazılarını barındırana yöneldim. Girişi her zamanki gibi Apollon ve Eger Bilge koruyordu, ikisi de soturi olarak eğitilmiş ve hayatlarını içeride saklanan bilgiyi korumaya adanmış iki kardeş. İkisinin de boyu 1.80'in üzerindeydi ve tenleri neredeyse siyahtı; bu özellik, Bilgin Limanı'nın daha yavaş tempolu çöl benzeri ortamında yaşamayı tercih eden Ka Bilgin'in çoğu tarafından paylaşılan bir özellikti.

İçeri girmem için hemen kılıçlarını çektiler. Onları selamladığımda hem Apollon hem de Eger sıcak gülümsemeler sundu, geceleri sık sık nöbet tuttukları için onları gündüz gördüğüme şaşırmıştım. Markan'ın arkamdan yaklaştığını fark ettiklerinde gözlerinde hafif bir daralma ve Eger'in yüzünde bir kaş çatma yakaladım.

Piramidin içinde Nabula Kajan beni görür görmez ayağa fırladı. Parşömenlerle dolu deri çantalar vücuduna sarılmıştı. Geceleri de çalışıyordu ama çoğu gün kütüphanedeydi.

"," dedi. "Haftalar oldu."

"Biliyorum. Çok meşguldüm. Seni görmek güzel, Nabula."

Arkasva'nın Varisi olarak resmi kıyafetlerime bakarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Bakışlarının alnıma, makamımın işareti olan diademin üzerine yerleşmesini izledim.

Yavaşça başını salladı. "Ve siz, majesteleri." Üzerimdeki soturion pelerinine baktı; görünüşümde hâlâ güçsüz olduğumu, hâlâ bu yola zorlandığımı ima eden tek şey buydu. "Sizin için ışığınızı hazırlayayım mı?" Sözlerinin altında yatan bir soru vardı. Hâlâ büyüsüz olup olmadığımı emin olmadığını fark ettim.

"Lütfen," dedim, kalbime tanıdık bir acı saplandı.

Oturmakta olduğu uzun masanın arkasına koştu, masa her şekil ve boyutta parşömenle doluydu, bazıları düzgünce sarılmış ve deri bir kayışla bağlanmıştı, diğerleri açıktı ve yerini korumak için kristaller tarafından ağırlaştırılmış olarak birbirlerinin üzerine serilmişti. yüksek raftan uzun altın bir lamba almak için uzandıktan sonra, çubuğu çalışma masasının üzerine koydu ve büyük boy ametist kristallerden birini indirmek için ikinci bir rafa uzandı. Ametist, dikkatlice yere dayadığı çubuğun kenarına takıldı.

Elleri taşın etrafında daireler çizerek büyülü sözleri söyledi, ta ki ametistin merkezinden parlak, ısıldayan bir ışık çıkana kadar. Kristalin tamamı parlayana kadar içinden ışık saçtı, ışığı içteki altın piramidin duvarlarına yansıdı ve Nabula'nın beyaz elbisesini döndürdü

Lavanta. Ametist bir o yana bir bu yana sallanırken Nabula çubuğu ellerime yerleştirdi.

Bakışları arkamda, Markan'ın perişan ve asık suratla durduğı yere kaydđ.

İyi oldu. Buraya gelmesinin onu ne kadar rahatsız ettiğini unutmuştum; Akademi'den her çıkışında beni takip etmekte ısrar edecekse, bu daha fazla ziyaret yapmam için yeni bir motivasyon oldu.

"Senin için de bir tane var mı, Soturion Markan?" Nabula sordu. "Hayır," dedi. "Onun lütfunu burada bekliyor olacağım."

Nabula'nın yüzü biraz düştü ve neredeyse gülecektim. Onun etrafta olması fikri onu da en az benim kadar mutsuz ediyordu. Belli ki ciddi bir okumanın ortasındaydı ve Markan gibi bir kabadayının dolaşmasını istemiyordu.

"Sizi kendi istasyonunuza yerleştirebilirim - Lumeria Matav'da soturion eğitimiyle ilgili ilk elden bazı güzel hikayelerimiz var-"

"Ben iyiyim," dedi öksürerek. Zaten kaskatı kesilmişti ve nöbet pozisyonundaydı: gözleri tetikte ve tehlikeyi değerlendiriyordu, kaslı kolları göğsünün üzerinde çaprazdı.

Nabula beni yanına çağırarak, "Beni takip edin, majesteleri," dedi.

Nabula'yı kütüphanenin karanlık koridorlarında takip etmeden önce Markan'a son bir kez dudak bücktüm. Başımın üzerinde minik ametistler süzölüyordu.

"Bugün ne arıyorsun?" diye sordu Markan'dan uzaklaştıktan sonra. Özel olarak okumama ve araştırma yapmama izin vermesini takdir ettim.

"Son geldiğimde Sianna Batavia'nın ikinci parşömenine bakmak istemiştim. *Asherah'ın Düşüşü ve Güç Kaybı.*"

"Ah, elbette. Sen de bunu bekliyordun." Pazusuna bağlı deri çantayı açtı ve içindeki parşömeni çıkardı,

okumak için çözerken, gözleri sayfalar arasında hızla ileri geri geliyordu.
"Mevcut kopyalar hâlâ restorasyondaki piramidin altında."

"Peki ya ana kopya? Afeyan Büyükelçisi tarafından Yıldız Sarayı'ndan ödünç alınan kopya mı?"

"Mevcut değil."

Kaşlarımı çattım. "Nabula, bu hafta başında Bamaria'dan ayrıldı; parşömenin ülkeden ayrıldığından haberin var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Ayrılmadan önce ödünç aldığı şeyi iade etti. Ama restorasyon zamanı da gelmişti."

Vadesi mi gelmişti? Yoksa benden saklamaya kararlı bir şekilde ona bir şekilde zarar mı vermişti? "Restorasyondan ne zaman çıkacak?" diye sordum.

"Emin değilim," dedi özür dileyerek. "Ama o döneme ait birinci elden anlatılardan sizin için çıkarabileceğim birkaç başlık daha var."

"Bugün restorasyon bölümünü ziyaret etmeme izin verilirse memnun olurum." Bunu bir rica olarak ifade etmeye ve sesimi nazik tutmaya çalıştım. Nabula'dan hoşlanıyordum ve yapmak isteyeceğim son şey yıllar içinde kurduğumuz ilişkiyi mahvetmek olurdu. Ama aynı zamanda, daha fazla bekleme lüksüm de yoktu. Ne eğitimime üç aydan az bir süre kalmışken ne de Rhyan'la ekstra seanslarım yaklaşırken. O parşömenin bana ne söyleyebileceğini görmem ve onu bugün okumam gerekiyordu.

Daha uzun durdum, omuzlarımı geriye attım; bir soylunun, bir Arkasva Varisi' mükemmel duruşu. Tam da bu yüzden diademi takmıştım.

Nabula hemen yere baktı ve böyle bir güç gösterisi için anında kendimi suçlu hissettim, ancak riskler asaletime başvurmamam için çok yüksekti.

"Elbette majesteleri," dedi resmiyetle. "Görevlerim beni ana katta kalmaya zorluyor ama size eşlik etmesi için başka bir kütüphaneci çağıracağım ve

parşömeni hazırlayın."

"Majesteleri benimle gelecek," dedi baştan çıkarıcı bir ses.

Döndüğümde Ramia'nın koridorda ilerlediğini gördüm, kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyordu, dar siyah elbisesi her kıvrımını sarıyordu. Altın bilezikler kolları boyunca uzanıyordu ve altın bir Valalumir iğnesi elbisesinin siyah kumaşını sağ omzunun üzerinde bir arada tutuyordu. Onun taktığı mücevherler benimkilerle kıyaslandığında minimalist kalıyordu ve ben her zaman çok takıyordum. Ama yine de o benim başlıca mücevher satıcımı. Parlak kızıl saçları gevşek bir örgüye dönüştürülmüştü ve her tarafına minik altın boncuklar dizilmişti. Her zaman ışıltılı ve yaramazlık dolu olan gözleri üzerimde geziniyordu.

Ramia Nabula'nın önünde durdu. "Onun lütfunu restorasyona götürüyorum. Sen git masanı hazırla, tamam mı?"

"?" Nabula gözlerini bana dikerek sordu.

Aniden ortaya çıkmasıyla midem alt üst olsa da başımı salladım. Ramia bir kütüphaneciydi ama farklı bir piramitte bulunan Afeya koleksiyonlarıyla çalışıyordu. Buraya son geldiğimde bana Sianna'nın eserlerinden ilkini vermişti. Ramia geleceğimi biliyormuş gibi benim için önceden bir izleme camı ve eldiven bile hazırlamıştı.

"Ramia ile gideceğim, teşekkürler."

Yarı Afeyan bana muzip bir gülümseme verdi, kızıl saçlarını omzunun arkasına savururken gözlerinde karanlık bir parıltı vardı. Kalçalarını döndürdü, kollarındaki bilezikler şingirdarken bana yaklaştı ve eliyle Nabula'ya kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Git. Git. Ben yolumu biliyorum."

Nabula dudaklarını büzdü, gözlerini devirmek için direniyormuş gibi görünüyordu. "Kütüphanemde çok fazla zaman geçiriyorsun Ramia."

"Sizin kütüphaneniz mi? Tüm Bamarria için Büyük Kütüphane değil mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Nabula bana döndü, hâlâ bu yeni gelişmeden emin değilmiş gibi görünüyordu. Haklıydı. Ramia' görevlendirildiği kütüphane burası değildi; o Afeyan parşömenlerinin bulunduğu daha büyük piramitteydi. Ama Ramia resmi bir kütüphaneciydi ve burada istediği sıklıkta bulunmaya tamamen hakkı vardı. "Ekselansları. Herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

"Teşekkür ederim, Nabula. Edeceğim."

Ramia, "O iyi," dedi ve koridorda dolaşmaya başladı.

Nabula'ya sempatik bir bakış atmaya çalıştım ama Ramia'nın peşinden koşmak zorunda kaldım. Bana restorasyonun yolunu göstermeye istekli olmasına rağmen, sanki bana yetişmeye cesaret ediyormuş gibi hızla ilerliyordu.

Adımlarına ayak uydurdum ve ona yetiştiğimde yüzünde küçük bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Çabuk. Soturion gibi," dedi. "Ben ,," dedim dikkatlice.

Gülümsedi, altın lambasından sarkan dev ametist bir köşeyi daha dönerken ileri geri sallanıyordu. Kütüphanenin ana katından çıkıp iki altın kapıdan geçerken ben de ellerimi sıkıca kavradım. Onların ötesinde ametist ışıklarımız dışında neredeyse tamamen karanlıktaydık.

"Yine de," dedi Ramia, kemerinden bir asa çıkardı ve ucunu duvardaki altın bir daireye bastırdı. Mavi ışık daireyi aydınlattı ve Ramia dudaklarında bir sırıtişla esasını geri çekti.

Zemin hareket etmeye başlayıp bizi piramidin ana katının kilometrelerce altına indirdiğinde midem göğsüme doğru fırladı. İnişimiz durdu ve Ramia beni ileri doğru itti.

Göğsümü tutarak düz bir zemine bastım. Buna hiç alışamadım. Ve birkaç kısa adım sonra zemin ayaklarımın altından aşağı doğru eğilmeye başladı. Lambamı önüme uzattım ve piramidin altına doğru inerken altın tuğlalı duvarların lavanta renginde yanışını izledim.

Döndüğümüz her daire bizi Ka Scholar'dan düzinelerce kütüphanecinin sessizlik içinde çalıştığı yeni katların derinliklerine götürdü. Bazıları parşömenlerle dolu arabaları itiyor, bazıları masalarda oturup yeni restore edilmiş parşömenleri dikkatle okuyor, hataları kontrol ediyor ve düzeltiyordu. Camın arkasına kilitlenmiş eski parşömenlerden yapılmış parşömenlerden başka hiçbir şeyin olmadığı ve görünürde büyücülerin olmadığı birkaç bölümden geçtik.

Sonunda Ramia diliyle bir klik sesi çıkardı. "Bu seviye. İstedığımız bu."

Sarmal koridordan zemine doğru yürüdü. Düzinelerce ametist lamba yerin çok altında ürkütücü bir parıltı yaratıyordu. Her bölümde açılan katların gittikçe küçüldüğünü fark etmiştim. Büyük Kütüphane'deki piramitlerin her birinin altında, yeraltında tersine inşa edilmiş bir piramit gizliydi. Noktaları en alta olduğu için geçtiğimiz her bölüm daha da daralıyordu. Daha önceki ziyaretlerimde bu seviyeden daha da aşağıya inmiştim ama sadece bir ya da iki kat inmiştim. Bugün ilk kez restorasyon katına çıkmama izin verildi.

İki büyücü yaklaştığımızda hemen donakaldı. Arkalarındaki altın tuğlalı duvardan bir sıra altın çubuk çıkıyordu, duvarın kendisi de hafif bir açı yapıyordu. Her bir çubuğun ucunda parlayan bir ametist vardı.

Beyaz cübbesi ışığın altında parlayan ilk büyücü gözlerini kıstı ve dudaklarından küçük bir tıslama kaçtı. "Burada ne işin var senin?" Soru Ramia'ya yöneltilmişti.

Kütüphaneler arası politikaya ya da Ka Scholar'ın Ramia hakkındaki görüşlerine ayıracak vaktim yoktu. Öne çıktım, kristallerin diademde parlamasını sağlamak için çenemi kaldırdım ve onlara görevimi hatırlattım. "İzinsiz girdiğimiz için bağışlayın. Ramia'dan bana eşlik etmesini istedim."

Her iki büyücü de hemen dizlerinin üzerine çöktü ve ayağa kalkarken "" diye mırıldandılar.

Onlara salladım. "Gerek yok. Sianna Batavia'nın ikinci parşömenini arıyorum. *Aşera'nın Düşüşü ve Güç Kaybı*. Özellikle ikinci bölüme ihtiyacım var."

Büyücüler birbirlerine ihtiyatla baktılar.

"Son zamanlarda popüler bir kitap. Yıllarca dokunmadık ya da ödünç almadık. Şimdi...." İkinci büyücü kaşlarını çatı. Daha yaşlı ve belki de unvanında daha kıdemli olan ilkinde baktı. Başıyla küçük bir selam verdi.

İkinci büyücü bunun üzerine homurdandı ve beni öne doğru itti, gerçi kollarını nasıl kullanabildiğinden emin değildim. Beyaz cübbesi kolsuzdu ama kollarının her santimi parşömenleri tutan küçük deri kutularla süslenmişti. Her kolunda en az iki düzine parşömen taşıyor olmalıydı. Bu ona inanılmaz derecede dengesiz bir görünüm veriyordu; gölgelerin içinde, aşırı büyük kaslı kollar için Afeya ile anlaşma yapmış zayıf bir adam gibi görünüyordu.

Bir adım öne çıktım. "Parşömen sende mi?" "Bir kısmı," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Ne demek istiyorsunuz? Nabula kopyaların bir aydır burada olduğunu ve orijinalinin de kısa süre önce iade edildiğini söyledi."

Büyücünün yüzüne sinirli bir sırıtma yayıldı ama yaşlı olan öksürdü.

"Ekselanslarının sorusuna cevap ver, Ishan." Yaşlı büyücü saygıyla başını salladı. Bir Ka Scholar üyesine göre solgundu, teni solgunlaşmıştı. I

Piramidin altından ne sıklıkla ayrılıp Bilgin Limanı'na, hatta Bamaria'ya gittiğini merak ediyordu.

"Nabula haklıydı," dedi İşan, parşömen yüklü kollarını yana açarak. "Ancak, yakın zamanda gerçekleşen bir ödünç verme olayından sonra, korkarım ki artık metne tam olarak sahip değiliz, Majesteleri."

"Mercurial geri vermedi mi?" Gözlerim Ramia'nınkilere odaklanarak sordum. Sakin ve huzurlu bir şekilde önündeki iki kütüphaneciyi süzüyordu. Bu habere şaşırmış ya da üzölmüş gibi görünmüyordu.

"Afeya Büyökelçisi parşömeni iade etti. Ancak, her ödünç almadan sonra rutin temizlik için restorasyona getirdiğimizde, özellikle de bu kadar eski bir metin için, bulduk... şey, size göstermeme izin verin." İşan beni öne doğru çağırdı. Çalışma masalarının arkasında, hizalarını aydınlatan çubukların altında, eğimli duvarda birkaç cam dikdörtgen vardı, her birinin içinde bir parşömen vardı, cam parşömeni düz tutuyordu. Her camın iki yanında, parşömenlerin uçlarının kıvrılıp dayandığı küçük bir raf çıkıntı yapıyordu.

"Alabilir miyim?" Yaklaşarak sordum.

İşan yaşlı kütüphaneciye baktı, o da bana başını salladı.

İlk parşömen tamamlanmamış gibi görönen kelimelerle doluydu. Birçoğunun iç harfleri eksikti ve birçok cümlemin içinde rastgele noktalarda boşluklar vardı, bu da kelimelerin tamamının eksik olduğunu gösteriyordu. Metinde o kadar çok bozulma vardı ki tek bir cümleyi bile zar zor seçebiliyordum. Dikkatimi görüntölenen ikinci parşömene çevirdim ve aynı sorunları buldum.

İlk parşömene tekrar baktım. Sayfanın en üstünde şu sözler yazıyordu: "*Asherah perişan...*" Cümlemin geri kalanı eksik kelimeler ve harfler arasında okunamıyordu. İkinci parşömende en üstte şunu okudum: "*a- she f-ars her p-er wil-*." Duvar boyunca üçöncü parşömene doğru yürüdüm.

cam ekran. En üst satırdaki kelimelerin çoğu silinmiş ya da kaybolmuştu ve geriye kalanlarda "-ve...-ow- -l never..." yazıyordu.

Her parşömenin ilk satırını tekrar okudum ve onları bir araya getirdim. "Asherah perişan halde ve gücünün asla tükenmeyeceğinden korkuyor," dedim.

Yaşlı kütüphaneci bana gülümsedi. "Çok iyi."

Nefes verdim. "Yani... parşömenlerin hiçbirinde tüm kelimeler ya da harfler yok mu?" diye sordum.

"Hayır," diye homurdandı İşan. "Şu lanet olası Afeyan!" Ramia'ya ters ters baktı. "Alınmaca yok, eminim," dedi Ramia tatlı tatlı.

"Gücendirmek istememiştım," diye tersledi

İşan. "Sus," dedi yaşlı kütüphaneci.

"Sen sus, Omur! Bu parşömenleri düzeltmek, her eksik parçayı doğrulamak ve çözmek aylar sürecektir."

"Yani tamamlandılar mı?" diye sordum. "Hepsi bir arada, Sianna'nın tüm sözleri burada mı?"

"Mektupları da öyle," dedi İşan. "Sanıyoruz."

"Senin saygıya ihtiyacın var," dedi Ramia tıslayarak. "Onun zarafeti senin saygını hak ediyor."

İşan ters ters baktı. "Ya sen, Afeyan?"

Ramia ofladı. "Ben sadece yarı Afeyan'ım. Aynı zamanda Lümeryalıyım. Unutmayın." Asasının kabzasını okşadı.

"Pekâlâ, Majesteleri," dedi Omur usulca, "korkarım ki parşömen iade edildikten sonra, Afeyan Büyükelçisi'nin bazı büyüleri parşömenlere zarar vermiş - kendisinin dokunmadıkları da dâhil. Önümüzdeki bir ayı burada şifre çözerek geçirmek istemiyorsanız, düzgün bir okuma yapmak için geri gelmeniz gerekecek."

"Zaten bir ay bekledim." Ramia'ya ters ters baktım, bunu bilip bilmediğini, bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. Sianna'nın ilk parşömenini bana o vermişti ve parşömenlerin durumunu zaten biliyor gibi görünüyordu. "Metni okudun mu?" diye sordum.

"Ekselansları," dedi İşan, sesi sabırsızdı. "Şu anda okuyoruz." "Ama kopyalar sizdeydi. Bana bu metin hakkında ne bildiğinizi söyleyin."

"Benden özetlememi mi istiyorsunuz?" Ishan sordu.

Ramia tıslayarak, "şeyi ona ver," dedi.

Omur çenesini İşhan'a doğru salladı; açıkça ondan üstündü.

Her nasılsa, vücudundaki tüm parşömenlere rağmen, İşhan kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Lumerialılar, iltica eden ve akadim'in yanında yer alan Moriel'e karşı Işık Savaşı'nı kaybederler. Lumeria batır. Valalumir yedi parçaya ayrılır ve tüm parçaları kaybolur. Sianna ve Asherah Boğulma'dan sonra karaya çıkar. Prens Kormac, Korteria'ya dönüşecek olan dağlara gitmek isteyerek hepsinden ayrılır. Asherah kumsalda güçsüz bir şekilde dolaşıyor - dalgalar geldiği anda yok olmuş gibi görünüyor. Hiçbir şeyin olmadığı belki üç yüz sayfa var. Bize Asherah'ın geçmişi hatırlatılıyor. O bir tanrıçaydı. Gardiyan olmak için seçilmişti. Auriel ile birlikte Valalumir'in koruyucusuydu... bilirsiniz işte. Bu arada, okyanusta hayatta kalan Boğulma sonrası Lumerianlar Dobranlarla arkadaş olurlar. Yerleşirler, yaşamlarını sürdürmeye ve iyileşmeye başlarlar. Afeya," durakladı, gözleri Ramia' kayd, "savaşta Moriel'e karşı silahlanmadıkları için Valalumir tarafından lanetlendiler ve ölümsüzler olarak yaşamaya zorlandılar, büyülerini kendileri için kullanamadılar, sadece başkalarının isteği üzerine."

Ramia'nın gözleri yılan gibi yarıklara dönüştü.

Boğulmadan önce, Afeya'lar sadece Lumeriallılardı. Ama savaşmak istememişlerdi. Afeya'nın Moriell'in kuvvetlerine katılıp akadim ile birlikte savaştığına dair hikayeler de duymuştum.

"Auriel Asherah ile yeniden bir araya geldi," diye devam etti Ishan, "ve gücü geri geldi."

"Nasıl?" Ben sordum. "Nasıl geri dönüyor? Sianna hangi kelimeleri kullanıyor?" "Kullanmıyor. Geri döndüğünü söylüyor."

"Bu olamaz-" Ellerimi havaya kaldırdım, neredeyse hayal kırıklığı içinde inliyordum. Ramia'ya döndüm. "Biliyor muydun?"

"Parşömenin nasıl bittiğini biliyorum." Ramia omuz silkti. "Belki çocukların yardımına ihtiyacı vardır, değil mi?"

"Ramia," dedim, "neden beni buraya getirmeyi teklif ettin?"

"Sen sor. Restorasyona gelmek istiyorsun. Nabula bekle dedi. Ramia seni götürür."

"Bu odada Asherah'ın gücünü yeniden kazanmasıyla ilgili başka bir şey bilen var mı?"

Omur başını salladı. "Özür dilerim majesteleri. Asherah en çok Valalumir'in koruyucusu olması ve onun çalınmasına ilham vermesiyle ünlüdür. Onun hakkında yazılmış pek çok şey efsane, pek çok şey efsane ve bazıları da gerçek. Belki de parşömenler yeniden canlandığında kendi araştırmanızı yapabilir, neleri gözden kaçırmış olabileceğimizi görebilirsiniz."

"Teşekkür ederim Omur," dedim. "İshan." Arkamı dönmeye başlamıştım bile. Bir an önce yeryüzüne çıkmak ve Ramia'dan uzaklaşmak istiyordum. Bütün bu olanlar vahşi bir gryphon avıydı ve tamamen zaman kaybıydı.

," diye seslendi Ramia .

Arkamı dönmedim. Tekrar dolambaçlı zemindeydim, piramidin ortasındaki spirale doğru hızla tırmanıyordum.

"! Durun!"

Asansörde durakladım, Ramia'nın bizi yer seviyesine geri getirmek için sihrini kullanması gerektiğini biliyordum. Sessizlik içinde alt piramidin tepesine doğru ilerledik. Yer bir kez durulduğunda ileri doğru adım attım ve ana kata açılan çift kapının hemen önünde durdum. Ramia'ya döndüm. "Onları yok etti, değil mi? Afeyan büyüyle. İkiniz de benimle alay ediyorsunuz."

"Sana yardım ediyorum,"

dedi Ramia. "Sana güvenmiyorum."

"Neden? Bana güvenmemen için hiçbir sebep göstermiyorum. Size bilgi veriyorum. Nabula'nın vermediği bilgileri. Restorasyona gitmek istiyorsan, seni restorasyona götürürüm."

"Yok edilmiş bir parşömene! İhtiyacım olan tüm bilgilerin eksik olduğu bir parşömene. Mercurial tarafından yok edildi."

"Sadece geçici. Tamir ediliyor. Evet, o bir şey yaptı. Ama ben o değilim. Size harika mücevherler veriyorum ve harika fiyatlara. Özellikle de takmadığınız mücevherleri."

"Neden?" diye sordum. "O kolyeyi takmamı neden umursuyorsun? Sana ne faydası var?"

"Size söylüyorum. Sayısız diğerleriyle birlikte Museion'da sergileniyor. Hiçbir şey yapmadan.

İşe yaramaz. Giyilmeli. Arkasva'nın güzel varisini süslemeli." "olamaz,"

dedim. "Bunu sen tasarlamadın. Eğer bir şey varsa, benim onu giymem tehlikelidir, özellikle de bunun gibi diğer kolyelerle bağlantılı olabilirse."

Ramia'nın kaşları çatıldı. "Kraliçeye uygun olduğunu düşünüyorum. Seni destekliyorum. Bu sadece bir hediye."

" ödediğim hediye," diye çıkıştım, "senin isimsiz iyiliğinle." Omuz silkti. "Küçük bir bedel. Yine de hediye."

"Ben gidiyorum," dedim çift kapıyı iterek. Ka Bilgin'in birkaç kütüphanecisinin yanından hızla geçerek girişe ulaştım. Nabula masasında oturmuş üç farklı parşömene bakarken Markan kenarda oturuyordu, gözleri geniş ve ihtiyatlıydı, elinde iki hançer vardı. Bıçakları birbiri üzerinde ileri geri kaydırıyor, çıkardığı ses kulağı tırmalıyordu.

Nabula irkildi ve beni bulmak için başını kaldırdı. "Tanrılara şükürler olsun," dedi. "Yani, bu kadar çabuk döndünüz, Majesteleri."

"Parşömen... okunmaya uygun değildi," dedim. "Uygun olduğunda bana haber verir misiniz?"

"Tabii ki."

"Eve mi gidiyorsun?" Markan umutla sordu. "Bir durağımız daha var," dedim.

Yirmi dakika sonra seraphimimiz Bilgin Limanı'nın karşı ucuna, Bamarian'ın en iyi filozoflarını ve ileri görüşlü düşünürlerini barındıran eski bina Museion'a indi. Meera'nın vorakh'lı ilk ortaya çıktığında buraya sık sık gelip Ka Scholar'dan herhangi biriyle ya da bulabildiğim herhangi bir filozofla oturmıştım.

Kuma döşenmiş altın tuğlalı yollardan ilerledim. Ada Lümer Okyanusu'nun sularıyla çevrili olduğundan, Lümer büyüsunü güçlendirmek için içinden geçen su yollarına ihtiyaç duymuyordu. Müze beyaz ve altın mermerden inşa edilmişti ve kayaların zaman içinde dondurduğu bir okyanus dalgasını andırdığı için Kuru Dalga olarak adlandırılan büyük bir uçurumun tepesinde duruyordu. Uçurumun tepesine tırmanırken beyaz mermer merdivenler güneşin altında parlıyordu ve altın karolar bir araya gelerek basamakların ortasında büyük bir Valalumir oluşturuyordu. Markan arkamdan beni takip etti.

Museion'un kapısı ve ilk katta duvar yoktu, sadece çatıya doğru kıvrılan beyaz mermer sütunlar vardı. Girişe yaklaştığımda dalgalar Kuru Dalga'ya çarparak üzerime tuzlu su püskürttü. Görevli soturion hemen eğildi.

"Başka bir toplantı için mi buradasınız, efendim? Ders mi? Ders mi?" diye sordu. "Özür dilerim. Programı kontrol etmeli ve gelişiniz için hazırlık yapmalıydım."

"Bu planlanmamış bir şeydi. Ama eski eserler sergisini tekrar ziyaret etmek istiyordum," dedim.

Markan nefesinin altında küfretti.

"Ah, peki, yolu biliyorsunuz. Bir rehber ister misiniz?"

"Hayır, sadece kısa bir gezinti yapmak ve sergilenen yeni ürünlerden bazılarını görmek istiyorum."

Birkaç kat yukarıda sergiye ulaştım ve eserleri kurtarılmış ve restore edilmiş tablolardan ayıran kemerin altından geçtim - hepsi Lümer büyüleriyle yaratılmış, böylece hareket eden ve bir hikaye anlatan tablolar, gücümü bulamazsam asla canlandığını göremeyeceğim tablolar.

Her zamanki kırık asa ve hançer çeşitlerinin yanından geçtim, eski yıldız ateşi kılıçlarının bulunduğu koridorda dolaştım. Büyük Kütüphane için fazla tahrip edilmiş parşömen parşömenlerin olduğu bir bölüm vardı ve hepsi camın altında saklanıyordu. Kırık ve işe yaramaz vadati taşlarının bulunduğu kutuların ardından gümüş, bronz ve altının çeşitli tonlarında bir dizi eski miğfer ve zırh buldum.

Sonunda mücevher bölümünü buldum. Buraya ne için geldiğimi ararken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Sergi boyunca yürürken, taşları eksik eski yüzüklerle, bileziklerle, küpelerle, bel bileklikleriyle ve halhallerle dolu vitrinlerin önünden geçtim. Tüm bunların ötesinde birkaç yeni kolye vitrini vardı.

Gözlerimin her birine odaklanabilmesi için yavaşladım. Bazıları gümüşten, bazıları bronzdan ama çoğu altından dövülmüştü. Narin zincirlerin ardından inciler ve değerli taşlarla bağlanmış kalın yakalar ve kolyeler vardı. Hatta bir tanesinde vadati taşı bile vardı. Hiçbiri benim kolyem gibi değildi. Koridorun sonunda daha önce görmediğim yeni parçalar vardı ama onlar bile benim aradığımın ancak üçte biri büyüklüğündeydi. Hiçbiri boyut, kapsam ya da tasarım olarak bana yaklaşmadı. Kolye sergisine üç kez göz attım ve adımlarımı geri çekerek sergiyi dolaştım ve Ramia'nın bana "hediye ettiği" kolyeyle uzaktan ilgili veya benzer görülebilecek herhangi bir şey aradım.

Tek bile yoktu.

Sanki kopyaların ortaya çıkmasını isteyebilirmişim gibi vitrinlere sertçe baktım. "Bu akşamki yemekte giyecek bir şeye ihtiyacınız var mı, Majesteleri?" Markan sordu. "Benimle konuşmadığın zamanı hatırlıyor musun? Ya da... gerçekten hiç konuşmadığınızı?" Markan bir kaşını kaldırdı.

"Seni bu şekilde tercih ederdim."

Alay etti ama geri çekildi, gözleriyle boş sergiyi tehditlere karşı değerlendirdi.

Kendi soturion pelerinimi omuzlarıma çekmeden önce son bir kez daha kolyelere baktım ve sergiden çıkan kemerli geçide doğru geri döndüm.

Ramia bana doğum günümde verdiği kolye gibi bir sürü kolye olduğunu defalarca söylemişti. Hepsinin burada durduğunda ısrar etmişti, hepsi işe yaramazdı... öyleyse bir tane daha almanın ne anlamı vardı? Ama yalan söylemişti. Kolye Lümera Okyanusu'ndan mı gelmişti? Bozulmamış durumdaydı. Şekli ve hissi... çok eski, çok otantik görünüyordu. Ramia'nın başaramadığından emindim - başarmış bana söylerdi. O

beni suçlayabilirdi. Bu da Lumeria Matavia'nın bir eseri olması gerektiği anlamına geliyordu. Ama Boğulma'da olmamıştı. Hayatta kalmıştı, okyanus boyunca taşınmış ya da giyilmişti. Ondan avlanmamıştı.

Seraphim'e tırmandıktan sonra Markan ve ben bu akşamki yemeğe hazırlanmak için Cresthaven'a doğru yola çıktık. Tristan'ı ve kız kardeşlerimi günlerdir ilk kez görecektim. Akşam yemeğinin dönüşmesini beklediğim fırtınadan önce rahatlamaya, kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama kolyeyi düşünmeden edemiyordum. Kim yapmıştı onu? Neden benimdi? Ve daha da önemlisi -Ramia onu takmam konusunda bu kadar kararlı olduğuna göre- kime faydası vardı?

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah dairemin kapısındaki yüksek sesli bir tıkırtı beni uykumdan uyandırdı. İnleyerek yuvarlandım, gözlerim kamaşmıştı ve bitkin düşmüştüm. Midem huzursuz ve bulantılıydı. Başım zonkluyordu ve gece vardiyam bütün gece dönüp durmuşum gibi belime dolanmıştı.

Kapı tekrar çaldı ve ben inledim, ellerimle gözlerimi küçük apartman odama aniden girmeye karar veren güneş ışığından korudum.

Bir gece önce Cresthaven'da içkiyi fazla kaçırmıştım. Bamarian Konseyi'nin yarısı yemeğe katılmıştı, Tristan ve büyükannesi ile büyükbabası Leydi Romula ve Lord Trajan da dahil. Bütün akşam o kadar stresliydi ki, dökülen şarap dudaklarıma değen en iyi şey gibi gelmişti.

Tristan'la aramızdaki gerginlik hâlâ devam ediyordu. Ona kaç kez gülümsediğim, elimi kucağına attığımı ya da kolunu omuzlarıma atıp sıcaklığına ne kadar sık yaslandığımı önemli değildi.

Aramızda bir sorun vardı. Bütün gece birbirimize bir şekilde dokunmuş olsak da ilişkimizdeki gerginlik hissediliyordu.

Leydi Romula'nın beni dikkatle izlemesi, gözlerinin yargılama ve hoşnutsuzlukla dolu olması kesinlikle yardımcı olmadı, masanın karşısında, ben hapsedilmişken Tristan'a teklifte bulunma cüretini gösteren kuzenim Naria, kanımı kaynatacak kadar gizlenmemiş bir şehvetle bakıyordu.

Ama Naria'ya pişman olacağım bir şey yapamadan kız kardeşlerim dikkatimi başka yöne çekmişti. Morgana bir soyluya yakışmayacak kadar yüksek sesle gülmüştü ve Meera bayılmaya hazır görünüyordu. Birdenbire Naria'ya odaklanacak ya da Tristan'ı veya büyükannesinin benim hakkımdaki izlenimini gerçekten önemseyecek kadar enerjim kalmamıştı; Morgana ve Meera'nın görevindeydim.

Tıpkı iki yılı aşkın süredir olduğu gibi, normal görünmelerini sağlamak benim işimdi. Hanımefendi gibi. Asil. Güçlü ama ağırbaşlı. Arkasva'nın, Bamarian halkının endişe duymasını gerektirecek herhangi bir skandalı olmayan iki mükemmel varisi.

İki kardeş de bu göreve hazır değildi.

Meera neredeyse bayılma büyüünden kurtulduktan sonra bile her zamankinden daha zayıf görünüyordu. Yediğine içtiğine yemin etmesine rağmen, o haftanın başlarında gördüğü görüntüden bu yana birkaç kilo vermiş gibi görünüyordu. Saçları seyreلمişti, bu da şekil vermeyi zorlaştırıyordu. Biraz olsun sağlıklı görünmesi için yanaklarına fazladan allık sürmek zorunda kalmıştım. İçi boşalmış, cılız görünüyordu ve büyürken sahip olduğu ağırbaşlı ve güzel Veliaht'tan çok uzaktı. Küçükken hep onu örnek alır, güzelliğine ve narin zarafetine hayran kalırdım. Soylular için her zaman sessiz bir kadın olmuştur ama çoğu kişi bunu zariflik olarak görmüştür. Gerçekten de mükemmel bir asilzade imajı çizirdi.

Bamaria'nın Yüce Leydisi ve her zaman onun kadar zahmetsizce dengeli olabilmeyi diledim.

Ama şimdi Meera'nın kibar, sessiz doğası soluyormuş gibi hissediyordu. Onun yerine, vahşi hayvani tarafı aurasının sulu doğasının hemen altında fokurduyor, çırpınıyordu. Gözlerindeki perili bakış dikkatimi çekmişti ve zihnim son imgeleminin esareti altındayken bana yaptığı saldırıları gözümün önünden geçirmeden edemiyordu - hala ayrıntılarını benimle paylaşmadığı bir imgelem. İmgelem sırasında sesi değişmişti ve ben hala o sesi çıkaramıyordum. Hem erkek hem de kadın olan birden fazla ses tek bir bedende toplanmış gibiydi.

Cresthaven'daki akşam yemeği sırasında içimi rahatlatan tek şey -şarap dışında- Meera'nın yakın zamanda bir görü görmüş olmasıydı. En azından birkaç haftalığına bir kez daha onun imgelemleri arasındaki güvenli bölgedeydik. Vorakh'ın o gece çirkin yüzünü göstermeyeceğini biliyordum. Ama yan etkileri tüm gücüyle ortaya çıkmıştı.

Morgana yemeğe çoktan sarhoş olarak gelmişti; vorakh'ı harekete geçtiği için bu bir zorunluluktu. Cresthaven'da bu kadar çok Lumeryalının yemek yemesi ona migren ağrısı veriyordu ve herkesin düşüncelerinin zihninde yankılanmasını önlemek için duyularını mümkün olduğunca köreltmesi gerekiyordu. Günün yarısında ay yaprağı içiyordu ama geçmiş deneyimlerimden Leydi Romula'nın kokuya karşı aşırı duyarlı olduğunu ve Morgana'nın dikkatini daha fazla çekecek olumsuz bir yorum yapabileceğini biliyordum. Bu yüzden, Bilgin Limanı ve Büyük Kütüphane'ye yaptığım başarısız ziyaretten sonra kaleye vardığımda, Morgana'nın yapraklarını almış, onu parfümle ıslatmış, odasındaki tüm tütsüleri yakmış ve kokuyu daha da uzaklaştırmak ve duyularını köreltmek için onu gümüş bir şişeyle yalnız bırakmıştım.

Anlamsız yemek sohbetleri, havayla ilgili sıradan yorumlar, züppece hakaretler ve iltifat kılığına sokulmuş asalet dedikoduları ve bir sırrı ya da skandalı ifşa etmemi sağlamaya çalışan yönlendirici sorular sırasında tamamen tükenmiştim. En az üç kadeh şarap içmiştim. Genelde çok sıkı sarılan, kontrolü elinde tutmakta ısrarcı olan ben olsam da, kendime engel olamamıştım.

Doğum gününden beri bir değişim hissediyordum; bir tür umursamazlık ve mükemmel kadının özünü kurallarına uyma konusunda bir yorgunluk. Neyim olduğunu bilmiyordum. Sanki maskem benim Bağlayıcım olmuştu ve hiçbir sihir ortaya çıkmamış olsa da, içimdeki güçlü bir irade dışarı çıkmak için çaresizdi. Tristan'ın yanındayken maskemin düşmesine izin veriyor, Rhyan'la birlikteyken gerçek duygularımın parlamasına izin veriyordum. Belki de iki yıl boyunca her kurala uymak, olmam gereken iyi kız olmak bana zarar vermişti. Fedakârlıklarımın karşılığını alamamıştım. Kurallara uymak hayatımı daha iyi yapmamıştı. Sadece daha fazla acı getirmişti.

Ama rolümü oynamaya devam etmemeyi göze alamazdım. Bu yüzden içtim.

Sıla Hanım'ın toplantıya son derece geç geldiği akşam yemeğinin sonunda sarhoş olmuşum. Tatlıya geçmiştik; o sırada başka kimse yemek yemiyor gibi görüldüğü için zar zor dokunabildiğim bir tatlıydı. Babamın Casuslar Efendisi, Ka Shavo'nun Leydisi ve Tristan'dan kalma nişan yüzüğümün şimdiki sahibinin gelişiyle içki bile durmuştu.

Leydi Romula onu gördüğünde gözleri irileşmiş, şarap kadehini masaya bırakırken kemikli parmakları öfkeyle bükülmüştü. Sanki yemek salonunun bir ucundan öbür sıçrayıp yüzüğü Leydi Sıla'elinden alacakmış gibi görünüyordu.

Şüpheliydim. Tristan annesinin nişan yüzüğünü Gölge Kalesi'nde zaman kazanmak, gölgelerin başka tarafa baktığı bir dakikayı satın almak için ödeme olarak kullandığından beri, Leydi Sila yüzüğü elinde tutuyordu. Tahminimce yüzüğü hiç düşünmeden bir kasaya atmıştı.

Babamın casusluk müdürünü bir kez olsun ayırt edici ya da dikkat çekici sayılabilecek herhangi bir kıyafet ya da takı içinde görmemiştim. Her zaman başının üzerinde tuttuğu kapüşonlu, yumuşak renkli bir cübbe giyerdi, o kadar sık giyerdi ki saçının renginden ya da dokusundan, hatta saçı olup olmadığından bile tam olarak emin olamazdım. Onu casus cübbesi içinde binlerce kez görmüştüm ama yine de rengini ayırt edemiyordum. Cübbe Ka'nın uzmanlaştığı gölge büyüyle, yani gölgelerini hapisanenin duvarlarından geçirip saldırılarını sağlayan büyüyle işlenmişti. Araştırmalarımın benzer bir büyüün soturion pelerinlerinde de kullanıldığını biliyordum ama eğer giyen soturionu tanıyorsam onları her zaman fark edebilirdim. Gölgeler tarafından giyilen cüppeler benim görüşüm için bile çok yoğunlu. Bu, Ka'nın içinde sakladıkları ve sırlarını asla kimseyle paylaşmadıkları kadim bir sihirdi.

Leydi Sila babamı bir tartışma için masadan kaldırmıştı ve kuzeni ve İkinci Eathan onun yerine gelmiş, herkese her şeyin yolunda olduğunu ve tatlının tadını çıkarmalarını ama Arkasva Batavia'nın yemeğe katılmayacağını söylemişti. Kimse tabaklarına dokunmamıştı.

Eathan'ın gözleri bana kaymıştı, saçları meşale ışığında yumuşak bir griye dönüşmüştü. İkinci olarak, babamın olmadığı her yerde o vardı. Gözleri kırışmıştı ve bir hizmetkârdan bana biraz ekmek ve su getirmesini istemeden önce bana endişeli ama güven verici bir gülümseme vermişti - bunun beni ayıltmak için olduğunu düşünmüştüm.

Ama yemek yiyememiştim. Babam gittiği anda midem bulandı. Emartiler hakkında daha fazla haber olduğunu düşünmüştüm. Leydi Romula da bana attığı kötü bakıştan düşünmüştü. Kırmızı şarabını yavaşça yudumlamaya devam ederken kırmızı, çatlak dudakları onaylamaz bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Teröristlerin tehdidini durdurana kadar Tristan'la evlenmemi yasaklayan nefret dolu sözlerini zihnimde duyduğuma yemin edebilirdim. Sanki her şey bana bağlıymış gibi.

Terbiyeyi bozmayacağını hissettiğim anda, ayrılmak için izin istedim ve Tristan'la birlikte bir seraphim arabasına doğru tökezledim, uçuşun ortasında binip öpüştüğümü hayal meyal hatırlıyorum. Daireme döndüğümüzde gece kıyafetlerimi giymeme yardım ederken onunla kavga ettiğimi hatırlıyorum. Sarhoşken, kendi kişisel bağlarım kopmuşken bile kan yeminimi tutmam, gördüklerini kontrol etmem ve bedenimin her yerinde yazılı olanları görmesine asla izin vermemem gerektiğini biliyordum.

Benimle kalmamıştı. Kesinlikle yalnız uyudum. Ve şimdi kesinlikle akşamdan kalmaydım.

Ve cidden kapımı çalan her kimse onu öldürecektim.

Başımı tutarak yatağımdan tökezledim ve yatak odamın kapı çerçevesine çarptım. Geceliğimi kalçalarımın altına aşağıya doğru çektim ve kolumdan aşağıya düşen, neredeyse sağ göğsümün tamamını ortaya çıkaran bir kayışı aldım.

Kapı çalma sesi daha da arttı. "Ne?" Kapıyı açarken bağırdım.

Rhyan koridorun karşısındaki duvara yaslanmış, bir dizini bükmüş, tırnaklarını incelerken ayağını arkasındaki duvara gelişigüzel dayamıştı. Cidden, bir saniye önce kapıyı çalıyordu.

Ters ters baktım. "Anladık. Hızlısın."

Tökezleyerek kanepeme döndüm, minderlerin üzerine çöktüm ve başımı ellerimin arasına alarak acı içinde inledim.

"Sana da günaydın ortak." Kapımı arkasından kapattı ve mutfğa yöneldi, botları gürültüyle yere vuruyordu. Bir bardağa su doldurduğunu duydum ve bir dakika sonra önümdeydi, suyu zorla elime tutuşturuyordu. "Biraz abartacağım ve buna ihtiyacın olduğunu varsayacağım."

Şaşkınlıkla bakakaldım, bardağı ondan almak için herhangi bir harekette bulunmadım.

Kaşlarını çattı, bana baktı, iyi kaşını kaldırdı. "Sabah insanı olmadığını biliyordum, ama bu aşırı hissettiriyor."

"Akşamdan kalmayım," diye tersledim. Parmaklarım bardağın etrafına dolandı ve arkama yaslanıp oda etrafımda dönerken yavaş bir yudum aldım.

"Bugün antrenman yapacağımızı unuttun mu?" Rhyan kanepenin karşı tarafına oturdu.

"Dün beni iptal ettin. Bugün geleceğini nasıl tahmin edebilirdim?" Bir mide bulantısı nöbeti boyunca nefes aldım ve çok yavaş, çok küçük bir yudum daha aldım. "Yine o şeyi yaptığından bahsetmiyorum bile."

Omuzlarını geriye atarak sertçe nefes verdi. "Dün için özür dilerim. Bir işim çıktı."

"Bu mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Yaptığım iddia edilen 'o şey' ile neyi kastettiğinizi hâlâ anlamış değilim." Ellerini havaya kaldırdı ve parmaklarıyla tırnak işareti yaptı.

Bardağımı masaya çarptım ve banyoya doğru koştum. Kusacaktım ve acele etmezsem tüm yere kusacaktım.

Tuvalete tam zamanında ulaştım, Rhyan'ın varlığını hemen arkamda hissettim, ben işerken elleri saçlarımı geriye doğru süpürüyordu. Parmakları enseme serin ve rahatlatıcıydı. Kustuğumdan emin olduktan sonra

Rhyan ayağa kalkmama yardım etti ve ben lavaboya tükürüp dişlerimi fırçalarken kapıda sabırla bekledi.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Başım ağrıyor," dedim acınası bir şekilde.

"Hmmm." Başını yana eğerek kaşlarını çattı. "Uzanmak ister misin? Yoksa başın oturmanı mı tercih eder?"

Düşünmek için gözlerimi kapattım ama bu sadece başımı döndürdü. "Otur," dedim.

"Hadi, ortak. Seni kanepeye götüreyim." Bir kolunu omzuma doladı ve oturma odasına geri dönüp birlikte otururken ona yaslandım. "Hâlâ miden bulanıyor mu?"

"Hayır." Bunun için Tanrılara şükürler olsun ama içim acıyordu.

"Güzel," dedi. "Çünkü bugün hâlâ antrenman yapıyoruz. İçki içmenin seni bundan kurtaracağını mı sandın?"

"İçki içmek beni Cresthaven'daki çekilmez Konsey yemeğinden kurtardı," diye mırıldandım. "Senin yine iptal etmen beni eğitimden kurtarır sanmıştım."

"Anlıyorum. Yani, bir aydır seninle her gün antrenman yapmama rağmen bir kez iptal etmek zorunda kaldığım için, devam ettin ve bir model oluşturmaya mı karar verdin?"

"Rhyan," dedim, sesim cızırtılıydı. "Lyr?"

"Sadece... benimle konuşma. Yaklaşık on dakika daha. Senin için kolay olur."

Sıkıntıyla oflayıp puflayarak koltuktan kalktı. "Susuz kalmışsın. Suyunu iç. Ben çay yapacağım."

"Kahve istiyorum," dedim inleyerek.

"Biliyorum," diye seslendi Rhyan mutfaktan. Dolaplarımı karıştırırken su aktı, cam baharat şişelerini ve hiç yapmaya zahmet etmediğim çeşitli çaylarla dolu metal kutuları hareket ettirdi. "Seni sabahları görüyorum."

Sıkıntıyla tekrar inledim.

"Eğer bu iş yürüyecekse, ortak, beni dinlemelisin. Emir komuta zinciri yürürlükte - senin bile, akşamdan kalma olsan bile. Önce çayını içeceksin. Mideni rahatlat ve vücudunu rehidrate et. Sonra antrenman yapacağız. Ve sonra, eğer iyi bir iş çıkardığını düşünürsem, kahve içebilirsin."

"Önce kahve, sonra soturion eğitimi," diye sızlandım.

"Çayını ne kadar iyi idare ettiğinle başlayalım."

"Peki," dedim gözlerimi kapatarak.

Muhtemelen tekrar uykuya daldıktan sonra onları açtığımda Rhyan kanepede yanımda oturuyordu, bir kolunu omuzlarıma dolamış öne doğru oturmama yardım ediyordu, boştaki eli burnumun dibinde dumanı tüten sıcak bir fincan çay tutuyordu. Rahatsız edici içeceğe ters ters baktım.

"Kahve gibi kokmuyor."

"Çünkü bu çay," dedi yavaşça, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi.

Yüzümü buruşturdum. "Ben kahve sipariş etmiştim."

Rhyan güldü.

"Berbat bir sunucusun."

Daha sert güldü. "Akşamdan kalma olduğunda ." Acı dolu bir iniltiyle karşılık verdim.

"Hadi ortak," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı. "İyi bir kız ol ve iç. Bu bir emirdir. İçine senin için zencefil ve biraz da ay yaprağı koydum. Söz veriyorum, mideni rahatlatacak ve baş ağrını geçirecek."

"Kahretsin," diye mırıldandım başım çarparken. "Peki." Ellerimi bardağın etrafına koydum, küçük bir yudum alırken yatıştırıcı sıcaklığının üzerime hücum ettiğini hissettim.

Rhyan saçlarımı omuzlarımın arkasına doğru düzeltti, nasırlı parmakları sabahki terimden ya da kusmaktan ya da... şu anda kim bilebilirdi ki... enseme yapışan gevşek telleri fırçaladı. Parmakları tekrar boynuma değdiğinde hareketsiz kaldım. Dondu kaldı, gözlerimiz karşılaştı, sanki ne yaptığını yeni fark etmiş gibiydi ve elini kucağına geri çekti.

"Çay yardımcı oluyor mu?" diye sordu.

Gözlerimi ona diktim ama başımı sallayarak daha büyük yudumlar almaya başladım. "Saat kaç?"

"Sekiz."

Burnumu kırıştırdım. "Çok erken."

Yine ofladı pufladı. "Bunu söyleyeceğini tahmin ." "Sen ne bilirsin ki?"

"Çok şey biliyorum. Yeterince uyumadığını biliyorum. Geç saatlere kadar ayakta kalıp muhtemelen yapmaman gereken şeyleri yaptığını biliyorum. Ve sabahlardan nefret ettiğini biliyorum ama kahveye bayılıyorsun. Her gün yemekhanede sürekli olarak tükettiğin tek şey bu."

Öfkeli bir huff attım. "Yine mi konuşuyoruz?"

Çenesi gerildi. "Hiç konuşmuyorduk ki."

"Madem öyle diyorsun. O zaman dün ne oldu?"

"Başın nasıl?" diye sordu.

"Rhyan, Lumeria'da ne oldu? Cidden bilmek istiyorum."

Kaşlarını çattı, beni dikkatle süzdü. "Dün akşam yemeğinde hiçbir şey duymadın mı?"

Elimdeki bardağı masaya bıraktım ve vücudumu ona doğru eğdim. "Babam casus şefi tarafından erkenden çağrıldı. Düşündüm ki... Düşündüm ki

Emartis'le ilgili olmalı." Kahretsin... İçmemeliydim. Daha önce o yemeklerden yüzlercesine . Dün gece neden farklı olmuştu? Rolümü oynamaktan bıkmıştım ama bunu yapmak zorundaydım. Üstesinden gelebilirdim. Ayıkken zorlamalıydim. Şimdi, önemli bir şeyi kaçırmış olabilirdim.

Rhyan dudağını ısırđı, güzel kaşları çatıldı.

"Bir şey mi oldu? Yeni bir şey mi?"

"Hayır," dedi. "Emartiler kendilerini bir tür gösteriyle tanııtma ve ardından tamamen sessizliğe bürünme eğiliminde görünüyorlar. Bu hafta Bamarian Konseyi tarafından bir terör örgütü olarak adlandırıldıkları için, büyük olasılıkla son derece sessiz olacaklar. Bir süreliğine. Tahminimce yeraltına indiler. Muhtemelen birkaç hafta onlardan haber alamayacağız. Ama haber aldığımızda, bu büyük bir olay olacak."

Şu anda muhtemelen birlikte olduklarını, planlar yaptıklarını düşündükçe midem bulanıyordu. Gözlerimi kapattım ve dairemi koruyan büyülü koğuşun artık tanıdık gelen uğultusunu duydum. Koğuşlar iki katına çıkarılmıştı, bu yüzden ses eskisinden daha da yüksekti, ancak birkaç gün içinde neredeyse uyuşmuştum. Şimdi, Arianna Teyze'nin koyduğu ekstra koruma seviyesinin inanılmaz derecede rahatlattığını hissederek dinliyordum.

"Yani Emartis değil mi?" Ben sordum.

Başını salladı ama daha fazla bilgi vermedi.

"Tahmin etmeye devam etmemi istiyorsan bana kahve getirmen gerekecek."

"Bu, özellikle de akşamdan kalma bir şekilde uyanmanın eğlenceli olacağı türden bir haber değil."

Gerildim. Muhtemelen haklıydı ama bilmemek daha kötüydü. "Başa çıkabilirim. Söyle bana."

Bana gerçekten söylemek istemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu ama öne doğru oturarak, "Gözcüler güneyde alışılmadık derecede yüksek bir akadim faaliyeti rapor ediyorlar," dedi.

"Yüksek miktarda aktivite nedir? Hangi izciler? Nerede?"

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bukleleri daha önce taranmış ve bronz dalgalar halinde gevşetilmiş gibi görünüyordu. Parmaklarının hareketi sol gözünün ortasından geçen yara izini belirginleştirdi ama sonra saçları alnının üzerine düşerek izin büyük kısmını gizledi. "Kış mevsimi dışında kuzey ülkelerinin aşağısında pek bulunmazlar ve o zaman bile Giritanya'yı zar zor geçen bir avuç kadar akadim bulursunuz."

Güney ülkesi Elyria'nın hemen üzerinde yer alan yakın bir komşuydu. Konumunu ve Bamaria'ya olan uzaklığını zihnimde haritalandırdım. "Peki Giritanya'da mı görüldüler?" Bu çok yakındı. Çok yakın. O iblislerle aramızda sadece bir ülke kalmıştı.

Rhyan başını acımasızca salladı. "Elyria'da bir yuva keşfedildi." "Auriel'in belası! Elyria," dedim. Elyria kuzey sınırlarımızı paylaşıyordu. Akadim saldırısı yaz sonunda, Rhyan'ın geldiği sırada gerçekleşmişti. "Bir yuvada genellikle kaç akadim olur?" Soturion olduğumdan beri akadim okumalarımı hâlâ tamamlıyordum ama onca yıllık eğitimime rağmen yuvalardan bahsedildiğini hiç hatırlamıyordum.

Rhyan omuz silkti. "Yuvalar yeni bir şey sayılır. Akadimlerin çoğu tarihsel olarak yalnızdır, küçük sürüler halinde seyahat eder ve birbirleriyle sadece kısa süreli ittifaklar kurarlar. Bunun nedeni de genellikle yiyecek kaynaklarının kontrolü için giriştikleri mücadelelerdir."

İnsanlar. Ruhlar. Canavarlar ruhları yedi. Bu onların ana besin kaynağıydı. Bazen cesetleri yediler, bazen de daha kötüsünü yaptılar. Ve

Bazen hepsi bu sırayla olmazdı.

"Glemaria'da bildiğim yuvaların çoğunda en fazla bir düzine akadim var, ancak gördüğüm kadarıyla bu sayı sık sık değişiyor. Çok bölgecidirler, sürülerine çok fazla kişinin girmesine izin vermezler. Hiyerarşiler her zaman oluşur ve yeniden şekillenir. Çoğu zaman kavgalar patlak veriyor ve farklı akadimlerin farklı liderleri desteklediği iç savaşlar patlak veriyor. Gruplar genellikle kendi başlarına küçülür ve herhangi bir soturion yardımı olmadan dağılırlar. Ancak Elyria'daki bu yuvada yaklaşık... iki düzine akadimin bir sürü halinde olduğunu düşünüyoruz."

Midem yere indi. İki düzine akadim, benimkinden sadece bir ülke uzakta. Rhyan'ın öldürdüğü, Bamarian sınırına kadar gelen akadim, şimdiye kadar bir akadimle yaşadığım en yakın karşılaşma olmuştu. İmparatorluğun bu kadar güneyine, bu kadar yakınına geldiklerine dair hiç rapor almamıştık. Hiçbir zaman kıştan bu kadar uzakta ve bu kadar kalabalık olmamışlardı. Hayatım boyunca onlardan korkmam ve Afeya ile asla anlaşma yapmamam gerektiği gibi önlemler almam öğretilmişti. Ama akadim her zaman çok uzaktı. Daha önce hiç yaklaşmamışken, yarattıkları tehlikeyi hayal etmek, gerçekten anlamak zordu.

"Akadim'in birbirleriyle etkileşime geçme biçimi konusunda artan bir endişe var. Sanki örgütleniyorlar. Plan yapıyorlar. Kimse nedenini bilmiyor. Bu onların normal davranışlarından tamamen bir sapma."

Rhyan'ın sabah ilk iş olarak bunu açıklamakta neden isteksiz davrandığını anlayarak ürperdim.

"Aemon tarafından dün bütün gün Elyria'daki yuvayı takip etmem emredildi. Tüm değişikliklere rağmen akadim yuvaları uzun süre dayanmaz. Mümkün olduğunca çabuk olay yerinde olmam gerekiyordu, bu yüzden ben.... İlk eğitimimizi iptal ettiğim için özür dilerim."

"Dün Elyria'ya mı gittin?" Bu tam bir günlük yolculuktu. Çok yorulmuş olmalıydı. "Ne zaman döndün?"

"Dün gece geç saatlerde." Ben cevap olarak sadece bakınca güzel kaşını kaldırdı. "Ya da bu sabah erken diyebiliriz. Güneş henüz doğmamıştı diyelim."

Yani, hiç uyumamıştı ve bir gününü başka bir ülkeye seyahat ederek ve akadim'i izleyerek geçirmişti.

"Ama mükemmel görünüyorsun," diye mırıldandım. Ne söylediğimi fark edince çay bardağıma baktım. "Yani, sen-"

"Sanki dün gece kilolarca şarap içmemişim gibi mi?"

"O kadar içmedim," diye alay ettim ve ona dönüp baktım. "Ne oldu?"

İç çekti. "Yuvayı yok ettik."

"Sen... hiç akadim var mıydı?" Midem bulandı ama bu sefer bulantıdan değil, korkudan. Rhyan'ın bir akadim bile öldürdüğünü bilmeme rağmen onun yanına gitme fikri kalbimin hızla çarpmasına ve vücudumun soğumasına neden olmuştu. Gücünden ya da becerisinden şüphe etmiyordum ama akadim beş soturi gücündeydi, acımasızdı ve dev gibiydi. Her şey olabilirdi. Herhangi birine. Bu kadim ve ölümsüz iblislerden daha tehlikeli ya da uğursuz bir şey yoktu. Lumeria Matavia'da boğulan onca şey arasında ilk onlar olmalıydı.

"Hayır," dedi. "Bir süre birkaç tanesini takip ettik. Hiçbir şehrin yakınında değillerdi, güneşten korunmak için ormanda kalıyorlardı. Ama görünüşe göre Korterla tepelerinden kaçmışlar."

Yani artık Ka Kormac'ın sorunuydular. "Ama neden Elyria'ya gönderildiniz? Neden Ka Elys'in Soturi'si bu işi halletmedi?"

"Öyleydiler. Ama ben, şey, ben en son bir Soturion öldürdüğüm için, en azından Numeria'nın güneyinde en son, bu yüzden Aemon'a beni gönderip gönderemeyeceğini sordular."

"Birinin kaprisiyle oradan oraya sürüklenip başka bir ülke için tehlikeli bir göreve atılmanız fikri hoşuma gitmiyor."

"Bir tehdidi durdurmak içindi. Bu iyi bir amaç. Masum bir insanın hayatını kaybettiğini öğrenmektense bir gece uykusuz kalmayı tercih ederim."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor. Senin yerin-" demeden önce sözümü kestim. "Yani, nereye gideceğin konusunda söz sahibi olmalısın."

"Teşekkür ederim."

"Ve sen hiç yaralanmadın mı?" Hâlâ endişeli bir şekilde sordum. Rhyan'ın onu daha yeni tanıyorken bir akadim öldürdüğünü bilmek bir şeydi, ama Rhyan'ın şimdi bir akadime yaklaştığını bilmek - iblislerden arınmış olsa bile bir yuvanın içinde olduğunu bilmek - kalbimin çarpmasına neden oluyordu.

"Ben iyiyim. Tehlikede değildim. Söz veriyorum." Atılmış kupama baktı. "Bitti mi?"

Hayır demeyi ve daha önce izin günüm olan bir günde kalkıp vücudumu antrenmana zorlamak zorunda kalmayı uzatmayı tartıştım. Ama kararlıydım. Olmak zorundaydım. Ve tabii ki, içimdeki küçük, çılgınca hain bir parça o günü dört gözle bekliyor, Rhyan'la birlikte olmaktan heyecan duyuyordu.

"Evet dersem, bu antrenman yapmam gerektiği anlamına mı geliyor?" "Baş ağrın geçene kadar bekleyeceğiz." "Daha iyi," dedim.

"Güzel. Ben gidiyorum. Pistte bekliyor olacağım. Ayrı ayrı varmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum," dedi acımasızca. "Sen de bir şeyler ye, tamam mı? Söz mü? Hazır olur olmaz benimle orada buluş."

Bir an sonra kapıyı arkasından kapattı. Sihirli koğuşlar canlandı. Sonunda midem guruldadı ve mutfak tezgahımın üzerine bir kase meyve bıraktığını görmek için ayağa kalktım: elma, nar ve incir.

Bir elma aldım, dokundum. Bamaria'da çok fazla elma ağacımız yoktu, kuzeyde daha iyi yetişirlerdi. Rhyan'ın onları sevdiğini biliyordum ve Elyria'dan geri getirecek zamanı bulup bulmadığını merak ediyordum. Ama giyinmek için odama döndüğümde Elyria'da olduğunu hatırlamak beni tekrar endişelendirdi. Bamaria'da endişelenmemiz gereken şeylerin arasına şimdi bir de Akadim girmişti. Tüm bunları aklımdan çıkarmaya kararlı bir şekilde keskin bir nefes verdim. Yapabileceğim tek bir şey vardı; antrenman yapmak, güçlenmek ve İmparator'un sınavına hazırlanmak.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Otuz dakika sonra, Katurium'un içindeki piste antrenman tüneli, tozluklarım ve soturion botlarımla çıkıyordum. Rhyan'ın dövüşmek isteyip istemediğinden emin olamadığım için zırhımı çantama koymuştum. Arenanın ortasında Valya'nın 108 Duruşu boyunca hızlı ve zarif bir şekilde ilerliyordu, güçlü bacakları onu yükselip alçalırken derin esnemelerde tutuyor, pozisyonlar arasında başka bir soturionun sahip olduğunu hiç görmediğim bir zarafetle dönüp duruyordu.

Ona doğru ilerlerken gözüm direğe takıldı. İçimi bir ürperti kapladı ve sırtımdan bir panik ve acı duygusu geçti. Kırbacın ısırtığı. İmparator'un parmaklarını hissettim. Onlardan kurtuldum. Bir daha asla o pozisyona düşmeyeceğimden emin olmak için buradaydım.

"Ortak!" Rhyan neşeyle bağırdı. "Yaşıyorsun."

"Akşamdan kalmalığım geçti," dedim. "Çayın sayesinde. Ve meyve. Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Rica ederim," dedi, gözleri vücudumda aşağı ve yukarı doğru geziniyordu. "Botları mı değiştirdin?"

Omuz silktim. "Hava soğuyor ve sen de değiştin. Yani...." Ona şöyle bir baktım. Glemaria'dan aldığı eski, yıpranmış deri botları dizlerine kadar bağlıydı. Siyah deri zırhını mükemmel bir şekilde tamamlıyorlardı; zırhın göğsünde gümüş bir gryphon'un yüzünün karşısında profilden altın bir seraphim'in yüzü vardı. Kanatlarının uçları başlarının üzerinde uçuşur gibi açılmış, güneşi çerçeveliyordu. Altlarındaki dolunay, Rhyan'a Yemin Töreni'nde verilen yeni dövülmüş mührü tamamlıyordu. Sembolün yarısı Ka Hart, yarısı Ka Batavia'ydı. Tasarımın içinde, damarlarında dolaştığı gibi zırhında da dolaşan kan hem benim hem de onun kanıydı. Bizim kanımız. Bizi birbirimize bağlıyor, kashonimimizi oluşturuyordu.

Eski zırhını nerede sakladığını merak ettim - sadece Ka Hart'ı temsil eden ve önceki kashoniminin kanıyla dolu olan zırhını. Önceki kashoniminin soyu o yeminli olduğundan beri kırılmıştı. Eski soyu hakkında hiç konuşmazdı ama soyundan koparılmanın onun için kabul ettiğinden daha zor olduğunu hissediyordum.

"İyi seçim," dedi. "Botlar koşturmak için çok daha iyi."

"Sözüne güveniyorum." Yüzümü buruşturdum. "Bu koşuyla başlayacağımız anlamına mı geliyor?"

"Uzun kılıçla savaşmayı mı tercih edersin?"

Ellerimi gevşekçe tuttum. Böyle bir silahı asla tutamazdım. Yeterince güçlü değildim.

Anlayışla başını salladı. "Seni oraya götüreceğiz."

Rhyan hançerini yola fırlattı, bıçak toprakta kolayca kayarak kabzaya ulaştı. Ben de benimkini onunkinin yanına koydum.

"Koşuyoruz," dedi. "Ben git dediğimde koşacağız. Pistin etrafında kadar çok koşun ve hançere ulaşın."

"Bu mı?" Şüphesiz sordum. "Pistin etrafında bir kez mi?"

"Bunu kaç kez yapacağınız ne kadar hızlı gittiğinize bağlı. Pistin etrafında bir kez dönmek yarım mil eder. Bu koşulardaki ortalama hızın," gözlerini kısarak sağ kaşını indirdi, "yaklaşık altı dakika. Dört dakikada koştuğunu görmek istiyorum."

"Dört dakika." Başımı salladım. ". "Dört dakika, üç kez," dedi. "Ne?"

"Bu sürede yarım mili tamamlamaktan daha fazlasını yapabilirsin. Her seferinde dört dakikanın altında üç yarım mil koşarsan işimiz biter. Bu kadar. Ama bir saniye bile olsa dört dakikanın üzerine çıkarsan tekrar koşacaksın. Üç dakikaya ulaşana kadar devam edeceğiz. Yani çeyrek saat bile koşmayacağımıza ya da birkaç saat koşacağımıza siz karar vereceksiniz."

Nefesimi içime çektim. "Sonra ne olacak?"

Rhyan sırtıttı, gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Bunu ne kadar çabuk bitirirsen, o kadar çabuk öğrenirsin."

"Çok heyecanlı görünüyorsun... sanki bir sonraki göreve geçmemeliymişim gibi."

Bakışları tekrar vücuduma kaydı, sonra hızla gözlerime geri döndü. "Buna değer. Ama önce bana ve kendine bunu ciddiye aldığını kanıtlamalısın. Bunu yapabileceğini. Bunu yapacağını."

İçimi çektim. "Önce biraz esneyeyim."

On dakika sonra yere yığıldım, hançerimi ellerimle kavradım, Rhyan başımda dikilmiş kına yakarken ter gözlerimi yakıyordu.

"Üç dakika elli sekiz saniye," dedi. "Akşamdan kalmalığımdan sonra etkileyici."

"Bunca zamandır yapabildiğin şeyi." "Sanırım bana hızı değil, dayanıklılığı düşünmemi söylemiştin."

"Dayanıklılık yavaş olmak demek değildir, gösteriş yaptığınız ilk dakikada kendinizi yıpratmamak demektir. Ne kadar enerjiniz olduğunu bilmek ve bunu maksimum süreye yayabilmek demektir. Ve sende verdiğinden daha fazlası vardı." Zümrüt gözleri parlıyordu ve sabah güneşi saçlarını altın sarısı bronz renginde parlatıyordu. "Şu anda benimle dayanıklılığın tam anlamı üzerine tartışmaya kalkma. Hadi şu işi bitirelim."

"Seninle tartışmayacaktım!"

"Bunu gözlerinde görüyorum, ortak. Tam olarak ne düşündüğünü biliyorum." Elini uzattı, ben de ona uzandım ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Biri gitti. İki tane kaldı."

İkinci sprintim dört buçuk dakika sürdü. Bu da demek oluyor ki, daha iki koşum vardı. Üçüncü koşum tam dört dakikaydı. Rhyan dördüncü tura başlamadan önce dinlenmeme ve su içmeme izin verdi. Sadece bir kez daha dört dakika içinde bitirmem gerekiyordu ve sonra bitecekti.

Ama beş dakika sonra geldim. Ve sonra altı.

"Tekrar gitmeye hazır mısın?" Rhyan çantasından çıkardığı bir havluyu bana fırlattı.

Yüzümden ter boşanıyordu ve son krampim yüzünden karnım dönüyordu. Havluyu ona fırlatmadan önce alnımı ve enseme sildim. Havluyu yüzüne çarpmadan hemen önce yakaladı. Hayal kırıklığına uğramıştım ve yorgundum. Ama bitirmek istiyordum. Ona ve kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum - eğitiminin ilk gününü atlatabilirdim.

"Gidelim," dedim dişlerimi sıkarak.

Sekizinci dakikaya geldiğimde dizlerimin üzerine çöktüm ve nefes almaya çalıştım. Karnıma bir kramp daha girmişti ve gözlerimin arkasında sıcak yaşlar yanıyordu.

"Sekiz dakika mı? Bu senin ortalamandan daha kötü," dedi Rhyan. "Bu işi ciddiye aldığını sanıyordum."

"Bunu ciddiye alıyorum," diye tükürdüm. "Çok yorgunum. Neredeyse bir saattir koşuyorum. Her gün yaptığımız aynı lanet şey."

Başımda dikildi. "Her gün yaptığımız şeyi yapmak için burada değiliz."

"İstediğin şeyi iki kez yaptım. Belki de vücudumun yapabileceği tek şey budur." "Sana iki kez yapmanı söylemedim. Sana üç kez yapmanı söyledim. Ve ben de

Çünkü vücudunun neler yapabileceğini biliyorum ve bu az önce yaptığından çok daha fazlası. Şimdi dört dakikalık bir tur daha koşacak mısın, yoksa zamanımı boşa mı harcıyorum?"

Bir küfrü ve Rhyan'a söyleyebileceğim birkaç kötü şeyi yuttum. Elini uzattı ve ben de tuttum, beni ayağa kaldırırken parmakları hemen benimkilerin üzerinde sıkılaştı.

"Sorun nedir, Lyr?" "Çok yorgunum."

"O zaman bu egzersizi uzun zaman önce bitirmeliydin. Sana söyledim, bunu üç kez yapabilirdin, on beş dakika bile koşamazdın ya da bütün gün burada kalabilirdik. Bu senin seçimindi."

"Bu nasıl benim seçimim olabilir? Vücudumun yapısına engel olamıyorum."

"Bunun vücudunun yapısıyla hiçbir ilgisi yok," diye hırladı. "Bu senin zihninle ilgili. İki tane dört dakikalık tur koştun. Üçüncüsünü yapamaman için tek bir neden bile yok."

"Sen de sihir olmadan koşmayı dene."

"Yaptım," dedi. "Ve bunu kırbaçlanarak ve kırbaçlanarak, yaralarım hala iyileşirken yaptım."

"Ve?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Senin için nasıl geçti?"

Gözleri kısıldı, bana bakışları şiddetle parlıyordu. "Onları üçe böldüm."

"Ugh."

"Lyr, ben ciddiym. Bunun vücudunun suçu olduğunu düşünüyorsun, akşamdan kalmanın suçu olduğunu düşünüyorsun, büyün olmadığı için olduğunu düşünüyorsun, geç yattığını düşünüyorsun. Artık bunların hiçbirinin önemi yok. Hiçbiri bir fark yaratmıyor. Farklı bir arenadasın ve bir ay önce bu kapıdan giren kız değilsin. Bunu başarabilirsin."

Nefesimi içime çektim, ona inanmak istiyordum ama çok yorgundum.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" dedi. "Soturi büyülerine güveniyor Hız için kendilerini değil, enerji depolarını fark ettiklerinden daha hızlı tüketeceklerdir. Gerçek gücü asla bilemeyecekler çünkü onu inşa etmeye, geliştirmeye ya da kendileri için hissetmeye asla ihtiyaç duymadılar. Sizin gibi değil. Benim gibi değil. Eğer turu dört dakikada üç kez koşmak isteseydin, koşardın. Bir aydır seni izliyor ve eğitiyorum. Akşamdan kalma olsan bile bunu yapabilirdin. Ama yapmadın." Gözleri karardı. "Peki söyle bana, neden istemedin?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Daha çok dene," dedi.

"Bilmiyorum lan! Bir nedenim yok. Hangi aklı başında insan çoktan bitirmek istemez ki?" Ellerimi havaya kaldırdım. Rüzgâr hız kazanıyor, vücudumda biriken sıcaktan yüzümü serinletiyordu.

"Koşmaktan yoruldu mu?" diye sordu.

"Evet."

"Sana söz verdiğim kahveyi ister misin?"

Ters ters baktım. "Tabii ki istiyorum."

"O zaman neden hâlâ almadın?" diye sordu. "Çünkü."

Dudağımı ısırdım.

"Çünkü mü?"

"Çünkü-" Gözlerimi kapattım. "Çünkü ya denersem? Ya," sesim titriyordu, "ya her şeyimi verirsem? Ya her şeyimi, sahip olduğum her şeyi bu işe yatırırsam ve...." Burnumu çektim.

"Ve ne?" diye sordu, sesi yumuşaktı. ", ortak. Konuş benimle."

Ellerimi yumruk yapıp iki yanıma sıkıştırdım. "Peki ya yine de başarısız olursam? Ya hepsini hayal kırıklığına uğrattırırsam? Ve bundan sonra, tüm çabalarım, tüm yaptıklarım, benim için tüm feda ettiklerin-"

"Bu benimle ilgili değil. Benim için endişelenme," dedi Rhyan kararlılıkla. "Bu seninle ilgili."

İçimde tutamayacak kadar yorgun, yalan söyleyemeyecek kadar yorgun, gerçeğin içimden dökülmesine izin verdim. "Ya hala yeterli değilsem? Ya Imperator haklıysa ve ben herkesin zamanını boşa harcıyorsam?"

Son zamanlarda bu yüzden mi bu kadar , dün gece neden sarhoş olduğumu, Tristan'a karşı duygularımı kontrol etmeyi neden unuttuğumu ve kuralları neden çiğnediğimi merak ettim. Belki de elimden gelenin yeterli olmayacağı korkusuydu... ve denemeye değmezdi.

Omuzlarımı kavrayan Rhyan öne doğru eğildi. "Lyr, beni dinle. Sen yeterlisin. Ve Imperator'un ağzından çıkan her kelime lanet olası bir yalan. Sen yeterlisin," dedi tekrar, her kelimeyi noktalayarak. "Ve bunu aklına kazıyana kadar sana söyleyeceğim. Yaptığın her şey yeterli. Ama şu anda kafanın içindesin. Ve bundan kurtulmanı istiyorum. Çünkü yaptığın şey bahane üretmek." Başını sallayarak itirazımı kesti. "Sen zayıf değilsin. Bunlar korkudan doğan düşünceler ve bu da onları yalan yapıyor. Bunu başarabilirsin."

Tekrar burnumu çektim, başımı salladım.

"Yaptığın iki seferin tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Şans olduğunu mu? Değildiler. Onlar sendin. Senin gücün, senin kudretin, senin iraden.

Yorgun da olsan, akşamdan kalma da olsan, sihirsiz de olsan . Sen yaptın! Ve eğer daha önce yaptıysan, tekrar yapabilirsin. Başka bir zaman yapabilirsin. Ve bir dahaki sefere, daha da hızlı yapacaksın. Ve bunu her zamankinden daha fazla yapacaksınız. Çünkü buna karar verdin ve başka hiçbir nedeni yok. Beni duyuyor musun?"

Titrek bir nefes verdim, midem sinirden ve bir krampın kalıntılarından dönüyordu ama mesajı kafama dank etmeye başlamıştı. "Seni anlıyorum."

"Güzel. Şimdi gözlerini kapat."

Gözyaşlarımla yanan gözlerimi kapattım. Tüm bunları hissettiğimi fark etmemiştim bile. Akşamdan kalmalığının etkisinden kurtulmaya ve hâlâ güçsüz olduğumu düşünmeye odaklanmışım.

"Kızdın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Yalancı."

Ona ters ters bakmak için gözlerimi açtım. "Gözler kapalı dedim."

Tekrar kapattım.

"Söyle bana ortak. Neden kızgınsın?"

"Kızgın değilim." Biraz kıpırdandım ama omuzlarımdaki elleri beni yerimde sabitledi.

"Bunu daha ikna edici bir şekilde söyleyebilirsin."

"Ya da sözüme ," diye öfkelen dim; bu kez sesimi kaplayan öfkeyi ben bile duyabiliyordum.

"Rhyan sesini kalınlaştırarak, "Bana dürüst bir tane verdiğin zaman vereceğim," dedi.

Teslim olmayı ve onun oyununu oynamayı reddettiğim de burun deliklerim alevlendi. "Bu kahve gittikçe daha da soğuyacak," dedi. "O zaman bana taze kahve yap."

"Neden kızgın olduğunu itiraf ettiğinde edeceğim."

Gözlerimi açtım. "İyi! Neden kızgın olduğumu bilmek ister misin? Çünkü bunu yapmak zorunda olmamalıydım," dedim, sesimdeki öfke ve acılığa şaşırarak. "Çünkü bugün benim izin günüm - çünkü nişanlanmış ve lanet olası düğünümü planlıyor olmalıydım, çünkü Jules hayatta olmalıydı. Çünkü Cresthaven'daki evimde olmalıydım. Çünkü güçlü olmalıydım. Çünkü bu benim kaderimdi. Çünkü lanet olası bir büyücü olmam gerekiyordu." Tüm duygularım yüzeye çıkıp içimden geçerken omuzlarım çöktü.

İkimiz de sessizdik, birbirimizi izliyorduk. Nefes alışım normal bir tempoya indiğinde Rhyan başını salladı, yüz ifadesinde tedirginlik vardı.

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bunun peşini bırakmalıyız. Hepsini. Herhangi biri iyi olduğu için değil. Çünkü tüm bunları taşımak seni geride tutuyor. Derin bir nefes alın. Nefes alın... nefes verin. Hayatımızın her anını ya da başımıza gelenleri kontrol edemeyiz. Kontrol edebileceğiniz şey, nasıl tepki verdiğinizdir. Ve ne kadar şikayet ederseniz edin ya da ne kadar bunu yapamazmış gibi davranırsanız davranın -"

"Numara yapmıyorum."

"Sözümü kesmemişsin gibi davranacağım. Numara yapıyorsun. Bunu yapabileceğini bana çoktan kanıtladın. Söz konusu sen olduğunda Lyr, senden ya da gücünden hiç şüphem yok. Bunu başarabilirsin."

Gözlerimi tekrar kapattım ve Rhyan'la senkronize bir şekilde nefes alıp verdim. Nefesini yanağımda hissettim ve aurası etrafımı sararak beni koza gibi sardı.

"Ben de yorgunum," dedi. "Elyria'dan gece yarısı döndüm. Oturmak istiyorum. Rahatlamak istiyorum. Seninle biraz kahve içmek istiyorum. Şu işi . Artık oynamak yok. Görmeni istiyorum.

Zihninizde kendinizi. Kendinizi koşarken görün. Hızlı koşarken. Ayaklarınızı görün. Botlarınızı hayal edin, derisini görün, rengini görün, bağcıklarını gözünüzde canlandırın. Botlarınızın yere tekrar ve tekrar ve tekrar vurduğunu görün. Altınızdaki toprağın kayışını, arkanızdaki tozun şingirtisini görün. Ayaklarınızın o kadar hızlı koştuğunu görün ki bulanıklaşırlar. Pistte ilerliyorsunuz. Rüzgarı saçlarınızda, yanaklarınızda hissediyorsunuz. Koşmaya devam ediyorsun. Kendini güçlü hissediyorsun. Kendini hazır hissediyorsun."

"Görüyorum," dedim. Zihnime yerleştirdiği her görüntüyü gördüm. Gözümde canlandırdıkça, bacaklarımın ne kadar yorgun olduğunu, son mide krampımdan nasıl zar zor kurtulduğumu fark ettim.

"Yavaşlıyor musun?" diye sordu.

"İsteyerek yapmadım," dedim, birden kendimi tam olarak bunu yaparken gördüğümü nasıl bildiğinden emin değildim. Ellerini omuzlarımda sıcak bir şekilde hissettim. Beden dilim imgelemimle birlikte değişmiş miydi? Ya da nefes alışım? Yoksa beni o kadar iyi tanıyor muydu?

"Yine kafanın içine girdin. Bu işin yürümemesi için her türlü nedeni bulmaya çalışıyorsun. Değil mi?"

Başımı salladım, daha dik durdum.

"Bu eski sen," dedi. "Şimdiki sen değilsin. Bunun neden işe yarayabileceğini hatırla. Buraya kadar geldin. Daha da ileriye gideceksin. Kendini yeniden hızlanırken gör. Bu sadece senin zihnin. Hayalinizde yorulmak zorunda değilsiniz, bedeniniz orada gerçek değil, ne olmasını istiyorsanız o. Unutmayın, bedeniniz şu anda hareketsiz, mola veriyor. Dinleniyor. Öyleyse Lumeria'da her zamankinden daha hızlı koştuğunu hayal edebilecekken neden kafanda yorulduğunu göresin ki? Hadi," diye ısrar etti. "Hançerini alalım. Bitirelim şu işi."

Pistin kıvrımını zihnimde canlandırırdım, arena etrafımda yükseliyordu. Yerde yuvarlanırken lanet direğın toz içinde kaldığını ve hançerimin kabzasının güneşte parladığını gördüm. Onu tuttum, zafer çığlıkları atarken başımın üstünde tuttum ve Rhyan'ın dört dakika olduğunu haykırdığını hayal ettim. Gözlerimi açtım ve onunkilere baktım.

"Gördüm," dedim, kararlılık içimi kasıp kavuruyordu.

"Bir koşu daha. Sende bu var. Hiçbir ip seni tutamaz. Hiçbir kafes seni tuzağa düşüremez."

Göğsüm kabarıyordu. Buna bir son vermenin, bunu yapabileceğimi kanıtlamanın zamanı gelmişti. "Ben hazırım."

Yüz ifadesi sertleşirken başparmakları omuzlarıma sürtündü. "Parçala şu lanet ipi," diye bağırdı Rhyan, pozisyon almam için beni serbest bırakarak.

Zamanı söyledi ve yola çıktık. Hızla önüme geçti - daha önce bunu her yaptığında beni sinirlendiren bir şeydi bu. Ama bu sefer bana anlattıklarını hatırladım. Babası onu bağılı koşmaya zorlamış, büyü olmadan kendini kanıtlamasını istemişti. Rhyan bunu yapabiliyorsa ben de yapabilirdim. Aslında az önce yapmıştım, zihnimde. Gözlerimi kapadım, görüntüyü hatırladım, kendimi daha hızlı ve daha hızlı koşarken gördüm, yorulmamıştım, zayıf değildim. Rhyan haklıydı. Eğer bir şeyi hayal edebiliyorsam, neden kendimi başarılı, gelişmiş, her zamankinden daha hızlı ve daha güçlü hayal etmeyeyim? Bunu bir kez daha yapmaya hazırdım.

Hızlandım, pistin virajını döndüm. Bunu daha önce yapmıştım. Tekrar yapabilirdim.

"İki dakika!" diye bağırdı hançerine uzandığında. Benimkinden hâlâ metrelerce uzaktaydım. "Hadi, ortak! Daha bitirmedin mi?"

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Bacaklarım kurşun gibiydi, midem yanıyordu. Ama bir kez daha koşmayı hayal bile edemiyordum. Çok acı verici, çok aşağılayıcıydı.

Bunu yapabiliirdim. Daha önce yapmıştım. Yine yapacaktım. Kollarımı pompaladım ve gözlerimi kapattım, kendimi tıpkı hayal ettiğim gibi bitiş çizgisinde gördüm. Kendime sadece gitmek istediğim yeri görme izni verdim. Yavaşlamıyordum, enerjim tükenmemişti. Bunu daha önce kaç kez yaptığının bir önemi yoktu; önemli olan tek şey şu andı, bu zamandı, bu andı.

Zihnimde her şeyi mükemmel bir şekilde gördüm. Bitiş çizgisinin sonuna gelmişim, hançerin kabzası ellerimdeydi. Rhyan bana bir fincan kahve getiriyordu, sonra da dumanı tüten sıcak bir banyoya giriyordum. Tanrım, bütün bu olanlardan sonra banyo yapmak çok iyi gelecekti. Sonra Rhyan bu düşünceyi bir kenara itti, kollarımı pompaladı, vücuduma, koşularına, kaslarıma ve zihnime kalan son gücümü verdi.

"Üç dakika, elli saniye!" Rhyan kükredi. "Lyr, !"

Hançerimi göğsümde tutarak, tamamen nefes nefese, her yerim ter içinde ve yüzümde Lumeria'daki en kocaman sırtıyla bitiş çizgisine yığıldım.

Rhyan tepemde duruyordu, gözlerinde alışılmadık bir heyecan ve gurur ifadesi vardı. Gülümsemesi daha önce hiç görmediğim kadar genişti, benimkiyle eşleşiyordu. Onu hiç bu kadar muzaffer ve neşeli görmemiştim. Ve rahatlamış. Tanrım, çok güzel görünüyordu. Bir kez olsun o da terliyordu. Yorgundu, yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Gözlerinin altında torbalar vardı, yara izi kızarmıştı ve güneşte bronzlaşan saçları terden kıvrılıyordu. Ayağa fırlayıp ona sarılmak ve teşekkür etmek istedim.

Ama yüzündeki saf gurur ve sevinç ifadesi çabucak kayboldu. Dudaklarını birbirine bastırırken yüzünün çizgileri sertleşti. Soğuk maskesini görebiliyordum.

Rhyan, uzak Rhyan, kendini yerine kilitledi. Sadece gözlerine bakarken hissettiğim yakınlık ve sıcaklık, aramıza bir duvar örülmüş gibi yok olmuştu.

Elleri sanki bana uzanmak, kalkmama yardım etmek için kaşınıyormuş gibi yanlarında esnedi.

Tek başıma durdum, onu dikkatle izledim, vücudunu saran gerginliği, aurasındaki neredeyse sivri uçlu hissi fark ettim.

Rhyan bana başını salladı ve çenesini kapılara doğru salladı. "Banyolara git. Otuz dakika içinde eğitim odamızda buluşalım."

Ellerimi kalçalarımına attım. "Akşamdan kalma olmama rağmen bir saatten fazla koştum ki bunu daha önce hiç yapmamıştım. Ayrıca, her biri dört dakikanın altında üç yarım mil koştum. Sanırım 'aferin'i yanlış telaffuz ettin."

"Yaptığını biliyorum," dedi karanlık bir sesle. Tüm vücudu sertleşti, duruşu korumacı ama mesafeliydi, gözleri arkamda yavaşça ileri geri hareket ediyordu. Birden yalnız olup olmadığımızı merak ettim. "Telaffuzumu düzeltme, *ortak*. Bir banyo yap."

Ben cevap veremedim benden uzaklaşmaya başladı. Ancak o gittikten sonra arenanın oturma yerlerinden pistin karşı tarafına Haleika ve çırağı Leander'ın indiğini gördüm. Kahretsin. Bizi görmüşler miydi?

Yasadışı bir şey yapmamıştık; kashonim, çirak ve acemi arasında hiçbir sınır aşılmamıştı. Ama Rhyan'ın eğitim protokolünün dışına çıkmaması ya da resmi Akademi eğitiminin ötesinde bir şey teklif etmemesi gerekiyordu. Ve İmparator'un anlaşması uyarınca fazladan ya da özel bir iyilik almamam gerekiyordu. Bu kadar mesafeli davranmasına şaşmamalı.

"Lyr?" Haleika bağırdı. Sesi şokla karıştı.

"Hal," dedim, kalbim küt küt atıyordu. Sesi o kadar içten ki şaşırmıştım. Ben olduğumu fark etmemiş miydi? "Burada ne işin var?" Ensemde akan tere rağmen sesimin nötr ve masum çıkmasına dikkat ederek sordum.

"Ekstra antrenman. Sen mi?" Başıyla onayladı. Kahverengi kıvrıkcık saçları örülmüştü, ama bukleler , her yöne giden dalgalar halinde gevşemişti, sanki... sanki biri parmaklarını saçlarında gezdiriyormuş gibiydi.

Ağzım kurudu.

"Aynen," dedim. "Çünkü... sınavım yaklaşıyor."

Haleika kaşlarını çattı. "Lyr, bil diye söylüyorum, eğer bizimle koşmak istersen koşabilirsin. Sadece," ellerini oynattı, "koşarken yalnız olmaman için." Tuhaf bir şekilde konuşuyordu, kelimeler ona yabancıydı ya da onları son derece dikkatli seçiyordu.

Leander kuvvetle başını salladı, sarı saçları da biraz dağınık görünüyordu. Damara'dan geldiği için çoğu Bamaryalıdan daha soluk tenliydi. Ve şu anda teni kızarmış, yanakları al al olmuştu. "Ekstra yardıma ihtiyacınız olursa, Majesteleri," dedi resmi bir şekilde, "Hal'in arkadaşı olduğunuzu biliyorum ve bunu yapmaktan mutluluk duyarım. İmparator'un kararlarına hiç katılmıyorum."

Duyduklarıma inanmakta güçlük çekerek, "Teşekkür ederim," dedim. "Bunun anlamı çok büyük." Tristan'ın Rhyan'la antrenman yaptığımı fark etmediğinden emin olmak için iyi bir yoldu. Belki de teklifi kabul edip Haleika'nın bir dahaki sefere kuzeniyle birlikte olduğunda bir şeyler söylemesini umabilirdim.

Ama Tanrılar adına. Ne Haleika ne de Leander Rhyan'dan bahsetmemişti. Tek başıma koşmayayım diye beni onlarla birlikte koşmaya davet ediyorlardı, bu da tek başıma olduğumu düşündükleri anlamına geliyordu.

Onu görmemişler.

Arenayı çevreleyen stadyum koltuklarına endişeyle baktım. Biz koşarken onlar da oradaydı ve bizi görmemişlerdi. Görünüşlerine tekrar baktım, her ikisi de ne kadar kızarmış ve garip davranıyorlardı.

Stadyum koltuklarını siper olarak kullanarak birlikte olmuşlardı. Haleika, kashonim atanması sürecinde Leander'a çok açık bir şekilde aşık olmuştu. Ama ona bağlandıktan sonra hiçbir şey söylememişti. Ayrıca, Galen'le sürekli flört ediyordu ve Galen de onunla... birlikte gibi görünüyordu.

Auriel'in belası.

"Ben banyoya gidiyorum," dedim. "Ben iyiyim," diye elimle kendimi işaret ederek terden ne hale geldiğimi gösterdim.

"Bir dahaki sefere ekstra eğitim için geldiğinde bana haber ver," dedi.

"Elbette," dedim. "İyi koşular."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Antrenman odamıza saçlarımı sırtımdan aşağıya ıslak bir şekilde örmüş ve yeni kısa pantolonumun üzerine yeni bir tunik giymiş olarak girdim. Banyodan sonra sandaletlerimi giymiştim, vücudum koşudan dolayı hâlâ sıcaktı. Kapıyı arkamdan kapattım, içeri birkaç adım atmadan önce kilitledim ve çantamı yere bıraktım.

Rhyan odanın ortasında durmuş, gerilmiş, kollarını göğsünde öyle sıkı kavuşturmuştu ki pazuları tuniğinin altından kabarıyordu. Ön kolundaki damarlar patlamaya hazır görünüyordu.

"Onları gördün mü?" diye sordum. "Sendeki değişimin nedeni bu muydu?" Çenesi çalışıyordu ama başını salladı.

"Onlar, şey," diye durakladım. Yıkanırken olanları zihnimde tekrar tekrar canlandırıyor, ne anlama geldiğini ve şimdi sahip olduğum bilgiyle ne yapmam gerektiğini çözmeye çalışıyordum.

Haleika'nın Leander'la bir ilişkisi vardı - en iyi ihtimalle Akademi'den atılmalarına neden olabilecek bir şey. En kötü ihtimalle de güçleri ellerinden alınırdı. Ve ellerinden alınma prosedürü... neredeyse her zaman ölümle sonuçlanırdı. Jules'u öldürmüştü.

Aklım hâlâ başımdaydı. Haleika ve Leander kashonim'di. Lümer yasalarına göre asla birlikte olamazlardı. Ve onlar... Tanrılar... Rhyan ve ben sahadayken arenanın koltuklarında saklanarak birlikte olduklarından emindim.

Haleika'nın sırrını Rhyan'la paylaşmak istemedim, kısmen ona duyduğum saygıdan, kısmen de bu bilgiyle Rhyan'a yük olmak istemediğimden. Belki bu kez kan yemini etmemiştim ama bu sırrın taşıdığı ağırlığı ve bilen her insanla birlikte sırrın ne kadar zayıfladığını biliyordum. Ama aynı zamanda Rhyan'ı görülmediği konusunda rahatlatmam gerekiyordu. İyi olduğumuzu.

"Seni görmediler," dedim sonunda, bunun nasıl mümkün olduğunu sormamasını umarak. "Sanırım çok hızlı hareket ettiğin için."

Rhyan rahat bir nefes aldı ve kolları gevşedi. "Emin misin?"

"Beni onlarla birlikte koşturmayla davet ettiler, böylece tek başıma koşmak zorunda kalmayacaktım." "Ne?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum, ama dikkat etmiyorlardı ve seni görmediler."

Başını salladı, inanamıyormuş gibi gözlerini kısarak konsantre oldu. "Her iki durumda da bunu tekrar yapamayız." Burnunun kenarını sıktı. "Burada olmaz."

"Biliyorum," dedim üzüntüyle.

"Bu devam etmeyeceğimiz anlamına gelmiyor," dedi bir adım öne çıkarak. "Sadece koşular için yeni bir yer keşfetmem gerekecek. Ya da mecbur kalırsam kenardan izleyeceğim."

"Bütün bu zahmete katlanmak istediğinden emin misin?" diye sordum.

"Seni Bamaria'da tutmak istediğimden eminim," dedi, bakışları yoğunlaşarak. Sonra göz kırptı. "Kalmamın tek yolu bu."

"Bunun anlamı hâlâ çok büyük." Dudağımı ısırdım, benim için yapmaya hazır olduğu şeylere minnettardım.

Çenesini odanın ortasına doğru salladı. "Eğitimin bir sonraki bölümü için hazır mısın?" diye sordu.

"Sadece kahve içeriyorsa," dedim. Bu düşünce beni neşelendirdi. Odaya girdiğim anda kahvenin kokusunu almıştım ama o ana kadar Haleika ve Leander'ı düşünmekten dikkatim dağılmıştı.

Genellikle kenarda tuttuğumuz bir yığın paspası odanın ortasına doğru yeniden düzenlemişti ve onların ötesine baktığımda bana kahve yapmaktan fazlasını yaptığını fark ettim. Tam bir ziyafet hazırlamıştı ve harika kokuyordu. Yeni demlenmiş kahve, unlu mamuller ve baharatların kokusu havayı dolduruyor, genellikle küflü, kireçli kokusunu bastırıyordu.

"İşte, nasıl diyorsunuz, iyi iş?" dedi parmağını çenesine vurarak.

Yere serilmiş soluk mavi battaniyeye doğru yürüdüm. Ortasında dumanı tüten kahve dolu gümüş bir sürahi duruyordu ve ondan yayılan koku artık bunaltıcıydı. Kahvenin etrafında nar taneleri, çilekler, incirler, hurmalar ve üzümle dolu meyve tabakları duruyordu. Bunların ötesinde humus, zeytin, domates salatası ve kızarmış pide ile dolu gümüş tabaklar vardı.

Bir sürahi su, kavrulmuş fındık dolu küçük kaseler ve haşlanmış yumurta dolu daha büyük bir kase gördüm. Ve hepsinin üstünde tatlılarla dolu üç tabak vardı. Birinde minik yontulmuş çikolatalar, ikincisinde kreması damlayan ballı hamur işleri, üçüncü tabakta ise neredeyse gülünç derecede yüksek limonlu kekler vardı.

"Bunların hepsini bir araya mı getirdin?" Sergilenen şey karşısında şaşkına dönmüş bir halde sordum. Ağzım sulandı, midem ilk kez gerçek bir açlık ve yemek üzere olduğum şeyin heyecanıyla zangırdadı.

"Sadece kahve içmemelisin. bir şeyler içmelisin."

"Bu bir şeyden çok daha fazlası," dedim. Midem gurulduyor, kalbim üç katına kadar şişiyormuş gibi hissediyordum.

Rhyan battaniyenin üzerine oturmamı işaret etti ve gümüş sürahiye uzanıp benim için bir fincan doldururken ben de oturdum. Fincandan dumanlı buhar dalları yükseldi ve kahve çekirdeklerinin kokusuna karışan ek baharatları fark ettim.

"Rhyan, bu...." Ne diyeceğimi bilemedim. Çok tatlı ve nazikti ve... tam da bugün ihtiyacım olan şeydi. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin." Durakladım. "Bekle, bu bir tür rüşvet ya da sana güvenmemi sağlama girişimi değil ve sonra yapmak üzere olduğumuz şey bir tür işkence eğitimi rutini. Öyle mi?"

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Şimdiye kadar bana güvenmemen gerektiğini bildiğini sanıyordum."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

Kıkırdadı, ikinci bir fincana kahve doldurmaya odaklanmadan önce bakışları üzerimde durakladı. "İster inan ister inanma ortak, eğitiminin bir sonraki kısmı bu. Yemek yemek."

Ona tam olarak inanmamıştım ama kesinlikle tartışmayacaktım. "Bunun için yemekhaneye gidebilirdik." Kaşlarımı çattım. "Ayrı ayrı."

Hayal kırıklığı gözlerinde parladı ama sadece bir anlığına. "Şey, bu belki ondan biraz daha fazlası. Yemek, evet. Ben de kahve sözü verdim. Ama," çenesi bir an gerildi, "geçen haftanın iyi eğitilmiş bir tahmin yürüttüm

muhtemelen hayatının en iyisi değildi. Ve arkadaşın olarak," dedi dikkatle, "bunun sonunda güzel bir şey kullanabileceğini düşündüm."

Bana bir kupa uzattı ve ben de onu avuçlarımın arasına alıp burnuma götürerek hem muhteşem kokusunu kokladım hem de yüz hatlarıma yayılan duyguları gizlemeye çalıştım.

"Sadece senin için güzel bir şey yapmak ve belki de... dünü kaçırdığım için özür dilemek istedim."

"Buna gerçekten minnettarım." Duygular içimde dönüp duruyordu. "Geçtiğimiz hafta muhtemelen hayatımın en kötü ilk üç haftası arasına girdi."

Kaşlarını çattı ve dayanışma için küçük bir baş selamı verdi.

"Diğer iki haftanın ne olduğunu bilmek ister misin?" Ben sordum.

Rhyan battaniyenin üzerinde yanıma oturdu, kendi fincanı ellerinin arasındaydı. Bana küçük bir gülümseme ve başıyla bir selam daha verdi.

"Diğerleri, şey, biz," diye iç geçirdim, "Jules'un - o olduğunu öğrendiğimiz hafta-"

"Gitti mi?" Rhyan yumuşak bir sesle teklif etti.

Başımı salladım. "Ve sonra Gölge Kalesi'nde geçirdiğim hafta vardı. Bu ikinci sıra."

Jules'un Vahiy Töreni haftasını listemden çıkarmıştım; Tristan'la ilişkimde her şey tersine dönmüş, Jules'un vorakh'ı açığa çıkmış, Meera'nın vorakh'ı bize gösterilmiş ve ilk kan yeminim edilmişti. Ama o ay her hafta aynı şeyi hissetmiştim. Uzun, sonsuz, sefil bir hafta.

"O zaman bunun en kötü hafta olmadığına sevindim," dedi.

"Olmamasının gerçekten büyük bir nedeni var," dedim onu dikkatle izleyerek.

Kahvesine baktı, içine çekerken buhar çenesine doğru yükseliyordu, sonra bana döndü. "Nedenmiş o?"

"İçinde sen "

"Lyr," dedi, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. Bana doğru eğildi. Yüz ifadesi çok açık, çok savunmasız ve tatlıydı, dudaklarında utangaç bir gülümseme yayılıyordu. Ama kendini tutmuş gibiydi, boğazını temizledi ve ağzını kapatmak için kupasını kaldırarak arkasına yaslandı. "Kahveni dene."

Kupasını işaret ettim. "İki kupanın da benim için olacağını düşünmüştüm," dedim havayı yumuşatmaya çalışarak. Söylediğim şeyi söylememem gerektiğini biliyordum. Yine de hiçbir şey beni ona bunu söylemekten alıkoyamazdı. Tepki vermemesine rağmen anladığını biliyordum. Rhyan yaralarımı tedavi ederken ve onunla antrenman yaparken hissettiğim o güven duygusu giderek güçleniyor, beni etkisi altına alıyordu.

Fincanının üzerinden gülümsedi. "Aslında oldukça sert bir demleme yapıyorum. Hadi," dedi. "İç bakalım, ortak."

Tekrar burnuma götürdüm, yavaş ve sıcak bir yudum almadan önce sıcaklığın ve kokunun yükselmesine izin verdim. İnledim. Sert bir fincan kahve bekliyordum ve bütün gün boyunca bir tane istemiştim, bu yüzden bunun iyi olacağını biliyordum. Ama bu kadar iyi olacağını hayal bile edemezdim. Rhyan kahveyi tatlandırmıştı ve üzerine bir çeşit baharat eklenmiş gibiydi. Bir yudum daha almadan önce karışımın ne kadar karmaşık ve tatlı olduğunu fark ederek tekrar içime çektim. Şimdiye kadar içtiğim en lezzetli kahveydi.

"Beğendin mi?" diye sordu, bir yudum almadan önce kupasının arkasından bana kaçamak bir bakış attı.

"Um." Bir yudum daha aldım. "Hayatımın geri kalanında her gün kahvemizin tadının aynı buna benzemesini isteyeceğim. Bunun içinde ne var?"

"Ah," dedi sırtarak. "Bunu asla açıklayamam." Aksanının şiddeti artmış, kendi kendisinin parodisi haline gelmişti. "Kuzeyin sırları," dedi göz kırparak.

Güldüm. "Sanırım her gün benim için yapmak zorunda kalacaksın." "Hmm. Sanırım bu benim kazandığım anlamına geliyor."

Kaşlarımı çattım. "Neyi kazanmak?"

"Tartışmamızı kazan. Glemarian mutfağı Bamarian'dan çok daha üstündür."

"Bu kahveyi Glemaria'dan ithal etmediyseniz, bunun Bamarian kahvesi olduğuna inanıyorum," diye blöf yaptım. Elinde Glemarian güneş yaprakları vardı, İmparatorluk boyunca yanında başka neler taşıdığını kim bilebilirdi ki?

"Bu benim kişisel tarifim," diye böbürlendi. "Bu da Glemarian."

"Tarif belirtmediniz. Topraktan gelen yiyecek dediniz. Mineraller ve toprak hakkında tartışıyordunuz. Yani bunu hala kazanamadınız."

Gözlerinin kenarından beni izledi, yüzüne yayılan gülümsemeyi kupasının arkasına sakladı. "Henüz," dedi ve uzun bir yudum daha aldı.

Ben de aynı şeyi yaptım ve kahveyi neredeyse mideye indirdim. Kafein için ikinci fincana ihtiyacım yoktu ama sırf tadı için bir tane daha doldurmak istiyordum.

"Erken kalkabilirsen," dedi, "şafaktan önce, seni 'Kuzeyin Sırları' yapacağım. Valyati'ye kadar her sabah."

"Önce kahve, sonra soturion eğitimi mi?" Alay ettim.

"Önce kahve, sonra soturion eğitimi." Kupasının geri kalanını içti ve yere bıraktı, bir tabağa uzandı ve ziyafet için topladığı her şeyi tabağa doldurdu. Pide ekmeğinin üzerine humus, zeytin, fındık ve salata yığmıştı. Bir haşlanmış yumurta ekledi, ardından bir çikolata, bir pasta ve üç limonlu kekle .

"Kahvenin seni heyecanlandıracağını hissediyordum ama yemekten hiç bahsetmedin." Tabağı ellerime bıraktı. Yemekten daha ağırdı.

Bekliyordum.

"Oh," dedim, aptal aptal tabağa bakarak. Tabak gözümü korkutmuştu. "Bu senin için değil mi?"

"Bu tabağı senin için yaptım."

"Bunların hepsini yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Yine de sevdiğin bir yemek, değil mi? Limonlu kek sevdiğini biliyorum. Kahve dışında salonda ilgini çektiğini gördüğüm tek şey bu."

Cevap olarak sadece başımı sallayabildim, ona bakarken midemde kabarcıklı bir his vardı. Pencereleden süzülen güneş ışığı buklelerinin etrafında altın bir hale oluşturunuyordu.

"Onlardan daha fazla yemeni istiyorum," dedi, sesi yine ciddi. "Ne, hemen şimdi mi?" diye sordum. "Peki ya sen?"

Tek kaşını kaldırdı, yeşil gözleri dikkatle beni değerlendiriyordu. "Şimdi tabağımı hazırlayıp seninle birlikte yiyeceğim ama sana ne verirsem bitireceğine söz vermelisin." Kendi tabağını yemekle doldurarak işe koyuldu. Kendi tabağındaki haşlanmış yumurta miktarını üç katına çıkardığını fark ettim.

"Neden birdenbire ne kadar yediğime odaklandın?"

"Bir ısırık al." Rhyan ilk limonlu kekini parçaladı ve parmaklarındaki kremasını yaladı. "Önce limonlu keki mi istiyorsun? Onu ye."

Kucağımdaki tabağı kavradım ve ona şüpheyile baktım. Daha önce hiç tatlıyla başlamamıştım, ne de kendime iki -üç parça limonlu keki unutul- izin vermiştim. Bunu hiç düşünmemiştim bile. Arkasva'nın varisi olan hanımlar sadece bir parça ve genellikle sadece bir ısırık yerd. Ve sadece yemeğin sonunda. Bazen o kadar stresli ya da yaralıydım ki, bırakın tatlıyı, yemeği bile zar zor mideme indirebiliyordum.

Rhyan bir ısırık daha aldı. O yutkunduğunda, ben de limonlu kekimi ısırdım, yavaşça çiğneyerek tatlılığın tadına varmaya çalıştım.

Dil.

Pastayı bitirir bitirmez, "Diğerini de ye," dedi. Karnım guruldadı ama ben daha utanmadan Rhyan gülümsedi. "Eğitimimin ilk günlerinde benimki de böyle yapardı."

Rhyan'ın beni ne kadar dikkatle izlediğinin farkında olarak bir ısırık daha aldım.

"Yemek yemenin eğitimin bir parçası olduğunu söylemiştim, işte ders. seni izliyordum ve bence bir varis gibi yiyorsun.

-Çok stresli biriydi. Daha önceki ziyaretlerim de dahil olmak üzere Bamarian kültürüne dair gözlemlediğim kadarıyla, küçük porsiyonlar, yalnızca kibarlık olarak kabul edilen şeyleri yemek ya da yalnızca misafirler varken yemek gibi bir beklenti var. Ben de aynısını yapmak üzere eğitildim," diye devam etti. "Ama şu andan itibaren bir soturion gibi yemeni istiyorum. Gerçekte olduğun savaşçıya ayak uydurmak için daha fazla beslenmeye ve gıdaya ihtiyacın var."

"Ben-"

"Sen bir savaşçısın, Lyr. Benim adıma Ka Kormac'a karşı koydun, sana yaptıklarından sonra bu hafta onlarla yüzleşmenden bahsetmiyorum bile. Gölge Kalesi'nde bir hafta geçirdin. Bir aydan uzun süredir soturi ile eğitim görüyorsun ve ilk habibellum ve kırbaçlanmandan kurtuldun. Şimdi sadece birkaç gün sonra koşmaya geri döndün ve ortalama koşu süreni geçtin. Sen bir savaşçısın. Şimdi bir savaşçı gibi ye."

Sözleri içime işlerken gözlerimden yaşlar boşandı. O haklıydı. Son bir aydır neredeyse hiç yemek yememiştim, her zamankinden fazla enerji harcadığım halde neredeyse hiç yemek yememiştim. O kadar çok şey yaşamıştım ki - Tanrılar, dün gece bile Leydi Romula'nın tükettiğini gördüğüm şeylere göre yemek yemiş ve herkes tatlı yerken ben yememiştim ve bu da şaraptan çok fazla sarhoş olmama neden olmuştu.

"Bu, eğitimimizin bir sonraki bölümü. Seni savaş kliniğinden alıkoyan her neyse, aynı zamanda yeterince uyumanı ve yemek yemeni de engelliyordu.

Yeterince. Şu andan itibaren her ikisinden de daha fazla alacaksınız."

Gözyaşlarımı geri kırdım. Bir aydır az yemek yemiyor ve az uyumuyordum, bunu yıllardır yapıyordum "Nereden biliyorsun?"

Tabağıma bir porsiyon daha humus koydu ve ekmeği denememi işaret etti. "Gittikçe zayıflıyor, daha güçsüz görünüyordun," dedi burun delikleri alevlenerek. "Emartiler gelmeden önce sahada neredeyse uyuyordun. Ama geçen gün bundan emin oldum. Sırtını tedavi ettiğimde ne kadar zayıfladığını görebiliyordum." Homurdandı. "Devam et. Ekmeği dene."

Bir ısırik aldığımda devam etti: "Vahiyden sonra, eğitime başladığımda arkadaşlarımla aynı miktarda yemek yiyordum. Bana öğretilen miktarda yemek yiyordum. Ama onlar benim gibi bağlı değillerdi. Benim yaşadığım deneyimlerle büyümemişlerdi. Stres seviyeleri aynı değildi. Ancak büyüünün onların enerjisinin bir kısmını telafi ettiğini fark ettiğimde bağlantıyı kurdum. Benden beklenen ve başarmak istediğim fiziksel enerji seviyeleriyle rekabet edebilmek için gıda alımımı arttırmam gerekiyordu.

"Siz de aynısını yapabilirsiniz. Daha büyük porsiyonlar yiye ve gerçekten tatmin olana kadar, sadece beklediğiniz miktarda yemeyin. Ve öğün atlamak yok. Şu andan itibaren, bu odada her zaman atıştırmalıklarımız olacak. Her zaman. Artık kendinizi mahrum etmek yok. Önce limonlu keki yemek istiyorsan, ye. Başkasının ne düşündüğünü boş ver. Ve benimleyken varis olmana, şov yapmana ya da Leydi Lyrianna gibi davranmana gerek yok. Açsan, yersin. Özellikle de önümüzdeki üç ay boyunca. İhtiyaçların varsa, onları görürsün. İsteddiğiniz, hoşunuza giden, bunu atlatmanıza yardımcı olacak bir şey varsa, ona sahip olmanızı istiyorum. Ne yapıyorsun?"

saçma toplumsal normlar yüzünden kendinizi mahrum bırakmadan da yeterince zor. Anladın mı?"

Bir ısırık daha aldım, sonra bir tane daha. Rhyan da tabaklarımız temizlenene kadar aynısını yaptı. İkinci bir tabak almak için tereddüt ettiğimde, sırtarak bütün tabakları bana doğru itti.

Ben tamamen doyup tatmin ve Rhyan da gerçekten karnımı doyurduğuma ikna olduğunda, yiyecekleri paketlemeye başladık.

"Bundan sonra pistte bir yürüyüş yapmak istedim," dedi. "Sindirmek için. Ama um...." Parmaklarını saçlarında gezdirdi, belli ki sinirlenmişti. "Görülme riskini göze alamayız."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Dolu," dedim. "Tatmin oldum. Ve yorgun. Ama iyi bir yorgunluk. Bir kez olsun." "Neden şehirde bir yürüyüşe çıkmıyorsun?" diye önerdi.

"Bu, insanların bizi birlikte görmesi için daha fazla olasılık yaratmıyor mu?"

"Seninle yürümeyeceğim. Ben," dedi yüzünü buruşturarak, "seni izliyor olacağım." "Yani sen korumacılık oynarken ben tek başıma mı yürüyeceğim?" "Korumacılık *oynamıyorum*. Bu rolü çok ciddiye alıyorum."

"İyi," dedim. "Bir sonraki eğitimimiz ne zaman?"

"Yarın sabah şafaktan önce. Sana kahve getireceğim."

Dudaklarımda oluşan gülümsemeyi saklamaya çalıştım. Rhyan'ın sabahları ilk iş olarak kahve içmesi fikri -Rhyan'ın sabahları ilk iş olarak kahve içmesi- bütün gün duyduğum en iyi şeydi. Ama bunun en iyisi olduğunu ve babamla Aemon'un ona yapmasını emrettiği bir şey olduğunu bilsem bile, korumam olmaya geri dönmesini önerdiği için ona hâlâ kızgındım.

"Bu şüphe uyandırmayacak mı? Sabahın köründe evime gelmen?"

İçini çekti. "Akadim hakkında edindiğimiz yeni bilgiler ve Emartis'in önümüzdeki birkaç hafta içinde tekrar ortaya çıkma olasılığı nedeniyle, sen Katurium'a adımını atana kadar her sabah şafaktan önce seninle ilgilenmek üzere görevlendirildim. Yani ne olursa olsun orada olacağım. Bu taraftan, kahve var."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor," dedim.

"Yürürken," diye ekledi, "sadece etrafına dikkat et. Beni göremesen bile ben hep seninle ol. Ama Emartiler, göz önünde saklanıyorlar."

Saatler sonra daireme dönmüş, Rhyan'ın piknikten bana getirdiği yemek artıklarını atıştırıyor ve bazı parşömenlere yetismeye çalışıyordum. Güneş batıyordu ve ben erkenden yatağa girmeye hazırdım.

Ama kapım ısrarla bir kez daha çalındı. Tristan'ın beni kontrol etmeye geldiğini düşündüm. Günün erken saatlerinde gelmemiş olmasının ne kadar tuhaf olduğunu şimdi fark ediyordum - eğer onu kaçırmadıysam. Ona ortalıkta görünmeyeceğimi söylemiştim ve o da buna saygı duyuyor gibi görünüyordu ama yine de onu her düşündüğümde midemin dibinde bir çukur oluşuyordu.

Kapıyı açtığımda beni Ka Grey'in kahverengi saçları ve gözleri karşıladı. Haleika sabırsızlıkla kapımın önünde duruyordu. Yüz ifadesi ilk kez ciddiye, ağzı ince ve neşesizdi.

"Sizinle konuşabilir miyim, Majesteleri?" diye sordu resmi bir şekilde.

"Elbette, Hal." Ona içeri girmesini işaret ettim ve kapıyı kapattım.

"Oturmak ister misin?"

Başını salladı, bukleleri dalgalanıyordu. "Kalmayacağım. Sadece sana bir şey söylemeye geldim."

Nefes almayı bıraktım ve konuşmasını bekledim.

"Bugün daha önce de söylediğim gibi, seni koruyordum. Leander Rhyan'ı pistte seninle birlikte görmedi, ikinizin ne kadar yakın olduğunuzu görmedi. Ama ben gördüm."

"Hal, ben-"

"Ona söyledin mi? Orada birlikte olduğumuzu söyledin mi?"

"Hayır," dedim. "Söylemedim."

"Kör değilim," dedi, kahverengi bir bukleyi parmağının etrafında endişeyle döndürürken yanakları kızarmıştı. "Ne yaptığınızı biliyorum. Ve bunun ne anlama geldiğini de biliyorum. Ve ne gibi sonuçları olabileceğini de. Senin buradaki yerin için. Onunkine. Ailemdaki, Ka'mdaki yerin için."

"Hal, hayır. Öyle değil-"

"Bana hakaret etme, Lyr. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Bu sırrı saklaman için sana güveniyorum çünkü ben de seninkini ancak bu şekilde saklayabiliyorum."

"Hal, sır falan yok. Yemin ederim, seviyorum-"

"Dedikodular çoktan başladı. Yakında Tristan'a ulaşacaklar. Ya da daha kötüsü. Sırrımı sakla Lyr, yoksa seninki ortaya çıkar."

"Benim sırrım yok," dedim sesim titreyerek. Karşımda en eski dostlarımdan biri değil de bir yabancı, bir düşman varmış gibi hissediyordum. Haleika'yı hiçbir zaman şen şakrak ve tatlı, Galen'le ya da hoşlandığı başka bir soyluyla flört ederken görmemiştim. Ama beni tehdit etmek, bana şantaj yapmak? Bunu hiç hayal etmemiştim.

Alay etti. "Gerçek bir varis gibi konuştun. Eğer bir şey duyulursa, benim hakkımda, bizim hakkımızda birilerine bir şeyler söylendiğini öğrenirsem, seni ifşa ederim. Tristan ilk olacak. Ve sanırım onun ne yapacağını biliyorsun."

Kalbim küt küt atıyordu. Hasta olacaktım. "Hiçbir şey-" Ağzım o kadar kurumuşt ki konuşmakta zorlanıyordum. "Aramızda hiçbir şey olmadı. Olmayacak da."

"Evet, ben de aynısını söyleyebilirim," dedi ve hışımla kapıdan çıktı.

İKİNCİ PARŞÖMEN:
BLOOD DEBT

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah şafak vakti uyandığımda kendimi tamamen berbat hissetmediğimde kimse benden daha fazla şaşırmadı. Bu kesinlikle Rhyan'ın yöntemleri hakkında bir şeyler söylüyordu. Ama ruh halime gelince, bu tamamen farklı bir hikâyeydi. Güneş doğmadan uyandığım için hiç mutlu olmamıştım, özellikle de birkaç saat içinde tekrar koşmaya başlayacağımı bildiğim için. Ama Haleika'nın tehdidi zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Rhyan'a söylemeyi düşündüm, söyleyebileceğim tek kişi oydu. Ama Haleika'ya verdiğim sözü bozmadan ona gerçekte neler olduğunu açıklayamazdım.

Kapımı çalar çalmaz tek kelime etmemeye karar verdim. Bize yönelik tehdidin, kaşonimimizi ne kadar ciddiye almamız gerektiğinin zaten farkındaydı. Yaptığımız her şeyin altında yatan fısıltıları biliyordu, Tani'nin söylediklerini biliyordu ve Tristan'ın ne kadar kıskanç olduğundan şüphelendiğinden hiç şüphem yoktu.

Ama kapımı açtığımda, onun yakınımda olduğunu bilmenin verdiği rahatlamaya ve onun varlığında kendimi daha güvende hissetmeme engel olamadım.

Yeşil gözlerindeki ışığı yakaladığımda yüzüme yayılan gülümsemeye de engel olamadım.

"İyi uyudun mu ortak?" Rhyan sürahiyi yere bırakarak sordu, sıcak, baharatlı koku bana doğru gelmeye başlamıştı bile.

"Dün gecedен daha iyi," dedim kahveyi içime çekerek. Endişeyle etrafıma bakındım, çanların saati haykırdığını duydum. Aşvan şehrin üzerinde uçarken mutfak pencereinden küçük mavi ışıklar sabah gökyüzünü aydınlatıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Sen...?" Nefesimi içime çektim, midem düğümlendi.

Dedikodular çoktan başladı. Yakında Tristan'a ulaşacaklar. Ya da daha kötüsü. Haleika'nın sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Rhyan iyi kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırırken tekrar denedim. "Burada olmanın, bilirsin işte, güvenli olduğundan emin misin?" Arkama yaslandım, ellerim lavabonun leğenini kavradı.

"Size resmi programı getirsem daha iyi hisseder misiniz?" diye sordu hafifçe. "Sana tam olarak kimin dışarıda olduğunu, çevrede nerede durduklarını ve nöbetçilerin ne zaman değişeceğini söyleyebilirim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Var." Dolabı açtı, iki fincan çıkardı ve tezgahımın üzerine koydu. "Ve evet. Bunun seni tehlikeye atacağını ya da şüphe uyandıracağını bir an bile düşünseydim," diyerek mutfağında kendini işaret etti, "bir daha buraya adımımı atmazdım."

Bu fikir karşısında kalbim öyle hızlı çarptı ki neredeyse kendimi kaybedip geri kayacaktım. "Neden kanepeye oturmuyorsun? Ben sana içkini doldururken kahve içeceğiz, sonra da antrenman yapacağız" dedi.

"Benim dairemde mi?" Ne planladığına şüpheyle yaklaşarak sordum. Ev çok küçüktü. Herhangi bir dövüş ya da egzersiz dizisi için pek uygun değildi. Ayrıca, çıkaracağımız herhangi bir gürültünün aşağıdaki dairelere taşınacağından oldukça emindim.

"," dedi ben otururken.

Fincanları alıp sehpaaya yöneldiğinde fincanlardan sıcak buhar çıkıyordu.

Oturdum ve fincanımı burnuma götürdüm, ellerimdeki fincanın sıcaklığı sabahın serinliğinde hoşuma gitti. Tıpkı bir gün önceki gibi kokuyordu ve bir yudum aldığında mutluluk içinde gözlerimi kapattım. En azından her gün bunu dört gözle bekliyordum.

"Sanırım antrenman yapabileceğimiz yeni bir yer buldum," dedi. "Yine de sürekli olarak kullanmayacağım. Sabahları burada, akşamları Katurium'da olacağız. Ama izin günlerimizde benimle Gryphon Adası'nda buluşabilir misin?"

"Sahilde mi?" Ben sordum.

"Bamaria Muhafızı'nın arkasındaki mağaralar. Oraya birkaç kez gitmiştim ama hep terk edilmişti. İçerisi oldukça düz bir yüzeye sahip, bu da savaş pratiği yapmak için iyi olurdu."

Kahvenden bir yudum daha aldım. "Oraya uçabilirim," dedim. "Ama Markan son zamanlarda beni daha yakından takip ediyor. O ya da başka bir eskort neyin peşinde olduğumu fark etmeden seninle orada nasıl buluşacağımı bilmiyorum."

Rhyan kaşlarını çattı. "Bunu ben de düşündüm. Programda tüm gün görevde olacağım birkaç gün var."

"Sessiz kalacak bir eskort var," dedim dikkatle. Tristan'ın eskortlarından biri olan Bellamy'nin de beni takip ettiğini ve Ka Grey adına koruduğunu fark ettiğimden beri ona sessiz kalması için para ödüyordum - beni yaparken gördüğü hiçbir şeyi Tristan'a anlatmaması ya da rapor etmesi gereken hiçbir şeyi rapor etmemesi için.

beni korumak için. Bellamy şimdiye kadar sözünü tutmuştu ve ben de para akışını sağladığımdan emindim. Gryphon Adası'na ya da Rhyan'la buluşabileceğimiz başka bir yere ulaşmam gereken günlerde ona haber ulaştırabilirsem, bu işe yarayabilirdi.

"Ne eskortu?" Rhyan tek kaşını şüpheyile kaldırarak sordu. "Resmi olarak güvenlik ekibinin bir üyesi değil," dedim dikkatlice. Rhyan'ın yüzü gerildi. "Ka Grey'den gelen büyücüye güvenmiyorum."

"Onu ben satın aldım," dedim dikkatlice.

Rhyan'ın gözleri karardı. "O zaman sana değil paraya sadık." "Başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Bir yolunu buluruz. Gerekirse eğitim odamızda ayrı ayrı buluşabiliriz. Kendi başına da koşabilirsin. Ekstra eğitim senin için ne kadar önemli olursa olsun, başın daha fazla belaya girerse bunun bir faydası olmaz."

Hayal kırıklığı içinde nefesimi verdim ve kahvemden bir yudum daha aldım.

"Üzgünüm," dedi. "Bir yolunu , şu ana kadar oldukça sağlam bir planımız var. Şimdilik sabah antrenmanımıza odaklanalım."

Sabah antrenmanı, bir gün önce pistte yaptığımıza benzer şekilde rehberli görselleştirmeler ve meditasyona dönüştü. Rhyan bana günümün her bölümünün haritasını çıkarmam için rehberlik etti ve her adımda nasıl sordu. Ne zaman kötü gittiğini hayal etsem, zihnimdeki sahneyi gözden geçirdim. Bir şeyi zayıf bir hayal ettiğimi düşünürse, daha fazla güç gösterdiğim bir sonuca göre yeniden yapmamı istedi. Kendimi sabah koşusunu başarıyla tamamlarken, derslerde enerjik bir şekilde otururken, eğitim seansımızdaki her dövüş hareketini yaparken ve dövüş kliniğinde muzaffer bir şekilde savaşırken gördüm - Tanrılara şükürler olsun ki programa geri dönmemiş olsam da. Henüz.

Başarılı bir soturion eğitimi günü planladığımdan memnun olduğunda, kahvede ne olduğunu bana söylemeyi hala reddederek gitmeden önce derin bir nefes alarak seansımızı bitirdi.

Kahvaltı için Galen ve Haleika ile buluşmak üzere Katurium'a vardığımda, Haleika'nın normal, mutlu ve canlı haline döndüğünü görünce şaşırdım. Beni kucaklayarak karşıladığında donakaldım, önceki günün yorgunluktan ya da akşamdan kalmalığımdan kaynaklanan bir ateş rüyası olup olmadığını merak etmeye başladım.

Galen'le flört ediyor, yemekhanenin kahvesini yudumluyor -ki şimdi daha önce içtiklerimin yanında inanılmaz derecede sönük kalıyordu- ve heyecanla o hafta sonu şehirdeki sonbahar festivaline katılmaktan bahsediyordu. Çalışmak ve antrenman yapmak için zamana ihtiyacım olduğunu söyleyerek kibarca kendimi herhangi bir plan yapmaktan alıkoydum.

Tepsileri yemekle dolu bir grup çırak yanlarından geçti. Leander da onların arasındaydı. Haleika ona bakmadı, o da Haleika'ya bakmadı. Ama aralarındaki gerilimi hissedebiliyordum. Sadece o anda gözleri bana kaydı, dün gördüğüm Hal'in bir parıltısı belirdi. Gözleri odanın diğer ucunda, tek başına bir masada oturan Rhyan'a kaydı, haşlanmış yumurtasını soyarken bakışları benim üzerimdeydi.

Haleika boğazını temizledikten sonra yüzündeki sivri ifade kayboldu ve sonbahar festivalini konuşmaya geri döndü.

Midem sinirden kasıldı ve tam o anda Viktor ve kurtları gözlerini dikmiş, yırtıcı bir şekilde masamızın yanından geçmeye karar verdiler. Tani, Naria, Pavi ve tüm küçük Ka Elys takipçileriyle birlikte odanın karşısında oturuyordu. Enerjiye ihtiyacım olduğunu bildiğim için kahvaltı tabağımdan birkaç ısırık daha aldım.

"İyi hissediyor musun, Lyr?" Galen tabağıma bakarak sordu. Şimdiye kadar kendim için hazırladığım en büyük tabaktı.

Bir an için utandım. Onun önünde hiç bu kadar çok yememiştim. Bu uygun değildi. Sonra Rhyan'ın sözlerini hatırladım. Siktir et. Enerjiye ve güce ihtiyacım vardı. Bir ısırık daha aldım. "Açım," dedim.

Haleika bana yan gözle baktı. "İştahının artması iyi bir şey."

Sözleri karşısında midem bulandı, ne demek istediğinden emin değildim. Beni kimin etkilediğini bilmesine imkân yoktu. Ama gözlerinde öyle bilgili bir bakış vardı ki ağzım kurudu. Sinmemeye kararlı bir şekilde bakışlarını üzerimde tuttum ve bir ısırık daha aldım.

" et, Lyr," dedi Galen. "Ne istersen ye. Sanırım ben de biraz daha alacağım."

Dışarıda, ısınma rutinimize kolayca dalmadan önce hançerimi sözsüz bir şekilde Rhyan'inkinin yanına bıraktım. Esneme hareketleri hiç olmadığı kadar iyi hissettiriyordu. Pratik yapıyordum ama Rhyan'dan gelen alışılmadık bir onay bakışı, hayal etmenin işe yarayıp yaramadığını merak etmeme neden oldu.

"İyi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler," dedim kalbim küçük bir takla atarken. "Lord 'Dışarıdaki en kötü kişi olacaksın'dan çok farklı."

"Yine de en kötü kişi sen olacaksın," dedi. Neredeyse ona hırlayacaktım.

"Ne?" Teslim olmak için bir elini kaldırdı. "Ben zaten yeminliyim, bir unvan daha kaybedemem, özellikle de Lord 'En kötü sen olacaksın' gibi önemli bir unvanı.

."

"Lanet olası Moriel," diye mırıldandım.

"Pekâlâ ortak," dedi. "Tüm ciddiyetimle söylüyorum, başladığın zamandan yüz kat daha iyisin. Bir ay önce bu pistte yürüyen o kızla sen aynı değilsiniz. Hâlâ hızdan çok dayanıklılık diyorum. Ama bugün,

Birini geçtiğini görmek istiyorum. Doğru fırsatın gelmesini bekleyin ve bunu değerlendirin."

Hayal kırıklığı içinde homurdanmak de küçük görevimi kabul ederek gerinmemi derinleştirdim. Rhyan'ın haklı olduğunu biliyordum, hâlâ en yavaş olan bendim ve her seferinde bunun hatırlatılması beni rahatsız ediyordu.

Ama gryphonlar hakkında söylediklerini hatırlayıp duruyordum. Bebekken, onları tutan ipleri koparamayacak kadar güçsüzmüşler. Ve büyüdüklerinde, kurtulacak kadar güçlendiklerinde, bunu yapmazlardı, çünkü daha güçlü olduklarının farkında değillerdi. Kimse onlara bunu söylememiştir; kendi gelişimlerini görme, sahip oldukları gerçek gücü anlama fırsatına hiç sahip olmamışlardı. Gerçeklikleri sürekli olarak onlara geri - her şekil, boyut ve güçteki grifonlar baskı altında tutuluyordu, bu yüzden asla özgür olabileceklerini öğrenemediler.

Evet, hâlâ ne yazık ki gerideydim. Hâlâ İmparator'un önüme koyduğu her sınavda başarısız olma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Ama piste ilk adımımı attığımda neler hissettiğimi hatırladım. Vücudumun nasıl hissettiğini, ne kadar yavaş olduğumu, ne kadar dayanılmaz derecede acı verici ve utanç verici olduğunu ve sonrasında nasıl kustuğumu. Zamanda yolculuk yapabilseydim ve ilk günkü halimle yarışabilseydim, şimdi ne kadar hızlı olduğumu, adımlarımdan ve hızımdan ne kadar emin olduğumu zihnimde net bir şekilde görebilirdim. Daha güçlüydüm. Beni bağlayan ipler tamamen kopmasa bile çözülmeye başlamıştı. Artık bir ay önceki kız değildim.

Arenanın etrafındaki üçüncü turumdan sonra, başka bir soturionu geride bıraktım. İki kere.

Rhyan yanımdan koşarak geçti, göz kırptı ve hızla ilerledi.

Çok geçmeden haftalar bulanıklaşmaya başladı, her biri bir öncekinden daha hızlı geçiyordu. Günler kısaldı, hava sertleşti, geceler uzadı ve soğudu, ta ki tam bir ay daha geçene kadar.

İmparatorla olan sınavıma sadece iki ay kalmıştı. Sınavda benden ne yapmam isteneceğinden emin olamayan Rhyan, silahları rahatça kullanabilmem için antrenman yapmamız için tahta kılıçlar getirdi. Bunlar sadece alıştırma kılıçlarıydı, künt türden başka gerçek bir hasar veremezlerdi. Ama ağırdılar. Pürüzsüz, yumuşak asil ellerimin neredeyse onunkiler kadar nasırlı hissetmesi uzun sürmedi.

Resmi eğitimimiz sona erdikten sonra her gece, akşam yemeğine kadar geç saatlere kadar kalırdım ve tahta kılıçları elimize alırdık. İlk başlarda ellerim ve kollarım kılıçları sadece bir dakika tutmaktan yorulduğunda tonlarca molaya ihtiyacım olmuştu. Rhyan sabırla bana bu molaları verdi, ama her zaman telafi etmem için beni zorladı. Ama çok geçmeden gücüm artmaya başladı, parmaklarıma kramp girmesi durdu ve haftalar geçtikçe alıştırma kılıcını daha yüksek ve daha sabit tuttum. İlk gün zar zor kavrayabildiğim kılıcı artık kolumun bir uzantısı gibi hissetmeye başlamıştım; kuvvetle savurabiliyor ve hedefimi parmağımla yaptığım kadar hassas bir şekilde vurabiliyordum.

O ay boyunca Rhyan'la bir rutin oluşturduk. Her sabah kahve ve meditasyon. Koşu, dersler, antrenman. Sonra ikimiz de klinikte ya da gece geç saatlere kadar Katurium'da kalıyorduk, sonra ben daireme dönerken bana eşlik ediyorlardı - çoğu zaman Rhyan uzaktan izlerken Markan tarafından. Hafta sonları antrenman yapmak için seçenekleri araştırmaya devam ettik, ancak refakatçilerimin değişen programı ve Emartis'in yeniden faaliyete geçtiğine dair fısıltıların artması nedeniyle, Rhyan'ın uzaktan izlediği pistte tek başıma koşular yaptıktan sonra antrenman odamıza kapandık.

Birkaç gece -kliniğimin olmadığı geceler- Tristan'la şehirde yemeğe çıktık. Ama Cresthaven'daki akşam yemeğinden sonra arabada sarhoşken ona sarıldığımdan beri, yakınlaşmayı neredeyse tamamen bırakmıştık. En azından eskisi gibi değildik. Birlikteyken öpüşüyorduk, bazen çok fazla. Ama onun öpücükleri değişmişti. Eskiden çapkın, ateşli, sahiplenici öpücüklerdi. Şimdi, neredeyse bir soru gibi hissediyordum. Sanki istediği şeyin bu olup olmadığından emin değildi. Hala beni sevdiğini söylüyordu ve hala bana şiddetle sarılıyordu, ama artık geceleri yatağında geçirmiyordu ve artık tamamen soyunmadan birbirimizin bedenlerini mümkün olan her şekilde keşfetmiyorduk. Her zaman bunun sorun olmadığını, eğitimimden çalmak istemediğini söylerdi.

Ama endişeliydim. Yıllar önce Meera da Vorakh'ı ifşa etmemiş olsaydı, Tristan'la ilişkiyi hemen bitireceğime hiç kuşku yoktu. Mesele sadece Jules olsaydı, Vorakh'a sempati duyduğum için tepki çekebilirdim. O gitmişti - gitmesine izin vermiştik, rolümüzü kusursuzca yerine getirmiştik - ve eğer Meera olmasaydı, saklayacak başka bir şeyimiz olmayacaktı.

Tristan'la birlikte olmak her zaman Meera'yı korumakla ilgiliydi.

Son iki yıl boyunca birçok kez Meera'nın vorakh'ını yaşamamış olmasını diledim ama bencilce nedenlerle. Böylece yas tutabilirdim. Böylece itibarımızı onarmak tamamen benim üzerime kalmayacak ve bu kadar acil olmayacaktı. Böylece bu lanet yara izlerine sahip olmazdım.

Vorakh avcısının gözünü üzerimde ve kız kardeşlerimden uzak tutmak benim görevimdi. Tek sorun, artık işimi iyi yaptığımdan emin değildim. Tristan açıkça bir şey söylememiş olsa bile, Rhyan'ın aramıza girdiğini içten içe biliyordum.

Dedikodular çoktan başladı. Yakında Tristan'a ulaşacaklar. Ya da daha kötüsü.

Rhyan'a olan hislerim yıllardır kalbimin üzerinde bir gölge gibi duruyordu. Üç yıl önce aramızda geçen o ilk öpücükten beri bir parçam sahiplenilmişti. Eğer Tristan, Rhyan'ın ilişkimizin dağılmasında herhangi bir rolü olduğundan şüphelenirse, sonuçları Meera ve Morgana'nın vorakh'ını keşfetmiş olması kadar ölümcül olurdu. Bu yüzden gülümsememi sürdürdüm, dokunuşlar ve öpücükler başlatmaya devam ettim ama aramızda kolay kolay iyileşmeyecek bir ayrılık vardı. Düzeltmek istediğimden emin değildim.

Günler ve geceler sorunsuz bir şekilde birbirinin içine geçiyordu. Her gün meditasyon yapıyor, koşuyor ve tahta kılıçlarla dövüşüyordum. İmparatorla olan sınavıma bir aydan biraz fazla bir süre kaldığında Rhyan beni hazır buldu ve seanslarımız sırasında körelmiş kılıçlara geçtik.

Her adımda pozisyon değiştirerek kılıçla dans eder gibi odanın içinde hareket edene kadar koreografiyi ezberletti. Her gün, kılıcı düşünmeden tutabilmem, tamamen kas hafızasına güvenerek kullanabilmem ve sanki kolumun bir uzantısıymış gibi hissetmem için koreografiye eklemeler yaptık.

Dişlerimi gıcırdatıp nefesimin altında ona küfrederken, antrenman işe yarıyordu. Başladığımızda kollarım çok ağrıyordu ama kısa süre sonra her seanstan sonra kaslarımda sadece donuk bir ağrı oluyordu. Kollarımdaki değişimi fark ettim. Aslında tüm vücudumda bir değişim oluyordu.

Bu değişim hem benim için hem de Akademi'deki diğer herkes için belli belirsizdi, özellikle de soğuk günler ve geceler vücudumun daha fazla kısmını örttüğüm anlamına geldiğinden beri. Hamamda bile, kimsenin benimle konuşmaması ya da bana bakmaması, saygıdan değil de sanki dışlanmışım gibi konuşulmayan bir anlaşma haline gelmişti. Haleika'yla bile aramız hâlâ çok iyi değildi.

Beni kibarlığın ötesinde kabul etti. Ama Cresthaven'a döndüğüm nadir bir gecede, akıl almaz derecede sıkıcı ve son derece stresli bir başka resmi akşam yemeğine hazırlanırken, Morgana üzerimi değiştirirken içeri girdi.

İç çamaşırlarımdan başka bir şey giymeden durmuş, gardırobuma bakıyor ve bir elbiseye karar vermeye çalışıyordum. Hiçbiri tam oturmuyordu. Eskiden çok sıkı olmaları gereken yerlerde çok bol ya da rahatça oturmaları gereken yerlerde çok dardılar.

"Auriel'in taşakları aşkına," dedi Morgana.

"Çık dışarı." Ters ters baktım.

"Meera!" diye bağırdı. "Lyr'e bak."

"Neden?" diye sordum. *Morgs, bana aval aval bakmayı kes!*

"Seni duyamıyorum!" diye şarkı söyledi.

Morgana davet edilmeden odama girdi, hemen ardından Meera geldi, o da gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Tamamdır, Arkturion," dedi Morgana.

"Kesin şunu!"

Kız kardeşlerimin ikisi de beni dinlemedi. Her biri bir kolumdan tutup beni boy aynamın önüne sürükledi.

"Lyr, bunlar kas! Lanet olası kasların var," dedi Morgana inanamıyormuş gibi.

Vücuduma baktım, sonunda onu kabul ettim. Hâlâ benim vücudumdu, kalçalarım ve göğüslerim her zaman olduğu gibi kavisliydi ve karnım hâlâ hafifçe yuvarlaktı ama artık çizgiler vardı - kaslı çizgiler. Esnediğimde... Tanrım. Şimdi görebiliyordum, yeni tanımlanmış çıkıntıları ve pazumdaki kol manşetinin bazen çok sıkı hissettirmesinin nedenini. Üç aylık soturion eğitiminin bir etkisi olmuştu. Özellikle de Rhyan'ın özel eğitimiyle birlikte.

Bir an için vücudumdan, tamamladığı eğitimden ve kazandığı güçten memnun kaldım. Sonra karanlık bir düşünce zihnimi bulandırdı.

Meera'yı aynadaki yansımasında dikkatle izledim, tüm sinirlerim gergindi. Tristan, Bamarian Konseyi'nin tamamıyla birlikte akşam yemeğinde olacaktı. Meera'nın tehlikeli bölgesine girmiştik. Bir imgelem her an gelebilirdi ve eğer herhangi birinin önünde gelirse, onu olabildiğince hızlı bir şekilde güvenli bir yere götürürken dikkatini dağıtmamız gerekecekti. Son birkaç haftadır, imgelemenin engelleyici olduğu bilgisi beni gergin tutuyor, her gece savaş kliniğinden sonra onu kontrol etmek için Cresthaven'a geri uçmak istememe neden oluyordu.

Morgana beni bundan vazgeçirmiş, durumun kontrol altında olduğunu ve bana ihtiyaç duyulursa en kısa sürede bana ulaşmanın bir yolunu bulacağını söylemişti. Meera'nın son imgeleminden beni haberdar etme yöntemlerini düşününce - onu yatağa bağlayıp beni bulmak için uçması - şüphelerim vardı. Yine de bu konuda yapabileceğim başka bir şey yoktu; eğitimime devam etmek zorundaydım. Zamanım hızla tükeniyordu.

Sonuçta yemeğin kendisi iyiydi. Meera'nın bir öngörüsü yoktu ve düşen hava sıcaklıklarıyla birlikte konuklar Cresthaven'dan erken ayrılmaya meyilli görünüyordu.

Babam izin isteyip Leydi Sıla ile başka bir görüşme yapmak üzere tekrar yola çıktı. Morgana bana babamla yaptığı görüşmelerde ani bir artış olduğunu söylemişti. Hâlâ Akadim'in durumunu takip ediyorlardı ve daha incelikli olmak için taktik değiştirmiş gibi görünen Emartiler konusunda endişeleri artıyordu. Yeni stratejilerine göre, bir işyerinin tek bir siyah tüy bulunacak ve bir büyü yardımıyla bu tüyün şehirdeki binaların kapılarına ve duvarlarına yapışması sağlanacaktı.

Babamın Barış Ustası Turion Brenna, boyalı duvar yazılarında bir artış olduğunu bildirdi. *Shekar arkasva* Bamaria'nın her yerinde boyalı olarak bulunmuştu ve soturi mesajları silmek için büyücülerden yardım istemişti.

"Ekselansları," dedi Eathan yemekten sonra beni kenara çekerek. "Eğitim nasıl gidiyor?"

"Gidiyor." Babamın Leydi Sıla ile birlikte girdiği kapıya baktım. "Emartis hareketleri hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

Arianna yanıma geldi ve kolunu omzuma doladı. "Lordum," dedi başını Eathan'ın önünde eğerek. "Canım," dedi beni sıkarak.

"Emartiler harekete geçmeye hazırlanıyor," dedi ciddiyetle. "Ne zaman olacağını bilmiyorum. Ancak şehrin dört bir yanına yayılan imza akını yaklaşmakta olan bir olaya işaret ediyor gibi görünüyor."

Yutkundum, Leydi Romula'nın odanın öbür ucundan bana ters ters baktığını fark ettim. Döndü, gümüş rengi elbisesi topuklarında sallanıyordu. İşine geldiğinde yaşlı ve çelimsizmiş gibi davranmayı severdi -yavaş hareket eder, insanların zamanını ve sabrını çalardı- ama iş zora girdiğinde hızlı hareket ederdi. Tristan'ı yanına çağırdı, kolunu onunkiyle birleştirdi ve sanki kendini tutamayacak kadar güçsüzmüş gibi onun omzuna yaslandı. Tristan'ı Naria'nın durduğu köşeye yönlendirdi ve benim izleyip izlemediğimi kontrol etmek için arkasına bakarak onunla konuşmaya başladı. Küçümsemeden ya da başka bir duygumu açığa vurmada önce yüzümü tamamen Eathan'ın yüzüne çevirdim.

"Endişelenmeni istemiyorum, Lyr," dedi Arianna. "Tüm bunları çok yakından izliyoruz. O kız sana saldırabileceğini düşündüğünden beri gözüm Akademi'nin üzerinde."

"Teşekkür ederim," dedim.

Eathan eğildi. "Brenna'yla konuşmalıyım. Ama gitmeden önce seni bulacağım."

"Elbette," dedim.

Arianna önüme geçerek her iki omzuma da uzandı. "Nasılsın?" diye sordu. "Bu ayların senin için kolay geçmediğini biliyorum."

"Yapmadılar." Teyzemin gözlerine baktım, yüzü benimkine çok benziyordu. Annemin en küçük kız kardeşiydi, benim gibi iktidar koltuğunun üçüncü sırasındaydı. herkes anneme ne kadar benzediğini söylerdi, özellikle de güneşe çıktığımda ve saçlarım ateş kırmızısına döndüğünde. Arianna'nın saçları solmuştu; hala kırmızıydı ama onu gerçek Batavia kırmızısı yapan alevler yoktu.

Anneme benzediğimi duymak hoşuma gitse de, daha çok Arianna'ya benzediğimi biliyordum. Gençliğinde yaptığı resimler yüzümün neredeyse birebir kopyasıydı.

"Keşke annen burada olsaydı," dedi. "Sanırım işler senin için daha kolay olurdu."

Eğer hayatta olsaydı, hala Bamaria'yı Yüce Leydi olarak yönetiyor olurdu. Babam Emartiler tarafından saldırıya uğradığı için topallamazdı. Emartiler var olmazdı bile. Ve gerçekliğin bu alternatif versiyonunda güçsüz bulunsam bile, İmparator'un fermanından kurtulmaya çalışırken bir isyan tehdidiyle uğraşıyor olmazdım.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve Arianna beni kucaklamak için kendine çekti. "Ah, canım," dedi. Bileğim kaşındı, kan yeminlerim sırrımızı birine söylemek istediğimde olduğu gibi harekete geçti.

Geri çekildi, mavi gözleri beni bir aşağı bir yukarı taradı. "Dikkatli ol." Başını yemek odasının kapısına doğru çevirdi. İkisi de açılmıştı.

Birdenbire.

Rhyan tam soturion üniformasını giymiş olarak aralarından geçti. Siyah deri zırhı, birleşmiş simgelerimiz olan gryphon ve seraphim'in tasarımıyla parlıyordu. Güneş ve ay. Altın ve gümüş bir arada.

Nefesim kesildi. O kadar güzel görünüyordu ki.

"Görünüşe göre araban geldi," dedi Arianna.

"Ne?" Ben sordum.

"Size Cresthaven'a kadar eşlik etmek için," dedi kaşları şaşkınlıkla birbirine çarparak. "Çok şaşırmış görünüyorsun."

"Oh, hayır... hayır," diye kekeledim. "Onun benim ekibimde olduğunu bildiğini bilmiyordum."

Bildiğim kadarıyla bu bilgiye sadece Aemon, babam ve beni korumakla görevlendirilen seçkin soturi sahipti. Rhyan'ın bana Katurium'da ekstra koruma sağlayabilmesi için gizli tutulmuştu, geleneksel olarak varislerin bile diğer herkesle eşit seviyede olması beklenen bir yerdi. Dövüşün teşvik edildiği Akademi'de bir korumanın devreye girebileceği bir yer yoktu. Ben bir istisnaydım.

"Güvenliğinizi ilgilendiren her şeyi bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Kendimi aptal gibi hissederek öksürdüm. Elbette biliyordu. Rhyan'la ilgili her şeyi saklamaya o kadar alışmışım ki, kendimi fazla düzeltmişim. "Sadece alındığımı fark etmemiştim," dedim kendimi gizlemeye çalışarak.

"Ne zaman istersen gidebilirsin. Sana göz kulak olacağımdan emin olabilirsin. Her zaman." Kollarını bana doladı ve beni sıkıca kendine çekti. Dev altın kol kelepçesi kolumu kesti ve irkildim. Arianna hemen geri çekildi. "Tanrım! Özür dilerim, Lyr. Biz Batavia kadınları ve büyük mücevherlerimiz. Seni incittim mi?"

"Ben iyiyim," dedim, gözlerinin kendi kol manşetime kaydığını fark ettim. Hemen bileğim yeniden kaşınmaya başladı. Kolluğumda Meera'nın gördüğü her görüntüyü, süresini, belirtilerini ve tarihini kaydettiğim, her zaman bir sonrakini kaydetmek için boşluk bıraktığım görüntü kaydı vardı. "Muhtemelen akşam için emekli olmalıyım."

"Dikkatli ol canım," dedi.

Rhyan odanın içinde ilerlerken gözleri parlıyordu. Tam yanıma ulaştığı anda ikinci bir kol beni sardı. Tanıdık nane ve tuz kokusunu aldım.

"Lord Grey," dedi Rhyan neşeyle.

"Burada ne yapıyorsun, yeminli?"

"Manzarayı seyrediyorum."

"Forsworn'lar Cresthaven'daki resmi törenlere katılmazlar."

Rhyan gözlerini kısarak odanın etrafına bakındı. "Resmiyet özellikle bu işlevi terk etmiş gibi görünüyor. Her halükârda, asana uzanma zahmetine girme." İki elini de havaya kaldırdı. "Beni gördüğünüzde ne kadar mutlu olduğunuzu biliyorum. Arkturion Aemon tarafından çağrıldığım için buradayım."

Rhyan'ın Tristan'la olan etkileşimleri için özel olarak sakladığı en hırçın sesinde bile, Aemon'a karşı hissettiği öfkenin alttan alta aktığını hissedebiliyordum.

Lyr, sana vurdu.

Odanın öbür ucunda beliren Aemon'a dönerek, "Ah, Hazır'dan bahsetmişken," dedi.

"Hadi seni eve götürelim," dedi Tristan. Kaşlarını çatmış, Cresthaven'ın yüksek tavanlı, altın sütunlarında Valya'dan metinler yazılı resmi yemek salonuna, sanki şehrin çöplüğünde yemek yemeye gitmişiz gibi tiksintiyle bakıyordu.

"Peki," dedim ve kalan tüm konuklardan resmen izin almak için odaya doğru ilerledim. Tanrılar zamanında ayrılmamı yasaklamıştı. Tristan ve ben, beni kenara çekip Tristan'a tatlı tatlı gülümserken kulağıma, *"Başka seçenekleri de var,"* diye fısıldayan büyükannesi de dahil olmak üzere, orada bulunan son Lumeryalıyı da gördükten sonra ön kapının dışındaki arabaya ulaştık.

"Ekselansları," diye seslendi Aemon, yanında Rhyan'la birlikte odanın içinde yürürken. "Soturion Rhyan sizin arabanızla Akademi'ye geri dönecek. Yanınızda ekstra güvenlik istiyorum."

Tristan başını yana eğdi, burun delikleri açıldı. "Tam bir ekibi ve benim büyücülerim var, değil mi?"

"Zarafetinin asla yeterli olamayacağı iddia edilebilir. Onun mümkün olan en fazla korumaya sahip olmasını istemez miydiniz?"

"Aklı başında ve dengeli biri olduğu sürece. Güvenimi suçluların ellerine bırakmam."

"Neyse ki ben de bilmiyorum," dedi Aemon karanlık bir sesle ve dönüp yemek odasına doğru yürüdü.

Rhyan elini kaldırdı. "Ben de suçlulara güvenmediğimi söylersem, bu ortak bir noktamız olduğu ve arkadaş olabileceğimiz anlamına mı gelir?"

"Bu sefer bölmenin arkasında oturuyorsun," dedi Tristan.

"Hmmm," dedi Rhyan. "Beni derinden yaraladınız Lord Grey. Bu arada, İmparator'a ulaşmaya karar verdin mi hiç? Bilirsiniz işte, lütfedip eğitim için fazladan bir ay ayırabilir mi diye?"

Tristan sertleşti. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun."

Rhyan öne doğru eğildi, sesi alçaktı, "Seninle suçlular arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam onları seçerdim." Rhyan arabanın içine tırmandı ve bölmenin arkasına oturdu.

Tristan elimi tuttu ve sanki Rhyan bölme duvarlarının arkasını görebiliyormuş gibi yolculuk boyunca sıkıca tuttu.

Pencereden dışarı baktım ve manzaranın Cresthaven'ın ötesindeki tarlalardan şehre doğru kayışını izledim. Valalumir şeklindeki bina olan Şafak Tapınağı'nın yanında, tarlada şenlik ateşleri patlıyordu. Yukarıdan bakıldığında, şenlik ateşleri çok basit bir mesaj veriyordu:

Shekar arkasva.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi Perşembe erkenden uyandım. Bir gün önce hepimiz sezonun son sonbahar bayramı olan Gölgeleer Günü'nü kutlamıştık. Rhyen'la sabah rutinimi dört gözle bekliyordum. Özellikle Tristan uzaklaşmaya devam ederken ve *Shekar arkasva*'nın fısıltıları geri dönerken, bu program, bu programın tutarlılığı, hayatımda kontrol edebildiğimi hissettiğim birkaç şeyden biriydi. Ama Rhyen'ı her zamanki saatte elinde kahveyle kapımın önünde bulmak yerine, bir parşömene alelacele yazılmış bir not vardı:

Öğleden sonraya kadar yokum. Antrenman için döndüm. Özür dilerim.

-R

Midem düğümlendi. En son eğitim seansımızı iptal ettiğinde, akadim avlamak için çağrılmıştı. Eğer yine çağrıldıysa, bunun nedeni tehdidin büyümesi olabilirdi. Belki sürüler daha büyüktü ya da Bamaria'ya yaklaşmışlardı.

Kendime bir bardak su doldurdum ve acele karar verip vermediğimi düşünmeye çalıştım. Aemon, Rhyen'a daha sık danışıyor, yaptığı akadim cinayeti hakkında onu neredeyse sorguya çekiyordu. İşte bu yüzden

Cresthaven'a çağrıldı. Aemon daha fazla rapor duymuştu ve soturimizin ihtiyaç duyulan her ayrıntıyla donatıldığından emin olmak istemişti. Ama Rhyan şimdiye kadar çağrılmamıştı.

Bu sefer nereye gitmişti? Yine Elyria'ya mı? Eğer Elyria'daysa, dün gece yemekten sonra, hatta gece yarısı ayrılmış olmalıydı. Bu da muhtemelen öğleden sonra hiç uyumadan döneceği anlamına geliyordu. Tabii akadim daha yakın değilse.

Suyumu yudumladım ve rahatlamaya çalıştım. İki aydır her sabah Rhyan'la meditasyon yapıyordum ve bu sinirlerimi yatıştırmak ve endişelerimi gidermek için harikalar yaratmıştı; başladığımızdan beri panik atak geçirmemiştim. Şimdi ise tek odaklanmakta zorlanıyordum. Rhyan'ın yumuşak nefes alışını ve gözümde canlandırırken bana yol göstermesine çok alışmıştım. Eğitildiğim gibi nefes alışımı yavaşlattım ama onun notunu düşünmekten ve onun için endişelenmekten kendimi alamıyordum.

Markan ve Bellamy'nin beni takip ettiğini hissederek erkenden Katurium'a gittim. Dükkânlar henüz açılmamıştı ve şehrin su yolları neredeyse bomboştu. Hava soğuktu ve gökyüzünü kaplayan sis beni iliklerime kadar titretiyordu. Sonbaharın sonuna gelmiştik, hava dişlerimi gıcırdatan o ara soğuk evresine ulaştığında.

Yürürken gümüşü zırhların, kurt postlarının parıltılarını yakaladım. Ka Kormac bu sabah nöbetçiydi. Onların sokaklardaki varlığı son iki aydır zihnimde büyüyen bir gölge olmuştu. Sabah yürüyüşlerim sırasında genellikle Ka Batavia'dan gelen soturileri görürdüm, altın zırhları kamufle edilmiş pelerinlerinden parlardı. Güneşli sabahlarda, yıldız ateşi bıçaklarının güneşte parladığını görürdüm. Ama bugün her şey soğuk, gri ve gümüş rengindeydi. Uyuyan şehrin içinden geçerken soturion pelerini etrafıma daha sıkı sardım.

Katurium'a ilk varanlardan biriydim. Neredeyse boş olan yemek salonunda eksiksiz bir kahvaltı yaptıktan sonra sessiz ve sakin bir ortamda sindirmek ve esnemek için sessiz bir piste çıktım. Öne doğru düştüm, parmaklarım kolayca ayak parmaklarıma ulaştı. Nefes verdim ve ellerimin avuç içleri yere düz basana kadar esnemeyi derinleştirdim. Rhyan'la sayısız kez gibi yavaşça bedenimi yukarı doğru yuvarladım, esnemeyi tamamlarken kollarım gökyüzüne uzandı. Valya'nın 108 Duruşu'nu tamamladıktan sonra, herkes gelmeden önce kafamı toparlamak için bir yürüyüş daha yaptım. Soturiler kapılardan arenaya dökülürken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, yürüyüş kendi başına bir meditasyon biçimine dönüştü. Her zamanki gruplaşmalar pistin kendilerine ayrılan bölümlerinde oluşmaya başladı. Her biri başladığında yüksek sesle kahkahalar ve gevezelikler duyuluyordu kendilerini esneme ve ısınma hareketlerine veriyorlar.

Öğleden sonra döneceğini söylediğini bilmeme rağmen, Rhyan'ın uzun boyunu, güneşte kıvrılıp altın rengini alan kahverengi saçlarını, Valalumir'lerle parlayan siyah deri zırhını ve kemerini görebilmeyi umarak her kapı açıldığında onu izlemeye devam ettim.

Viktor ve boncuk gözlü çırağı Brockton hançerlerini benim iki yanıma fırlattıklarında her zamanki başlangıç noktamdaydım, hançerimin kabzası yerden çıkıyordu.

"Korumanız nerede, Leydi Asherah?" Viktor sordu. "Yine mi çağrıldınız?"

Viktor ve Ka Kormac'ın kurtları sürekli bana müstehcen bakışlar fırlatıyor, beni korkutmaya ya da dengemi bozmaya çalışıyorlardı. Ama Rhyan'la eğitimimi artırdığımdan beri mesafelerini koruduklarını fark etmiştim. Haftalardır bana Leydi Asherah demiyorlardı. Naria, Pavi, Tani ve Ka Elys'ten benden nefret eden diğer tüm soturionlar bile sessizdi.

"Şimdi o burada olmadığına göre cesur musun?" Hırladım.

Yüzü her geçen gün Bastardmaker'inkine daha çok benzeyen Brockton bana doğru eğildi. "Şimdi korkmuyor mu?"

"Gerçek bir soturion kendisini güvende tutması için küçük koruyucusuna ihtiyaç duymaz," dedi Viktor.

Viktor'a ters ters bakarak Brockton'ı işaret ettim. "Peki buna ne diyorsun?" Nabzım hızlanarak sordum.

"Sen-" Brockton başladı ama Viktor onun kesti.

"Pişman olacağın bir şey söyleme Brockton. O hâlâ Arkasva'nın varisi. Şimdilik." Burun delikleri alevlendi, gözleri bana odaklandı, o kadar yırtıcı ve kurda benziyordu ki Ka Kormac'ın hayvanlarla sadece mühürlerinin sembolü olmaktan öte bir bağı olup olmadığını merak ettim.

Aklım başımdan gitmişken bile daha dik durdum. Bu bir alay mıydı, yoksa içinde bir tehdit mi vardı? Viktor'un babası Emartis'i finanse eden ve babamı İktidar Koltuğunda istemeyen İmperator'du. Babam tahttan indirilirse, yerine kimin geçeceğine bağlı olarak, artık bir varis olmayabilirdim. Midem bulandı. Emartiler son zamanlarda mesajlarını artırıyorlardı ve belki de Viktor ve destekçilerinin son haftalardaki sessizliği de bir uyarı işareti olmalıydı.

Havadaki soğuğa rağmen ensemde boncuk boncuk ter birikti. Emartiler ne düşünürse düşünsün ya da Ka Kormac onlara ne kadar iyi ödeme yaparsa yapsın, ona hâlâ Leydi Lyriana, Arkasva'nın Varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu olduğumu göstermek için ağzım bir karşılık vermek üzere açıldı ama o anda Viktor ve Brockton da dâhil olmak üzere herkes hazırda duruyordu.

Aemon alana girmişti, onu Dairen takip ediyordu. Hazır'la göz göze geldim ve ona koşup Rhyan'ı sormak istedim. Ancak, karanlık aurası soğuk sabah sisinin içinde dönüp dururken, çoktan havaya girmiş olduğu belliydi. Onu rahatsız eden her neyse şimdi arenadaki herkesi rahatsız ediyordu.

Aurası titreşti ve zaten sisli olan stadyumu kararttı. Bulutlar güneşin üzerinden geçerek gökyüzünü daha da gölgeledi ve havayı nemle doldurdu.

"Bir şeyler dönüyor," diye şarkı söyledi Viktor. "Her şeye kadir Ready böyle huysuzsa, bu Bamaria için sorun demektir," sesi alçalıp derinleşti, "ve senin için de sorun."

"Kapa çeneni," diye alay ettim. Başka bir şey için enerjim yoktu. "Kapa çeneni. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Öyle mi?" diye sertçe sordu.

Dosdoğru önüme baktım. Viktor hayatı boyunca gryphon pisliğinin teki olmuştu. Edepsiz, kindar, ukala ve her şeyi bilen biriydi. Ama o Arkasva'nın varisi, Imperator'un oğlu ve İmparator'un büyük yeğeniydi. Kalbim göğsümde çarpıyor, neredeyse tuniğimden dışarı fırlayacaktı. İmparator oğlundan çok daha hesaplı biriydi; onları beş dakikadan fazla gözlemleyen herkes bunu görebilirdi. İmparator'un Viktor'u planlarına dahil edeceğini ya da sızdırabileceği tehlikeli bilgilerle donatacağını pek sanmıyordum.

Yine de Viktor, Emartis'in Katurium'a yaptığı son saldırının farkında gibiydi. Naria'nın yanında bundan zevk almış, keskin cam bıçakları gökten düşerken bile en ufak bir korku belirtisi göstermemişti.

"Sabahları sohbet eden biri değil misin?" diye mırıldandı. "Yoksa sadece forsworn'larla konuşmayı mı seviyorsun?"

Ellerim kalçalarımın bastırdı. Sakin kalmalıydım, hazır olmalıydım. *Bir gryphon olmalıydım, gryphon kılığına girmiş bir seraphim değil.* Haleika birkaç adım önümde uzanıyordu, konuşmaya kulak misafiri olacak kadar yakındı. Başını çevirdi ve Viktor ile Brockton arasında duran beni görünce gözleri büyüdü. Leander onun yanında derin bir uykuya daldı.

Haleika bir adım attı, sanki yardım etmek için bana doğru geliyordu. Bunu daha önce de sayısız kez yapmıştı; Tani'yi ya da artık bir soturion olduğum için özgür bir oyun olduğumu düşünen diğer soturileri azarlamıştı.

Ama ona dikkatle başımı salladım. Viktor ondan üstündü. Güvenli bir şekilde yardımına gelemezdi. Bu sefer gelemezdi. Onları kendim halletmeliydim.

Ne yaptığımı anladığında kahverengi gözleri -tıpkı Tristan'ınkiler gibi- kederle irileşti ve ben de tam olarak ne demek anlatabilmek umuduyla küçük bir gülümseme sundum. Daireme geldiği günden beri yaşadığımız en samimi etkileşimdi bu.

Leander'a döndü, ayakta gerinirken ayağını eliyle yakaladı. İki yanımda Viktor ve Brockton bana doğru yaklaştılar, nefeslerinde kötü kahve kokusu vardı.

"Dikkatli ol Asherah," dedi Viktor. "Buraya kadar geldin ama zamanın azalıyor. Tam olarak bir ayın kaldı."

"Büyük amcan geliyor diye kendini cesur mu hissediyorsun?"

Viktor küfretti. "Koşunun tadını çıkar." Ayağını kaldırdı, siyah gözleri benimkilere dikildi ve hiç uyardıktan çizmesinin topuğunu hançerimin üzerine indirdi. Topuğu bıçağı yere saplarken kabzası yok oldu.

Hay sikeyim. Koşuyu bitirebilmek için ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmem ve onu kurtarmak için kelimenin tam anlamıyla kazmam gerekecekti.

"Sen Moriel'e git," diye hırladım, omzumun üzerinden pistin ortasına bakarak. Aemon bunu görmüş müydü? Ya da Dairen? Bir şey yapılacak mıydı? Tam tersi olsaydı ve Viktor beni hafif bir şeyle suçlasaydı, Dairen beni hemen direğe doğru sürüklerdi. Ama Dairen'in adil bir şekilde cezalandırmaktan, hatta varisleri cezalandırmaktan zevk almasına rağmen, Viktor'un davranışlarından dolayı bir kez bile azarlandığını görmemiştim.

"Oh, hayır, nasıl sen hançerini bir kürek olmadan geri alacaksın? Brockton," diye azarladı Viktor, "ne kadar ."

Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı; babalarının, İmparator'un ve Bastardmaker'ın kopyalarıydılar.

Aemon, saat kulesinin çanları çalmaya başladığında ve ashvan gökyüzüne fırladığında herkesin hazırlanması için seslendi.

Kollarım iki yanımda, hızımı artırarak yola koyuldum. Dayanıklılığın canı cehenneme. Bugün hız meselesiydi, Viktor'dan daha hızlı koşmak ve saat bitene kadar ondan uzak durmak. Rhyan'ın burada olmaması çok kötüydü. Viktor Kormac'a duyduğum öfke ve Rhyan'ın yokluğundan duyduğum endişe arasında, şimdiye kadar koştuğum en hızlı şekilde koştum ve bir noktada üç soturiyi geçtim.

Saat sona erdiğinde yere çömelip hançerimi çıkardım, soğuk toprak tırnaklarımın altında topaklanıyordu. Neyse ki Haleika ve Galen bıçaklarını kazmak için kullanarak beni kurtarmaya geldiler. Haleika'nın tekrar yanımda olmasına ya da en azından öyleymiş gibi davranmasına minnettardım. Özellikle de Naria, Pavi ve Tani, Rhyan'ın yokluğu yüzünden yemek salonunda bana yaklaştırmaya başladıklarında.

Öğle yemeğimi yerken "*Shekar arkasva*" diye bir bağırış duydum. Donup kaldım, etrafıma bakındım ama bağırışın nereden geldiğini anlamanın bir yolu yoktu. Yemekhanedeki herkes, teröristlerin çağrısı olarak kullanılan bu ifadenin bana bu kadar cesurca telaffuz edilmesinden memnun görünüyordu. Bana sırt çevirmesini beklemediğim sınıf arkadaşlarım şimdi bana doğru bakıyor ya da gülüyorlardı. Yemek salonunun diğer ucunda Viktor, Brockton ve Ka Kormac'tan gelen diğer tüm vahşiler Rhyan'ın her zaman oturduğu masada oturmuş uluyorlardı.

Oturduğum yerden sıçradım. Daha fazla dayanamadım ve Rhyan'ı bulma umuduyla eğitim odasına çekildim. Boştu. Çantalarımı yere bırakıp bir minder yığınının üzerine oturdum, dizlerimi göğsüme çekip sakın kalmak için derin nefesler aldım.

Kapı pat diye açıldı ve Rhyan tökezleyerek içeri girdi. Kapıyı arkasından kapatırken bana baktı, gözleri cam gibiydi ve odaklanmamıştı.

"Dönmüşsün," dedim, içime yayılan bir rahatlamayla.

Rhyan merhaba der gibi ağzını açtı, sonra yere yığıldı. Önce yüz.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"TANRILAR! RHYAN!" Odanın öbür ucuna, onun yanına çömeldim.

Ne bir ses çıkardı ne de hareket etti.

"Rhyan?" Omuzlarını salladım. "Rhyan!"

Hay sikeyim! Ne olmuştu lan? Nefes alıyor muydu? Kollarımı ona doladım ve sırt üstü yatırdım, kulağımı ağzına dayarken elimle başını destekledim. Nefes alıyordu ama sığdı, göğsü her nefes alışta zar zor yükseliyordu. Yüzü her zamankinden daha fazla solmuştu, neredeyse beyazdı ve yara izi sanki yeni kanamış gibi kırmızıydı, ama kan izi yoktu. Aslında vücudunun herhangi bir yerinde yaralanma izi bulamadım. Ellerimi kollarında ve göğsünde aşağı yukarı gezdirerek kesik, çürük ya da giysilerinde yırtık olup olmadığını kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Buz gibi soğuk bir korku içime yerleşmeye başladı. Ya akadim avlıyor olsaydı? Bir akadim tarafından parçalanmak, kesilmek ya da ısırılmak size yapabileceği en kötü şey değildi. Bir akadim tarafından ölümün kıyısına kadar dövülmek, çoğu durumda insanın isteyebileceği en iyi sonuçtu.

Akadim'in kurbanlarına tecavüz ettiği bilinirdi -bazen canlı, bazen değil. Ve bu bile onların en kötü suçu değildi. Bir akadime karşı dövüşü kaybetmenin en korkunç sonucu, bir akadim haline gelmek, yani terk edilmektir. Bunu ruh yiyerek yaparlardı; kurbanlarının ruhunu emer ve yutarlardı. Bu bana çocukken kâbuslar gördürmüştü. O zaman bile bunun ölümden daha kötü bir kader olduğunu biliyordum.

Ruh yemenin şeytani eylemi sadece tek bir yara izi bıraktı - kurbanın kalbinin üzerinde siyah bir daire - ruhun bedeni terk ettiği yeri işaretliyordu.

Ellerim korkudan titriyordu. Bilmek zorundaydım, kendim görmeliydim. Rhyan'da başka bir yaralanma belirtisi yoktu. Eğer saldırıya uğramış olsaydı, dövüşteki yeteneği onu yarasız bırakabilirdi ama ruhu.... Akadim bir terk edilmiş yaratmayı planladığında, bedeni bütün bıraktı. Rhyan'ın tuniğinin üst kısmına uzanırken parmaklarım kararsızdı. Köprücük kemiğini ortaya çıkarmak için yakasını aşağı çektim, siyah gryphon dövmesinin kenarlarını, ardından göğsünü ve kalbini ortaya çıkardım.

Hiç iz yoktu. Elimi teninde gezdirdim. Çok sıcaktı. Ve güçlüydü. Ve bütün.

"Kalp atışını kontrol ediyor musun, ortak?"

Rhyan'ı bırakıp yanına kırımın üzerine düşerek bağurdım.

Başını kaldırdı, sadece bir gözü açıktı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izliyordu.

"İleride nabız için bileğini kontrol edebilirsin," dedi alaycı bir tavırla. "Tabii sadece bir his çalmaya çalışmıyorsan?"

"İyi misin?" .

Sağlam kaşını kaldırdı. Çok yorgun görünüyordu, eski halinin hayaleti gibiydi. Çenesi ve çenesi koyu kirli sakallarla kaplıydı ve saçları kıvrım kıvrım dalgalanıyordu.

Yarı histerik bir şekilde başımı salladım. "Kara bir leke var mı diye kontrol ediyordum. Akadim'den. Düşündüm...." Kalbim hâlâ küt küt atıyordu ve zihnimde onun düştüğü bir görüntü belirdi. "Senin de orada olduğunu sanıyordum. Onları avlıyordun."

Rhyan anında ayıldı, dirseklerinin üzerinde doğruldu ve yavaşça yerine oturdu. "Ah, Tanrım. Özür dilerim. Kara leke yok. Söz veriyorum, iyiyim."

"! Bayılmıştın. Ve tek bir kesik ya da çürük yoktu. Yani ben-tanrım-"

"Lyr, yaralanmadım. Söz veriyorum. Her şey ."

Titriyordum. Bütün gün onun için endişelenmişim ve sonra onu öyle baygın görünce -Rhyan, tanıdığım en güçlü adam, en enerjik, en güçlü soturion, düşüncemi yuttum. Bunu düşünemezdim, bunu hissedemezdim.

"Beni korkuttun."

"Özür dilerim," dedi usulca. "Bunu yapmak istememişim. İncinmedim. Bir şey yok. Sorun yok," dedi tekrar, sesi ona inanmam için ısrar ediyordu. "Söz veriyorum."

"O zaman ne oldu?"

Rhyan başını bir o yana bir bu yana çevirdi, bir eli ensesini ovmak için uzandı, pazusu esnedi. Doğrulurken inledi, gözlerinde endişeli bir ifade vardı. "Söylemesi zor," dedi, bakışları mesafeliydi. Alt dudağını ısırды, kaşları hayal kırıklığıyla çatıldı. "Bilmiyorum. Sanki biri kashonim'i çağırmış gibi hissettim."

"Ben yapmadım."

"Biliyorum. Bunu yaptığında nasıl hissettiğini biliyorum." Bana baktı, gözlerindeki yeşil derinleşiyordu.

"Bunun eski soyundan geldiğini mi düşünüyorsun? Yeminli olduğum için soyumun koptuğunu sanıyordum."

"Öyleydi." Rhyan öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Nefes alış veriş i ağır ve düzensizdi. Beni aksi yönde ikna etmeye çalışsa da kendini iyi hissetmediği belliydi.

"Başka bir acemiye mi bağlıydın?" Sözcükleri söylerken göğsümde keskin bir sızı hissederek sordum.

"Hayır. Sadece sen." Elllerine baktı, rahatsız görünüyordu. "Kesme olayı... babamla oldu." Çenesi gerildi, ne zaman babasından bahsetse gözlerinde perili bir bakış belirliyordu.

O anda konuyu kapatmam gerektiğini anladım. Önceki kaşoniminin tam olarak bozulmamış olması fikri mantıklıydı -büyüler asla garanti değildi ve doğru yapılmadıkları takdirde sonsuz sonuçları olabilirdi. Bir büyücü kelimeleri yanlış söylemiş ya da büyüde pratik yapmamış veya sadece zayıf bir iradeye sahip olabilirdi. Bu, habibellum sırasında sahip olduğum kadar gücü nasıl çektiğini açıklayabilirdi. Rhyan o zaman da şimdiki gibi solgundu -kashonim'i çağırmam onun enerjisini ve gücünü tüketmişti ama yine de dimdik ayakta durabilmiş, sonrasında beni eve taşıyabilmiş ve bütün gece bana bakabilmişti.

"Siktir," dedi, sesi titriyordu.

"Belki Bilgin Limanı'na gidebiliriz," diye önerdim. "Büyük Kütüphane'ye gidip bir açıklama olup olmadığına bakarız. Ya da Kolaya ile konuşuruz? Ark büyücüleri kashonim'i yaratır, belki onun bir fikri vardır. Oradan ne yapmak istediğine karar verebilirsin - hattı açık tutmak ya da tamamen kesmek."

Üzüntüyle başını salladı. "Bunu düşüneceğim."

"Bunu anlamak bizim için de önemli olabilir, özellikle de ben - planladığımdan değil -" Saçmalıyordum, bu her neyse ona bir çözüm bulmaya çalışıyordum ama Rhyan'ın konudan giderek rahatsız olduğunu da hissediyordum.

"Eğer bir daha kaşonimimizi çağırman gerekirse," bakışları yoğunlaştı ve eli kolumda durdu, "eğer benim gücüme ihtiyacın olursa, Lyr, bana söz ver, çağıracaksın."

"Güvende olduğun sürece-"

"Hayır. Seni güvende tutacağıma yemin ettim. İhtiyacın olursa," dedi, sesi alçaktı, "kullanacağına söz ver."

"Ya seni güvende tutmak istersem?" diye sordum. "İyi olacağım," dedi, çenesi gerilmişti.

"Bunu az önce bayılan adam söylüyor."

"On saniye için," diye inledi. "Sadece bana söz ver."

İstediği şey için söz vermeyi reddettim. Hayatımı onunkine değişmezdim. Ama böyle bir durumun gerçekleşme olasılığı inanılmaz derecede düşük ve uzak görüldüğü için başımı salladım. "Peki. Akadim mi avlıyordun?"

Rhyan ayağa kalktı ve bana onunla birlikte odanın ortasına gelmemi işaret etti. Onu dikkatle izledim. Burnunun kemerini sıktı ve gözlerinin altındaki torbaları görebiliyordum. Onları daha önce sadece bir kez görmüştüm; Elyria'ya yaptığı bütün gece süren av gezisinden sonra.

"Öyleydim," dedi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak. Hafif bir yalpalamayı örtbas ediyor gibiydi.

"Nerede?" Ona doğru ilerledim.

Yutkundu, dudakları gergindi. "Elyria'ya geri döndüler. Öncekiyle aynı yuva. Yeniden inşa edilmişti. Ve... sürü büyüdü."

"Auriel'in belası," diye mırıldandım.

"Evet," dedi, bu basit kelime içinde sonsuz bir çekim gücü barındırıyordu. "Geçen seferkiyle aynıydı. Yuva terk edilmişti ve biz de onu yok ettik ama bir şeyler değişti. Sanki plan yapıyorlar ya da organize oluyorlar. Bildiğimiz kadarıyla Akadim hiçbir zaman organize olmamıştı."

Midem bulandı. "Buna ne sebep oluyor?"

"Ya bir tür olarak evrim geçiriyorlar ya da bir şey onları kontrol etmeyi öğrendi." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Kışa girerken daha fazla gezi yapacağım. Gönüllüler alıyorlar - atanmış soturiler ve gitmek isteyen çıraklar. Avlanmaya başlamamız gerekecek."

"Gönüllü müsün?" Nabzım hızla atarken sordum. Ağzı tekrar gerildi. "Gitmem gerekiyor."

"Aemon?" Ben sordum. "Seni zorluyor mu?"

Rhyan başını salladı.

"Ama bu av gezilerine gitmek zorunda mısın?"

"Lyr, yuvada kurbanlar vardı. Ben... gördüğüm şeyleri, bu insanlara yaptıklarını bilmek istemezsin." Konuşurken biraz yeşil görünüyordu, gözlerini sıkarak kapattı ve sanki görüntüleri silkeleyebilecekmiş gibi başını salladı. "Tehdidi durdurmak zorundayım. Soturion olmanın anlamı bu." Rhyan omuzlarını silkti ve hâlâ uyanmaya, enerjisini geri kazanmaya çalışıyormuş gibi kollarını salladı.

"Ne anlama geldiğini biliyorum," dedim. Rhyan ilk günümde dersi eve götürmüştü: soturi tehdidi ne pahasına olursa olsun durdururdu - bu sevdiği birinin hayatını kurtarmamak anlamına gelse bile. Savaşçının hayatındaki her şey akadimi öldürmek, tekrar öldürmesini engellemek, daha fazlasını yapmasını engellemek için feda edilirdi. "Ama her akadimi öldürmek senin işin değil. Sen onların

Gönüllüler. Ama sizin böyle bir seçeneğiniz yok muydu? Bu bana gönüllülük gibi gelmiyor."

"Yemin ettim. Hikayenin sonu. Eğitime başlamamız gerekiyor. Bütün bunlar zaten boşa harcayamayacağın bir zamana mal oldu."

Rhyan'ın bir tehdidi durdurma imkânı varsa bunu kullanırdı; her zaman başkalarını güvende tutmak için hareket ederdi. Ama aynı zamanda benim başarıma da odaklanmıştı. Beni eğitmesi gerektiğini, Bamaria'da kalabilmesinin benim İmparator'un sınavını geçebilmeme bağlı olduğunu biliyordu. Daha önce bir akadimi öldürmesi suçlarını affettirmeye yetmemişti. O da benim korumam olmak zorunda kalmıştı. Tüm bu ekstra yolculuklara çıkmak mantıklı değildi, onu Glemaria'ya geri götüremeyecek-

"Kahretsin," dedim, farkına varmıştım. "Kılıcını babama vereceğine söz vermiştin. Değil mi?"

Onaylamak için sadece küçük bir baş sallama hareketi yaptı.

"Ve bu bana bağlı olmanın, beni korumaya zorlanmanın ötesine geçiyor. Şimdi de Bamaria için akadim mi avlıyorsun?" "Sadece pratik yapalım, ortak."

"Bu doğru değil," dedim.

"Lyr, dur. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bu görevi fazlasıyla yerine getirebilirim. Yani, bir akadimi öldürdükten sonra buraya gelip kılıcımı sundum. Şimdi benden Bamaria'ya, yani sana yaklaşan bir tehdidi durdurmamın istenmesine gerçekten şaşırdın mı? Bilmen gerekirdi," dedi.

"Ben bir katilim. İnce yazılarda yazıyor."

"Sen bir katil değilsin."

"her şeyi bilmiyorsun." "Senin bir katil olmadığını biliyorum."

"O zaman beni gerçekten tanımıyorsun."

"Başlıyorum. Ve biliyorum ki bir katil kendisini koruması için tüm gücünü bir başkasına vermez. Bir katilin, başarılı olma şansı olmayan birini eğitmek ve ona koçluk yapmak için sabahlarını ve gecelerini feda etmeyeceğini biliyorum."

"Başarıyorsunuz. Anlamı daha sonra tartışabiliriz. Ben yoruldum. Bu odada hâlâ senin çırağınım ve beni dinlemenin zamanı geldi," dedi sesi sertleşerek. "Gerinmeye başla."

Her bir pozisyonu, duruşu ve savaş hareketini gözden geçirirken gergin bir sessizlik içinde saatler geçirdik. Rhyan akadim avlamaya zorlanmasının tartışmaya açık bir konu olmadığı konusunda kararlıydı ama bu durum onu açıkça rahatsız ediyordu. Onu tanıdığımdan beri ne kadar huysuz olabileceğini, benden uzaklaşmaya çalışırken ne kadar soğuk ve içine kapanık olabileceğini görmüştüm. Eğitimimizin başlangıcında ve ilk habibellum'umdan sonraki o birkaç gün boyunca işleri benim için daha da kötüleştirdiğini düşündüğünde bu şekilde davrandığını görmüştüm. Ve şimdi bunu tekrar yapıyordu. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

Akşam yemeğı için eğitim odasından ayrı ayrı çıktık ve yemek salonunun iki ucunda yemek yedik. Rhyan'ı göz ucuyla izledim. Dövüş kliniğinin başlama zamanı geldiğinde hâlâ bitkin ve bayılmaya hazır görünüyordu. Rengi ve enerji seviyesi düzelmemişti.

O yemek salonundan arenaya doğru ilerlerken bakışlarımı kısmıştım. Sonra hatırladım, acemiler izlerken dövüşme sırası çıraklardaydı. Bu da başka bir habibellum olduğu anlamına geliyordu.

Rhyan diğer bütün çıraklarla dövüşecekti ve kendini iyi hissetmiyordu.

Hay sikeyim! Neden kashonim iki yönlü çalışmıyor?

Ya bir şey onun enerjisini tüketmişti, büyülü bir şey ya da çok fazla çalışıyordu. Bana öğretirken ve beni korurken hâlâ kendi eğitimini tamamlamak zorundaydı ve şimdi de akadim avlıyor, bunu yapmak için Elyria'ya gidip geliyordu. Belki Rhyan Hart'ın bile sınırları vardı. Onu bir dahaki görüşümde babamla bu konu hakkında konuşacaktım. Rhyan yemin etmişti ama bu onun tekrar tekrar cezalandırılması gerektiği anlamına gelmiyordu. Benim için yeterince şey yapmıyor muydu? Bamarria için?

Ben arenanın kapısından içeri girmek üzereyken Galen kapıya yaklaştı.

"Gösteri için hazır mısın?" diye sordu.

"Öyle de denebilir," dedim, bakışlarım hâlâ bileklerindeki deri kelepçeleri sıkı ve adımları hızlı ve kendinden emin bir şekilde sahayı geçerken boynunu bir o bir bu yana uzatan Rhyan'ın üzerindeydi.

"Sakın bana Hart için endişelendiğini söyleme," dedi kıs kıs gülererek. "Hayır, endişelenmiyorum. Sadece yorgunum," diye yalan söyledim.

Galen bana dikkatle bakarken gözleri karardı. "Az gözlerinde bu bakış vardı. Ve Hal bütün gün Leander hakkında konuşup durdu." Sesini alçaltarak eğildi. "Lyr, seninle ilişkimizde hiçbir zaman kural koymadık. -Hal ve ben- ama," dedi Galen kaşlarını çatarak, "sizce o ve-"

"HAYIR!" Bağırdım. Çok yüksek sesle. Sesimi yumuşattım. "Tabii ki hayır. Haleika asla böyle bir şey yapmaz. Ayrıca Haleika senden hoşlanıyor," dedim. "O senin için Lethea'dan daha uzakta."

Gözleri benimkileri aradı. "Öyle olduğunu sanıyordum. Ama son zamanlarda-"

"Hayır, Galen. Sanmıyorum," diye yalan söyledim. "Bu konuda endişelenme. O her zaman flört ederdi ama bu sensin. Bundan eminim. Tristan ve ben bu konuyu sürekli konuşuyoruz."

Bunun üzerine biraz rahatlamış gibiydi, koyu renk gözleri arenada bir ileri bir geri gidip geldikten sonra bana döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "İkinizin arasında her şey yolunda mı?"

Dedikodular çoktan başladı. Yakında Tristan'a ulaşacaklar. Ya da daha kötüsü.

Tani, Rhyan ve benim hakkımdaki söylentileri biliyordu, Haleika da biliyordu, yani Galen de biliyordu. Ve Galen Tristan'la konuştu. Tristan ilişkimiz hakkında ona ne söylemişti?

Bir gülümseme yapıştırdım. "Tristan'ı özlüyorum," dedim hüznle. "Hem de çok. Ekstra eğitimlerim yüzünden aramız çok zor oldu. Ve büyükannesi de oldukça inatçı. Ama yakında hepsi geçecek...." Sesim boğazımda düğümlendi. "Umarım ortalık sakinleşir de onunla daha fazla vakit geçirebilirim."

Galen başını salladı, yüz ifadesi sempatikti. "Çok üzgünüm, Lyr. İmparator'a ne olursa olsun, iyi olacağını biliyorum. Ka Grey sana tapıyor. Hepimiz seviyoruz."

Gözlerimi kırpıştırdım. Ciddiydi, beni rahatlatmaya çalışıyordu. Ama çok yanılıyordu. En azından beni ya da Haleika'nın çıraklarımızla yeminlerimizi bozmasını tartışmayı geride bırakmıştık.

Her ikisi de şu anda bir savaş alanında duran çıraklar.

"Otursak iyi olur," dedim kolundan çekiştirerek. Stadyum hızla doluyordu ve neredeyse her sıra . Galen ve ben, Haleika'yı ve herhangi bir boş koltuğu arayarak stadyumda daha yukarılara doğru yürüdük. Arenanın en üst sırasına oturduğumuzda, meşalelerin çatırdayan alevleri tam başımızın üzerindeyken, boş koltukların neden bu kadar seyrek olduğunu anladım.

Ka Kormac eğlence için gelmişti. Bedenleri stadyumu ele geçirmiş, tezahüratlarıyla sahayı inletiyorlardı.

Çırak Soturi. Bastardmaker'ın oğlu, Viktor'un kuzeni ve çırağı Brockton Kormac, alanın ortasında avlanıyordu.

Lanet olası piçler. Güya korunmak için onlara ihtiyacımız olduğu için buradaydılar, güya o kadar istikrarsızdık ki barışı korumak için bir lejyon asker gerekliydi ama yine de tek yaptıkları arenadaki kliniklere katılmak, sokaklarda kavga çıkarmak ve neden burada olduklarını anlamayan Bamaryalı vatandaşlar arasında güvensizlik tohumları ekmekti. Varlıklarının Emartis'i yeraltına ittiği hikâyesini biliyordum ama geçen hafta tarlaları ateşe verirken yeraltında değillerdi. Tüylerini etrafa bırakan ya da duvar yazısı oluşturan tek bir üyeyi bile yakalayamamışlardı.

Ve şimdi gerçek bir tehdit ortaya çıktığına göre -akadim toplanıyor, göç ediyor ve daha büyük sürüler oluşturunuyordu- Ka Kormac'ın Soturileri neredeydi? Neden bir gecede Elyria'ya gidip gelmiyorlardı? İblisler Korteria'ya kaçmışken neden akadimleri kendi ülkelerinde avlamıyorlardı? Yedek bir lejyon tamamen tehdidi -İmparatorluk'ta dolaşan gerçek tehdidi- durdurmaya adanmış olmalıydı. Ama hayır, burada oturmuş, sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi uluyor ve tezahürat yapıyorlardı. Hayatını riske atmak zorunda kalan Rhyan'dı.

Aemon sahaya girdiğinde çılgılık atmak istedim, kırmızı arkturion pelerini arenadaki bağlayıcı halkaların gümüş ışıklarıyla parlıyordu. Aemon habibellum'a emir verdi ve Rhyan'ın sahadaki üçüncü gümüş halkanın ortasına doğru yürümesini dehşet içinde izledim. Şimdi bir beşlinin ortasında bağlıydı. Brockton ve Ka Kormac'tan iki kurt daha ona katıldı.

Gümüş halkalar parladı, büyülerini Katurium'da vızıldadı, ses Ka Kormac'ın ulumalarına karıştı ve oturduğum yere kadar geldi. Dövüş başladı ve hemen Rhyan'ın çemberindeki her bir soturion ona döndü. Koltuğumda öne doğru eğildim, midem bulanıyordu. Kimsenin hareket etmediği bir an geçti. Rhyan'ın etrafında sadece bir grup soturi vardı. Sonra Ka Elys'ten bir soturion geriye doğru uçu.

Sırtları çembere çarptı ve soturion çığlık atıp baygın bir şekilde yere yuvarlanırken heyecanla vızıldadı.

Geriye Rhyan'ın yenmesi gereken dört soturi kalmıştı. Nefesimi içime çektim. Başka bir gece olsa endişelenmezdim ama o kadar zayıf, yorgun ve kendinde değilmiş gibi görünüyordu ki.

Bir soturion daha düştü, bu seferki Ka Daquataine'den. Şimdi üç Kormac kurduna karşı Rhyan vardı. Çemberin içine yayıldılar ve merkezdeki Rhyan'ın etrafında bir üçgen oluşturdular. Vücudu gerilmişti ve dövüşmeye hazırdı. Bir an geçti, soturilerin hepsi birbirini ölçüp biçiyordu.

Ka Kormac'ın tüm gücünün görevde değil de burada olması bir tesadüf müydü? Ya da Viktor bu sabah yine beni taciz etmeye mi karar vermişti?

Kalbim küt küt atıyordu ve Galen'in beni yakından izlediğini fark ettim. Çenemi gerdim, yüzümdeki maskeyi -Arkasva Varisi'nin tarafsız, güzel, dengeli yüzünü- kapattım. Sakin ve habibellum'a ilgi duyan bir ifade takındım.

"Lyr, iyi misin?" Galen sordu.

Ancak o zaman bir sıra ötede oturan ve açıkça beni izleyen Tani'nin farkına vardım. Ka Elys'ten bir düzine soturi daha onun etrafında oturuyordu ve her biri kollarımda tüylerim diken diken olana kadar bana doğru döndü.

Ne gördüklerini kontrol etmelisiniz.

"Elbette," dedim boğazımı temizleyerek. "Sadece Haleika'nın nerede oturduğunu anlamaya çalışıyordum."

Galen daha yakına eğildi. "Onu gördüm." Sıramızın yarısını işaret etti.

Haleika'nın yüzü derin bir konsantrasyon ve odaklanma içindeydi. Bakışlarını Lethea'daki Ka Maras'tan bir soturionla savaşan Leander'a doğru takip ettim. Leander saldırdı ve Lethealı soturionu sırt üstü yere düşürdü.

"Biz olmadan oturduğuna inanamıyorum," dedim sesimi neşeli tutmaya çalışarak. Haleika donup kalmıştı ve bu mesafeden bile dikkatinin kimin üzerinde olduğu belliydi. "Bundan sonra onu ben alacağım. Arkadaşların birbirleri için yer ayırdığını sanırdım."

Galen kıkırdadı ama gözleri Haleika'da sabit kaldı ve onun Leander'ı izlemesini seyrederken kaşlarını çatı.

"Galen, bu manevranın adı ne?" Arenanın ortasındaki rastgele bir kavgayı işaret ettim. Ka Daquataine'den sarışın örgülü iki soturi sırayla tekme atıp eğiliyordu.

Galen sahaya geri döndü, ben dikkatle dinliyormuş gibi yaparken bir açıklama ve hareketin nasıl yapılacağına dair talimatlarla beni eğlendirdi. Eğer Haleika ve Leander'dan şüphelenirse... onlara bir şey olursa... Suçlu ya da suçsuz, sırada Rhyan ve ben vardım.

Dövüş yavaş yavaş Galen'in dikkatini tekrar çekmeye başladı. Çırağını arenanın kenarında buldum ve Galen'in onu nasıl gözlemlediğini fark ettim. Dövüşe dalmış görünüyordu ama teknik açıdan baktığı da belliydi. Çırağı vurulduğunda, benim ve Haleika'nın aksine duygusal bir tepki göstermedi.

Bakışlarımı tekrar Rhyan'a çevirdim. Tökezledi. Hafif bir hareketti ama onu yakaladım. Kalan üç soturiden en irisi ona doğru ilerledi. Rhyan eğildi, yana yuvarlandı, botu güçlü bir tekme savurdu.

Soturion'u vızıldayan halkaya çarptı. Yere düştü ve hemen bayıldı.

Rhyan ani bir enerji patlamasıyla canlandı. İnanılmaz derecede hızlı hareket ediyordu, hareketleri kesin ve ölümcüldü, her vuruşu rakibini bayıltmak içindi. Ve saniyeler içinde bunu başarmıştı -biri hariç. Brockton.

O ana kadar Korteria'daki tüm kurtlar, sevgili Brockton'ları ile kuzeyli forsworn Rhyan arasındaki çekişmeyi fark etmişti. Kurtlar savaş tamtamlarını taklit ederek bağılıyor, kılıçlarını ve hançerlerini çarpıştırıyordu.

Galen yanımda gerildi ve metalik kakofonilerinin arasından alaylarını duymak için zorlanırken Tani'nin gözlerini tekrar üzerimde hissettim.

"Sikeyim forsworn'u! Sikeyim forsworn'u! Sikeyim forsworn'u!" diye bağırdılar. Bir savaş çığılığı.

Alanın karşısındaki çıraklardan bazıları savaşın ortasında durdu ve Ka Kormac'ın ilahi okuyan lejyonuna baktı.

Uzaktan bile olsa Rhyan'ın onları duyabildiğini ve etkilendiğini biliyordum. Yüzünün hatlarını seçemiyordum ama omuzlarının kalkışını, dönerken vücudundaki gerginliği, zırhının altında esneyen kaslarını, yumruk yaptığı ellerini görebiliyordum.

Rhyan kendini ringin diğer ucundan Brockton'a doğru fırlattı. Kormac soturion darbeyi karşıladı ve kolları birbirlerine kenetlendi. Rhyan ileri doğru bastırarak Brockton'ı ringe doğru geri itti.

"Sikeyim forsworn'u! Sikeyim forsworn'u!"

Rhyan üstünlüğü ele geçirmişti. Gümüş halkaların çözülmesi ve her beşinin de serbest kalması için zaman neredeyse dolmak üzereydi. Brockton'ı alt edebilir ve sonra umarım dövüşün içinde kaybolabilir, hızıyla diğer herkesten kaçabilirdi.

Arenanın havası değişti. Habibellum'u karanlık bir şey kirletti, sanki Ka Kormac'taki her soturion'un aurası birleşmiş ve Katurium'a karanlık, ağır ve kin dolu bir sis gibi yayılıyordu.

"Anne katili! Anne katili!"

"Kuzeyli piç!"

"Kuzeyli sikik!"

İlahiler değiştiği anda Rhyan'ın aurasındaki değişimi hissettim, ona o kadar uyumlanmışım ki. Aurası patladı, buzbir ürperti Ka Kormac'ın varlığının karanlığına karıştı. Oturduğum yerde titredim, kalbim burkuldu.

"Anne katili!"

Brockton itti. Rhyan tökezledi. Bir darbeyi engelledi, sonra bir tane daha, eğildi, ayağını tekmeledi ve ıskaladı. Sonra Brockton üzerine çıktı, onu yere bastırdı, alnı Rhyan'ın kafasına çarptı.

Halkalar çözüldü, her bir bağlamadan gelen uğultu kayboldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Galen. "Hart'ı alt eden birini hiç görmemiştim." "Kötü bir gün geçiriyor."

Başka zaman olsa, o beş piçi de bir dakika içinde bayıltırdı. Fazladan dört dakika boyunca habibellumun ortasında durur, tırnaklarındaki kiri temizler ve son derece sıkılmış görünürdü.

Hâlâ arenadaki en iyi dövüşçülerden biri olduğu açıktı ama bunu görmekten nefret ediyordum. Onun incindiğini görmekten nefret ediyordum. Brockton Kormac'ın, onca insan arasından, üstünlük sağladığını görmekten nefret ediyordum. Annesinin ölümünü ona karşı kullandıkları için Ka Kormac'ın o piçlerinden nefret ediyordum.

"Görünüşe göre artık en güçlü çırağa sahip değilsin," diye bağırdı Tani.

Dosdoğru önüme baktım.

"Erkek arkadaşın nerede?" diye seslendi. "Burada seni savunacak kimse yok mu?"

Çığlıklar daha da yükselirken Rhyan, Brockton'ın altından yuvarlandı. Rhyan'a küfrediyor, ana avrat sövüyor, katil, zayıf, hain, suçlu ve... fahişe diyorlardı.

"Ne?" Nefesimin altında söyledim. *Bu da nereden ?*

Rhyan kollarını başının üzerine kaldırdı. Bacakları tekme atarken elleri yeri kavradı ve tekrar ayağa kalktı. Brockton'a saldırırken hareketlerinde pervasız bir şeyler vardı. Bu sefer piç kurusu onun için hazırды ve öyle sert bir tekme attı ki Rhyan geriye doğru uçarak iki Bamarian soturi arasındaki kavgayı böldü. Üçü de Brockton'ı görmeden önce yere yığıldı ve yuvarlanıp Rhyan'ı arkalarında bırakarak ayağa fırladılar.

"Orospu!" ve "Anne katili!" tezahüratları yoğunlaşırken Brockton tekrar onun üzerine çıktı. Brockton yumruğunu Rhyan'ın yüzüne indirdi. Rhyan döndü. Brockton geri çekildi, ağzı ardına kadar açıldı, dişlerini gösterdi ve kafasını Rhyan'ın üzerine indirdi. Alnına bastırdı. Tanrım! Rhyan'ın yara izini ısıırıyordu.

Rhyan'ın çığlığı içimi delip geçti ve farkına varmadan ben de çığlık atmaya başladım.

"Sınırların dışında! Saha dışına çıktı!"

Galen kolumu tutarak fırlamamı engelledi ama Rhyan, Brockton'ın ağzını yüzünden ayırmaya çalışarak karşılık verirken çığlık atmaktan kendimi alamadım.

Tüm dövüşlerin boynun altında olması gerekiyordu ve bu Brockton'ın Rhyan'ın yüzüne yaptığı üçüncü saldırıydı.

Galen bana tutunmaya devam etti, derin sesi artık stadyumun her yerine ulaşıyor, Dairen ve Aemon'un dikkatini çekmek için bağıırıyordu, ama biz boğulmuştuk

Ka Kormac'ın alayları ve ulumalarıyla dışarı çıktı.

Daha yüksek sesle çığlık attım ve sonra Haleika'nın sesini duydum. Bağırır bağırılmaz Leander dondu kaldı, kimsenin fark etmemesi için dua ettiğim bir hareketle ona doğru döndü. Gürültü patırtı arasında onu nasıl duymuştu... Tanrım. Ama sonra Rhyan'ı yerde gördü ve havalandı, Brockton'ı geriye doğru fırlattı, onu ayağa kaldırana kadar Rhyan'ın üzerine çömeldi. Kollarını kenetlediler, Leander Rhyan'ın ağırlığını destekleyerek onu sabitledi. Yüzünün sol tarafından kan damlıyordu.

Leander Brockton'a ve kavgaya katılmaya çalışan başka bir Kormac soturionuna yumruk atarken ellerimle ağzımı kapattım.

Rhyan, Leander'ın elinden kurtulup tökezledi ve kolu geriye savruldu. Yumruğu ileri fırlayıp Brockton'ın suratına çarptı. Brockton'ın kafası, vücudu geriye doğru uçup başka bir soturionu devirmeden bir saniye önce kırıldı. İkisi de ayağa kalkamadı. Leander yeniden Rhyan'ın yanına döndü. İkisi başlarını salladı ve sonra arka arkaya dövmüşmek için pozisyon aldılar.

Haleika'ya döndüm. Dikkati çıraklarımızdaydı ama bir şekilde bakışlarımı hissetmiş olmalı ki döndü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Tek bir selam verirken yüzünde kederli bir ifade vardı.

Ama Galen onu izlemeye devam ederken, yüzündeki merak ve kıskançlık dolu ifadeyle gözlerini benden ayırmazken, sırlarımızın daha ne kadar gizli kalabileceğinden emin değildim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HABİBELLUM sona erdiğinde ve Imperator'a rapor edilmeden ayrılabildiğim anda gitmiştim. İyi olduğundan emin olmak için Rhyan'a ulaşmam gerekiyordu. Leander dövüşün geri kalanında onun yanında kalmıştı ama Rhyan çok sert darbeler almıştı ve sahayı terk ederken ayakları sürükleniyordu.

Haleika koridora girer girmez Galen ile flört etmeye başladı. Onun kolunu tuttu, her sözüne asıldı ve o kadar içten güldü ve gülümsedi ki ben bile Galen'e tamamen aşık olduğuna inanmaya başladım.

Salonlar acemiler ve çıraklarla doluydu, ayrıca Ka Kormac'ın piçleri de yavaşça hareket ediyor, sesleri yüksek çıkıyordu. Kapüşonumu yukarıda tutarak etrafımı saran soturi kalabalığına karıştım. Çoğu şehirde bir şeyler içmek için buluşma planlarını tartışıyordu.

Yuvarlak koridorlarda görünmeden ilerledim, kalabalıktan ayrıldım ve eğitim odamıza ulaşana kadar kapüşonumu çıkarmadım. Rhyan yere yığılmış, başını duvara yaslamış, yüzünü kanlı bir bezle örtmüştü.

"Hey," dedim kapıyı arkamdan kapatarak. Hareket etmedi ya da cevap vermedi. Hemen yanına gittim ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Senin için şuna bir bakayım."

Başını benden çevirirken çenesi çalıştı, boğazı hareket etti. Kalbim kırıldı.

"Sorun değil," dedim nazikçe, ellerimi kendime saklayarak. Kontrolün kendisinde olduğunu hissetmesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. "Sana yardım edeceğim."

Titrek bir nefes aldı, başını hafifçe bana doğru çevirdi ve şişmiş ve kan çanağına dönmüş sağ gözünü açtı. "Seninle buluşmaya gelecektim," dedi kabaca. "Seni eve götürmem gerek."

"Boş ver onu. Önce seninle ilgilenmemiz gerekiyor."

Alay etti ama sesi zayıftı, sanki neredeyse hiç enerjisi yokmuş gibiydi. "Bu gece senin muhafızın benim," dedi, sesi alçak ve cızırtılıydı, fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Sabah vardiyasının sende olduğunu sanıyordum."

"Değiştirmek zorunda kaldım...." Sözüünü bitiremeyecek kadar yorgundu. Bir eli açıklamak istercesine havaya kalktı ve sonra dizinin üzerine düştü. "Bu sabah başka planlarım vardı."

"Rhyan," diye iç geçirdim. "Unut gitsin. Görevde değilsin. Şu anda seninle ilgilenmek daha önemli. Koruman olmam için bana beş dakika vermeye ne dersin?"

Boğazının altından bir ses çıkardı. "Pozisyon için başvurmadınız." "Bunun gerekli olduğundan şüpheliyim," dedim, şakalaşmayı çalışarak, kendini acıdan uzaklaştırmak için buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ama onu böyle görmek Brockton'ın ona ne yaptığını görmek kalbimi parçalıyordu. "Peki koruma olmak için nitelikleriniz?" Güzel yüzünü kaldırdı.

Kaş.

Ona en kibirli bakışımı attım. "Nasıl koruyucu bir duruş sergileyeceğimi biliyorum ve otuz saniyeden daha kısa bir sürede yüzümü çok ciddi ve huysuz görünecek şekilde bükebilirim." Abartılı bir kuzeyli tonuyla konuştum.

Küçük bir gülümseme dudaklarından zar zor geçti, sonra soldu ve gözlerini kapattı. "Ortak, bana ne istersen yap. Ama yüzündeki huysuzluğun resmi bir değerlendirmesi geliyor." Sesi hâlâ bitkin geliyordu ama en azından benimle ilgileniyordu.

"Daha azını beklemezdim," dedim. "Bir bakayım. Lütfen. Söz veriyorum nazik olacağım."

"Tamam."

Yüzünün sol tarafını ortaya çıkarmak için elindeki bezi çektim.

Gözleri anında benimkilere dikilmişti, ağzı sıkıydı ve vücudu hareketsizdi. Sakin kalmaya çalışarak, onu daha da kötü hissettirmemeye çalışarak titreyen bir nefes verdim. Ama gözünün etrafında ısırik izleri vardı. Lanet ısırik izleri. Yara izi tahriş olmuş, kabarmış ve hastalıklı bir pembe renkte parlıyordu. Morarmış ve kanayan lekeli kırmızı deri alnından elmacık kemiğine kadar yayılmıştı. Brockton'ı öldürmek istedim.

"O kadar kötü mü?" diye şaka yaptı. "Fark etmez. O taraf zaten babamdan kalma. Onu bana verdikten sonra, 'Artık dışı içine uyuyor,' demişti." Rhyan sesini babasınıninkine uydurmak için kalınlaştırdı, sonra da güldü. "Birkaç yara izi daha nedir ki?"

"Bunu sana baban mı verdi?" Dehşete kapılarak sordum. Yara izinden bu kadar nefret etmesine şaşmamalı.

"Mmmhmm. O gece annem...." diye devam etti, gözlerini sıkarak kapattı, burnu sanki duygularını bastırmaya çalışıyormuş gibi kıvrıldı. Kolunu sıktım, elim onunkine doğru kaydı. Parmaklarımız birbirine dolandı, avuç içlerimiz birbirine bastırdı.

Neyi söyleyemediğini biliyordum. Annesinin öldüğü gece babası onu yaralamıştı.

"Onu öldüreceğim," dedim.

"Hangisini?" Rhyan sordu.

"İkisi de," diye hırladım. "Brockton ve baban." Rhyan'a elini sürmüş olan herkesi öldürmek istiyordum. O parmakları teker teker ellerinden sökmek, ellerindeki ve kollarındaki tüm kemikleri kırmak istiyordum.

"Bunun için orada olmak isterdim," dedi ama sesinde her zamanki alaycılık yoktu, sadece kemik yorgunluğu vardı. Aurası bile durgun hissediyordu, her zamanki serinliği vücudunu zar zor terk ediyordu. "İlk yumruğu sen at. Ben ikinciye alacağım."

Elini bıraktım ve yeni bir havlu almak için açık çantasına uzandım. Üzerine temiz su sıçratmak için su şişesini kullanarak yüzünde kalan kanı temizledim. Temizlendiğinden emin olduğumda, ısırıklara baktım, oraya girmiş olabilecek bakterileri temizlemem gerektiğini biliyordum, özellikle de Brockton'ın iğrenç ağzından.

Ben yaralarını temizlerken Rhyan hareketsizdi ama bir sonraki adımın ne olacağını hissedince gözlerini açtı ve eli yanımdan geçip çantasına uzandı. İhtiyacı olan şişeyi bulup elime tutuştururken parmaklarımız birbirine değdi.

"Beni uyarma," dedi. "Acıttığını biliyorum."

"Özür dilerim," dedim ve kapağı açtım. İçindekileri taze bir beze döktüm ve gözünün etrafındaki diş izlerini hafifçe sildim. Burun delikleri açıldı ve sağ elinde bir seğirme oldu, ama bunun dışında, ben çalışırken kıpırdamadan duruyordu.

"Bilgin olsun, baban yanıliyordu," dedim, bezi elimden geldiğince nazıkçe ama iyice hareket ettirerek.

"Ne hakkında?" diye sordu, ben özellikle derin bir diş izine saldırırken yüzünü buruşturdu.

"Sana söylediği her şeye bahse girerim, ama yara iziyle başlayalım ve bu seni içten içe eşleştiriyor." Gözlerini yakalayarak bakıma ara verdim. "Çok güzelsin Rhyan. Yaralanmadan önce de öyleydin. Sonra da öylesin. Ve için de çok ama çok güzel." Yarasını temizlemeye devam ettim, işi çabucak bitirmek istiyordum. "Senin hakkındaki düşünceleri, her şey hakkındaki düşünceleri tam bir gryphon boku."

Eli tekrar benimkini buldu ve indirmeden önce sadece bir kez sıktı.

Enfeksiyon kapmasını önlediğim için memnun bir şekilde bir şişe iyileştirilmiş güneş yaprağı aldım ve altın rengi macunu alına ve elmacık kemiğine sürdüm. Her iki bölgeyi de bandajladım ve burnundaki çizide de güneş yaprakları sürdüm. Bakışlarını ileriye sabitledi, gözleri zar zor kırpışıyordu.

"Her şey tamam," dedim sonunda.

"Teşekkürler ortak," dedi sessizce. Kendini duvardan iterek ayağa kalkmaya başladı ama bunu yaparken yalpaladı.

"Hey," dedim zıplayarak. Kollarımı beline doladım, o da ağırlığını bana yasladı.

Öksürdü ve doğruldu, bir elini yüzünün yan tarafında gezdirdi, kirli sakalının gölgeleri eskisinden daha koyuydu. "Ben iyiyim," dedi. "Hadi seni dairene geri götürelim."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Yamalandım. Artık yara izi yok," dedi kuru bir sesle.

"Kastettiğim bu değildi," dedim. "Orada bağırdıkları şey - Ka Kormac - çok fazlaydı. Duyman gerekmeyen, duymayı hak etmediğin çok şey. Ve bilmiyorum, sadece konuşmaya ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim."

Yanıt olarak homurdandı. Sağ avucunu kaşıdığını fark ettim. "Elin iyi mi?" Ona uzanarak sordum.

Rhyan elini yumruk yaptı. "Sadece bir kaşıntı." Bakışları benimkilerle buluştu ve bana söylemediği bir şey olduğunu hissettim.

"Eğer konuşmak istersen ben buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Sadece günün bitmesine hazırım," dedi.

"Anladım."

Rüzgâr şiddetlendikçe içimize kapanarak şehirde yavaşça ilerledik. Her yerden Ka Kormac'ın zafer çığlıkları geliyor gibiydi, tüylerim diken diken oldu. Ortada zafer falan yoktu. Brockton'ın Rhyan'a dişlerini geçirmesine rağmen Rhyan yine de soturilerini yenmişti. Ama yanından geçtiğimiz her açık bar ve restoran penceresinden ulumalarını duyabiliyordum.

Birlikte dairemin kapısına ulaştık ama ben kilidi açamadan Rhyan bir elini omzuma koydu, parmakları beni nazikçe geri çekerken sertti. Kapı aralık bırakılmıştı.

"Bu sabah kilitledin mi?" diye sordu, gözleri bir ileri bir geri gidip gelerek çevremizi değerlendiriyordu.

"Elbette," dedim, midem bulanıyordu.

"Burada bekle." Önüme geçti, içeriden gelebilecek herhangi bir tehdide karşı kendini korumak için vücudunu eğdi. Onu takip etmemi engellemek için elini kaldırdı, vücudu koruyucu bir şekilde önümde kayıyordu. "Lyr, ben güvenli olduğunu anlayana kadar bekle."

"Ben de seninle geliyorum," dedim. "Düşmene iki saniye kaldı."

"Düşmeyeceğim," diye tısladı.

"Ve ben beklemiyorum."

"Lanet olası işimi yapıp seni koruyabilir miyim?" Bir eli kılıcının kabzasında, diğeri beni engellemek için uzanırken öne doğru eğildi. "Lanet olsun, Lyr! Dur! Eğer koruman olarak emirlerime itaat etmeyeceksen, unutma ki çırak olarak senden üstünüm. Buna itaat et!"

"Rhyan-"

Eli benimkine dolandı ve parmaklarımız birbirine kenetlendi. Kavrayışı sıkılaştı ve ben bir adım öne çıktım. Bu, ikimizin de bu tartışmayı kazanamayacağını sözsüz bir kabulüydü, bu yüzden birlikte gidiyorduk ve birbirimizin arkasını kollayacaktık.

Daireme adım attığımızda Rhyan kadar sessiz olmak isteyerek nefes alışımı yavaşlattım. Her odada sessizce ilerledik, her yer titrek mum ışıklarıyla parlayana kadar mumları yaktık.

Her köşe kontrol edildi, her kapı kontrol edildi. Burada kimse yoktu. Ve görüşe bakılırsa, hiçbir şey alınmamıştı - ne bozuk para, ne de dışarıda bıraktığım altın mücevherler. Ama mumu yatak odama getirdiğimizde, buraya her kim girdiyse benden bir şey almaya gelmediğini fark ettik. Arkalarında bir şey bırakmaya gelmişlerdi. Bir mesaj.

Yatağımın yorganının altında bir şişkinlik vardı. Rhyan elimi sıktı, sonra bıraktı ve önüme geçerek vücudunu benimkine siper etti. Battaniyeyi geri çekerken nefesimi içime çektim.

"Kahretsin," diye küfretti, geri adım atarken eli beni korumak için tekrar dışarı fırladı.

Yanından geçip kolunun üzerinden baktım ve ellerimle ağzımı kapattım. Bir bebek seraphim'in kesik başı, tüyleri siyaha boyanmış halde yorganın altına tıkılmıştı. Koyulaşmış boyayla renklenmiş kırmızı kan, boynundan çarşaflarıma akmaya devam ediyordu.

Boğazımda safra birikerek banyoya koştum.

"Lyr!" Rhyan peşimden geldi.

Tuvalete ulaştığımda kustum ama hiçbir şey çıkmadı. Koltuğun kenarına tutundum, başım dönüyordu, duvarlar üzerime kapanıyormuş, tavan çöküyormuş gibi hissediyordum.

Hayır, hayır, hayır.

"Lyr?" Rhyan arkamdan banyoya girerek sordu. "Lyr, iyisin. Ben buradayım. Yanındayım."

Tükürdüm ve ağzımı sildim, yavaşça ayağa kalktım, nabzım hızla atıyor, kalbim çarpıyor, ellerimi ve yüzümü yıkarken hala içimde hastalıklı bir his var.

"yok. Gel buraya," dedi, beni kendine çekerek. "Buraya, bana gel. Nefes al."

Yüzümü boynuna gömdüm. Kolları beni sıkıca sardı. Göğsünün genişliği, sıcaklığı, kokusu - hepsi beni sarmaya, duyularımı emmeye, nefes alışımı yavaşlatmaya, beni paniğin eşiğinden döndürmeye başladı.

"Bu gece burada kalamazsın," dedi sırtımı ovarak. Durdu ve ensemini avuçladı. "Seni güvenli bir yere götüreceğim."

Ona karşı başımı salladım ve yükselen safrayı yuttum. Dağılmaktan, bu şekilde etkilenmekten bıkmıştım. "Tüm yeni korumaların devreye girmesiyle bunun artık yaşanmaması gerektiğini sanıyordum. Arianna bunu araştırıyordu, her koruma iki katına çıkarılmıştı. Buraya nasıl giriyorlar? Ve... Tanrılar... böyle bir şeyi nasıl yapabildiler? Bir bebeğe?" Görüntü tekrar gözümün önünden geçerken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Tüm vücudum titriyordu.

Rhyan bana daha sıkı sarıldı, kulağıma karşı yumuşak sesler çıkarıyordu. "Hey, ortak. Hey, seni tuttum," dedi. "Yanımdayım."

Beni banyodan çıkardı, yatak odamdan uzaklaştırdı ve beni kanepeye oturttuğu oturma odasına götürdü. Yanıma oturdu ve bir kolunu bana doladı, diğer eli ise kemerinin cebindeki vadati taşına gitti.

"Aemon," dedi taşı dudaklarının önünde tutarak. Sesi, arkturion'un kırbaçlanmamdaki rolü yüzünden azalmayan öfkeyle kesilmişti. Taş süt beyazı renginde parladıktan sonra teninde parıldayan mavi bir ışıltıya dönüştü.

"Hart," diye seslendi Aemon'un sesi taşın içinden. "Ne oldu?" "Daire ihlali. Mekan boş. Zorla girildiğine dair bir iz yok ya da Davetsiz misafir. Onun zarafeti güvende. Hiçbir şey çalınmadı. Emartis bir mesaj daha bıraktı." "Neymiş o?" Aemon sordu, taş onun sesiyle parlıyordu.

Rhyan kaşlarını çatı, gözlerini bana dikerek, "Seraphim'in kafası. Bebeğin. Siyaha boyanmış."

"Siktir," dedi. "O seninle mi?" "O benimle," dedi Rhyan.

"Siktir," dedi Aemon tekrar. Bu sefer sesindeki değişimi duyabiliyordum, onun Hazır olduğunu gösteren o ince değişimi. "Bana bir dakika ver."

Taş parlamayı kesti, içindeki ışık yok olana kadar mavisi soldu.

"İyi misin ortak?" Rhyan kolunu bana dolayarak sordu.

"Sadece buradan çıkmak istiyorum." Kendimi kirli, iğrenç ve tecavüze uğramış hissediyordum. Ve bir daha asla kendi yatağında uyuyamayacakmışım gibi.

"çalışıyorum," dedi. "İçecek bir şey ister misin?" Çoktan ayağa kalkmış, mutfağıma bakıyordu.

Başımı salladım, gözlerinin altındaki torbalara ve cildinin hala solgun dikkat ettim, bandajlarının altındaki yaraların ne kadar taze olduğunun farkındaydım.

"Peki ya sen?" Ben sordum. "Rhyan, oturman gerek. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını hızla salladı. "Sen iyileşip güvende olana kadar olmaz."

Yine de ona yiyecek bir şeyler ikram etmek üzereydim -ne kadar inkâr etse de buna ihtiyacı vardı- ama taş yeniden ışıkla parlamaya başladı ve Rhyan'ın elinde parlak, ışıltılı bir aytaşı mavisine döndü.

"Hart," Aemon'un sesi net bir şekilde duyuldu.

"Arkturion," diye cevap verdi soğukkanlılıkla, yanımdaki koltuğına döndü, vücudu kaskatı kesilmişti. "Nasıl devam edebilirim?"

"Emartis'in gökyüzü taktiklerine olan eğilimi göz önüne alındığında, Majesteleri seraphim seyahatine izinli değil. Cresthaven'ın güvende olduğunu söyle. Herhangi bir tehdit tespit edilmedi. Kale güvenliği iki katına çıkarıldı ve gece boyunca öyle kalacak."

Aemon'un mesajı kafama dank ederken Rhyan bana dikkatle baktı. Yıllarımı kız kardeşlerimi koruyarak, onlarla tehlike arasındaki kalkan olarak geçirmiştım, hedefin ben olduğumu, korunması gerekenin ben olduğumu düşünmek çok tuhaftı.

"Şu anda onun için fazla seçeneğimiz yok." Aemon'un sesi duyulduğunda taş yeniden mavi renkte parladı. "Ve onu sokaklarda riske atmayacağım."

Rhyan kaşlarını çatı. "Burada kalamaz."

Aemon, "Hart, onu dairene götürmeni istiyorum," diye emretti. "En yakın güvenli yer orası. Bu gece evini temizletip, kilitlerini değiştirip, yeni koğuşlar . Etrafını saran bir koruma ekibim var zaten.

Bina. Yarısı sana destek verecek. Takip edecekler ve bütün gece binanın dışında kalacaklar. İçeri bana haber verin, kapı kilitli."

"Yapacağım," dedi Rhyan. Taş beyazlaştı ve kemerine yerleştirdi. "Senin için bir gece çantası hazırlayacağım, böylece oraya gitmek... zorunda kalmazsın."

Hâlâ sarsılmış bir halde başımı salladım ve Rhyan'ın koltuktan kalkışını izledim. Derin nefesler alıp vermeye odaklandım. Sehpamın üzerindeki mumun titreyen alevine baktım, duman dallarının kıvrıla kıvrıla hiçbir şeye dönüşmemesini izledim.

"Her şey hazır," dedi Rhyan, yatak odamın kapısını arkasından kapatırken. Omzuna büyük bir gece çantası asmıştı. "Kıyafet değişimi, saç fırçası ve... temelde banyonda bulduğum her şey. Başka bir şeye ihtiyacın olursa ben temin ederim."

Hemen ayağa kalktım, kolumu uzatarak ona doğru ilerledim. "antayı ben taşıyım," dedim.

"Ben hallederim."

"ok yorgunsun," dedim. "Bana bırak."

"Ve sen..." Başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Ben . Hadi gidelim."

Rhyan'ın dairesine döndüğümde, o çay için su kaynatırken ben oturma odasında volta atıyordum. İki ay önce kırbaçlandığımdan ve geceyi burada geçirdiğimden beri buraya gelmemiştim. Hafif aralık duran yatak odasının kapısına baktım. Köşede Rhyan'ın tek kişilik yatağı vardı, o gece uyuduğum, açık yaralarımın kanadığı yatak.

ay içmek için oturduk, evimden ayrıldığımızdan beri olduğu gibi sessizdik. Yudumlarken Rhyan'ı izledim. Rengi dönmeye başlamıştı ve

Bir kase fındık, bir elma, pideli humus ve üç haşlanmış yumurtaya saldırırken, enerjisinin bir kısmı yakıt ikmali yapıyor gibi görünüyordu. Ama hâlâ her gün karşılaştığım Rhyan'ın yakınından bile geçmiyordu. Bana kashonimini verdikten sonra olduğundan çok daha zayıf görünüyordu.

İşimiz bittiğinde "Yatağı sen al," dedi.

"Hayır," dedim. "Bugün yaralandın, çok yorgunsun. Yatağa ihtiyacın var. Ben kanepede kalacağım."

"Lyr, seninle tartışamayacak kadar yorgunum."

"Aynen öyle! Daha önce bayılmıştın! O yüzden benimle kavga etme."

"Benimle kavga etme. Yatağı sen alacaksın. Eğer almazsan, sen uyuyana kadar bekleyeceğim ve uyuduğunda seni oraya kendim taşıyacağım. Karar senin. Ya şimdi yatarsın ya da sonra."

"Ya uyumazsam?" diye sordum. "Ya senin bayılmanı beklersem?"

"Yapmayacaksın. Çünkü bir anlaşma yaptık. Antrenman yapacak kadar uyuyacaksın. Bu gece de bir istisna değil."

"Peki hiç uyumazsan seninle nasıl antrenman yapacağım?"

"İyileşeceğim. Senden çok daha hızlı."

"Hayır!"

Ellerini kirli sakallarında gezdirdi, parmakları saçlarına girene kadar kafa derisini yokladı. "Kendimden Moriel'e - çok inatçısın."

"Ve sen değil misin? Rhyan, kendine bir bak. Bir gecede Elyria'daydın, bambaşka bir ülkede, akadim avındaydın. Habibellum'da dayak yedin ve şimdi de beni burada ağırlamak zorunda kaldın. En azından kendi yatağında uyumana izin verebilirim."

"Sana söyledim." Boynu kızarmaya başlamıştı. "Ben kendim için endişelenirim. Sen kendin için endişelen."

"Yani bakım kısmını sadece sen mi yapacaksın?" Tersledim.

"Bana izin verdiğinde!" Çenesi gerildi, burun delikleri bıkınlık dolu bir iç çekişle genişledi. "Fikrimi değiştirmeyeceğim. Sen karar ver. Ya bu gece ikimiz de biraz uyuruz ya da ikimiz de uyumayız. Ama ben kendi yatağında uyumayacağım."

"Tamam!" Çantamı kaptığım gibi odasına girdim ve kapıyı arkamdan çarparak çıktım. Antrenman kıyafetlerimi çıkardım ve benim için hazırladığı gece kıyafetlerini giydim. Yüzümü yıkamak ve dişlerimi fırçalamak için banyoya giderken kapının açılmasına izin verdim.

Battaniyesinin üzerine oturdum, yatağının yapıldığını ve bir önceki geceden beri uyumadığını fark ettim ve ona söyleyecek başka bir şey, aramızdaki gerilimi azaltır bir yol düşünmeye çalıştım. Onun yatağını aldığım için kendimi suçlu hissediyordum ama yine de gün beni de çok yormuştu. Ve onun ne kadar inatçı olduğunu, bir kez söz verdiğinde bunu ne kadar ciddiye aldığını biliyordum. Sözü sözüydü, sözü yeminiydi ve yemini de ruhuyla.

Ayağa kalktım ve yorganın kenarından tutup geri çekmek üzereydim ki birden tekrar odama döndüm, bebek Seraphim'in kafasını, kanı ve siyah tüyleri gördüm-

Geriye sıçradım, sanki beni ısırılmışlar gibi yorganı bıraktım.

"Ne oldu?" Rhyan'ın çerçevesi kapı aralığında belirdi.

"Yok bir şey," dedim utanarak. Hay sikeyim. Sadece bir battaniyeydi. İçinde bir şişkinlik bile yoktu; örtüsü yatağına ve çarşaflarına mükemmel bir şekilde düzeltilmiş, kenarları mükemmel bir hassasiyetle köşelere sıkıştırılmıştı. Burada hiçbir şey yoktu. Ne Emartis'ten bir mesaj, ne de bir tehdit. Sadece Rhyan'ın yumuşak, sıcak yatağı.

Bakışları daraldı. "Ortak, eğer bu bana bir şey yaptırma girişimiye
."

Karyoladan uzaklaştım ve yüz ifadesi yumuşadı. "Sorun değil.

Battaniyeleri geri çekeceğim."

Avuçlarımı şakaklarıma bastırarak gözlerimi sıkıca kapattım. "Özür dilerim,
bu çok aptalca."

Önümde durdu. Elleri yumruklarımın etrafını nazikçe sararak ellerimi
yanlarıma doğru çekti. Bana dokunmaya devam ederken kalbim çarpıyor ve
midem sıkışıyordu; avuç içleri parmaklarımız birbirine dolanana kadar avuç
içlerime doğru dönüyordu.

"Hayır, değil. Hiç de aptalca değil" dedi. "Az önce olan şey, her türlü berbat
bir şeydi. Ne tür bir canavarın yapabileceğini bilmiyorum...." İçini çekti. "Bu
herkesi sarsabilirdi. Utanmana gerek yok. Bunun başına gelmesini hak
etmedin. Evinde, yatağında güvende hissetmeyi hak ediyorsun. Bunu senden
aldıkları için üzgünüm."

"Sen de bunu hak ediyorsun," dedim.

Rhyan'ın gözleri karardı, arzuyla kaplandı. Ve aniden hissedebildim.
Onunla yalnızdım, onun odasındaydım. Kokusu her yerdeydi, misk ve çam
kokusu. Çarşaflarında, üzerinde... ve ben onu istiyordum. Dudağını ısırdı,
bakışları vücudumdan aşağıya inerken nefes alış verişi yavaşladı, göğsümü zar
zor örten ve uyluğumun ortasına kadar inen geceliğime baktı. Parmakları
benimkilerin etrafında sıkılaştı, başparmakları tenimde daireler çizdi.

Öksürdü ve ellerimi bıraktı. "Ben hallederim," dedi ve yorganı benim için
geri çekti. "Her şey yolunda. Güvendesin. Biraz dinlen."

Sonra hışımla odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Nefesim kesildi. Lanet olsun. Ona olan arzum... her zaman oradaydı,
yüzeyin altında gizleniyordu. Ama eğitim sırasında o kadar pratik yapmıştık ki

görmezden geliyor, flörtümüzü minimumda tutuyorduk. İki uzun ay boyunca konuşulmayan sınırı korumak için elimizden gelen her şeyi yapmıştık. Sanki bir rol alan aktörler gibiydik. Öğretmen ve öğrenci, çırak ve acemi, koruma ve onun sorumlusu. Rhyan ve Lyr, tamamlaması gereken bir işi olan ve başka hiçbir şeyi olmayan iki insanın maskelerini takarken var olmayı bıraktılar. Ama aramızdaki yakınlık, bağ her zaman yüzeyin altındaydı, her an kabarmaya hazırdı, sadece sırayla onu geri bastırıyorduk.

Yatağına tırmandım, kokusunu içime çektim, yastıklara iyice sokulurken battaniyelerinin beni sarıp sarmalamasına izin verdim. Yan döndüm, komodinin üzerinde yaktığı mumu söndürdüm ve yorganı omuzlarımın üzerine çekerek kapıya baktım, iyi olmasını umuyordum. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği dinlenmeye ve huzura kavuşmasını umuyordum. Bunu ona verebilmeyi diledim. Ve... sadece battaniyesi yerine kollarının bana sıkıca sarılmış olmasını, beni tutmasını, daha da yakınımaya çekmesini diledim. Kapının diğer tarafındaki ayak seslerini dinledim ve kapı çerçevesinin kenarının altında titreyen mumların küçük ışıklarını ve dans eden alevlerini izledim. Tüm ışıklar sönene kadar kıvrımlı hareketlerini takip ettim ve çan sesleri dışında sadece sessizlik vardı gece yarısı. Uyuyakalmışım.

Üşüdüm. Çok üşüyordum. Ormanda dolaşıyordum, kaybolmuştum, yardım istiyordum. Uzuvarım ağrıyordu; tüm vücudum donuyordu. Donarak ölmeden önce buradan çıkmalı, yardım bulmalı, barınak bulmalı, ısınmalıydım. Başıma kar yağdı.

Gözlerimi açtım. Rüya görüyordum ama rüyamdaki dondurucu soğuk gerçektir. Dişlerim takırdadı ve pencerenin açık bırakılıp bırakılmadığını görmek için battaniyeleri üzerime çektim. Yere çöktüm,

battaniyelerin daha da derinlerine. Kışa haftalar vardı ama Bamaria'da hava hiç bu kadar soğuk olmamıştı - kış mevsiminin en soğuk zamanlarında bile. Şiddetli bir rüzgâr esiyor, vahşice uğulduyordu. Ama pencereye değil, yatak odasının kapısına çarpıyordu. Battaniyeyi üzerimden attım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Yataktan kalkarken tüm vücudum titriyordu. Buzlu ve ıslak bir şey kapıdan çıplak ayaklarıma doğru itti.

Kar. Rhyan'ın dairesinin içine kar yağıyordu.

Kapıyı açtım ve oturma odasına koştum. Tavandan kar yağıyor ve rüzgâr kar tanelerini bir kasırgaya dönüştürüyordu. Rüzgârın şiddeti artarak bana doğru geliyordu. Sehpanın üzerinde bırakılmış bir bardak su donarak bir bardak buz haline gelmişti. Ve fırtınanın tam ortasında Rhyan yatıyordu.

Kanepede oturuyordu, başı sanki inatla uyumamaya çalışıyormuş ama yine de sızmış gibi minderin üzerine düşmüştü. Gözleri sanki acı çekiyormuş gibi kapalıydı ve vücudu sarsılarak çırpınıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı, yüzü acıyla buruşmuştu. "Hayır! Yapma!

Yapma!" "Rhyan!" Bağırdım.

"Ona dokunma," diye hırladı.

Rhyan bir kâbus görüyordu. Aurasının bir kar fırtınası çağırmasına yetecek kadar korkunç bir kâbus.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"RHYAN!" Oturma odasına doğru ilerlerken dişlerim takırdadı. Soğuk yüzümü ısıtırken kar, geceliğime, çıplak bacaklarıma ve kollarıma çarpıyordu. "RHYAN!" Kanepeye ulaştım, yanına süründüm ve kollarını salladım. Teni buz gibiydi, titriyor ve çırpınıyordu. Uyumadan önce gömleğini çıkarmıştı ve göğsü maviye dönmüştü, gryphon dövmesinin siyah kanat uçları tam bir tezat oluşturuyordu.

"Hayır! Hayır!" diye bağırdı. "Yapma!"

Ellerimdeki hissi kaybetmeye başlamıştım, sıcaklık düşmeye devam ettikçe parmaklarım acı verici bir şekilde uyuşuyordu. Onu tekrar salladım, ama ona ulaşamıyordum ve teni benimkinden bile daha soğuktu. Dokunmak acı veriyordu, neredeyse arenadaki gümüş bağlar gibi yakıyordu.

"Rhyan!" Tekrar bağırdım. Kucağına oturdum ve vücudumu olabildiğince onunkine yaklaştırdım. Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü göğsüne bastırdım, bir sıcaklık yaratmak için çaresizce

Hepsini kaybetmeden ve ağırlığının onu uyandırmasını ummadan önce benimkinden biraz ona verdim. Onu daha sıkı sıktım, ona karşı sallandım ve kulağına bağurdım, "Rhyen! Uyan!"

Bir saniye önce kucağında oturuyordum, bir saniye sonra beni altına sıkıştırmıştı, vücudu kanepede benimkinin üzerine bastırılmıştı, bacaklarım beline sarılmıştı. Kalçaları benimkilere derinlemesine bastırırken eli boynuma uzandı. Nefes nefese kalmıştım, ona doğru itiyordum.

Gözleri birden açıldı ve birkaç saniye boyunca, uyanıklık ile kâbusun görüntüleri arasında bir yerde kalmış gibi şaşkın görünüyordu.

"Rhyen," dedim. "Rhyen, benim." Öksürdüm; boynumdaki tutuşu sıkılaştırdı.

"Kahretsin," dedi, gözleri açılmıştı, sonunda uyanmıştı. Rüzgâr kayboldu ve kar yağışı durdu, geride sadece üzerimizde birikmiş olanları bıraktı. "Ne?" Yüzünü bir korku ifadesi kaplarken yeşil gözleri yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Lyr!" Elini yanmış gibi boynumdan çekti ve dehşete kapılmış bir halde arkasına yaslandı.

"Ne-ne oldu-iyi misin? Tanrım! Seni incittim mi?"

"Hayır." Öne doğru oturdum ve neredeyse belime kadar yükselmiş olan vardiyanı aşağı doğru ittim.

Rhyen ağır ağır nefes alıyor, korku, utanç, şaşkınlık ve... arzusunun karışımıyla bana bakıyordu. Kollarımı kendime doladım, soğuk artık kemiklerimin derinliklerindeydi.

"Kabus görüyordun," dedim. "Seni uyandırmaya çalışıyordum."

Ayaklarını tekrar yere bastı, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Lanet olsun. Lyr, özür dilerim."

Dişlerimin takırdamaması için çaba sarf ederek ona yaklaştım. "Bu senin hatan değil. Bunu kontrol edemezsin."

Hâlâ ellerinin arasında olan başını salladı. "Uykuya dalmamam gerekiyordu." "Ne?" Elimi omzuna bastırdım.

Omuzları inip kalktı ama yüzünü gizledi. "Rhyan, hey, hadi. Konuş benimle."

Başını kaldırdı, yüzü ıstırap doluydu. "Bunu yaşamamı istemedim." Derin bir nefes aldı, göğsü kabardı. "Bu kâbusları görüyorum -genellikle tek başımayken çok önemli değil. Fırtına benimle kalıyor. Tanrılar." Öne doğru eğildi, elini saçlarımın arasından geçirdi, parmakları hafifçe boynuma değdi.

Kar taneleri omuzlarıma düştü. Titredim. "Özür dilerim," dedi. "Uyanık kalmalıydım."

"Rhyan, senin de uyumaya ihtiyacın var. Sorun değil," dedim ama o yine başını sallamakla yetindi. "Peki ya birlikte olduğumuz diğer geceler? Burada kaldığım zamanlar? Ve Gölge Kalesi'nde beni koruduğun gece?"

Vücudunu benimkiyle yüzleşecek şekilde kaydırırken çenesi sıkıştı. "Uyuyamadım," diye itiraf etti. "O iki gece de uyumadım."

"Rhyan."

"Lyr, iki seferde de görevdeydim. Seni koruyordum, seni kolluyordum. İstesem de uyuyamazdım."

"Yine de bu gece uyumaya ihtiyacın vardı." Elimi kolundan aşağı kaydırarak eline uzattım ve onu elime aldım.

"Genelde bu kadar bitkin değilimdir. Ama Elyria yolculuğu ve habibellum arasında," diye inledi hayal kırıklığı içinde, "enerjimin geri dönmesi için yeterince hızlı toparlanamadım."

"Çünkü iki gecedir uyumadın. Tanıdığım en güçlü soturion olabilirsin ama senin bile dinlenmeye ihtiyacın var."

Gözlerini kapadı ve neşesiz bir kahkaha attı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin? Kabusunuz hakkında?"

Kaşlarını çattı. "Babam. Glemaria'daki son gecem. O," dedi ağzından nefes verirken, parmakları elimin içinde seğiriyordu, "bir kâbustan çok bir anıydı." Gözlerini kaçırdı.

"Anneni hatırladın mı?"

"Benim hatamdı," dedi, neredeyse benim duyamayacağım kadar sessiz bir şekilde. "İzledim. Onu kurtaramadım. Yapamadım. Her şey çok çabuk oldu. Tanıklar vardı.

-Bir düzine nöbetçi, onun kişisel muhafızları. Onu kesişini izlediler ve teker teker bunu benim kılıcımın yaptığına yemin ettiler."

Elini sıktım.

"Onun için, benim için bunu durduracak kadar hızlı değildim." Gözleri yara izine kaydı. "Berbat ettim. O gece. Bu gece."

Ona doğru eğildim. "Bu gece hiçbir şeyi berbat etmedin. Ya da o geceyi."

"Evet, yaptım."

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Kurtarmadın. Onu kurtaramazdın. Baban İmperator'du, tüm kozlarını senin aleyhine kullandı. Senin ne kadar güçlü olduğunu, ne kadar güçlenmekte olduğunu biliyordu. Her geçen gün ondan daha da güçlendiğini biliyordu. Ve seninle onun arasında durması için bir düzine satın alınmış ve parası ödenmiş nöbetçiye ihtiyacı vardı." Artık neredeyse bağıırıyordum, babasına duyduğum öfke ve nefretle öylesine dolmuştum ki Rhyan'ın ne kadar kusursuz görmesi için yanıp tutuşuyordum. "Olanlar senin hatan değildi. Onun suçuydu."

"Kendime bunu söylüyorum. Ama yine de kendimi bok gibi hissediyorum. Hala bu rüyaları görüyorum."

"Her zaman böyle hissetmeyeceksin. Ne zaman duracağını bilmiyorum ama her zaman böyle hissetmeyeceğini biliyorum." Jules için hissettiğim acı değişmemişti ama son birkaç ay içinde bir yerlerde suçluluk ve utanç duygusu azalmaya başlamıştı. Yalnız kaldığım anlarda içimi daha az kemirmeye başlamıştı. "Ama yine de Rhyan, bu seni zayıf yapmaz," dedim nazikçe. "Her zaman en güçlü olan sen olmak zorunda değilsin."

Dudağını ısırdı. "Uyandığımda sen olduğunu bilmiyordum." Gözleri boynumdaydı, eli yine boynumda seğiriyordu. "Sana zarar vermediğime emin misin?"

"Eminim, söz veriyorum."

"İzin ver," diye boğazını temizledi ve elini çekti. "Sana fazladan bir battaniye bulayım."

Koltuktan kalktı, ama ben uzanıp elini geri aldım ve sıktım. "Rhyan, benimle yatağa gel."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Sadece uyumak için," dedim. "Arkadaş olarak."

Başını neredeyse şiddetle salladı. "Hayır. Yapamayız."

"Rhyan, senin uyumaya ihtiyacın var. Benim de öyle. Burada kalamazsın, donarsın. Bir kâbus daha görürsen ben de donarım. Sadece benimle gel. Sana göz kulak olurum, gerekirse uyandırırım."

"Lyr," diye yalvardı, sesi neredeyse çaresizdi. "Bu kötü bir fikir."

"Neden? Kulağa mükemmel bir çözüm gibi geliyor."

"Lyr, dur." Elini benimkinden çekti. "Sadece yatağına dön. Orada seninle olamam. Şu anda kendime güvenmiyorum. İyi bir yerde değilim."

"Sana güveniyorum."

"Yapmamalısın."

"Bana bunu söyleyemezsin. Sana ve gerekirse sana ikimiz için de yetecek kadar güveneceğim. Bu güveni hak ediyorsun, fazlasıyla hak ettin. Arkadaşlığımı ve seni önemsememi de."

"Lyr, hayır. Rüyalarımı görseydin, anılarımdaki dehşeti bilseydin, iyi değilim."

"Evet, öylesin. Bu sen değilsin. Bu benim tanıdığım Rhyan değil. Geçmişin hakkında rüya görüyordun, artık burada olmayan bir Rhyan hakkında. Bir tiran altında yaşayan ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapan bir Rhyan hakkında. Artık orada değilsin. O ipi kopardın, hatırladın mı? Sen iyisin."

"Hayır! musun? Daha önce de öldürdüm, çıplak ellerimle öldürdüm."

"Akadim."

"İnsanlar! Kaçtığımda kendi halkımdı. Ve söylentileri biliyorsun. Hepsi doğru. Arkadaşlarımdan birini çıplak ellerimle öldürdüm. *Arkadaşımı.*"

"Sana inanmıyorum."

"O zaman buna ne dersin?" dedi önüme geçerek. Kollarını belime doladı, beni duvara doğru götürürken bedenimi onunkiyle aynı hizaya çekti, bana doğru itti, kalçalarını benimkilere bastırdı. O zaman onu hissedebiliyordum. Ve sertti, çok sertti.

Bacaklarımın arasında ısı birikti, göbeğim onu hissetmek için sıkıştı, uzunluğu kalındı ve karnıma doğru bastırıyordu. Meme uçlarım dikleşti, çıplak göğsünün artan sıcaklığını vardiyaımın kumaşında hissettim. Gözlerinin içine baktım, sıcaklık ve arzuyla dolu kapüşonlu bakışlarını görünce nefesim kesildi. Bu, tenimde kalan ürpertiye eritmeye yetmişti. Rhyan bir an önce donmuşsa bile şimdi ateşler içinde yanıyordu, alevler beni tüketmekle tehdit ediyordu.

"Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" diye hırladı. "Seni yatağa atmayı, bunu üzerinden yırtmayı," dedi ve elbisemin eteğini kaldırıp kalçama doğru çekti, "ve seni güneş doğup tekrar batana kadar becermeyi ne kadar istiyorum biliyor musun?"

Nefesimi içime çektim, kalbim göğsümden onunkine çarpmakla tehdit ediyordu.

"Seninle geçirdiğim her saniye yeminimi bozmaya daha da yaklaşıyorum." Eğildi, dudakları benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı, eli vardiyamı sıkıyor, daha da yukarı çekiyordu.

Parmak uçlarımda yükseldim, bedenimi onunkine yaklaştırdım, bunun pervasızca olduğunu umursamadım, ikimizin de Lethea'dan daha uzakta olduğumuzu ve bunu durdurmam için yüzlerce neden olduğunu umursamadım - yeminler, politika, Emartiler, Tristan....

Ama Rhyan'ı istiyordum. Onu yıllardır istiyordum. Sabrımı kaybediyordum, odağımı kaybediyordum, kontrolümü kaybediyordum, ihtiyaç, sıcaklık ve bir gün beni bütünüyle yutacakmış gibi hissettiren ruhumun derinliklerindeki arzuyla derimden sürünüyordum. Her parçam kanımda nefes alan, kalbimde atan canlı bir alevle yanıyordu.

Yemin lanet olsun. Hissedebildiğim tek şey onun ateşli arzusu, nefesi ve tam da ihtiyacım olan yere, bana doğru bastırışının lezzetiydi. Nefesim kesilene kadar kalçaları öne doğru yuvarlandı. Bacağımı beline doladı ve iki bacağım da ona sarılana kadar beni duvara doğru itti. İçime girerken elleri kıcımdaydı. Nefes alırken dudakları köprücük kemiğime bastırdı, kokumdan başı dönmüş gibi titrek bir iç çekiş ağzından kaçtı. Dudakları boynuma doğru fısıldadı ve tüm vücudum titreyene kadar kulağıma doğru ilerledi.

"Söyle bana," diye emretti, "istediğin bu mu? Uğruna çalıştığımız her şeyi denize atmamı mı? Seni bu şekilde almamı mı?"

Kendi titrek nefesimi verdim, göğsüm koşuyu yeni bitirmişim gibi efordan kabarmıştı. Sorduğu soru karşısında kalbim sıkışmıştı.

İşte oradaydı, tüm öfkesinin ve arzusunun altında yüzeye çıkıyordu. İşte benim Rhyan'ım. Benim iznim olmadan asla bir şey yapmayan Rhyan'ım. Kederi, stresi, öfkesi ve arzusu yüzünden kontrolünü kaybeden ama yine de beni kontrol etmeyi başaran Rhyan'ım.

"Bana teslim olursan kaybedeceğin çok şey var, ortak. Ama benim yok. Ben zaten . Neden sahip olduğum son yemini de bozmayayım?" dedi, nefesi kulağıma değiyordu.

"Hayır." Elimi göğsüne bastırdım.

Rhyan beni yere bıraktı, odanın karşısına geçti ve yumruğunu duvara vurdu.

O anda bana olan arzusundan şüphe etmedim, sadece niyetinden şüphe ettim. Geçirdiği gün ve geceden sonra karanlık bir yere gitmişti. Sadece babasının zalimliği altında ve muhtemelen İmparatorluk'tan sürgün edildiği bir yıl boyunca yaşadığını tahmin edebildiğim bir yere. Blöf yapıyordu - kötü olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu - beni zihninden geçen en karanlık düşüncelere, babası tarafından yerleştirilmiş düşüncelere, tamamen, tamamen yanlış olan düşüncelere ikna etmeye çalışıyordu.

"Bunu bilerek yaptın," diye bağırdım. "Öyle bir kendini yok etme yolundasın ki, aptal bir ses kafana girdi diye beni iyi olmadığına ikna etmeye bile çalışıyorsun. Gerçekten burada yuvarlanmana, uyumamana ve daha derine batmana izin vermemi mi istiyorsun? Bunca aydan sonra seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Canını acıtacak kadar sana değer vermediğimi mi sanıyorsun? Hâlâ hayatımın bir parçası olmaya layık olmadığına gerçekten inanıyor musun? Her şey ne kadar karmaşık olsa da, sen en iyi parçasısın?"

Dizlerinin üzerine çökerek, "Hayatının en iyi kısmı bir suçlu, yeminli bir katil olamaz," dedi.

Odayı geçip arkasına çömeldim, kollarımı beline doladım, ellerimi karnına koydum ve başımı sırtına yasladım. "Rhyan, sen ettiğin yeminden çok daha fazlasısın. Bunu kendine yapmana izin vermeyeceğim. Ya da bana. Lütfen yatağa gel. Eğer gerçekten ne kadar korkunç ve yeminli olduğunu kanıtlamak istiyorsan, işte bu. Uyanık kal, yorgun ol, yarın beni eğitme. İmparator'un sınavından önce bana her şansı verme. Ama gerçekten istediğinin bu olduğunu sanmıyorum. Babanı haklı çıkarmak mı? İmparator'u mu? Onun kazanmasına izin vermek mi? Sen ondan daha güçlüsün. Güçlü olduğunu biliyorum. Kendini hatırlamalısın." Sırtındaki dövmenin izini sürdüm. "İpi yırttığını hatırla."

Topuklarının üzerine oturdu ve yüzünü bana döndü. Elimi alnına doğru uzattım, parmağım bandajının altındaki yara izinin izini nazikçe takip etti. Elim yanağında durdu ve başının ağırlığını avucuma yaslamasına izin verdim.

"Bu seni tanımlamıyor," dedim. "Bu seni sen olmaktan çıkarmaz. Hiçbir zaman da olmadı. Ve benim için asla da olmayacak."

Yüzü düştü. "Tanrım," dedi omuzları çökerek. "Özür dilerim."

"Biliyorum," dedim. "Sorun değil."

"Sana yaptığım şeyden sonra olmaz."

Ayağa kalktım ve karşılık olarak elimi ona uzattım. Elimi dikkatle izledi, yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardı ve sonunda parmaklarını benimkilere dolayarak ayağa kalktı. Sessizce yatak odasına doğru yürüdük ve kapıyı arkamızdan kapattım. Önce ben yatağa girdim, sırtımı duvara dayadım ve yorganı onun için kaldırdım. O kayarken yatak yanıma doğru eğildi.

çarşafının üzerine. Battaniyeleri ikimizi eşit şekilde örtecek şekilde ayarlarken sırtı bana dönük olarak yan yattı.

Titreyen bir nefes verirken omuzları sarsıldı.

Onu daha yakına çektim, kolum beline dolandı, elim karnındaydı. "Tuttum seni." Onu kendime doğru çektim ve yavaşça titremesi azaldı ve nefes alış veriş i düzene girdi.

Elimi sıktı. Küçük bir onaylama, çok yorgun ve duygusal olduğunu bildiğim bir teşekkür. Ben de sıktım.

"Artık dinlenebilirsin. Bu gece için kendini bırak," dedim. "Ben buradayım, sana göz kulak olacağım. Soğuğu senden uzak tutacağım."

Nefes alış veriş leri yavaşlarken ve omuzlarındaki gerginlik azalırken dakikalar sessizlik içinde geçti.

Gözlerimi kapattım, sonunda uyumaya hazırdım.

Bir sıçrayışla uyandım, oda kapkaranlıktı. Rhyan yorganın altında kıpırdandığında içimi bir ürperti kapladı. Onu daha sıkı kavradım, iki kolumla sarılana kadar vücudunun altına uzandım.

"Shhhh, Rhyan. Bu sadece bir rüya." Alnını okşadım, saçlarını geriye doğru düzelttim, parmaklarım kulağının narin şeklini izledi, ta ki nefes alış veriş i tekrar yavaşlayana kadar. Kolumu altından çektim, kendimi ona daha sıkı bastırdım ve gözlerimi kapattım.

"Sen... ateşsin," diye fısıldadı.

"Ne?" Donup kaldım.

Ama Rhyan yine cevap vermedi ya da kıpırdamadı. Kollarımda derin bir uykuya dalmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ pencereden içeri süzülüyor, göz kapaklarımın arkasına altın sarısı-kırmızımsı bir parlaklık veriyordu. Henüz uyanık olmak istemiyordum. Saat çok erkendi. Çok yorgundum. Ve harika bir şekilde sıcak ve rahattım. Kollarımdaki yastığa daha sıkı sarıldım, yüzümü içine sokmaya, günden saklanmaya, biraz daha uyumaya çalıştım. Ancak bu kesinlikle ne tuttuğum bir yastıktı ne de başımın altındaki bir yastık. Çok daha büyük, daha sağlam ve daha sıcak bir şeydi.

Gözlerimi açtım. Rhyan'ın göğsünde yatıyordum. Kolları beni sarmıştı ve elleri sırtımdaydı, beni yakın tutuyordu.

Dün geceki olaylar gözümün önünden geçti. Uykuya dalarken Rhyan'a sarılmıştım ve gecenin bir yarısı nasıl olduysa yer değiştirmiştik, kollarında olan bendim ve başım onun göğsüne yaslanmıştı.

Ürperdim, gözlerimi kapattım, uyanmak istemedim, büyüünün bozulmasını istemedim.

Ama Rhyan'ın göğsü başımın altından kalktı ve bacaklarını gerip kollarını bana dolayarak küçük bir inilti çıkardı. "Günaydın ortak." Onun üstünde olduğum için utanarak gözlerimi açtım. Çabucak kollarından kurtuldum ve yatağın izin verdiği ölçüde ondan uzaklaşarak yan yattım. Ki bu çok fazla bir şey değildi. Bana doğru döndü, bir eli yastığının altındaydı, diğeri ise aramızdaki çarşafın üzerinde duruyordu. Gözlerimiz buluştu.

"Günaydın." Çıplak göğsüne, göğsündeki gryphon kanatları dövmesine bakmamaya çalıştım. Kafamın az önce nasıl orada olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Gülümsedi. "Yani her sabah kahveden önce böyle misin?"

Burnumu kırıştırdım. "Ne gibi?"

"Uyanık olduğun halde uyuyormuş gibi mi yapıyorsun?"

"Hâlâ uyuduğunu sanıyordum," dedim. "Seni rahatsız etmek istemedim."

Gözleri benimkilere dikildi. "İyi uyudun mu? Rahat mıydın?"

Yanaklarım kızardı. Aylardır uyurken kendimi en rahat hissettiğim an buydu. Yıllardır. "Mükemmel uyudum."

"Güzel," dedi rahatlamış bir sesle. "Nasıl uyudun?" diye sordum.

"Artık kâbus görmek yok." Yutkundu. "Lyr. Dün gece olanlar için çok özür dilerim. Ben," dedi gözlerini tavana dikerek, "ben bir gryphon pisliğiydım. Ve ben-"

"Sorun değil," dedim. "Söylediklerimde ciddiydim. Seni affediyorum. Bu, aylar önce sen yardım etmeye çalışırken benim seni kendimden uzaklaştırmaya farklı değil. Ve sen beni affettin. Sen ve ben iyiyiz."

Neşesiz bir kahkaha attı. "Bana yeminli dedin ve klinikten sonra bir bandaj için yardımına ihtiyacın olmadığını söyledin. Tam olarak aynı değil

benim seni duvara çarpmam gibi ve ben haddimi aştım. Sana dokunmamalıydım."

"Ya bana dokunmanı isteseydim?" Gözlerinin zümrüt yeşili kirpiklerinin altında koyulaşırken bakışlarını tuttum. "Çünkü istedim. Ve sanırım sen de bunu biliyordun."

Sustu. "Ama bunu yapmamın nedeni bu değildi. Ve sen bunu biliyordun." "Biliyordum."

"Özür dilerim."

"Rhyan, lütfen. Her şey yolunda. Söz veriyorum. Öyle olmasaydı seni o karlı kanepede bırakırdım."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Teşekkür . Beni affettiğin için. Ve beni durduruyor."

"Gerçekten uygunsuz bir şey yapmış olamazsınız." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ben... kendimde değildim."

"Çünkü seni 'kendinde değilken' de gördüm. Ve yine de beni ve güvenliğimi ilk sıraya koydun. Her seferinde."

Dirseğinin üzerinde yükselerek yer değiştirdi. "Bazen, bilmiyorum. Ne yaptığımı, ne hayal ettiğimi düşünüyorum ve sonra... onun neye benzediğini - babamın- ve ben-"

"Rhyan, sen baban değilsin." Koluna uzandım. "İstesen de olamazsın. Senden hiç korkmadım. Ne yapacağın ya da aramızda ne olacağı konusunda bir an bile endişelenmedim. Sana güveniyorum, en kötü zamanlarında bile."

Gözlerini kapattı, sıkıca yumdu. Ona doğru yaklaştım, parmak uçlarım karnına değiyordu.

"Keşke geri alabilseydim," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Ben olsam davranmazdım. Eğer şansım olsaydı, böyle davranmazdım."

Bu fırsatı, seni ne kadar çok istediğimi ve benim için ne kadar önemli olduğunu göstermekten başka bir şey için kullanmadım. Nazik olurdum. Seninle hayal ettiğim gibi zaman geçirirdim. Saçlarını yüzünden çekerdim." Konuşurken tam da bunu yaptı, hareketi yavaştı. Gözleri bana sabitlenmişti, sanki sözleri ikimizi de etkisi altına almış bir büyü yaratıyordu. "Kulağının arkasına doğru düzelttim." Parmakları kulak mememe değdi. Asi dalgalarım sırtımdan aşağı düşerken eli ensemden aşağı kaydı.

"Sonra ne olacak?" Zar zor nefes aldım.

"Gözlerinin içine bakar ve benim için ne kadar güzel olduğunu söyledim."

Ürperdim. "Sabah ilk iş değil."

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzaraya uyanmamıştım." Başparmağı dudaklarımda gezinirken karnımda zonklayan bir sıcaklık birikti ve gittikçe aşağıya doğru kıvrıldı. Göbeğim zonkluyor ve iç duvarlarım hiçbir şeyin etrafında acı verici bir şekilde sıkılıyordu. "Seni kollarıma alırdım. Ve seni öpmek istediğimi söyledim."

"İlk seferinde söylediğin gibi."

"İlk seferki gibi." Gülümsedi. "Seni öpmek istiyorum. Öpebilir miyim?"

Dondum kaldım, kalbim küt küt atıyor, kalçalarım sıkılıyordu. "Bana şimdi mi soruyorsun?"

Gözleri benimkileri aradı. "Evet mi diyorsun?" Bana doğru eğildi, bana çok yakındı, çok yakındı. Yatak alnımızı neredeyse birbirine bastırarak kadar küçüktü ve nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Sabahın ilk işi olması umurumda bile değildi. Bu Rhyan'dı ve ona her şekilde sahip olacaktım, ne sunarsa sunsun kabul edecektim.

Dudaklarım mırıldandı, onun yakınlığını hissettikçe canlandı. Göğsü yükselip alçalıyor, sivrilen meme uçlarımı zar zor gizleyen geceliğime baskı yapıyordu. Bacaklarımın arasından zevk akıyordu.

Ben mi ona doğru hareket ettim, yoksa o mu bana doğru yaklaştı bilmiyorum ama yan yana yatarken vücutlarımız aniden birbiriyle aynı hizaya geldi. Avuç içi aramızda hareket etti, kalçamın üzerinde kayarak beni ona daha da yaklaştırdı.

Gözlerimiz buluştu, onunkinde zar zor şekillenmiş bir soru vardı; açlık ihtiyacı ve arzu fırtınasıyla gölgelenmiş bir soru.

Yanıt olarak çenemi yukarı kaldırdım. Bir baş sallama.

Dudakları benimkilere değdi. Bir kere. İki kez. Hareketleri çok yumuşaktı. Çok kontrollüydü. Ağzımın köşesini öptü, kalbim öfkeyle çarparken dudakları orada kaldı ve sonra dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi.

Sanki bir baraj patlamış gibiydi. Ağzılarımız sanki yüzyıllardır oluyormuş gibi hissettiren çılgın bir öpücükle birleşti. Bu öpücükle son öpücüğümüz arasında bir bağ vardı, sanki bir son ya da başlangıç yoktu ve ayrı geçen bu üç yıl sadece bir rüyaydı, çünkü asıl gerçek her zaman buydu, bizdik, dudaklarımız birleşmişti, bedenlerimiz birlikte olmak için zorlanıyordu, bir olana kadar daha yakın olmak için.

Dili dudaklarımın kenarında gezinirken Rhyan inledi, ağzım çoktan onunkinde açılmıştı. Öpücüğü derinleştirdi, bizi sadece o ilk öpücüğe değil, çok daha eski ve ebedi hissettiren bir şeye bağladı. Bedenimde değildim ama yine de kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim, bütün sinirlerim yanıyordu. Parmaklarımı yüzüne doğru kaydırıp saçlarının vahşi, bronz dalgalarına doladığımda kirli sakalları parmaklarıma sertçe vuruyordu. Ellerinden biri çenemi kavrarken, diğeri enseme doğru hareket etti ve

Öpüşmeyi kesmeden beni sırtüstü yatırdı. Ağırlığı üzerime çöktü, dizi zaten açılmış olan bacaklarımı iterek açtı.

Ellerimi omurgasında gezdirdim, çıplak teninin sıcaklığının tadını çıkardım. Pantolonunun bel bandının hemen altına ittim, kalçalarını kavradım, ona dokunmadan duramadım, sertleşmiş kaslarının üzerindeki şaşırtıcı derecede yumuşak tenine doyamadım.

Rhyan, onu kendime doğru daha sert çekerken ağzımın içinde homurdandı, ona daha yakın, daha sert ihtiyacım vardı. Uyarılmışlığı pantolonunu zorluyordu ve iç çamaşırımın hafif malzemesine karşı daha da kalınlaştığını hissedebiliyordum. Kalçalarımın arası kaygandı, onun için çoktan ıslanmıştım ve kalçalarımı yukarı yuvarladım. Rhyan öne doğru yuvarlanıp bana doğru hamle yapmadan önce arkaya doğru eğildi. Nefesimi ağzına verdim. Kalçalarını çevirdi, siki beni tam olarak istediğim yerde okşadı, ona ihtiyacım vardı. Dili benimkini yakalayıp nefesim kesilene kadar masaj yaparken dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Parmakları saçlarıma dolandı, başımı yukarı kaldırdı ve diğer eli yan tarafımdan aşağıya doğru kıvrıldı. Nasırlarının tenimi okşama hissi, parmakları geceliğimin eteğine dolanana kadar dokunduğu her santimimi ateşe verdi. Aramızda kalan küçük kumaşı belime kadar kaldırdı ve bana daha hızlı sürtünmeye başladı. Çıplak kalçamı sıktı, parmakları iç çamaşırımın bağlarına dolandı ve yanımdaki yaya saldırdı.

Becerikli parmakları onu kolayca çözdü, iç çamaşırı çözülürken yay telleri çözüldü ve beni ortaya çıkardı. Aramızda kalan tek engel olan pantolonunun içinden onu hissedebiliyordum. Kalçalarım onu daha fazla hissetme, daha yakına gelme ihtiyacıyla çılgına dönmüş bir halde yuvarlanıp bükülüyordu. Kontrolümü kaybediyordum, aklımı kaybediyordum, onu daha fazla hissetmek için çaresizlikten Lethea'dan daha uzaktaydım.

ona dokundum. Ellerim pantolonunun kemerine doğru kayd, kıcını tutana kadar aşığı indi.

Öpüşmeye devam ettik, duramadık, nefesimizi tutamadık.
Sanki birbirimizden uzaklaşırsak boğıulacakmışız gibi.

Parmakları, göbeğıme doğru kaymadan önce kontrolü ele almak istercesine kalçama saplandı. Alnı benimkine değdi. Gözleri açıldı ve beni öpmeyi sadece bir nefes için bıraktı, gözlerinde bir soru vardı.

Ön kapı yüksek sesle çalındı. Rhyan dondu
kaldı. "Lanet olsun."

Bir elimi ağızıma kapattım, gözlerim dehşet içinde kapandı.

Kapı tekrar çaldı. Daha keskin. Daha yüksek sesle. Bizi hiçbir şeyin önemli olmadığı -öpüşmek, dokunmak, yalamak ve hissetmekten başka hiçbir şeyin önemli olmadığı- bu rüya gibi, puslu dünyaya çeken sis bir anda dağıldı. Sorumluluk, politika, sözler, yeminler ve görevler dünyasının üzerime çöktüğünü hissettiğimde bedenim hızla soğıudu.

"Muhtemelen Aemon," dedi Rhyan, çoktan üzerimden kayarak yataktan çıkmıştı. Ben üzerimi örtmek için pardösümü aşığı doğru iterken o da pantolonunu kalçalarının üzerinden yukarı doğru çekti. "Kımıldama," diye emretti, bana dönüp bakmadan.

Kapıyı arkasından kapattı.

Çarşafların arasından fırladım, bacaklarım battaniyesine dolandı. Neredeyse yataktan düşecektim, yorganın yarısını ve bir yastığı da yanımda götürdüm. Yerde çantamı aradım, kıyafetlerimi bulmak için umutsuzca açtım. Pantolonumu giydim, üstümdekini başıma geçirdim, tuniğimi üzerime çektim ve bağcıklarını sıkmak için etrafımda döndüm. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, ellerime tükürerek elimden düzeltmeye çalıştım.

Rhyan'ın şifonyerinin üzerindeki aynada yansımama baktım ve Aemon'un bana baktığında ne göreceğini değerlendirdim. Vücudumda sessizce dolaşan arzuyu görecekti miydi? Dudaklarımın ne kadar şiştiğini ya da tenimdeki derin kızarıklığı fark edecek miydi?

Aemon ne sıklıkla dudaklarınıza bakıyor? Muhtemelen hiç!

Panikle deri kol kelepçelerimi ve kemerimi aradım.

Bu konuda mantıklı olmalıydım. Aemon'un şüphelenmesi için hiçbir sebep yoktu. Ne de olsa burada kalmamı emreden oydu. Yeni uyanmış gibi görüldüğüme karar verdim. Daireme Emartiler tarafından girilmiş ve yatağıma ölümcül bir mesaj bıraktıkları için buraya sığınmak zorunda kalmış gibi görünüyordum. Eğer tuhaf görünüyorsam, bunun açıklaması Rhyan'ı öpmemiş olmak, onun kollarında uyumamış olmak, sabah ilk iş olarak onun tahrikini üzerimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmemek, kendi ihtiyacımın hayatımda hiç olmadığı kadar kayganlaşmamış olmasıydı.

Kapıyı açıp maskemi dışarı çıktığımda Aemon'un emredici sesi dairede yankılandı. Bunu yapabiliirdim. Rolümü oynayabiliirdim. Arkasva'nın varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu, ülkesinin savaş lordundan bir rapor isteyen Leydi Lyriana Batavia olabiliirdim.

Çok geç, Leydi Lyriana Batavia olduğumu fark ettim, pantolonunun altında iç çamaşırı olmayan kız. Hay sikeyim. Rhyan sadece bir tarafını çözmüştü ama çarşafı dolanıp kalkmaya çalışırken diğer bacağımdan aşağı kaymış olmalıydı. İç çamaşırı, yanlarında ipler olan iki parça üçgen kumaştan ibaretti. Onun yayı çözüşünü hatırlayarak kızarmamaya ve daha sonra yatağında kayıp iç çamaşırlarımı aramak zorunda kalacağımı düşünmemeye çalıştım.

Arzuyla sıırılsıklam olmasaydım bu kadar büyük bir mesele olmazdı, o kadar ki pantolonumdan sızacağından endişelendim.

"Aemon," dedim sertçe, bir varisin etkisi çökmüştü. Eğildi.

"Ekselansları."

"Dairemde neler oluyor?" diye sordum. "İyi uyuyamadınız mı, Majesteleri?" diye sordu.

Nefesimi sertçe verdim. "Kırılmamış dairemdeki yatağında uyumayı tercih ederim. Özellikle de peşimde sürekli bir güvenlik ekibi varken." Aşırı düzeltmeyi telafi etmek için tarafsız konuşmaya çalıştım ama sesimin ne kadar şımarık çıktığını görünce ben bile içten içe irkildim. Suçlu gibi görünmekten iyidir.

"Ben kahve yapayım," dedi Rhyan yüksek sesle, Aemon Rhyan'ın oturma odasında karşımda kıpırdamadan dururken mutfağa doğru ilerledi. Tam arkturion kıyafetlerini giymiş, yerinde görünmüyordu ama kanepeye oturmamı işaret ederken her zamanki gibi emrediciydi.

Aemon karanlık bir sesle, "bir fincana ihtiyacı var gibi görünüyor," dedi.

Çizgiyi takip ediyordum. Leydi Lyriana Batavia olarak bile Bamaria'nın savaş lorduna saygı göstermem bekleniyordu.

"Arkturion, biraz ister misin?" Rhyan sordu. Etkileyici bir şekilde, tamamen toparlanmış görünüyordu. Yüz ifadesi duygudan yoksundu. Markan'da ya da eskort ekibimdeki herhangi birinde binlerce kez gördüğüm türden mülayim, tetikte bir bakış takınmıştı. Az önce parmaklarımı geçirdiğim saçları geriye doğru taranmıştı, dalgalı ama bir şekilde düzgün görünüyordu. Altında yatan, onu öpen, ona dokunan ben olmasaydım, kahvaltıya başlamadan önce uyanıp belki yüz sınav çekmekten başka bir şey yapmadığını asla tahmin edemezdim.

Aemon başını Rhyan'a doğru salladı. "Sağ ol Hart, ama kalamam." Dikkatini tekrar bana çevirdi ve kanepenin koltuğuna tünedi. "Sanırım artık çarşaf ya da battaniye istemiyorsun?" Kaşlarını çatı.

Ürperdim. "Tüm yatağın yanmasını tercih ederim."

"Evet," dedi alaycı bir ifadeyle. "Eski eşyaları ateşe verme tutkunuzun farkındayım."

Sertleştım. Jules öldükten sonra odamdaki her şeyi attığımda Aemon orada değildi ama elbette biliyordu. O her şeyi bilirdi.

Ama Meera ve Morgana hakkında değıl. Rhyan'ın yatak odasında olanlar hakkında değıl.

"Yatağı biz yakmadık. Ama kaldırıldı. Sanırım bu gece daha rahat uyuyacaksınız. Yepyeni bir çerçeve, şilte ve bir Arkasva Varisi'nden bekleyebileceğiniz tüm donanımlar."

"Bu Imperator'la yaptığım anlaşmaya aykırı değıl mı?" diye sordum. "Kayıp eğitim yok mu? İçinde kesik kafalar olmayan rahat yatak çarşafı yok mu?" Sesim titriyordu.

Rhyan'ın gözleri mutfakta Aemon'un arkasında benimkilerle kilitlendi ve sonra hızla arkasını dönerek baharatları topladı.

"Akademi dışında tehdit ediliyorsunuz ve bir varis olduğunuz için tehdit ediliyorsunuz. Bu onun yetki alanının dışında."

"Emin misin?" Acıyla sordum. Her seferinde devreye girmeyi başarmış, başıma gelenleri hem kendi elini hem de Ka Kormac'ın daha fazla işgalini gerektiren ulusal bir acil duruma dönüştürmüştü. "Dün gece tüm lejyonu oradaymış ve yetki alanını kullanıyormuş gibi görünüyordu."

"Biliyorum," dedi Aemon.

"Hazır konu açılmışken," dedim, gözlerim Rhyan ve Aemon arasında kısa bir süre gidip geldi, "güneyde akadim faaliyetlerinin arttığına dair raporlar almamıza rağmen neden güneyli soturilerden oluşan yedek bir lejyonun bu sorunla ilgilenmek üzere gönderilmediği konusunda beni aydınlatır mısınız?"

Aemon bunun üzerine homurdandı, elleri kucağında esnedi ve yumruk oldu, ön kollarındaki tendonlar bileklerindeki altın kelepçelere karşı gerildi. "Elimden geldiğince pazarlık yapıyorum," dedi. "Ne yazık ki Bamaria'daki emir komuta zinciri Lumeria'nın emir komutasından sonra geliyor. Ve sanırım İmparator'un nerede oturduğunu ve lejyonunun kime hesap verdiğini tam olarak biliyorsunuz." Yüz ifadesi sertleşti. "İşte bu yüzden dün gece dairende olanları gizli tutacağız. Bu kez size özel bir mesaj göndermeye karar verdikleri için şanslıyız."

"Battaniyenin altında kesik bir Seraphim kafası bulmak pek şans sayılmaz," diye söylendim.

"Herkesin görmesi için o kafaların gökten düşmesini mi tercih ederdiniz? İmparator'a geri dönmesi için bir sebep vermek için mi?" Yutkundum. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ayağa kalktı. "İhlali araştırıyoruz. Bu tehdit durdurulana kadar her zaman yanınızda iki refakatçi bulunduracaksınız. Yanınızda bir ekip getirmediğiniz sürece artık Bilgin Limanı'na kaçmak yok. Sadece Akademi saatlerinde refakatçisiz olacaksınız. Ve sonra Hart'ı alacaksınız. İkiniz de tetikte olun."

Titredim. "Ne istediklerini biliyorum ama... neden ben? Neden ben hedef alınıyorum? Neden Cresthaven'a saldırmıyorlar? Ben Arkasva değilim, Varis Vekili bile değilim."

"Bence majesteleri, bunu yapabildikleri için yapıyorlar. En çok maruz kalan sizsiniz."

Bu cevaptan nefret ederek dudağımı ısırdım. Benim zayıf, güçsüz ve harcanabilir olduğumu düşünüyorlardı. Bu yüzden önce beni öldürmeyi planladılar.

"Bunun dikkatini dağıtmasına izin verme," dedi Aemon. "Önünde bir ay var ve büyük ilerleme kaydediyorsun. Bunu kaybetmeyin - hedefinizi gözden kaçırmayın. İmparator zaten gelmek için hazırlıklarını yapıyor." O

hızlı bir selam verdi ve kapıya doğru döndü. "Hart, iyi iş çıkardın. Bu gece sana ihtiyacım var. Lanet Gölgeleer Günü."

Ve sonra gitmişti. Rhyan'ın koltuğuna yığıldım, aklım başımdan gitmişti.

Rhyan'ın baharatlı kahvesinin kokusu bana doğru yayıldı. Kafamı kaldırdığımda önümdeki masada dumanı tüten bir fincan buldum.

Rhyan'ın gözleri kocaman açılmış, ağzı bir karış açık beni izliyordu. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden başımı kaldırdım. Dakikalar önce iç çamaşırlarımı çıkarıyor, beni sanki onun havasıymışım ve onsuz ölecekmişim gibi öpüyordu. Ve şimdi... Aramızda bir okyanus varmış gibi hissediyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne *düşünüyorsun*?" Ben de cevap verdim.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Biliyorum," diye inledi, "az önce hangi sınırları aştığımı biliyorum."

"Karşı karşıya geldik," dedim.

"Karşıya geçtik." İç çekti. "Ben senin korumanım, senin kashonim'inim." "Listeye ihtiyacım yok."

"Ve sen Tristan'la birliktesin."

Gözlerimi kapattım. Üzerime çöken her şeyin ağırlığıyla nefes almak zordu.

"Lyr, asla yapmamalıydım-"

"Yapma," dedim elimi kaldırarak. "Yapma."

"Ne yapmayayım?" diye sordu.

"Sadece bunu yapma," dedim. "Tüm suçu üstlenmeye ya da bunun neden olmaması gerektiğini araştırmaya çalışma."

"Ne yapacağımı bilmiyorum!" diye bağırdı. "İkimizin de suçu olduğunu biliyorum," sesi yumuşadı, "ama çırağın olarak bunu durdurmalıydım. Durdurmalıydım."

sorumluydum. Kontrolü kaybettim. İyi olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Değilim," dedim.

"Yaptığım şey yüzünden mi?" Elleri büküldü.

"Yaptığımız şey yüzünden," dedim. "Bak, sanırım ikimiz de bundan sonra ne olacağını biliyoruz." İçim burkuldu. "Unutalım gitsin. Yapmak zorundayız. Bir saatten kısa bir süre içinde pistte olmamız gerekiyor. Hazırlanmalısın. Bu kahveyi içmem lazım."

Gözlerini kapattı, bana tekrar baktığında ağzının gerginliğinde bir kesinlik ifadesi vardı. "Duşta olacağım."

ON ALTINCI BÖLÜM

SAAT KULESİ günün son saatini ilan ettiği anda, eğitim odasından fırladım. Şimdiye kadarki en uzun eğitim günüm olmuştu. Rhyan ve ben duş aldığından beri birbirimize tek kelime etmemiştik. Sabah koşusuna ayrı ayrı ve sessizce hazırlanmış, pistte hiç konuşmamış ve antrenman odasında da neredeyse hiç konuşmamıştık.

Antrenman odası başlı başına bir işkenceydi. Rhyan bir esneme hareketinde daha derine inmeme yardımcı olmak ya da uygun formda olmam için bir ayarlama yapmak için ara sıra bana dokunmak zorunda kalıyordu. Bunu her yaptığında garip oluyordu. Tereddüt etti. Gerildim.

Antrenmanlarımız sırasında Rhyan bana dokunduğunda ani bir ihtiyaç ya da arzu dalgasına kapıldığım anlar hep olmuştu. Bazen dokunuşların beni bir sarmala sokması anlamlıydı, örneğin ellerini göğüs kafesime her koyduğunda, parmakları göğüslerimin alt tarafına tehlikeli bir şekilde yakın dans ediyordu. Ancak diğer zamanlarda, dokunuş çok masum bir şey olabiliyordu, örneğin parmakları ayak bileğimdeydi ve elini baldırlarımda ve uyluklarımda gezdirdiğini, bacaklarımdan arasını ittiğini hayal ediyordum.

Daha önce bu arzuları görmezden gelme, nefes alma ve içimde kaynayan sıcaklığın soğumasına izin verme konusunda her zaman tamamen yetenekliydim. Bugün, işe yaramazdım. Sadece güneşin parlıyor olması bile bana onun altında yattığımı hatırlatıyordu. Aldığı her nefeste, kalçaları içime girerken bana karşı aldığı nefesi duyuyordum.

Günün sonunda bir seraphim'e atlayıp Crethaven'a doğru yola çıkarken gece havasının ısınan yüzümü serinletmesine izin verdiğim için hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Morgana'yı Meera'nın odasında buldum, geldiğimde ikisi de Gölgeleer Günü için giydikleri siyah elbiselerinin sadece yarısını giymişlerdi.

"Lyr," dedi Morgana ben içeri girerken mutlulukla. "Bu şarabı denemelisin." Yataktan kalktı, kelimeleri bulamaç gibiydi.

"Kendimi Moriel'e," diye mırıldandım. "Şimdiden mi?"

"Çoktan," diye taklit etti Morgana. Kirpiklerini bana doğru ve benim taklidim olduğunu düşündüğüm bir şekilde omuzlarını geriye attı. Gerçekten kötü bir taklit.

"Haklısın," dedi. "Sadece kışını tutmayı unutmuşum," dedi, "oraya bir sopa koymayı."

İnledim. *Bir sürtük gibi davranmadan önce bana beş dakika verebilir misin?*

"Beş dakika beş içki önceydi," diye tersledi.

"Onu dinleme. O kadar da sarhoş değil," dedi Meera. Aynanın önünde durmuş saçlarını kıvırmaya çalışıyordu. "Sadece bu akşamki randevusu için heyecanlı."

"Terra. O bir mage çırağı...." Morgana gözlerini kapadı ve inledi. "Çok güzel. Ayrıca Lyr, bana sürtük diyeceksen bunu yüksek sesle söyle. Zihin okuyan kız kardeşin hakkında kötü şeyler düşünmek kabalık."

"Ben sana sürtük demedim. Öyle davrandığını söyledim."

Meera, "Duyamayacağımı bildiğin halde en büyük ablanın önünde bir düşünmenin kabalık olduğunu belirtmek isterim," dedi. Şakalaşmaya katılmaya çalışıyordu ama zaten tamamen tükenmiş ve bitkin görünüyordu. Gözlerinin altındaki torbalar morarmıştı ve sanki saçını yapmak için bile tek başına ayağa kalkamayacak kadar güçsüzmüş gibi kendini şifonyerine yaslıyordu.

Belki de bu gece gitmek çok riskliydi.

Morgana aynada gözüme çarptı. Eliyle boynunda kesik bir hareket yaparken çenesi sıkışmış, siyah kaşları çatılmıştı.

Sertçe nefes verdim. Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık, Meera'nın halk önüne çıkmasını daha da azaltmak konusunda. Ama en azından haftada bir, sınıfta, soylular tarafından düzenlenen partilerde halkın karşısına çıkmak zorundaydı. Onu Lumeria'dan saklamak da bu halde görünmesine izin vermek kadar şüphe uyandırıcı olurdu. Bu yüzden kendimi bu kadar ön plana çıkarmıştım ve Morgana'nın Vahiy'inden sonra daha da ön plana çıktım. Bamaria'yı en azından bir Batavia Varisi ile tatmin etmeye çalıştık.

Ya sadece bu geceyse?

Morgana'nın burun delikleri alevlendi, açıkça benimle aynı fikirde değildi.

Meera durakladı, soluk ela gözleri tetikte bizi izliyordu. Kendisi hakkında konuştuğumuzu - oysa az önce konuşmamamızı istemişti.

"Ah. Şarabı bana ver." Tartışamayacak kadar yorgundum. Bir şeyle daha uğraşamayacak kadar duygusal olarak tükenmiştim.

Morgana neşeyle gülümseyerek Meera'nın komodinine doğru dans etti ve bana bir bardak doldurdu.

"Sadece eğlenmeni istiyorum," dedi nazikçe. "Son zamanlarda çok ciddiysin ve çok çalışıyordun."

"Eğleniyorum," dedim suratımı asarak.

Meera'nın arkasına geçtim ve kıvrırma görevini devraldım, uzun küllü kahverengi saçlarını bir sonraki kıvrırıcının etrafına sardım ve kafa derisine tutturdum.

Morgana bardağı yanımdaki şifonyerin üzerine koydu. "İç bakalım. Gölgeleer Günü'ndeeyiz hanımlar!"

Meera gibi ben de bardağımı kaldırdım, gerçi onun hayatında hiçbir şeyden iki yudumdan fazla içtiğini görmemiştim.

"Kadeh kaldırmamız gerek," dedi Morgana, yeni doldurduğu bardağını bize uzatarak.

Meera bana yan taraftan bıkkın bir bakış attı ve kadehlerimizi tokuşturduk.

"Rapatayim!" Morgana tezahürat yaptı, bardak çoktan dudaklarının yarısına gelmişti, bir eli havada sallanıyordu.

"Rapatayim," diye tekrarladı Meera sakince. "Ayağa kalk," dedim soğukkanlılıkla.

Morgana inledi. "Neden hep böyle yapıyorsun?"

Şaraptan bir yudum aldım. Tatlı, ki bu iyiydi. "Çünkü her kadeh kaldırışınızda tam anlamıyla bunu alkışlıyorsunuz!" Rapatayim, Lumeria'da geleneksel kadeh kaldırma şekliydi ve eski bir Lumeria kutsamasının kısaltılmış versiyonuydu: *La ra patayim vrata al mar*. Temel olarak "ayakların daima suyun üzerinde yürüsün" anlamına geliyordu. Büyük olasılıkla bu söz Boğulma'dan sonra ortaya çıkmıştı. Ama kadeh kaldıranlar bunu rapatayim-ayakların olarak kısaltmışlardı. Bunu öğrendiğimden beri çok komik buluyordum.

"Ayak şarabını iç o zaman," dedi Morgana, bir yudum daha alarak. Ben de aynı şeyi yaptım ve Meera'nın saçına bir bigudi daha eklemek için kadehimi yere bıraktım. Onun için kalan bigudileri ve tokaları düzenlemeye odaklanıyormuş *gibi yaparak*, "*Morgs, ateşkes ilan edersen saçlarını at kuyruğu yap*" diye düşündüm.

Aynada bana gözlerini devirdi ama kuzguni buklelerini yukarı kaldırdı, bir eliyle başının üstünde topladı, sonra da sırtından aşağı bıraktı. Elini açık tuttu, parmakları gerilmişti, öne doğru eğilip bana bakmadan önce yüzünde açıkça "Ne istiyorsun?" anlamına gelen bir ifade vardı.

Durumu nasıl? Herhangi bir değişiklik var mı?

Başını salladı. Meera'nın saçının yeni bir bölümünü yuvarlamak için düzelttim. Meera yansımadan beni izledi, gözlerinde incinmiş, suçlayıcı bir bakış vardı.

Gözlerimi kaçırdım, burnunun dibinde onun hakkında gizlice konuştuğum için kendimi suçlu hissettim. Bakışlarım, üç ay önceki doğum günümde gördüğü hayalin resmini çizdiği tabloya takıldı.

Duvarındaki resim, bir zamanlar bembeyaz olan odayı rengârenk duvar resimleriyle kaplayan birçok resimden biriydi ve beni tasvir ediyordu. Meera burnumu, çenemi mükemmel bir şekilde boyamıştı. Saçlarım sanki güneşin altındaymışım gibi kırmızıydı. Resmin en rahatsız edici kısmı, kollarımın siyah serafim kanatlarına dönüştüğünü gösteriyordu - tüm vücudum bir serafime dönüşüyordu. Siyah bir seraphim. Emartis'in sembolü.

"Bekle!" Morgana öne doğru oturdu, şarabı kadehinde şıpırdıyordu.

"Siktir!" Onunla yüzleşmek için döndüm. "Ne duydun? Ne duydun sen?"

"Lanet gecen nasıl geçti? Kahretsin Lyr. Bilmiyordum. Asla yapmazdım... Tanrılar! Senin yatağında!"

Meera da arkasını döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Lyr'in yatağında ne oldu?" Morgana, Emartis soygununun tüm hikâyesini en ince ayrıntısına kadar

Meera'yla paylaşmak için aklımdan çıkardı. de Meera'nın yatak örtülerinin üzerinde kucaklaştık. Görünüşe göre, Cresthaven'daki eskort ekibi -iki katına çıkmış olsalar da- varislerini bu durumdan haberdar etme zahmetine girmemişlerdi.

en genç olanın, yani benim karşı karşıya olduğum tehdit. Aemon'un dediği gibi, hedef bendim, Cresthaven, Meera ya da Morgana değil.

Çünkü bana ulaşmak daha kolaydı.

Meera'nın şifonyerine doğru yürüdüm ve şarabımı yudumladım, kadehi Morgana'ya doldurması için uzattım. Kadehimi ağzına kadar doldururken önce bir kaşını, sonra iki kaşını birden kaldırdı ve gözleri büyüdü.

"İç bakalım" dedi. "Bu ablanın bir emri."

Meera'nın saçını mükemmel bir şekilde bitirdikten sonra yaptım. Ancak Morgana'nın saçına başlayamadan kollarını belime doladı ve beni yatak odasından çekerek koridordan aşağıya, odama götürdü ve neredeyse beni yatağa fırlatıp kapıyı çarptı. Sanki birinin içeri girmesini engellemeye çalışıyormuş gibi sırtını kapıya dayadı.

"Lumeria'da ne var?" Sırtımı dönüp bir koltuğa oturmaya çalışarak talep ettim. Sonunda kendimi yatağımın üzerinde yayılmış buldum. Belki de şimdiden biraz sarhoş olmuştum.

"Sen ve Rhyan," diye tısladı.

"Morgs!"

"Biliyorum," dedi. "Kimseye söyleyemeyeceğimi biliyorum. Kendimi Moriel'e. Ama... siktir," diye fısıldadı. Gülmeden önce koyu renk gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. "İç çamaşırını bulabildin mi?"

Siktir git.

Kıkırdadı. "Mükemmel Leydi Lyriana Batavia, yeminli korumasının yatağında iç çamaşırlarını kaybediyor. Skandal."

"Morgs, dur." Bu konuda konuşamıyordum, başa çıkamıyordum. Kendimi berbat hissediyordum. Olmuş olması korkunçtu, durmuş olması korkunçtu, tekrar olması için hayatımı bir kenara atmak istemem korkunçtu. Ama hepsinden öte, korkmuş ve kafam karışmıştı... ve hala çok tahrik olmuştum. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Yatağa yanına oturdu ve bana nadir sarılışlarından birini yaptı. "Bunun için endişelenme," dedi.

"Harika bir tavsiye," dedim.

"Hayır," dedi. "Ciddiyim. Şu anda her şey berbat durumda. Kendini suçlu hissetme. Hayatının çoğunu inkar ederek geçirdiğin halde kalbinin ve bedeninin bir miktar zevk almasına izin verdiğin için bir an bile kendini suçlu hissetme."

Burnumu çektim.

"Kendimden lanet olası Moriel'e," diye inledi. "Ağlama. Bugün Gölge Güne. Tüm geceler arasında bu gece biraz gevşemek, biraz eğlenmek için uygun. Biraz sarhoş ol. Buna ihtiyacın var."

"Tristan konusunda ne yapacağım?" "Ne yapmak istiyorsun?"

Yıllardır ne yapmak istediğimi düşünmemiştim. Düşüncelerim her zaman ne yapmam gerektiği, ne yapmam gerektiği, ne yapmam gerektiği tarafından tüketildi. Halkın algısını nasıl değiştirebilirim, sırlarımızı nasıl saklayabilirim. Yaptığım hiçbir şey ne istediğimden kaynaklanmıyordu. Arzuyla hareket etmek... Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Bu sabah hariç.

"Bilmiyorum," dedim sonunda. Zihnim bulanıklaşmıştı. "Tristan'la belki ilk gün hariç hiçbir zaman doğru nedenlerle birlikte olmadım. Ve bunu bitirmek her şeyi daha iyi hale getirecek ya da bana istediğim şeyi sağlayacak gibi değil. Ama olan biten her şey, her şeyin nasıl olduğu ve onun nasıl davrandığı göz önüne alındığında, artık nedenlerimin ne olduğunu bilmiyorum."

Kolumu kucağına aldı ve parmaklarıyla dövmemin, kolumun iç kısmında aşağı yukarı uzanan Valalumir yıldızlarının dış hatlarını çizdi. Sonra parmaklarını bileğimin üzerine bastırdı, dövmenin görünmez izlerini kolayca buldu.

Kan yemini - görünmeyen, sakatlanmış deri, sadece Meera'yı değil onu da koruyacağıma dair verdiğim sözün işareti.

"Tek bir nedenin var," dedi. "Meera'yı korumak. Her zaman Meera'yı korumak içindi."

Ve sen.

Morgana bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ama bu şekilde olmak zorunda değil. Çok fazla şey yapmak zorunda kaldın. Bunu şimdi anlıyorum."

"Yine de yeterli değil," dedim gözlerimi silerek. "Bir şeyleri bitiremem. Eğer... eğer ilişkim ailemizi korumuyorsa bile, bir şeyleri bitirmek tüm dikkatleri Rhyan'ın üzerine çekebilir. Tristan kıskanıyor. Neyden şüphelendiğini bilmiyorum ama korkuyorum. Ya onu tehlikeye atarsam?"

"Yapabileceğimiz başka şeyler de olabilir," dedi. "Onu güvende tutmak için. Herkesi güvende tutmak için."

"Ne gibi?"

Morgana omuz silkti. "Kim bilir. Sadece ilk cevabın her zaman en iyisi olmadığını söylüyorum."

"Bir tane bulduğunda bana haber verir misin?" Ben sordum.

Burun delikleri alevlenmeden önce bir sırtış ve kara gözlerinde muzip bir bakışla karşılaştım. "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

Hadi gidelim.

Morgana yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve kapımı çarparak açtı.

"Tanrım! Sen hiç sessizce bir şey yapmaz mısın?" Bağırdım.

"HAYIR!"

Saat hazırдық, saçlarımız kıvrılmış ve arkaya tutturulmuştu.

Altın diademlerimizi siyah maskelerle -akadim maskeleriyle- takas ettik.

Tani'nin bana saldırdığı gün taktığı siyah seraphim maskesini düşündüm, Emperor'un bükmeyi başardığı aptal maskeyi

Bir terörist grubun sembolü yerine aptalca bir kostüm. Ellerim istemsizce iki yanımda kenetlendi ve sırtımda keskin bir acı hissettim.

Rhyan'ın söz verdiği gibi sırtımda yara izi kalmamıştı ve kırbaçlar ya da İmperator'un yaralarımı yeniden açıp enfekte etmeye yönelik zalim girişimi geride hiçbir iz bırakmamıştı. Ama bazen, Aemon'un savaş odasındaki duruşmayı düşündüğümde, bedenim hatırlıyordu. İmparator'un parmaklarını hatırlıyor ve sanki bana yeniden dokunuluyormuş gibi acının yeniden içime işlediğini hissediyordum.

"Bir içkiye daha ihtiyacın var," dedi Morgana. "Düşünceler çok karanlık."

Kalenin çifte kapısından geçip Euston ve Rodos'a el sallarken soğuk gece havası üzerimize doğru şiddetli bir rüzgâra dönüştü. "Festivale vardığımızda," dedim soturion pelerinimi kendime doğru çekerek.

"Bir içki daha alacağım."

"Ya da daha erken," diye göz kırptı, siyah elbisesini yukarı kaldırarak. Altında dizinin üstünden bağcıklı siyah çizmeler vardı; ben de ona uygun bir çift giymiştim. Çizmelerinin üzerinde, siyah ipek bir jartiyer kalçasını çevreliyordu ve içine gümüş bir şişe sıkıştırılmıştı.

Başımı salladım. Elbisemin eteğinde kalçamdan yere kadar uzanan iki yırtmaç vardı. Bacağımın genişliğini ortaya çıkarmak için materyali yana kaydardım. Siyah deri bir kılıf çizmelerimin hemen üstünden kalçama dolanmıştı ama benimki hançerimi tutuyordu.

Elbiselerimizi düzelterek su yoluna adım atarak arabamıza doğru ilerlerken Morgana kahkaha patlattı. Gölgelelerin arasında yürüyen dokuz kişisel eskort vardı, her birimiz için üç tane, lanet Markan da dahil. Ben ona parmağımı uzatmadan Morgana elimi tuttu.

"Bununla üretken olmuyorsun." Elimi kendi eliyle sıktı. "Kendimi ifade ediyorum."

O daha karşılık veremedi Meera önümüze düştü. Eskortları inanılmaz bir hızla yanında belirdi, her biri kolundan tutup dik durmasına yardım etti.

Morgana'ya döndüğümde nabzım hızlandı, gözlerim büyüdü.

Başını iki yana salladı. Gözlerindeki mesaj açıktı: *İmgelem değil.*

Sakin ol.

"Teşekkür ederim," dedi Meera koluna girmek için su yolundan uçarak gelen soturion'a usulca. "Partiye çok erken başladık."

Bir Varis Vekili'nin verebileceği mükemmel bir cevaptı ama o bunu hayatında hiç alkol tatmamış ya da parti yapmamış bir kadın gibi söyledi.

Refakatçileri fazla endişeli görünmüyordu ve ayrılarak su yolunun kenarına döndüler, botları cama çarpıyordu. Ama kale duvarlarının içinde oldukları için protokolün gerektirdiğinden daha yakın duruyorlardı, Emartis yüzünden olduğunu varsayıyorum. Yine de bu beni tedirgin ediyordu. Bir imgelem yaklaşırken kimsenin ona bu kadar yaklaşması hoşuma gitmiyordu.

Seraphim arabamızın içinde, geceye doğru süzülürken Morgana eskortlarla aramızdaki bölmeyi kapattı. Elini eteklerinin arasına soktu, küçük gümüş bir şişe çıkardı ve ellerime tutuşturdu. "İç bunu," dedi.

"Ne? Hayır. Ben beklerim. Bu senin için," dedim. O kadar çok Soturi'nin etrafında olduğu için zaten acı içinde kıvranıyordu. Bu geceki randevusu Terra'yı bulduğunda kendini daha iyi hissedecekti. Seks, vorakh'ının acısını dindiren şeylerden biriydi. Şişeleri ve seks -büyük olasılıkla festivalin dışındaki ormanda- acısız bir gece geçireceğini umuyordu.

Morgana sıırıttı. "Sadece acısız değil, aynı zamanda harika. Daha fazlasını istemediğine emin misin?"

"Morgs, onu içmeye teşvik etme," dedi Meera. Sesi hâlâ yorgun geliyordu, sanki konuşmak bile onun için çok zormuş gibi.

"!" Morgana yüzümü işaret etti. "Ciddi yüz. , Lyr. İyi vakit geçirmenizi istiyorum."

"Tetikte olmam gerekiyor," dedim. "Bu gece yanlış bir şey söylemek...." Başımı salladım. "Yapamam. Yeterince yaşadım."

Tristan'la buluşacaktım. Geceyi Rhyan'ın yatağında, kollarında, onun altında geçirdiğimden beri onu ilk kez görecektim.... Tristan'la yüzleşmek, onu öpmek ve her şey yolundaymış ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etmek düşüncesi midemi bulandırıyordu.

"Ver şunu bana," dedim ve Morgana'nın şişesini alıp içindekilerin boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim. Öksürmeme yetecek kadar bir yanma oldu ama anında midem ısındı ve uzuvlarımda hafif bir uğultu başladı.

Meera gözlerini devirdi ama Morgana pencereyi açtı ve kutlama için bağırdı.

"Bu gece sen de eğlenebilirsin." Morgana bana dönmeden önce Meera'ya göz kırptı. "Şimdi bana o gülümsemeyi göster! Hayır, Lyr, gerçek olanı." Güldü. "Tamam, sarhoş gülümsemen de güzel."

"Sarhoş değilim," dedim.

"Sen her zaman hafif sıklettin, küçük kardeşim."

Şafak Tapınağı'nın yanındaki tarlaya, şenlik ateşlerinin ve siyah kurdeleler arasında vücutlarını şehvetli bir şekilde ezip büken su dansçılarının ortasına indik. Davullar çalıyor, ritimleri büyüyle güçlendirilmiş seslerle titreşiyordu. Bize eşlik edenlere başımızı sallayarak siyah ve grotesk akadim maskelerimizi taktık. Gölgeleer Günü bir zamanlar ciddi bir bayramdı, akadim kurbanlarının - hayatlarını ya da daha kötüsü ruhlarını kaybedenlerin- anıldığı bir gündü. Güneyde çok az saldırı olduğu için, bir noktada

Ritüelde belli bir kabadayılık ortaya çıkmıştı, korktuğumuz şeyle alay ediliyordu. Kuşkusuz, Gölgeleer Günü artık daha çok sarhoş kostüm partileri için bir bahaneydi, ancak akadim kostümleri -İmparator'un Tani'nin duruşmasında iddia ettiğinin aksine- hala en yaygın olanlarıydı.

İleriye doğru adım attık ve eskortların yayıldığını hissedebiliyordum, soturion pelerinleri gecenin örtüsü içinde kolayca kaybolmalarını sağlıyordu. Siyahlara bürünmüş bedenler müzikle dalgalanıyor ve dönüyor, kendilerini şehvetli bir ritimle hareket ettiriyorlardı. Yüzlerinde azı dişleri, hırıltılar ve vahşi suratlarla dolu canavar maskeleri vardı.

Belki de bu yılın en soğuk gecesiydi ama alan o kadar doluydu ki sıcaklığı ve pelerinimi çıkarma arzusunu şimdiden hissedebiliyordum. Dans eden Lumerialıların çoğu bunu çoktan yapmıştı ve çıplak kolları ve bazı durumlarda bacakları, çatırdayan şenlik ateşlerinden dolayı kırmızımsı bir renk almıştı.

Tristan'a eşlik eden Bellamy, tanımadığım ikinci bir Ka Gri büyücüyle birlikte kalabalığın arasından çıkıp bana doğru yürümeye başladı. Tristan onların arasından geçip hızla yanıma geldi, elimi sıktı ve akadim maskesi yüzünden yüzünün açıkta kalan tek kısmı dudaklarına götürdü.

Partimiz, bizim ve eskortlarımız için kolayca ayrılan kalabalığın içine doğru ilerledi.

Gecenin karanlığına, arazinin engebeli yapısına ve damarlarımda dolaşan şaraba alışana kadar sadece biraz tökezledim. Partinin merkezine doğru ilerlerken Tristan beni sabitlemek için kolumdan tuttu, açıkça sergileniyorduk, tüm gözler üzerimizdeydi. Görüldüğümüzden ve not edildiğimizden emin olduğumuz anda dağıldık. Brandon adında, yıllar boyunca birkaç asil törende gördüğüm bir büyücü cesurca bize doğru yürüdü. Morgana maskesini geriye itti ve kolunu tutmadan önce sırtıttı.

Terra'yla buluşmayacak mısın?

Daha geniş gülümsedi ve başını salladı, sonra Brandon'ı partiyi çevreleyen bir ağaç kümesine doğru çekti. Gümüş rengi bir parıltı yakaladım - eşlikçilerinden biri onu takip ediyordu.

Yüzümü buruşturdum ama Morgana mahremiyete hiç önem vermiyor gibi görünüyordu. Yine de, görünüşe bakılırsa, endişelenmem gereken şey onun eskortu değildi. Morgana'nın geri çekilen formunu izledikleri belli olan bir grup büyücü yüksek sesle tiksintiyle konuşuyordu.

"O her zaman bir Asherah'tı," dedi biri.

"İğrenç."

Nabzım hızlandı, zihnim durumu nasıl değiştirebileceğimi, dikkatleri nasıl tekrar üzerime çekebileceğimi düşünmeye başladı.

Saçlarımı omzuma attım, maskemi yukarı çektim ve elbisemin yırtmaçları bacaklarımın tüm genişliğini ortaya çıkaracak şekilde duruşumu değiştirdim. Yırtmaçlar o kadar yüksekti ki iç çamaşırlarımın fiyonklarını belime bağlamak zorunda kalmıştım. Ama bu ucuz bir numaraydı ve kimse bacaklarımı umursamıyordu. Tristan'ı öpmeye başlayabilirdim ama kur yapmamız o kadar uzun süredir kamuoyuna yansımıştı ki öpüşmelerimiz artık haber değeri taşımıyordu. Tek seçeneğim onu herkesin önünde tokatlamak ya da becermekti ve kesinlikle ikisini de yapmak gibi bir planım yoktu.

Derin bir nefes aldım. Kendimi tutmam gerekiyordu. Başka bir sonuca varmaktansa Morgana'nın seks hayatı yüzünden skandala uğramaları daha iyiydi. Vorakh'ını ifşa ettikten sonra yatıp kalkmaya başladığından beri duruşumuz buydu.

Meera endişeyle kaşlarını çattı. Bamarian Konseyi üyeleriyle akraba olan, çoğu sessiz ama yüksek rütbeli soylulardan oluşan kendi arkadaş grubuyla ilgilenirken hâlâ çok yorgun ve zayıf görünüyordu. Gözlemciler başlarını çevirip

dikkatleri Meera'nın üzerindeydi. Onu izlemelerini seyrederek gerildim ve bileğimi tuttum, elim kan yeminlerimin üzerinde seğiriyordu.

Hay sikeyim. Rahatlamam gerekiyordu. Meera veliaht olarak toplum içinde her zaman büyük ilgi görürdü. Son iki yıldır Cresthaven'dan çok az ayrıldığı için bazen bunu unutuyordum.

Parmaklarımı Tristan'ın kollarıyla birleştirdim. "Dans et benimle."

Dans pistinden çok uzakta değildik. Büyücüler pistin yaklaşık on beş metre havada süzülmesini sağlamıştı. Pistin kenarlarını çevreleyen kara bulutlar, dansçıların gökyüzünde döndüğü yanılsamasını yaratıyordu. İnce merdivenler pistin her köşesinden aşağıya doğru iniyordu. Tristan'ı tutup basamaklara doğru sürükledim ve eli sırtımda sabit dururken yukarı tırmandık.

Davullar çalıyordu, müzik topraksı ve şehvetliydi. Tristan'ı kendime çektim, bizi kalabalığın ortasına yerleştirdim; tüm alanı ve Meera'yı rahatlıkla görebildiğimden emin oldum.

Ellerimiz birleşti, sonra bedenlerimiz müzikle dalgalandı. Meşaleler çatırdıyor ve dumanlar soğuk gecenin parıldayan yıldızlarının yanıp sönen ışıklarına karışıyordu. Davulların sesi yükseldikçe ve tempo arttıkça ellerimi havaya kaldırdım. Dans eğitimim devreye girdi ve gözlerimi kapattım, zihnimi susturdum, yıllardır kendime izin vermediğim bir şekilde bedenimi serbest bıraktım, sadece müziği hissetmeme, beni hareket ettirmesine izin verdim. Bedenim Tristan'la son kez böyle dans ettiğimde hissettiğinden çok farklıydı. Daha güçlüydüm, ayaklarımdan ve her hareketimden daha emindim. Her yuvarlanma, adım ve sallanma çok iyi hissettiriyordu. Her adım daha önce olmayan kas ve güçle destekleniyordu. Tristan beni sıkıca kavrarken kalçalarım yuvarlandı.

Gözlerimi kapattım, Rhyan'ın elinin etime battığını, Rhyan'ın kalçalarının benimkilere çarptığını, daireler çizdiğini, bana sürtündüğünü, dudaklarını

parmakları benimkilere karşı....

Lanet olsun. Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Tek düşünebildiğim Rhyan'dı. Farkında olmadan son birkaç dakikamı onu arayarak geçirmiştım. Aemon, Rhyan'a bu gece beni korumasını emretmişti ama Cresthaven'a gelmemiştı, bu da bu geceki güvenlik görevinin onu Urtavia'ya bağı tutacağı anlamına geliyordu.

Tabii... tabii son anda Elyria'ya ya da akadim sürülerinin dolaştığı herhangi bir yere başka bir av seferine gönderilmediyse.

Onu görebilmek için umutsuzca sahnenin ötesine baktım. Görünmemek için kamufle edilmiş farklı soturi bedenlerine baktım ve basit siyah zırhların ana hatlarını aradım.

Ama Rhyan görünürde yoktu.

Tristan akadim maskesinin ardından bana dikkatle baktı ve beni kendisine doğru çekti. "Kim dikkatinizi çekti, majesteleri?"

"Galen ve Haleika," diye ağızımdan kaçırdım. Pistin diğer tarafında dans ediyorlardı, vücutları birbirine dolanmıştı. Haleika kahkahalarla başını geriye attı. Kabarık kahverengi bukleleri, takmayı seçtiğı grotesk maskeye rağmen kusursuzdu.

Galen onun yanağındaki gevşek bir bukleyi fırçaladı, eliyle belini kavrayarak onu kendine çekti. Kadın geriye doğru eğildi ve Galen'in dudakları boynunun kıvrımına sürtündü.

Dans pistinin hemen ötesinde Haleika'yı açık bir şekilde izleyen Leander vardı.

Tekrar Rhyan'dan bir iz aramaya başladım; altın sarısı saçlarını, gözündeki yara izinin gümüş rengini, kuzeyli botlarının eğimini görebilmek için. Ama Tristan'ın gözlerinin üzerimde olduğunu fark edince tekrar arkadaşlarımıza odaklandım.

"GörünüŖe göre bir çentik atmaya hazırlar." Kaşlarını kaldırdı. "Bir iddiaya girmemiş miydik? Ben mi kaybettim sen mi hatırlamıyorum ama birimizin diğere bir Ŗey borçlu olduğundan eminim."

"Bunun gibi mi?" diye sordum ve Tristan'ın ağzını kendime çektim. Kanım nabız gibi atıyordu. Eli sırtımdan aŖağı kaydı, kalçamı sıktı, davul sesleri yükselirken bacağımı kalçasına doğru kaldırdı.

Gözlerimi kapattım ve Rhyan yanımdaydı, eli kalçamdaydı, nasırlı parmakları tenime sürtünyordu, yayı çözüyordu, iç çamaşırlarım açılıyordu, onun hissi....

Kalbim küt küt atıyordu. Tristan'ı öpmek, onunla bu Ŗekilde birlikte olmak, daha önce hiç olmadığı kadar yanlıŖ hissettiriyordu. Rhyan'a ihanet ediyormuşum gibi.

Tristan'ı daha sıkı kavradım ve öpüşmeyi kestim, nefesimi tutma ihtiyacı duyuyormuş gibi yaptım, bu yılların getirdiğı bir tepkiydi. Yüzümü göğsüne bastırdım, kapamak için kendime bir an izin verdim, sonra bakışlarımı omzunun üzerinden geçirip soturi ve büyücülerden oluşan kalabalığı izledim; hepsi eğleniyor, hepsi kendini serbest bırakıyor, hepsi birlikte olmak istedikleri kişiyle dans ediyordu.

Festivali bir kez daha gereksiz yere taradıktan sonra, gözlerim kalabalığın derinliklerindeki Meera'ya takıldı. Etrafı sarılmıştı, herkes onun dikkatini çekmek için yarışıyor, Bamarina'nın Veliahtına bir soru sormak istiyor gibiydi.

Birine el salladı ve başka bir soruya cevap vermek için döndü, elleri vücudunun önünde düzgünce kenetlenmiş, gerginlikten kaskatı kesilmişti. Çok rahatsız görünüyordu. Sadece yılların eğitimi onu dimdik ayakta tutuyor ve başını muhteşem bir hassasiyetle döndürüyor gibiydi.

Müzik yavaşladı ve daha resmi bir yavaş dans çalmaya başladığında bacağımı yere indirdim. Tristan beni bir çemberin içinde döndürdü.

Beni kendine çekmeden önce ondan uzaklaştı. Meera'yı daha iyi görebilmek için bedenlerimizi çevirerek önden gittim.

Soğuk bir rüzgâr saçlarımı okşayarak üzerimden geçti. Titredim ve Tristan beni kendine doğru çekti. Bir rüzgâr daha çıktı.

Hayır. Rüzgar değil. Bir aura. Hissettiğim soğuğu çok iyi biliyordum. Meera kaskatı kesildi, tüm vücudu gerildi.

Kafamın içinde alarm zilleri çaldı. *Aman Tanrım. MORGANA!*

Tristan'dan geriye sıçradım ama o elimi tuttu. "Lyr, iyi misin?"

Görüşüm bulanıklaştı. Nabzım hızla atmaya başladı ve dünya dönüp yan yattı. Şarap. Lanet olsun. Morgana'nın beni etkilemesine izin vermemeliydim.

"Lyr?" Tristan elimi sıktı.

"Morgana bana şarap içirdi, gerçekten içemem lazım! Galen ve Hal ile dans et!"

Kendimi merdivenlere attım, neredeyse sahneden düşüyordum. Basamakları hızla indim, sıçramadan önce ikişer ikişer indim. Botlarım yere çarparak çimenlere battı. Başımı pelerininle örterek gerçek bir soturion gibi çevreme uyum sağlayacağımı umdum ve dans eden, öpüşen ve içki dağıtan Lumeryalı kalabalığın arasından geçtim.

İnsanları ittim, kimi incittiğimi ya da kırdığımı umursamadan. Tek bir amacım vardı, Meera'ya ulaşmak. Zaten değerli zamanımı kaybediyordum. Onun yanında olmadığım her saniye, daha büyük bir tehlike içindeydik.

Morgana! Yardım edin!

Meera'yı izleyen ve soyluların daha fazla dikkat çekmek istediklerinde yaptıkları o yüksek sesli, iğrenç gösterişli şekilde konuşan soylular çemberine girdim. Bu beni her zaman rahatsız etmişti ama o anda Leydi Pavi'nin kuzenlerinden biri sahte kahkahalar atarken benim lehime çalıştı.

Meera, daha fazla dikkat çekmek istemediğim için adını ağzımdan kaçırdım.

Gözleri odaktan çıktı ve dudağında hafif bir hırıltı belirdi. Başlıyordu. Kimse ona çok yakından bakmadığı sürece çırpınma gelmeden önce en iyi ihtimalle bir dakikam vardı. Eğer bakarlarsa, ne olduğu ya da kime benzediği konusunda hiçbir hata yapamazlardı.

Jules. Tıpkı Jules'un ilk imgelemindeki gibi görünüyordu. Ve Tristan'ın doğum günümde tutukladığı dansçıya benziyordu. Kendi hataları olmaksızın vorakh geçiren ve bu yüzden hayatlarını kaybeden sayısız büyücüye benziyordu.

"Meera, seni uzaklaştırmam gerek," dedim sesime katabildiğim tüm asil etkiyi katarak. Kolumu ona doladım, ellerim kollarının etrafına dolandı ve yerine kilitlendi.

Dokunduğumda hemen sarsıldı, ama kavrayışım kurban gibi oldu. Hiçbir yere gitmiyordu. Henüz gitmiyordu. Tüm gücü henüz harekete geçmemişti, yoksa beni üzerinden atardı.

Aurasından yükselen soğuğa rağmen ensemden boncuk boncuk terler birikti. Kırılan camların hissi ve sesi etrafımı sarmıştı.

MORGANA! Neredesin lan sen? Ben Meera! Siktir! Siktir! Bu gece evde kalması gerektiğini biliyordum.

Ama Morgana gelmedi. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Brandon'la, Terra'yla ya da her kimse onunla. Bu bana bağlıydı. Sadece bana. Meera'nın derhal taşınması gerekiyordu.

Uzakta, ormanın karanlığının ardında saklanan Meera'nın eskortlarından biri benden başka kimseye görünmüyordu. Başımı sallayarak onu uzaklaştırdım, Meera iyiydi. Daha fazla için onu uyararak tekrar işaret ettim. Kaşlarını çatı.

endişelendi ve isteksizce emirlerim üzerine gölgelere geri çekildi. Birkaç adım ötede ikinci eskortunu gördüm, kılıcının ucu ateş ışığını yakalıyordu.

Meera bana hırladı ve ben de elimi sıktım.

Onu geri çekmeye başladım. Etrafımızı saran soyluların dikkati bize doğru çekilmeye başladığında, tutuşuma karşı mücadele etti.

Güldüm. "Üzgünüm, kız kardeşimi ödünç almam gerekiyor. Birkaç dakika içinde onu geri alabilirsin."

Koruması dikkatle onu izliyordu, duruşu gergin ve tetikteydi. Ağaçların arasında kaybolamazdık ve ben de onu eskorta götüremezdim. Bizi ele verirdi. Bize ihanet ederdi. Sol bileğimi bir yanma hissi kesti, karıncalanıyor ve kaşınıyordu. Kan yeminim.

Unutmayın. Unutmayın. Dördümüz bu sırrı saklayacağız. Dördümüz bu sırla öleceğiz.

Ortadan kaybolmamız gerekiyordu. Şimdi.

Etrafımızı her yönden saran, sarhoş, dans eden, tamamen sefahate teslim olmuş kalabalıklar vardı. Varlıklarımızı gözden geçirdim. Meera'nın maskesi boynuna asılmıştı. Benimki saçımın üzerindeydi. Benim de soturion pelerinim vardı.

Meera benden uzaklaştı, gücü artıyordu. Birkaç saniye içinde onu kontrol etmeye çalışmak, tam güçlü bir soturionla savaşmak gibi olacaktı.

Başka bir eskort ağaçların arkasına geçti ve sonra karşı uçtan Bellamy geldi, Tristan'ın eskortu ve benimkiydi ve ona ödeme yapmaya başladığımdan beri.

Ona el salladım, planım şekilleniyordu.

"," dedi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Beni buradan takip edin. Kız kardeşimi eve götürüyorum," dedim, sesim kısıktı. "Bizi gölgeleyecek bir kalkan yapabilir misin?"

Gözleri kısıldı, Meera'ya ve tekrar bana kaydı. "Lütfen.

Sana on kat fazlasını ödeyeceğim."

Basitçe başını salladı ve bir adım geri çekildi, eli gümüş kınındaki sopasının kabzasındaydı. "Hazır olduğunuzda."

Etrafımı kolaçan ederken, konumumuzu değerlendirirken ve kaçış rotamızı belirlerken kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Elimde bir fırsat penceresi vardı ama hataya yer yoktu. Nefesimi içime çektim, harekete geçmeye, kaçmaya hazırlandım.

Sessizce geri saydım. *Üç...iki...bir....*

Bellamy sopasını geri çekti.

Meera'nın maskesini yüzünü örtecek şekilde yukarı çektim ve kendi maskemi aşağı indirdim, elim kolunu benden uzaklaşıp çırpınmasına yetecek kadar uzun süre bıraktı. Soturion pelerinin kenarından tutarak kolumu tekrar ona doladım, vücudu artık kamuflejim tarafından yarı yarıya gizlenmişti. Onu sıkıca kavradım ve yola koyulduk.

Pelerinin, maskelerimiz ve Bellamy'nin gölgesi arasında fark edilmemek için dua ederek izleyici kalabalığının içine doğru koşmaya başladım. Partideki diğer herkes karanlıkta içiyor ve ay yapraklarıyla kafayı buluyordu. Ama işi şansa bırakamazdım. Kalabalık bizi fark etmese bile, eskortlarımız çok geride kalmazdı.

Meera bana karşı koydu, bağırmaya ve hırlamaya başladı ama ben devam ettim, onu ayaklarından yarı kaldırdım, ben koşarken botları yerde sürükleniyordu, farkında olmayan partililerin etrafından dolanıyordum.

Onu başka bir grubun ortasına, fener ışıklarının az olduğu tarafa sürükledim, gülümsüyormuş gibi yaptım, onu yakınıma çektim, yüzünü omzuma bastırdım. Meera tökezledi, bana doğru düştü, sonra aniden itti

Geri çekildi, elimden kurtulmaya çalıştı. Onu belinden yakaladım ve kalabalığın arasından iterek başka bir soylu grubuna rastladım.

Aurasından yayılan buz gibi soğuk hava etrafımızda dönerken Meera kollarımda titriyordu. Görüntü giderek güçleniyordu. Şimdiden akadim maskesinin altındaki burun delikleri açılmaya başlamıştı. Burnundan tek bir damla kan damladı ve soluk pembe dudaklarında kırmızı bir iz bıraktı.

Oluyordu. Onu güvenli bir yere götürebileceğimden daha hızlı. Gölgelemin içinde, altın zırhlar yanımda yürüyordu. Markan nöbetimize katılmıştı.

, Bellamy! Daha fazla gölge!

Onu partiden nasıl uzaklaştıracaktım? Eskortlarımızdan nasıl uzaklaştıracaktım? Çoktan yarı yarıya ölmüştü.

Koşmaya devam etmeliydim. Onu buradan çıkarmalıydim. Onu buradan çıkaracaktım.

MORGANA!

Çömeliş Meera'nın dizlerinin altından tuttum ve onu kollarımın arasına alıp göğsüme . Pelerinimi üzerine sardığımda bağırdı ve bacaklarımın arkası yanarak ayağa kalktı. Ve sonra koştu. Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı.

Seraphim limanından çok uzakta değildik. Eğer koşmaya devam edebilirsem, bizi bir sonraki vagona bindirebilir, eskortlarımız bizi fark etmeden önce havalanabilirdim.

Koşmaya devam etmek zorundaydım.

Daha fazla misafirden kaçtım, şenlik ateşlerinin etrafında koştu.

Meera, sanki kaçış yolunun elinden alınmak üzere olduğunu hissetmiş gibi, çılgınca çırpındı ve çığlık attı. Bacaklarımın daha hızlı hareket etmesi, kollarımın daha güçlü olması, ellerimin onu biraz daha tutması için içimden çığlıklar atarak tutuşumu sıkılaştırdım ama Meera kolunu tutuşumdan kurtardı ve

Tırnaklar boynumu kesti ve kan aktı. Kalın bir damlacık köprücük kemiğimden aşağı yuvarlandı.

İçimden geçen her türlü rahatsızlığı ve acıyı görmezden gelerek onu daha sıkı kavradım ama daha fazla dayanamayacaktım. Çok güçlü, çok vahşi olmaya başlamıştı. Seraphim limanı görünmüştü. Çok yaklaşmıştık. Çok yakındık. Sadece onu bir arabaya bindirmem gerekiyordu.

ama. Bunu yapabilirsin. Bunu yapmak zorundasın! Sen güçlüsün!

Daha hızlı koştum, partiye katılanların arasına girip çıktım, en kalabalık yerde kalmaya dikkat ettim, nereye karışabilirdik, Meera'yı eskortlarımızdan nerede saklayabilirdim. Takip edip etmediklerini ya da Bellamy'yi kontrol edip etmediklerini görmek için bakamıyordum bile. Bakarsam yavaşlardım. Yavaşlarsam, onu kaybederdim.

Meera çırpındı ve ben de limana girerken onu daha sıkı kavradım. İleriye doğru koşarken onu zar zor tutabiliyordum, botlarım yere çarpıyordu, ta ki ayaklarım elbisemin kıvrımlarına dolanana ve ayağımı kaybedene kadar. Düşecektim. Meera'yı düşürecektim. Tutuşum zayıflıyordu, onu taşımaktan bileklerim ağrıyordu. Başaramazdım, oraya varamazdım, durduramazdım, kendimi kurtaramazdım, onu kurtaramazdım.

Düşüyorduk.

Ve sonra olmadık. Uzun boylu bir soturion önümde belirdi, Meera'yı yakaladı, Meera'nın ağırlığı kollarımdan kalkarken vücudunun gücü açıktı. Yer yerine Rhyan'ın sert kaslarına çarpmıştım. Bacağını tuttum ve Rhyan'ın kendisine doğru çırpınan, dehşet içinde çığlık atarken yüzünü tırmalayan Meera'yı tuttuğunu görmek için kendimi yukarı ittim.

"Sorun nedir?" Rhyan ağırlığını ve Meera'yı kollarının arasına alarak sordu.
"Ona ne oldu?"

"O sarhoş!" Çılgınca söyledim. "Yüksek, bilmiyorum. Sadece onu eve götürmem gerekiyor."

Meera Rhyan'ın zırhını tırmalıyor, titriyor ve çığlık atıyordu. Gücü vorakh ile o kadar artıyordu ki Rhyan bile onu tutarken tökezledi.

Adamın gözleri kısıldı ve kız ona yumruk atamadan yumruğunu avucunun içinde yakaladı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Bir şey içti, bilmiyorum, aptalca! Beni arabaya bindir. Hemen!"

Rhyan döndü ve koşmaya başladı, ben de onun arkasından en yakın açık kapiya doğru koştum. Seraphim'in kanatları bizi beklemek için açılmıştı.

Ben içeri tırmanıp Meera'yı almak için ellerimi uzattığımda geri çekildi, ama sonra Rhyan da gemiye tırmandı, hâlâ onu kollarında tutuyordu.

"Onu bana ver," diye tersledim.

"Her şey yolunda. Onu yakaladım." Kapıyı arkasından kapattı, hâlâ kollarında çırpınan Meera'yı tutmayı başarıyordu.

"Ne-hayır!" Çığlık attım. "Gitmek zorundayız!"

"Biliyorum. Lyr, ben de seninle geleceğim. Yardım edeceğim. Nereye?" diye sordu. "Cresthaven'a mı?"

"Yalnız gidiyorum! Ben hallederim."

Vagonun dışında Markan adımı haykırarak iyi olup olmadığımı sordu ve binmek istedi. Meera' üç eskortu arkasından sesleniyor, kapıyı hemen açmamızı istiyorlardı. Sonunda yetişmişlerdi. *Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!*

Rhyan'ın yanından geçip kapıyı kilitledim ve Seraphim'e gitmesini söyledim. Kuş ayağa kalkmaya başladığında zemin ayaklarımın altında kaydı ve kör bir panikle pencereleri kapatıp perdeleri kapatarak vagonun etrafında koşuşturdum.

Markan dışarıdan hırladı. "Cresthaven'da buluşuruz. Aptal kız!"

Çığlık atmak istedim. Meera acı içinde bağıyor, Rhyan'ın kollarında çırpınıp tekmeler atarken burnundan kan fişkırıyordu. Daha fazla dayanamadım.

Dördümüz bu sırrı saklayacağız. Dördümüz bu sırla öleceğiz.

Gözlerimi sıkıca kapattım, yapmayacağıma yemin ettiğim tek şeyi yapmak üzere olduğumu bildiğim için midem bulanıyordu. Bileğim yanıyordu. Çığlık atmak istedim. Ama ya onun ya da benim hayatım söz konusuydu.

Seçimimi yaptım. Bileğim alev almış, ısı ve acıyla sarılmıştı. Vagonun zemini sarsıldı ve havalandık.

Gidecek bir yere ihtiyacım vardı. Meera'nın mahremiyetinin olduğu bir yere. Ev değil... değil.... Dehşet içinde Rhyan'ın zırhına, gryphon ve seraphim'in mührüne baktım. Gryphon.

"GRYPHON ADASI!" Bağırdım ve kuş hemen dönmeye başladı, rüzgâr vagonun camlarına çarpıyordu. Perdenin arkasından baktığımda başka bir seraphim'in havalandığını ve ters yöne doğru gittiğini gördüm -Cresthaven'a doğru. Göğsümü tuttum.

"Onu ayağa kaldırın," dedim maskemi boynuma düştüğü yerden çıkarırken. Meera'nın onu içeri sokmak için verilen mücadele sırasında kaybolmuştu. "Ama sakın onu bırakma."

Rhyan belini sıkıca kavrayarak dediğimi yaptı. Meera başını duvara çarptı, burnundan kan akıyordu.

"Meera!" Ona doğru uzanarak bağırdım. Tekme attı ve ben geriye doğru uçtum, sırtım ahşap panellere çarptı. Kapattığım gözlerimin önünde ışıklar parladı.

"Lyr!" Rhyan seslendi.

Soluk soluğa gözlerimi açtım ve bana doğru gelebilmesi için tutuşunun gevşediğini gördüm.

"Hayır, onu bırakma, ben iyiyim."

Rhyan başını salladı, Meera'yı benden uzaklaştırdı, tekrar incinmemi önlemek için vücudunu benimkinden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama ben ayağa kalkıp titrek bacaklarımın üzerinde öne doğru adım atmadan önce dizlerimin üzerinde ona doğru sürünmeye başlamıştım bile. "Lütfen, Meera. Lütfen."

Aurası patladı, buz ve cam hissi içimi kesti. Rhyan bile bu etkiden ürktü ama ben kendimi zorladım. Kolunu tuttum ama ben tökezleyene kadar bana vurmaya devam etti. Şimdiden çok güçlüydü. Çok ileri gitmişti.

"Lyr," dedi Rhyan, gözleri irileşerek. "Bana ne yapacağımı, sana nasıl yardım edeceğimi söyle."

Tüm dolap kapaklarını açtım, arabadaki tüm battaniye ve yastıkları yere attım.

"Onu yere yatırın," diye emrettim. Biz yükseldikçe, seraphim'imiz daha hızlı hareket ettikçe, rüzgâr pencerelerden gıcırdıyordu. Gözlerimden bir damla yaş kaçtı ve boğazım kurudu.

Meera tekrar çığlık atınca ben de hemen harekete geçtim. "Bacaklarını aşağıda tut. Ben kollarını tutacağım. Yüzümü görmesi ve sesimi duyması gerek. Hemen şimdi. Onu kaybetmeden önce." Nefesimi içime çektim. "Bir imgelem görüyor."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"MEERA. MEERA, beni dinle. Ben Lyr. Güvendesin. Benimle savaşmayı bırak."

Kıvranıyor, elimden kurtulmak için çırpınıyordu. Tırnakları kolumu tırmalıyor, derimi yakana kadar kesiyordu.

"Meera! Bana geri dönmelisin."

"Hayır!" Sesi karanlık, tehditkâr ve nefret dolu yabancı bir tondaydı. Tıpkı ona en son yardım ettiğimde olduğu gibi, sanki ağzından birden fazla ses çıkıyordu, erkek ve kadın, hepsi yankılanıyor ve birbirine dolanıyordu. "Onun kanını alamayacaksın! Artık onun hayatı üzerinde bir hakkınız yok. O bizim kızımız. O bize ait. Sonundan önce anlayacaksın." Öksürdü, burnundan serbestçe kan akıyordu, kan dudaklarını lekeliyordu. Kolu tekrar serbest kaldı ve bu sefer ben çığlık atana kadar tırnaklarını sırtımda gezdirdi.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Geçen seferkinden çok daha güçlüydü, çok daha vahşiydi. Sesi dehşet vericiydi, tüylerimi diken diken ediyordu. "Meera. Ne yapacağımı bilmiyorum," diye hıçkırdım. "Bunu yapamam."

Seraphim döndü ve tüm araba sarsıldı.

"Vazgeç," dedi Meera'dan gelen ses. "Bizim ne olduğumuzu bilmiyorsun. Kim olduğunu bile bilmiyorsun. Başarısız olacaksın."

"Sen onu dinleme. Ne yapacağını biliyorsun," dedi Rhyan, sesi güven ve güvence doluydu. "Yap şunu."

Orada, tam arkamda olduğunu, yardım ettiğini neredeyse unutmuştum.

"Düşündüğünden daha güçlüsün," dedi. "Bunu daha önce de yaptın, Lyr. Tekrar yap. Şimdi."

Artık onu zapt etmeye çalışmadan öne doğru eğildim ve şakaklarını ovdum. "Meera. Meera, benim. Lyr. Kız kardeşin. Orada olduğunu biliyorum. Karşı koy. ne varsa, seni korkutan her neyse. Savaş. Bana geri dön. Geri dön."

Tekrar çırpınmaya başladı, ben de parmaklarım teninde gezinirken şakaklarını ovdum. Bana doğru uzandı ve sonra kolları iki yanına ağırlık gibi düştü.

Araba inerken sarsıldı. Meera'nın gözleri tanıyarak açıldı. "Lyr?" Gözleri bir ileri bir geri gidip gelerek hâlâ onu tutan Rhyan'a takıldı. Sarsıldı.

"Bırakın onu!" Bağırdım.

Rhyan hemen onu bırakıp kenara çekildi. Meera acı içinde hıçkırdı ve dizlerini göğsüne çekerek titredi.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve elbisemle kanını sildim. Yanaklarını ve dudaklarını boyamaya başlamıştı bile. "Her şey yolunda," dedim.

Seraphim yere yerleşirken araba hafifçe sallandı. Zemin sakinleşene kadar sessizlik içinde kaldık.

"Neredeyiz biz?" Meera sordu. Gözleri şaşkınlıkla benimkileri aradı. Rhyan'a tekrar baktığında gözleri keskinleşti ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Birden av olduğunu anlayan küçük bir hayvan gibi titriyordu.

"Gryphon Adası," dedim ona.

Rhyan kapıya doğru yürüdü. "Sizi biraz yalnız bırakayım."

İçgüdüsel olarak eline uzandım. Parmakları benimkilerin üzerine kapandı ve gözlerimiz buluştu. Karşılık olarak elini sıktı.

"Ben hemen dışarıda nöbet tutacağım." Rhyan elimi bıraktı ve gitti.

Ekstra battaniye bulmak için baş üstü dolaplarını karıştırdım. Gece zaten çok soğuktu ve Meera'nın teni buza dönüyordu. Battanileri üzerine örttüm, kollarını ovuşturdum ve ona yeterince sıcak hissedip hissetmediğini sordum. Ama o sadece boş bir ifadeyle bana baktı.

"Ne yaptın sen?" diye sordu, sesi soğuktu. "Lyr, sen ne yaptın?" Eli bileğime doğru kıvrıldı, yukarı çevirerek yıldız dövmemi ve altındaki yeminleri ortaya çıkardı.

Rhyan biliyordu. Rhyan, korumak için yıllarca kanımı ve terimi döktüğüm sırrı biliyordu. Kalbim patlayacakmış gibi hissettim. Yeminim bozulmuştu. Bu benim hatamdı. Kendi zayıflığımdı. Köşeye sıkışmama izin vermiştim, harekete geçmek için çok beklemiştim.

"Başka seçeneğim yoktu," dedim. "Kimse görmeden, eskortlar bizi yakalamadan seni oradan çıkarmak zorundaydım. Neredeyse seni kurtarıyordum ama yeterince hızlı değildim. Eğer o olmasaydı...." Başımı salladım, paniğin üzerime gelmeye başladığını hissettim. "Tamamen açığa çıkmış olacaktık. Seni partiden uzaklaştırdıktan sonra peşimizde dört eskort vardı." Artı Bellamy.

Gözlerini sıkıca kapattı. "Biliyorum. Elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum. Ama Lyr," dedi solgun gözleri bileğime kayarak.

Yemin, sonuçlarıyla birlikte gömülmüştü. Yeminimi bozmuştum. Ve bedelini ödeyecektim.

"Bu ne anlama geliyor?" Çılgınca sordum. "Bana ne olacak?"

"Bilmiyorum. Daha önce kan yeminini bozan birini hiç tanımamıştım." Dişleri gıcırdadı. "Sadece... büyü bir yolunu bulur."

Yıllar süren araştırmalarım sırasında edindiğim her türlü bilgiyi beynimde aradım. Ama yemini korumaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, onu bozarsam ne olacağını hiç okumamıştım. Yapacağımı asla hayal edemezdim.

Meera'nın ince omuzları titrerken soğuk bir nefes verdi, nefesi havada dondu. Ellerini yüzünde gezdirdi, parmakları solgun ve dağınık saçlarına takıldı. "O biliyor."

Başımı sallarken midem bulandı.

"Lyr, onun hakkında ne yapacağız?" Gözleri bacağımdan aşağıya, uyluğuma bağlı soturion hançerine kaydı.

Nefesim hızlandı. Hasta olacaktım. Rhyan'a zarar veremezdim. Tabii... Siktir. Tanrım.

Meera battaniyeleri omuzlarına daha sıkı doladı. "Burası çok kalabalık, biraz hava almam lazım. Yapamam. Şu anda yapamam." Tüm vücudu titriyordu. Arabanın kapısına doğru tökezleyerek yürürken yürüyüşü dengesizdi. Elini tutarak dışarı çıkmasına yardım ettim. Kumların arasından sessizce kıyı şeridine doğru ilerledi, ay ışığıyla aydınlanmış saçları esintiyle dalgalanıyor, battaniye arkasından sürükleniyor ve kumdaki ayak izlerini siliyordu.

Rhyan kıyı şeridinin kenarında durmuş, okyanusa bakıyordu. Dalgalar geri çekilmeden önce botlarına çarpıyordu. Koyu yeşil pelerini rüzgârda havalandı. Ayın ve yıldızların altında, okyanusun altın kumları

Gryphon Adası yumuşak bir bronz rengine bürünmüştü. Bamaria'nın Muhafızı olan siyah oniks gryphon'un büyük heykeli, kıyıların sessiz koruyucusu olarak uzakta belirliyordu.

Kalbim küt küt atarak kumda ilerledim, botlarım her adımda batıyordu. Rhyan'ın yanına gittim, kollarımı göğsümde birleştirdim, kalçamda kınında duran hançerin ve ailemi korumak için yapmam gerekebileceklerin acıyla farkındaydım. Okyanus suyunun tuzuyla buz gibi olan rüzgâr kollarıma ve yüzüme çarpıyordu. Meera'nın saldırısı yüzünden çektiğim acı, onu güvenli bir yere götürmenin stresi, yeminimi bozduğum için büyü'nün beni nasıl ve ne zaman vuracağı korkusu ve Rhyan'a artık bildikleriyle ilgili güvenip güvenemeyeceğim bir anda beni vurdu. sır, acı... her seçim, Jules dahil her fedakarlık... Nefes alamıyordum. Bunun olduğuna inanamıyordum.

Rhyan bana doğru döndü, sağ kaşı endişeyle çatılmıştı. Esinti pelerinin kenarlarını arkasından yukarı kaldırdı.

Göğsüm kabardı, kalbim küt küt atıyordu. Ellerim ve ayaklarım uyuşmuş, gözlerimden yaşlar boşanırken göğsümde bir boşluk hissettim.

Rhyan bir adım daha yaklaştı. "O iyi mi?" Sesi endişe doluydu.

Beklediğim soru bu değildi.

Tristan'ı hayal ediyordum. Meera'nın çoktan bağlandığını, siyah iplerle bağlandığını ve aurası öfke ve ihanetle kudururken sürüklenip götürüldüğünü hayal ediyordum.

Ama bu Rhyan'dı. Bana asla zarar vermeyeceğine yemin eden Rhyan. Dokunuşu bedenimi ateşe verebilen Rhyan. Rhyan, gecenin en karanlık anlarında bile, kâbuslarından zar zor ayıldığında bile beni korumayı başaran Rhyan.

Ama o aynı zamanda yeminli Rhyan'dı. Kendisini etkilemeyen bir sır yüzünden Bamaria'daki yerini kaybetmeyi göze alamayan Rhyan.

Titriyordum, bedenim giderek soğuyor, midem bulanıyordu.

"Lyr?" diye tekrar sordu.

Göğsüme uzandım, nefesim daha düzensiz hale gelirken elbisemin içinden göğsümü tuttum. İçimdeki her şey sıkıştı.

Rhyan biliyordu. Meera'yı biliyordu. Sırrımızı biliyordu. Bu konuda ne yapacağını bilmiyordum. Büyünün beni nasıl cezalandıracağını bilmiyordum. Meera'nın iyi olup olmayacağını ya da eskortlarımızın bizi bulup sorgulamadan önce ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyordum. Ya da partideki birinin görmemesi gereken bir şey görüp görmediğini. Ya da Bellamy'nin konuşup konuşmayacağını. Tristan muhtemelen şu anda beni arıyor ve çıldırmış durumdaydı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Nefes alamadan soluk soluğa kaldım. Görüşüm karardı ve tekrar göz kırptım ama her şey çok parlaktı. Yıldızlar, ay. Okyanusun üzerinde patlayan ve yıldız ışıyla parlayan noktalar vardı ve derinliklerinde gömülü Valalumir'in ışığı çok parlaktı, çok fazlaydı....

Rhyan'ın kolları anında bana sarıldı. "Şşt. Hey. Hey," diye usulca konuştu. "Tuttum seni. Tuttum seni. Derin nefes al. Her şey yolunda." Beni daha yakına çekti ve ellerim koruyucu bir şekilde vücuduma sarılı kalırken yüzüm göğsüne gömüldü. "Benimle birlikte nefes al. Haydi, Lyr. Bunu yapabilirsin. Her şey yolunda, yanıdayım. Nefes al. Al...ve ver. Lyr. Lyr, sakın ol. Güvendesin. Benimle güvendesin. Hiçbir şey sana zarar vermeyecek. Yemin ederim."

İyileşmek yerine nefesim kesildi.

"Sen iyisin. Her şey yolunda." Rhyan kolunu dizlerimin arkasına attı, beni kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. Yürüdü.

Yüzeyi yıldız ışığının parıltılarını yansıtan dalgalara doğru ilerledi. "Seni yakaladım."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Dalgaları görüyor musun?" Eli yanağımdaydı, yüzümdeki gevşek saçları fırçalıyordu. Vücudunu eğerek bana okyanusu rahatça görebileceğim bir açı sundu. "Dalgalar," dedi tekrar, sesi bir fısıltı gibiydi. Kolları bana doğru kaydı ve sıkılaştı. "Sadece dalgaları izle, ileri geri yuvarlanıyorlar. İleri geri. Yavaş ve sakin. Sadece izlemeye devam et. Ben seni tutuyorum. İyisin."

Dolunay suya yansıdı ve rüzgâr hızlandı, buz gibi soğuktu ama garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Rhyan'ın göğsü, dalgalarla birlikte nefes alıp verirken, eskisinden daha derin ve daha yavaş bir şekilde bana doğru yükselip alçaldı. Daha önce birçok kez olduğu gibi kendi nefes alış verişimi onunkiyile eşleştirene kadar birkaç dakika bu şekilde kaldık. Birlikte nefeslerimiz okyanusun nabzına göre yavaşladı.

Gözlerimi kapattım, kendimi huzurlu ve rahatlatıcı karanlığa bıraktım. Gözlerimi kırptırarak açtım ve Rhyan'ın kollarıyla karşılaştım. Yüzüne anında bir rahatlama yayıldı.

"İşte buradasın, işte ortağım," dedi. "Güzel ve yavaş." Öne doğru bir adım attı, su botlarının etrafında hızla akıyordu. "Bana tutun," dedi, benim elimi boynuna doğru iterek.

Parmaklarımı birbirine kenetledim, bu hareket yüzümü ona doğru yaklaştırdı. Aşağıya doğru indik ve Rhyan'ın elini botlarına doğru yuvarlanan taze bir dalganın içine soktuğunu görmek için başımı zorladım.

"Sadece okyanus," dedi, ayağa kalkarak. "Gözlerini kapat." Suyun yüzümden aşağı damlamasına izin verdi. Bu his -soğuk, ıslak ama ferahlatıcı- beni kendine çekti.

kendime döndüm. Küçük detaylar. Mevcut olmak. Avucunu yanağıma yasladı.
"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Yutkundum, ağzım hâlâ kuruydu. "Nefes alabiliyorum."

"Güzel. Güzel. Nefes almak her zaman iyi bir başlangıçtır," dedi. Kaşlarını
çattı. "Yaralanmışsın."

"Hayır.... ben...." Vücudum tutuldu. *Görmesine izin verme. Bilmesine izin verme.*
Ama o zaten görmüştü. Zaten biliyordu.

Dördümüz bu sırrı saklayacağız. Dördümüz bu sırla öleceğiz.

Artık değil. Artık yeminliydim.

"Biliyorum," dedi. ". Sana yardım edeceğim."

Rhyan bizi kıyı şeridinden dalgaların ulaşamayacağı bir yere kadar
götürdükten sonra beni nazikçe kuru kumlara yatırdı ve oturdu. Kemerindeki
keseye uzanıp güneş yapraklarını çıkardı ve yüzünde endişe dolu bir ifadeyle
bana baktı.

"HART!" Rhyan'ın kesesinin içinden mavi bir ışık yayılırken Markan'ın sesi
kükredi. Vadati taşı.

Avucunun içine aldı, gözleri benim üzerimdeydi. "Markan, ben buradayım."

"Sen değilsin amına koyayım. Cresthaven'a yeni indik ve ne senden ne de
onların lütuflarından bir iz var. İkisini de sağ salim alıp yola çıksan iyi
edersin."

Kalbim boğazıma düğümlendi ama hâlâ beni izleyen Rhyan başını salladı,
bir eli kalçama doğru kayarak dizimin hemen üzerinde durdu. Beni hafifçe
sıktı, elini üzerimde sabit, güven verici bir ağırlık olarak tutarken,
"Majesteleri," dedi burnunu kıvrıarak, "biraz tatil eğlencesi yapıyorlar. Son
dakikada Seraphim'i Gryphon Adası'na yönlendirmeye karar verdiler."

"Yola çıkıyoruz."

Rhyan'ın kolunu kavradım ve başımı salladım.

"Gerek yok. Geri dönmeye hazırlanıyoruz. Buraya gelmeniz Cresthaven'da sizinle buluşmamızdan daha uzun sürer."

"Bu protokole aykırı," diye alay etti Markan. "Leydi Lyriana'ya iki, Leydi Meera'ya üç muhafız olması . Beş kişinin senden aşağı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama sen tek bir adamsın."

"İşte bu yüzden onları geri getiriyorum."

"Umarım bir saat içinde onların lütfuyla geri dönersin, saçının bir teline bile zarar gelmemiş olur. Yoksa kışın sonsuza dek yeminli olarak gider."

"Anlaşıldı," dedi Rhyan sakince. Taşın mavi ışığı, berrak bir kristalden başka bir şey kalmayana kadar soldu ve Rhyan onu tekrar kemerinin cebine koydu.

Rhyan bana döndü, çenesi gerilmişti. "Leydi Meera nerede?"

"Sanırım sahilde yürüyor... serinliyor."

"Onu yakalayacağız. Ada terk edilmiş. Eğitim yerlerini keşfederken birkaç kez buraya uçmuştum. Ona bir şey olmaz. Şu kesikleri ve çizikleri temizleyelim."

Rhyan öne doğru eğildi, kolumu eline alıp önce onu, sonra diğerini çevirdi. Onları bıraktı ve arkasına yaslanıp sırtımı inceledi, saçlarımı kenara itti ve sonra iki eli de yüzümdeydi, beni kendisine doğru çevirdi. Başını salladı ve elindeki güneş yapraklarını saydıktan sonra ağzına attı ve çiğneyerek altın macununa dönüştürdü.

Yüzümü tekrar inceledi, saçlarımın bir kısmını daha kulaklarımın arkasına itti ve boynumdaki bir çizimin üzerine güneş yaprakları sürdü. Bir nefes çektim ama yanma hissi neredeyse anında kayboldu ve yerini serin bir rahatlamaya bıraktı.

"Seni incittim mi?" Eli yüzümde oyalandı, yanağımı okşadı. "Hayır."

"Bu.... kimdi?" Öksürdü. "Seni inciten şey bu muydu? Topallamana ne sebep oldu? Morarmış göz mü?" Ellerini ayağımın üzerinde gezdirdi.

Soğuktan kaçmak için omuzlarını silkeledi. "Bütün zaman boyunca mı?" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Elleri sırtımda aşağı yukarı geziniyor, boğazının arkasından kısık bir hırıltı çıkarırken bile yatıştırıyordu.

Ona döndüm. "İsteyerek yapmıyor, yardım edemez-"

"Biliyorum," diye başladı ama ben yeni bir acıyla haykırdım. Bileğime yakıcı bir bıçak saplandı.

"Ne oldu?" Yaklaştı. "Neresi acıyor?"

Kendimi durduramadan bileğimi kavradım. Tanrım, kolum ateşe verilmiş gibi hissediyordum. Rhyan beni kendine doğru çevirdi, elimi avucunun içine aldı ve avucumu yukarı çevirdi.

"Daha önce zorladın mı?" diye sordu.

Bir parmağı kolumun iç kısmında, dövmemin üzerinde aşağı yukarı gezindi. Bileğimde, bir soturion olarak yemin ettiğimi gösteren, kaşonimine katıldığım kesildiğim yeri işaret eden yara izlerinin üzerinde durakladığında ürperdim. Parmağı yavaşça, çıplak gözle görülemeyen kabarık, sakatlanmış derinin üzerinde gezindi.

"Kan yemini mi?" Çenesi gerildi. "Tanrılar. Dövmeyi bu yüzden yaptırdın. Yara izlerini gizlemek için."

Başımı salladım.

"Ne zaman?" Elim tuttu, başparmağı yaralı derimin üzerinde küçük daireler çiziyordu.

"Jules'u götürdükleri gece," dedim gözyaşlarım serbestçe akarken. "Vahiy'de onun vorakh'ını keşfettiler ve zaten biliyorsun, orada oturup izlemek zorunda kaldım. Imperator'un onu gözümün önünde alıp götürmesini izledim." Burnumu çektim. "Hareket etmeme ya da ağlamama izin verilmedi. Bir şey yapmama izin verilmedi."

tek bir ses. G6rdüklerini kontrol etmek, umurumda değilmiş gibi davranmak zorundaydım. Tristan her şey olurken beni tuttu ve bunun en iyisi olduğunu söyledi."

Çenesindeki kaslar sıkıştı. "O muydu-" "Hayır."

Elimi sıkarak daireler çizmeye devam etti ve sonra beni kendine doğru çekerek boştaki kolunu omzuma doladı.

"O tapınağın dışına çıktıktan sonra babam hiçbir sorun yokmuş gibi törenin devam etmesini emretti. Sıra Meera'daydı ve o da aynıydı. Babam örtbas etti. Onun vorakh sırrını sakladı. Tören bittikten sonra... Tanrılar." Sesim kesildi. "Sonra ne olduğunu sana anlattım. Markan bana ilaç verdi, beni eve sürükledi. Ama bilmediğin şey, uyandığımda kız kardeşlerimle birlikte Arkasva'nın Oturma Odası'ndaydım. Babamın elinde bir hançer vardı." Hıçkırıklarımı zapt etmeye çalışarak göğsümü sıktım. Bu geceden daha önce hiç bahsetmemiştim. Meera ya da Morgana ile bile. "Başka seçeneğim yoktu. Aileme, Ka'ma asla ihanet etmezdim ama...."

"Nasıl olsa yemin ettin," dedi.

"Beni o yaptı. Beni *onlar* yaptı. Bir yıl sonra da ikincisini aldım."

Rhyan gözlerini kırptırdı, az önce itiraf ettiğim şeyi anlayınca çenesi gerildi. "Ve bu yüzden- kahretsın. Bu yüzden mi onunla birliktesin? Tristan'la mı? Yoksa ayrılma nedeninizi tahmin edebilirdi. Ve bu yüzden mi yaralarını bilmiyordu? Tanrım. Lyr. Bunca zamandır sadece onları koruyordun."

"Öyleydim," diye hıçkırdım, gözlerimi sıkarak kapattım ve yüzümü onun göğsüne gömdüm.

Bana sarıldı, ağlamama izin verdi. Tüm acılar için ağladım, Meera için, Jules için ve Morgana için. Kendim için ağladım ve ailem için yaptıklarımın bir kez bile kabul edilmediğini düşündüm. Bu karmaşada nasıl bir kayıp olduğuma,

Sırları sakladığım, aileyi bir arada tuttuğum için kimsenin göremediği. İki yıl boyunca Jules yüzünden kendimi nasıl cezalandırdığımı, Meera ve Morgana'yı güvende tutmak için kendimi nasıl inkâr ettiğimi ve Ka'mızı korumak için Tristan'la nasıl birlikte

"Böyle bir şey için dövme yaptıran ilk kişi sen değilsin," dedi hıçkırıklarım yavaşladığında. Çenemi kaldırarak bakışlarımı yukarı çekti. Başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi ve bileğimi dudaklarına götürdü. Durdu, beni dikkatle izledi, sonra yara izime yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bundan utanmana gerek yok."

Nefesimi içime çektim. Dudaklarının tenimde yarattığı his bir anda dünyadaki tek şey olmuştu. Tıpkı o sabah olduğu gibi.

Elimi onunkinden kurtardı. Bileğim karıncalandı.

Metodik bir şekilde zırhını çözmeye başladı.

Gözlerim büyüdü. "Sen ne...?"

Siyah deriyi çıkardı ve yeşil pelerinini bir kenara iterek sırtındaki gryphon dövmesini ortaya çıkarmak için bana arkasını döndü. Ayrıntıları çok güzel işlenmiş olan canavar karlı dağların üzerinde uçuyor, kanatları omuzlarından göğsüne kadar uzanıyordu. Gryphon'un kartala benzeyen bacağına yırtık bir ip bağlanmıştı.

Hiçbir ip seni tutamaz. Hiçbir kafes seni hapsedemez.

Rhyan'ın gücünün kaynağı, içindeki kudret, gryphonlara ve ülkesine duyduğu sevgi, sırtına ve omuzlarına çok güzel bir şekilde işlenmişti.

Çekingen bir tavırla parmaklarımı canavarın üzerinde gezdirdim, kanatlarının izini sürdüm. Rhyan altımda ürperdi ve ben durakladım. Bu sabah ona dokunmuştum ama bu farklıydı. Bu bir şekilde çok daha kişisel, çok daha mahremdi. Çünkü şimdi anlıyordum.

"Elini halata koy," dedi.

Parmaklarımın omurgasından aşağı, gryphonun altındaki yırtık ipe doğru ilerlemesine izin verdim ve kabarık bir deri çizgisine indim.

"Kan yemini," diye nefes nefese kaldım.

Doğruldu, pelerinini sırtına çekti ve atılmış zırhına uzandı. Üniformasını bir soturion çırağına yakışır hale getirdikten sonra bana baktı. Dolunay, alnındaki ve gözündeki gümüş renkli yara izini ortaya çıkaracak kadar ılık saçıyordu. Bir gece önce ona taktığım bandajlar Meera'yı tutarken çıkmıştı. Brockton'ın gözünün etrafındaki ısırik izleri biraz solmuştu, ancak hâlâ birkaç kötü görünümlü çürük vardı.

"Neden sırtında kan yemini var?" diye sordum. Yere baktı.

"Bana söylemek zorunda değilsin," dedim. "Ama... bir kez daha sorulmayı da hak ediyorsun."

Bakışlarını yukarı çevirdi ve bana doğru yaklaştı. "Sırtım yara izleriyle kaplanıyordu. Babam tarafından pek çok kez kırbaçlandım ve kamçıldım. O kadar çok kez beni bağladı ki. Ve bir gün...." Bakışları uzaklaştı. "Bu uzun bir hikaye."

"Duymak istiyorum," dedim.

"Sana söylemek istiyorum. Bu gece olmaz. Önce Meera'yı almamız gerek. Kimse daha fazla şüphelenmeden seni Cresthaven'a geri götürmeliyiz."

Nefesimi içime çektim ve bundan sonra olacaklar için kendimi hazırladım. "Gitmeliyiz." "Lyr, umarım biliyordur, sormana bile gerek yok. Bu konuda sana söz veriyorum. Yeminim. Her zaman." Saçları rüzgârda çılgınca savruluyor, alnına ve gözlerine doğru kıvrılıyordu; gözleri şimdi beni titreten bir yoğunlukla bana sabitlenmişti. "Hayır'a inanman için sana birçok neden verildiğini biliyorum.

Bu konuda birine güvenilebilir." Elimi tekrar kaldırdı, parmağı yaralarımın üzerinde hafifçe gezindi. "Belki çoğu insana güvenilmez, belki başkalarından korkan insanlarla dolu bir dünyada yaşıyoruz, ama ben çoğu insan değilim."

Kalbim daha yüksek sesle çarpıyordu. Ona inanmıştım.

Büyük bir dalga tepeye çıktı ve daha geriye çekilmek zorunda kaldık. Buz gibi, sulu bir esinti de beraberinde geldi ve yine titredim.

"Üşüdün mü?" diye

sordu. "Ben ," dedim.

Güldü. "Ellerini hissettim, hatırladın mı?"

Ben daha inkâr edemeden pelerininin fazla kumaşını kaldırdı ve ben de ona doğru yaklaştım, omuzlarıma sarmasına yetecek kadar yaklaştım. Taze çam ve misk kokusu duyularımı sardı. Her zaman ona yapışan koku, çarşaflarına da yapışmıştı. "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Teşekkür ederim."

"Lyr," dedi. Dudakları çok yakındı. "Bu sabah hakkında konuşabilir miyiz? Bunu düşünmeden edemiyorum."

Nefesini tenimde hissedebiliyordum. Donduk kaldık, dudaklarımız birbirine yakındı, gözlerimiz birbirininkine dikilmişti, kalbim küt küt atıyordu.

"Meera'yı bulmalıyız," dedim. "Ve geri dönmeliyiz."

"Biliyorum," dedi. "Ama yakında konuşabilir miyiz?

Lütfen?" "Konuşacağız."

Nefes verdi, ayağa kalkarken omuzları gevşedi, bana yardım etmek için bir elini uzattı.

"Şu tarafa gitti." İşaret ettim. Uzakta Bamaria Muhafızı vardı. Bu yüzden buraya Gryphon Adası adı verilmişti. Bu yapı Ka Batavia'dan bile daha eski görünüyordu.

Heykeli kimin ya da ne zaman yaptığını biliyordum çünkü Büyük Kütüphane'yi kontrol etmiştim.

Yürümeye başladık, engebeli kum yığınları yürürken yalpalamama ve kaymama neden oldu.

Rhyan tek kelime etmeden elimi avuçlarının arasına aldı, sıkıca kavradı ve yola devam ederken dengeyi sağladı.

Gecenin karanlığında koyu yeşil olan gözleri önce bana, sonra tekrar karşıya kayd.

Dünyam onun elindeki elime, parmaklarındaki nasırlara, başparmağının eklemime vuruşuna indiğinde göğsümde bir sıcaklık oluştu. Onun yanında kendimi tamamen güvende hissediyordum; daha önce hiç hissetmediğim kadar güvende.

"Gryphon's Mount'taki evimizde bir seraphim heykelimiz olduğunu biliyor muydunuz? Saf ay taşından yapılmış."

Gözlerim büyüdü. "Hayır!"

"Gardiyanınızdan daha az ünlü. Daha küçük ve çoğu zaman kar altında gömülü. Sanırım bu nedenle unutulmaya meyilli. Ama kökeni ve amacı da aynı derecede bilinmiyor."

"Kütüphanede onun kökenlerini araştırdın mı?" Ben sordum.

"Muhtemelen Muhafız'ın kökenlerini araştırdığınız kadar."

"Bunu sevdim-" Başladım, sonra kendimi mahcup hissederek kestim. Ama onun tarihe olan ilgisini, benim gibi araştırma yaparken kaybolmasını seviyordum.

"Ben de," dedi.

Üç katlı siyah oniks taşından yapılmış heykele yaklaştık. Gryphon'un başı yukarı kalkmış, kartal gözleri okyanusa bakıyordu. Ön kalçaları önünde uzanıyor, altın kumun içinde kayboluyordu.

"Bana evimi hatırlatıyor. Mührümüz her yerde. Ve olmadığı her yerde de canlı bir gryphon var. Hatta Katurium'umuzdaki tuvaletleri gözetleyen gerçek boyutlu bir taş gryphonumuz bile vardı. Büyücülerden biri ona hayat vermenin Ka Hart'ı onurlandıracağını düşündü, bu yüzden her zaman hafifçe kıpırdadı, kanatları ve gözleri hareket etti, izledi. Bana baktığını her gördüğümde zıplamadan işlemeyi başarmak yıllarımı aldı."

"Ciddi misin?" Güldüm.

"Sanki utanç verici bir hikâye hakkında yalan söyleyecekmişim gibi." Elimi sıktı. "Ama keresinde," dedi sinsice, "arkadaşım Dario ve ben sabah koşusundan hemen sonra canavarı hareket ettirdik. Bu zavallı acemi içeri girdi, çok geç olana kadar ne yaptığımızı fark etmedi. Tamamen altına işedi."

Bir kakhaha patlattım.

"Yepyeni bir pelerine ve her şeye ihtiyacım vardı." Sağ kaşı kalktı. "Bir hafta sonra heykeli iade ettiğimizde onu da kızdırdım." O da benim kakhahama katıldı.

"Dario sabahları giydirdiğin kişi mi?" diye sordum. Ondan daha önce bir kez bahsetmişti.

Rhyan sevgiyle gülümsedi, sonra kendini tutar gibi oldu. "Belki de Meera'ya seslenmeliyiz?"

Dudağımı ısırdım. "Çok uzun süre oyalandık. Başın belaya girecek mi?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Peki ya biz?"

"Seni ve Meera'yı koruyorum."

Meera için bağırarak Muhafız'ın devasa bedeninin yanından geçmeye başladık.

Rüzgâr uğuldadı ve dev bir dalga suda yuvarlanarak kıyı şeridini aştı, neredeyse Muhafız'ın pençelerine ulaşacaktı. Atladık

sırılıklam olmamak için tam zamanında. Sulardan daha da yüksek bir başka dalga yükseldi ve bize doğru yuvarlandı.

Sonra arkamızdan kısık bir ses geldi: "İkinizi burada görmek ne güzel."

Yıldız Sarayı'ndan gelen Afeya habercisi Mercurial bize yaklaştı. Üzerinde saf beyaz ipekten bir peştamal ve omzuna örttüğü gümüş kadifeden bir pelerin vardı. Sık sık mavi teniyle görünürdü ama bu gece teninin rengi don rengiydi ve vücuduna işlenmiş altın ve gümüş kıvrımların altında parılıyordu.

Kalbim buz gibi karnıma düştü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

RHYAN VÜCUDUNU KAYDIRARAK aramıza girdi, duruşu korumacıydı.

"El ele tutuşmak. Vay vay vay," dedi Afeya.

"Merhaba Mercurial," dedim göğsüm sıkışarak.

"Mercurial, Ekselansları, Yıldız Sarayı Kraliçesi Ishtara'nın İlk Elçisi," diye düzeltti. "Peki siz nasılsınız, Leydi Lyriana Batavia, Arkasva'nın Varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu?"

"Şey," dedim, sesim titreyerek. "Teşekkür ."

Mercurial, Rhyan'ın önünde eğildi. "Peki sen ?" "Hâlâ Lord Hart değilim," dedi Rhyan.

"Elbette, *majesteleri*." Mercurial kıkırdadı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Rhyan elimi bıraktı ve önüme geçti. Bir eli kılıcının kabzasında dururken diğer eli hançerine uzandı. "İşini söyle," diye hırladı.

"Bana soru sormayıp cevap istemenin çok zekice bir yolu.

Ellerinizi bıçaklarınızdan çekin, lordum olmayan. Buraya dövüşmeye gelmedim," diye mırıldandı.

"Bamaria'ya davet edilmeden girmiş olmanız bunun aksini gösteriyor," diye öfkелendi.

"Büyükelçi olarak kapım her zaman açıktır."

"Grace'in dairesinde kendini karşılama şeklin mi?"

Mercurial güldü. "Burası Majesteleri'nin dairesine benzemiyor. Bana kamu arazisi gibi görünüyor. Üzerine basmak için her türlü hakka sahip olduğum topraklar. Senin ruhun bu bedene girmeden yüzyıllar önce bastığım topraklar."

Bir adım öne çıktım. "Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Mercurial kahkahalarla başını geriye attı, ses tenimde dalgalanıyordu. "Yardıma ihtiyacım olursa haber vereyim mi? Ben Afeya. Ölümsüzüm. Yıldızlar tarafından kutsanmış. Hayır, sadece Muhafız'ın büyük kaslı benliğini yakından görmeye geldim. Baş başa vakit geçirmeyeli yüzyıllar oldu."

Sahil boyunca aşağıya baktım. Heykele giden iki ayak izi vardı. Benim ve Rhyan'ın. Mercurial'ın yolunu gösteren üçüncü bir iz yoktu. İçim burkuldu. Meera'yı görmüş müydü?

Mercurial dudaklarını büzdü, uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden çekti ve aniden örgülerine derin bir ilgi duymaya başladı. O aşağı bakarken örgüler çözülüyor ve yeniden şekilleniyordu. "İkiniz de yeminlerinizin altından nasıl kalkıyorsunuz? Oldukça soğuk bir gece. Kıyıda birbirinize yakın oturmak, dalgalar ayaklarınızı nazikçe yalarken bir pelerinin altında kucaklaşmak için mükemmel. Eller belki birbirine değecek ya da dudaklar ellere dokunacak...." Bize baktı, gözleri yıldız ışığı gibiydi, parıldıyordu ve neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı. "Yoksa sabahları erkenden yatakta olmayı mı tercih edersin?"

Midem bulandı.

"İyi geceler, Mercurial," diye tersledi Rhyan. Aurasından keskin ve yakıcı bir soğukla buz püskürdü.

"Yüce Lord ve İmparator'un oğlundan böyle bir öfke." Mercurial'ın sesi çapkınlıkla dans ediyordu. "Seni her gördüğümde ona daha çok benziyorsun."

Rhyan saldırdı. "Ben babam gibi değilim."

"Benim vahşi lordum değil. Bir kez daha, baban hakkında bir şey söyledim mi? Sadece o. Ve zaman içinde karşılaştığım pek çok *o* var." Başını geriye doğru döndürdü ve bir yılan gibi bir o yana bir bu yana dalgalanan boynunu gerdi.

Bir kez daha kendimi ona, erkeksi ve kadınsı özelliklerinin mükemmel karışımına, uhrevi güzelliğine kapılmış hissettim. Gözleri bana odaklandıkça kararıyordu. Saçlarını omzundan itti ve öne doğru adım attı, hareketleri bir avcı gibi kesindi. Onunla ilgili her şey avcı olduğunu haykırıyordu. "Ekselansları, hediyenizi daha sık takmalısınız," dedi sonunda. "Hangisini kastettiğimi biliyorsunuz."

"Kolyem mi?"

Mercurial güldü. "Diyelim ki festivalde *edindiğiniz* eşya."

"Ne-" Ramia'nın kolyesini neden takmamı istediğini söylemesini talep edemedi sözümü kestim. Bu bir soru olurdu - beni Afeyan'la bir anlaşmaya zorlayacak bir soru.

"Sizin gibi bir ulağın, bir varisin günlük mücevher seçimlerinden daha önemli meseleleri olduğunu düşünüyorum."

"İnsan düşünür. Ve haklısınız. Mücevherler beni ilgilendirmez. Ama bu parça sana çok yakışmış," dedi, "tıpkı eski sahibinde olduğu gibi." Bir rüzgâr yanağını okşamadan önce saçlarını karıştırdı.

Ellerimi iki yanımda sıktım. Kolyenin kime ait olduğunu biliyordu ama ben sormayacaktım. Onunla bir pazarlığa girmeyecektim.

"Bir kere giymiştin," dedi. "Güzel bir oyalanma. Başka bir gece gelecek - onu tekrar giymen gereken gece."

Daha uzun durdum. "Görmem gerekecek. Ruh halime bağlı. Ve kıyafetime."

"Birçok şeyi ruh halinize göre yapıyorsunuz. Senin daha mantıklı olduğunu düşünürdüm. Ne de olsa ona rüyanı hiç anlatmadın."

Rhyan'ın gözleri benden Mercurial'a kaydı.

"Gidiyoruz," diye duyurdu.

"Ona bir el öpücüğü ile veda edebilir miyim?" Mercurial sordu.

Rhyan'a baktım. Yeterince masum bir istek gibi görünüyordu, gerçi Afeya için hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Yine de onu reddedemeyeceğimi hissediyordum. Başka bir soylu ya da yabancı elçi de aynı şeyi talep etseydi, protokol gereği evet demem gerekirdi.

Rhyan'ın eli kılıcının kabzasına dolandı. "Gerekirse ona yaklaş. Avuç içine bir öpücük. Başka bir şey olursa, saldırırım."

Mercurial önümde yürürken öfke nöbeti geçiren bir çocukla uğraşıyormuş gibi gözlerini devirdi.

Sağ elimi öne doğru uzattım, avuç içim aşağıdaydı.

Afeyan bana sırtıttı, dudakları büzüştü.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan elini kaldırdı. Mercurial kolumu ellerinin arasında kavrayıp bileğimi -kan yeminlerimi- ağzına götürürken bir hava rüzgârı Rhyan'ı geriye savurdu. Beni oradan öptü, tam da Rhyan'ın birkaç dakika önce öptüğü yerden.

"Seni piç," diye homurdandı Rhyan, Mercurial'ın büyüüne karşı koyarak.

Mercurial geri çekildi, bileğimi serbest bıraktı ve büyüünü Rhyan. "Bu gece biri çok yaramazlık yaptı. Bozulmuş bir yemin. Ödenmesi gereken bir kan borcu," diye söylendi Afeyan.

Donup kaldım. Meera'yı biliyordu.

Mercurial sırtıttı. "Elbette, biliyorum. Şanslısın ki büyülerimi kan yeminleriyle karıştırmayı sevmiyorum. Tatsız. Bunun yerine sana bazı tavsiyelerde bulunacağım ve karşılığında bana bir iyilik yap."

"Afeya için iyilik yapmam," dedim.

"O zaman belki ben de kendi kurallarımı çiğner ve bu kan borcunun ortasına düşerim." Dudakları alay etti. "Yalan söylediğini biliyorum. Başka bir yere iyilik borcun olduğunu biliyorum. Benim türümden birine, belli bir kütüphaneciye."

Rhyan tekrar yanıma gelmişti. "Lyr," dedi nefesinin altından. "Hayır."

"Bana iyiliğini söyle," dedim.

"Takın. Resmi günlerde, savaşta giymeye başlayın. Bu giyilmek içindi. Senin tarafından."

Nedenini sormak, kolyenin önemini, ne anlama geldiğini, kime ait olduğunu, Ramia'nın bu konuda neden yalan söylediğini, Mercurial'ın kolyeye neden bu kadar önem verdiğini ve sırf dikkatimi çekmek, merakımı zorlamak ve beni bir anlaşılmaya çekmek için Büyük Kütüphane'deki parşömenleri neden yok ettiğini anlamak için çaresizce dudağımı ısırdım.

"Senin tavsiyen," dedim.

"Kan borcu aç. Güvende değilsiniz. Ve iki şeyden biri gerçekleşmediği sürece de asla güvende olmayacaksınız."

Rhyan'ın kolu bana sarıldı.

"Ya borç ödenir, ki sanırım üçümüz de bunun olmasını istemediğimiz konusunda hemfikiriz, ya da borç değiştirilir."

Sağlam kaşını kaldırmış olan Rhyan'a baktım.

"Değiştirdi," dedim, soruyu sesimden zorlukla uzak tutarak.

"Değiştirdi," dedi Mercurial. "Ve ne yazık ki, henüz vermeye istekli olduğunuzdan daha fazlasını vermenizi gerektirmeden söyleyebileceğim tek şey bu." Gözlerini kıstı, yıldızlar dans ediyordu. "Ama daha fazlasını vereceksin"

Sonunda. Verecek daha çok şeyin var." Mercurial eğildi ve başka bir dalga yuvarlandı, hızla yaklaşarak Muhafız'dan daha yükseğe çıktı.

Sırılsıklam olmak için kendimi hazırladım ama su vurmadan önce Mercurial parmağını kaldırdı. Su başımızın üzerinde donarak buza dönüştü. Bir hareketle buz eridi ve su binlerce küçük damlacık oluşturdu, hepsi de askıda parıldıyordu. Mercurial parmağıyla işaret etti ve parçacıklar birleşerek pırıl pırıl parlayan bir Valalumir'e dönüştü. Yıldız tekrar dalganın içine dağıldı ve dalga tersine dönerek okyanusa doğru ilerlemeye başladı.

O kadar çok büyü kullanıyordu ki, kendisine sorulmadan kullanmaması gerekirdi.

Rhyan tekrar önüme geçti ve elimi tutmak için arkasına uzandı. Parmakları benimkilere dolandı ve sıktı. "Gitme vaktin geldi. Şimdi."

"Uh-uh-uh," dedi Afeya, Rhyan'ın çenesini eliyle kavrayarak. "Yaramaz çocuk. Afeya'dan bir şey talep edemezsin. Gerçek unvanını geri alana kadar olmaz."

Mercurial'ın teni beyaz parladı, sonra daha önce giydiği maviyle parıladı. Renk bir odaklanıp bir kayboluyor, teni gökkuşağının her renginden geçip parlak kan kırmızısına ulaşıyordu. Aurası girdap gibi dönerek bedeninden ayrıldı. Ayın ışığı kayboldu, yerini kara bir delik aldı ve gökyüzündeki tüm yıldızlar sönerek bizi tamamen karanlığa gömdü. Gökyüzünde kara bulutlar oluştu ve gök gürültüsü yağmur yağana kadar şakırdadı, kalın perdeli bir şelale bizi tamamen çevreledi.

"Senden asla bir şey istemeyeceğim," dedi Rhyan.

Mercurial'ın gözleri dans etti, başı tekrar bir o yana bir bu yana kıvrıldı, Rhyan'ın yüzüne , ta ki ağızları birbirinden sadece bir santim uzaklaşana kadar.

Dişlerini Rhyan'ın ağzına geçirdi ve sonra gitti. "Tanrım," diye bağırdım. "Bileğim yanıyor."

Rhyan bana döndü, elimi ellerinin arasına alıp bileğimi inceledi. "Sence haklı mıydı?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Yapabileceğimi borcu değiştirmek mi?"

"Ona güvenmiyorum," diye hırladı Rhyan. "Ama bileğini iyileştirdi. Senden bir şey istiyor. Bu da senin Afeya için bir değerin olduğu anlamına geliyor. Bu hoşuma gitmiyor. Ama bence, kendi çarpık yöntemiyle, evet. Muhtemelen haklı."

"Cresthaven'a gitmeliyiz. Hemen. Muhafızlar gelmeden önce. Babama neler olduğunu anlatmalıyım. Bakalım bu konuda bir şey yapabilecek mi?"

"Yemini o emrettiyse, en çok onun büyüğü etkili olacaktır."

Yara izinden aşağı doğru keskin bir acı daha akarken tısladım. "Yanıyor. Sanırım borç ödenene kadar bunu yapacak." Alevlerin yara izini yalayıp geçtiğini hissedebiliyordum.

Rhyan başparmağını usulca bileğime sürttü, aurasından gelen serin havayı bileğime üflerken dokunuşu rahatlatıcıydı.

"Burada bekle," dedi. "Ben Meera'yı getireceğim."

, dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı dizlerime doladım, yarama sarıldım, her seste zıplamamaya çalıştım. Dikkatimi bileğimdeki acıdan ziyade dalgalara odaklamaya çalıştım. Derin nefesler aldım, omuzlarım kabardı.

Uzaktan gök gürültüsü geliyordu. Burnumdan nefes aldım. Ağzımdan nefes verdim. Her nefeste acı içinde inledim. Dev bir dalga yaklaştığında hazırlıklı değildim, üzerimde geziniyor, aşağıya çarpmak üzereydi.

Rhyan beni kollarına çekip göğsüne yasladı ve suyun ulaşamayacağı kadar geriye doğru koşmaya başladı. Su çekilirken gözlerim büyüdü.

"Yürüyebilir misin?" Rhyan kulağıma doğru alçak sesle sordu.

"Lyr. Tanrılar!" Meera söyledi. Hâlâ battaniyesine sarınmış bir halde onun arkasında duruyordu.

"Yürüyeblirim," dedim. Gelgitin geri döndüğünü, dalganın suların üzerinde yükselene kadar büyüdüğünü hissederek, "Koşabilirim" diye değiştirdim.

"Leydi Meera?" Rhyan sordu.

"Hadi," dedim ve elini tuttum. Dalgalar çarparken ve sular ayaklarımıza dolarken üçümüz kumların üzerinde havalandık. Bamaria'nın Koruyucusu'nda ayrıldık, Meera ve ben onun pençelerinin önünde koşarken Rhyan arkamızdan koşarak bize seslendi.

Seraphim'imiz ileride dinleniyordu, başını kaldırmış, kanatları yanında endişeyle çırpınırken korkudan gözleri büyümüştü. Yaklaşan fırtınayı hissederek ayağa kalkmaya başladı ve gitmeye hazırlanıyordu.

"Henüz değil!" Rhyan bağırdı. "Acele et!"

Meera'ya daha sıkı sarıldım, onu sürüklerken önden koşuyordum ama ikimiz de kumda kayıp gidiyorduk, botlarımız her adımda batıyordu.

"Bizsiz gitmeden önce Seraphim'i durdurmamız!" Yanımıza çarpan dalgaların üzerinden bağırdım. Gelgit gittikçe yaklaşıyordu ve bizim seraphim kızgınlıkla ciyaklıyordu.

Meera asasını çıkardı, diğer eli de benimkini sıkıca kavradı.

"Glemata!" Meera bağırdı. Mavi bir ışık patlaması fırladı, seraphim'in üzerine hücum etti, kanatlarını ve vücudunu aytaşı mavisine dönüştürdü. Kuş yarı çömelmiş bir pozisyonda donup kaldı ama Meera'nın büyüü onu tutacak kadar güçlü değildi. Seraphim'in kanatları titriyordu. Bir başka sarsıntıyla büyüden kurtuldu.

Önce Rhyan ona ulaştı, kuş artık tamamen ayaktaaydı ve bizim arabaya tırmanmamız için hiçbir yol yoktu. Rhyan bir çığlık atarak kendini havaya fırlattı ve kuşun üst bacağına kondu.

Rhyan onun tüylerini yakalayıp yukarı tırmanırken öfkeyle donakaldı. Ama arabaya girmek yerine yüzüne doğru süründü ve karnını gagasının üzerine koymayı başardı. Yavaşça konuşarak tüylerini okşadı.

Kanatlarının çırpınması durdu, çünkü onun sesiyle ya da okşamalarıyla ya da her ikisiyle birden sakinleşmişti. Adam onun gözlerinin içine bakıyordu. Vücudu hareketsiz kaldı ve bacakları geriye doğru yatana kadar bükülmeye başladı.

Anlayabiliyordum. Rhyan burnumun üzerine hiç yatmamıştı ama tekniğinin geri kalanı tanıdıkıı.

Sonunda arabaya ulaştık. Ben Rhyan'ın inmesini beklerken Meera asasını kemerine taktı ve arabaya bindi.

"Sen bir seraphim fısıldayıcısı mısın?"

Başını yana eğdi, bir eli ensesini sıyırdı, yüzünde neredeyse mahcup bir ifade vardı. "Gryphon fısıldayıcısı. Neyse ki numaralarım Bamarian kuşları üzerinde de işe yarıyor."

Rhyan daha gençken evcil bir gryphon istemişti. Ama bu yaratıklar o kadar büyük boyutlara ulaşıyordu ki Rhyan asla bir tane besleyemezdi, bu yüzden onları Glemarian At Ustası'yla birlikte eğitmeye yardım etmişti. Şimdi sahip olduğı için minnettar olduğum bir beceri.

Bir şimşek çakması gökyüzünü aydınlattı ve ardından dünyayı sarsan bir gök gürültüsü koptu. Kuşumuz, bir başka gelgit kıyıya doğru kükrerken, yükselirken durdu.

"Kan borcu," diye nefes nefese kaldım.

"Siktir!" Rhyan belimi kavrayıp zıpladı ve vagonun basamaklarına ulaşmadan hemen önce indi.

"LYR!" Meera ılık attı. Biz ona zar zor tutunurken, Meera daha vagonun kapılarını kilitlemeden kuş uçmaya hazırlanıyordu.

Rhyan merdivenlere tutunurken yüzünü buruşturarak, "Hadi," diye ısrar etti. Seraphim kanatlarını çırparak hızlandı.

"Tanrılar aşkına!" Zemin ayaklarımdan gittikçe uzaklaşıyordu.

"Lyr, tırman!" Rhyan emretti. Beni merdivenlere doğru itti, bir şekilde tek eliyle tüm bedenimi kaldırdı.

Meera ılık atarak vagonun kapısından eğilip elini bana uzatırken iki elimle merdivenleri tuttum.

"Tırman!" Rhyan bağırdı.

Yüzümü kuşun yan tarafına bastırdım, o yükselirken dışarıda olduğum için dehşetten donakalmıştım.

"Lyr, tırman! Hemen arkandayım," diye bağırdı Rhyan, rüzgâr aramıza girerken sesi uzaklardan geliyordu.

Elim titriyordu -bileğimdeki yanma geri gelmişti- ama bir elimle tutduğum basamağı bırakıp diğerine uzanmayı başardım, bir ayağım üstündeki basamağı tuttu. Rüzgâr bu yükseklikte ısıracak kadar soğuktu ve tüm vücudum hem sıcaklıktan hem de içimde zonklayan korkudan titriyordu.

İki yanımda güçlü kollar belirirken sıcaklık aniden sırtımı kapladı. Rhyan arkama tırmanmıştı. Vücudu benimkini rüzgâra ve etrafımızdaki uçsuz bucaksız gökyüzüne karşı koruyordu.

"Düşmeyeceksin. Ben buradayım." Nefesi kulağıma ılık ılık geliyordu. Aurasını hissedebiliyordum, yatıştırıcı ve beni ısıtmaya ve sakinleştirmeye çalışıyordu.

", Lyr!" Meera bağırdı.

Rhyan hemen arkamdan tırmanırken bir sonraki basamağa ve bir sonrakine uzandım, ta ki vagonun içine girip Meera'nın kollarına yığılana kadar. Beni vagonun kapısından olabildiğince uzağa çekti, ta ki çıkardığım battaniyelerin üzerine yere inene kadar.

Rhyan kapıyı çarparak kapattı, yerine kilitledi ve sertçe nefes verdi. "Ortak," dedi. "Bunu bir daha asla yapmayalım." Bir koltuğa çöktü, alışılmadık bir şekilde sarsılmış görünüyordu.

Cevap olarak bir şeyler söylemeye çalıştım ama kelimeler ağzımda tam olarak şekillenmiyordu, bu yüzden sadece başparmağımı kaldırdım.

"Bir şeyin ," dedi Meera.

Başımı salladım, o da bankın yanına gitmeme yardım etti.

"Herkes içeride," dedi Rhyan. "Tüm uzuvlar ve parmaklar . Kalp atışları... yarı normal."

"Sanırım," diye nefes nefese kaldım.

Meera başını salladı, yine gerginlikten kaskatı kesilmişti.

"Pekâlâ, o zaman sıradaki işimiz," dedi Rhyan. Bankta Meera'nın önüne geçip dizlerinin üzerine çöktü. "Kız kardeşine onu koruyacağıma yemin ettim. Benim yanımda her zaman güvende olacaktı. Ve bu seni de korumak anlamına geliyor. Sırrını korumak." Yumruğunu kalbine bastırdı, iki kez vurdu ve elini göğsünde düzleştirdi. "*Me sha, me ka*. Yeminim, ruhum. Leydi Meera Batavia, size söz veriyorum."

Meera ona endişeyle baktı, yüzü şüpheliydi ve bildikleri yüzünden Rhyan'ı öldürmek zorunda kalabileceğimi nasıl ima ettiğini düşündüm. Onu anlıyordum.

ona güvenme konusunda isteksizdi. Kan yemininin yükünü taşımaya zorlanmıştı; sadece söz vermek ya da yemin etmek Ka Batavia için yeterli değildi.

Rhyan da bunu anlıyor gibiydi.

"Güvenimi kanıtlamak için size bir simge sunuyorum," dedi. "Bir sırra karşılık bir sır." Soturion kemerine bağlı, genellikle yedek güneş yapraklarını ve son zamanlarda eğitim molalarında bana ikram ettiği fındık ve çikolata torbalarını sakladığı keseye uzandı. Derin bir nefes alarak yumruk yaptığı elini çekti. Göstermek üzere olduğu şey her neyse, onu da tedirgin ediyordu.

Avucunu açtığında, sisin içinde dönen üç berrak taş ortaya çıktı.

Vadati taşları. Nöbet tutarken eskort ekibimle iletişim kurmak için kullandığı Bamarian taşlarından değildi. Bunlar daha küçüktü, şekilleri düzensizdi.

Rhyan ayağa kalkıp birini onun, diğerini benim elime koyarken Meera şaşkınlıkla soluk soluğa kaldı.

"Bu, ayrı olduğunuzda yardım için birbirinize ulaşabilmeniz için. Onlar annemindi," dedi, "yüzyıllar boyunca İmparatorluk'tan saklandılar. Ataları onları okyanusun ötesine taşımış." Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşürken bakışlarını kaçırdı. "Gitmeden önce onları aldım. Zaten yeminliydim, sadece ona ait bir şey istiyordum."

Bunlara sahip olmak yasa dışıydı. Lumeria Matavia'dan gelen paha biçilmez eserler, İmparatorluk tarafından yoğun bir şekilde kontrol ediliyor... benim kolyem gibi.

Meera onunkine karşılık vermeye çalıştı. "Yapamam. Bu çok değerli."

Rhyan elini geri iterek parmaklarını taşın üzerine kapattı. "Bunlara sahip olduğum için tutuklanabilirim. Birine söylersen Bamaria'dan atılabilirim. Onlara el konulur ve ben de tekrar yeminli olurum, sığınma olmadan sürgüne gönderilirim."

Anladığında Meera'nın gözleri büyüdü. Bir sır için bir sır. Ama bu çok fazlaydı. Rhyan zaten bize yeminini vermişti. Bunlar annesine aitken.... bunları vermek

Parmaklarımı kendi taşımın üzerine kapattı. Tenim ısındı ve gözlerimiz buluştu.

"Bunlar geçen yıl biriktirdiğim ejderha yığnında saklanmaktansa sizin ellerinizde daha iyi hizmet verecektir."

Meera'nın gözleri parladı. "Kabul ediyorum."

"Yemin ederim." Rhyan Meera'nın elini tutup öptü ama gözleri benden ayrılmadı.

Yanımda oturdu, kalçasının uzunluğu benimkine değiyordu. Bacağımı onunkine doğru ittim, yakınlığının, sıcaklığının, kokusunun, her şeyinin tadını çıkarıyordum.

Meera Vadati taşını kemerindeki keseye, asasının yanına dikkatle yerleştirirken gözlerinde huşu dolu bir ifade vardı. Veliaht olarak bile, kadim taşlardan birine dokunmasına veya onu kullanmasına hiç izin verilmemişti.

Rhyan kalan tek taşını kemerine geri koydu. Tek güvenli yerim kalçamı çevreleyen kılıftı. Eteğimi kenara ittim, uyluğumun kalça kemiğime kadar olan kısmı açıktaydı. Birden Rhyan'ın gözlerinin açıkta kalan tenimde olduğunu fark ettim ve bacaklarımın arasında sıcaklık birikirken karnım gerildi, göbeğim sıkıştı.

Ben yukarı bakınca gözleri karardı, arzuyla kaplandı. Eteğimin üst kısmını yırtmacın bittiği yerden tuttum ve Rhyan'ın iç çamaşırımın iplerini görebileceği kadar geriye çektim. Meera'dan bir ses geldi ve kumaşı tekrar aşağı çektim, vadati taşını kılıfın içine, hançerimin hemen yanındaki cebe yerleştirmek için aceleyle öne doğru eğildim.

Tekrar başımı kaldırdığımda Rhyan'ın yeşil gözleri dizginlenemez bir açlıkla doluydu. Bacağının üzerindeki eli benimkine doğru kaydı. Parmakları elbisemin kumaşını aşip açık yırtmacın içinden geçti ve kalçama zar zor dokundu.

Dışarıda çanlar yeni bir saati haber veriyordu.

Ya da ben öyle sanıyordum. Pencerenin dışındaki rüzgâr gürültülüydü ama çan sesleri bu gürültüyü bastırıyordu.

Sonra fark ettim. Bunlar zamanın çanları değildi. Uyarı . Vagonumuz sarsıldı, hareket o kadar şiddetliydi ki bir açıyla dönmüştük. Banktan aşağı kaydım ve düşmeden önce koltuğumu tuttum. Meera bana çarptı. Bir çatırtı oldu ve tüm dolaplar açıldı.

ve başımızın üstünde kapandı.

"Siz ikiniz iyi misiniz?" Rhyan sordu. Penceresini açtı, perdeleri geri çekerek dışarı baktı.

"Biz iyiyiz," dedim. "bir şey var mı?"

Rhyan başını salladı ve kaşlarını çattı, kaşları çatıldı, gece gökyüzünü taramaya devam etti.

Biz yükselirken rüzgar dışında sessizlik vardı. Ve sonra yine oldu. Tüm vagon sallandı.

"Siktir!" Bağırdım. Bileğim. Kan yemini beni sürekli etkiliyor gibi görünmüyordu. Ağrı düzensiz aralıklarla gelip gidiyordu.

Bizim seraphim çığlık attı, korkunç, dehşet verici, tiz bir ses.

Rhyan bir anda yanımdaydı, penceremin perdesini geri çekiyordu.

Altımızda bir büyü patlaması gürledi, siyah ve ışıltılı, şekil alana kadar rüzgara karşı hızla hareket etti, bir gaga ve geniş, siyah, ışıltılı kanatlar filizlendi.

Siyah bir seraphim bize doğru uçuyordu.

Fırtına yüzünden zaten üzgün olan seraphim panik içinde çığlık attı, yönünü değiştirmek için kanatlarını vahşice çııptı. Vücudunu salladı ve araba yana doğru devrildi. Dolaplar açıldı ve zemini kapladığımız battaniyeler, altlarına dolanana kadar üzerime uıtu. Seraphim tekrar döndüğünde ayağı fırladım. Meera pencereye çok yakın duruyordu. Kendimi vagonun diğer tarafına fırlattım ve onu iterek yoldan çektim.

"Lyr!" Rhyan bağırarak bana doğru uzandı, ben düşüp sırtımı duvara çarparken elini uzattı. Tekrar yan döndük. "LYR!"

Bir çığlık, ani bir dönüş ve arabanın çok hızlı bir şekilde diğer tarafa dönmesinin mide bulandırıcı hissi vardı. Kalbim boğazıma fırladı ve sonra doğrudan karnıma saplandı.

Bir pencere patlayarak açıldı ve vagonun içinde bir rüzgâr patladı.

Bir saniye önce duvara tutunmuştum, bir saniye sonra ise vagonun açık penceresinden dışarı fırlatılmışım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ayaklarımın altında hiçbir şey yoktu, sadece hava, gökyüzü ve rüzgâr vardı. Pencereden dışarı uçarken umutsuzca tutunacak bir şey aradım. Parmaklarım Seraphim'in koşumunun alt kısmına değdi ama kendimi yukarı çekecek gücüm yoktu ve tutunduğum yer çoktan sallanmaya başlamıştı, kollarım ağrıyor, parmaklarım terliyordu. Seraphim'in bir başka çığlığıyla araba sarsıldı ve tutuşum gevşedi.

Rhyan arabanın penceresinden yarı dışarı sarkmıştı. Beni kovalamak için havalanmış gibiydi. Elini tutmam için bağırdı, beni tutmaya çalıştı. Ama hareket edemiyordum. Bir parmağımı kaldırırsam, o kadar. Düşecektim.

Meera çığlık atıyor, ağlıyor, Rhyan'a beni kurtarması için yalvarıyordu.

Rüzgâr yüzüme çarpıyor, saçlarımı her yöne savuruyordu. Göremiyordum, odaklanamıyordum. Basınçtan zar zor nefes alabiliyordum. Bu muydu? Büyünün bedeli bu muydu? Yeminimi bozmanın mı?

Bir sarsıntı daha. Elim kayıştan uçtu. Rüzgar çığlığımı yuttu.

Elim Rhyan'inkine doğru uçtu. Meera arkasında durup pelerinini tutarken o pencereden çok uzağa eğilmişti. İki eliyle beni sarıp pencerenin pervazına kadar çekti ve son bir homurtuyla beni içeri aldı.

Arabanın içinden uçarak geçtik ve Rhyan sırtında, ben kollarında yere indik.

Beni daha sıkı kavradı, başını başıma bastırdı. "Seni yakaladım. Sana sahibim. Güvendesin." Sesi titriyordu, sanki kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Güvendesin."

Tüm vücudum üşüyor, uzuvlarım titriyordu. Ona tekrar sarılmak, kollarımı ona dolamak ve tutunmak, bunun gerçek olduğuna, hayatta olduğuma ve onun kollarında, vagonun içinde olduğuma, düşmediğime, ölmediğime dair kendimi rahatlatmak istedim. Ama kollarım işe yaramıyordu, titriyor ve yanlarımda titriyordu.

Meera beni ondan çekip aldı ve yeni gözyaşlarına boğulmadan önce yüzümü ezerek beni kendine yasladı. "İyisin, Lyr. Tanrılar adına, sen iyisin." Bana daha sıkı sarıldı ama ben de ona sarılamadım. Kollarım hâlâ titriyordu ve işe yaramıyordu. "Doğruca babama gitmeliyiz. Asla," diye başını salladı, "o yemini etmene asla izin vermemeliydim."

Rhyan ayağa kalktı, her pencereyi kapatıp kilitlerken çene kasları esnedi.

Arabada bir sarsıntı daha oldu ve seraphim altımızda öyle ani bir dönüş yaptı ki duvara doğru kaydık. Bütün pencereler yeniden açıldı ve etrafımda bir rüzgâr fırtınası esti.

"Yemin bu!" Çığlık attım.

"HAYIR!" Rhyan öne atılarak kollarını bana doladı ve beni altına, yere yatırdı. Vücudu gerildi, benimkinin üzerinde geziniyordu. O tuttu

Bir kolunu bana doladı, beni kucakladı, diğerini pencereye doğru kaldırdı. "Büyünün önce benim içimden geçmesi gerekecek."

Meera yanımıza çömeldi. "Ve ben."

Kuşumuza "İn!" diye bağırdı. "Şimdi in! Leydi Meera!" Kolundan tutup onu yanıma yere çekti, böylece ikimiz de onun altına uzandık.

Pencerelerin camları kırılırken ve araba şiddetle sarsılırken elimi tuttu. Sonra kuş alçalmaya başladı. Düşüşle birlikte karnım göğsümden fırladı.

Bir dakika sonra yerdeydik.

"Neredeyiz biz?" Rhyan yanımızdan uzaklaşırken sordum. Elleri hançerinin üzerindeydi, etrafımıza bakarken savaşa hazır bir duruşu vardı.

"Urtavia," dedi pencereden dışarı bakarak. "Az önce şehrin kapılarını geçtik. Katurium'u görüyorum." Dışarıdan bağırışlar geldi.

Meera oturmama yardım etti ve battaniyeyi yere saçılmış cam kırıklarını temizlemek için kullandı. Vagonun duvarına yaslandım, dizlerimi göğsüme çektim, hâlâ titriyordum. İki koluyla beni sararken derin nefesler aldım.

"İkiniz de iyi misiniz?" Rhyan sordu.

"Neler oluyor?"

"Shekar arkasva! Shekar arkasva! Shekar arkasva!" İlahi dışarıdan geliyordu ve her tezahüratta daha yüksek sesle ve daha tutkulu bir şekilde yükseliyordu.

Emartiler. Gökyüzündeki siyah seraphimi çağırmışlardı ve şimdi dışarıdaydılar.

Rhyan arabanın kapısını açtığı anda ortalık karışmıştı. Ashvanlar sırtlarında Soturion binicileriyle havalanıyorlardı. Ka Kormac'ın Soturi'si herkesin içeri girmesi için bağıırken büyücüler her yöne koşuşturuyordu. Uzakta siyah cüppeler giymiş, ilahi söyleyen Emartiler vardı.

Kukuletalarını yüzlerine çekmişlerdi. Gökyüzünde havai fişekler gibi patlayan siyah parıltılar, hepsi siyah serafim şeklindeydi. Her yeni patlamada insanlar çığlık atıyor ve küllerin arasında küçük yangınlar çıkarken kaçıyorlardı.

"Cresthaven'a gitmeliyiz," dedi Meera. "Şimdi."

Rhyan kapıları kapattı ve seraphimimiz kalkışa hazırlanırken zemin hemen altımızdan kayd.

"Kucağıma otur," dedi Rhyan.

"Ne?" Onunla Meera arasında bir bakış attım.

"Şimdi, böylece seni tutabilirim. Tekrar pencereden uçmana izin vermeyeceğim. Kan borcunu çözene kadar bunu riske atamayız."

"O haklı," dedi Meera. "Ne diyorsa onu yap." Bu, gelecekteki Arkasva'mdan gelen bir emirdi.

Oturdum ve Rhyan hemen kollarını belime dolayarak beni yerime kilitledi. Doğrudum, onun sıcaklığına, onun yanında hissettiğim mutlak güvenlik duygusuna, özellikle de Meera izlerken çok fazla gömülmemeye çalıştım.

Ama bu sefer uçuş sorunsuzdu. Emartis'in siyah seraphim'lerinden hiçbiri rotamızda görünmüyordu.

Göğsü arkamda hızla inip kalkıyor, benim hızlı nefeslerimin aynası oluyordu.

Sakin olanın sen olduğunu sanıyordum," dedim sessizce.

"Dün gece sakın değildim," dedi, sesi alçaktı.

"Bu sabah sakın miydin?" Ben sordum.

"Cevabını bildiğin soruları sorma." Kolları etrafımda sıkılaştı, eli karnımın üzerinde yayıldı.

Meera'nın kırık pencereden endişeyle dışarı baktığını fark ederek nefesimi içime çektim. Bir battaniyeye sarındı ve kollarını kendine doladı.

"Biliyorsun," diye devam etti Rhyan, göğsü hâlâ hızla inip kalkıyordu, "sana bir seraphim'den daha özgür olmanı söylediğimde kastettiğim bu değildi." Nefesi kulağıma ve boynuma değince midem bulandı. "Bu bir metafordu."

"Gerçek mi mecaz mı olduğunu belirtmediniz," dedim nefes nefese. Çok nefes nefese. Ereksiyonunun kusursuz hissi kıcıma bastırdı ve vücudum anında tepki verdi. Pek çok nedenden ötürü bunun ne yeri ne de zamanıydı. Bunun az önce olanların yarattığı korku ve enerjiden kaynaklandığını biliyordum. Bunun doğal bir bedensel tepki olduğunu biliyordum. Ama kendimi ona sürtünmekten, onun sıcaklığına daha da gömülmekten alıkoyamadım.

Burnu saçlarıma değdi, kolları beni göğsüne doğru çekti. "Böyle devam edersen, seninle tartışacak beyin hücrelerim kalmayacak." Araba zıplayıp ona doğru kaymama neden olurken bir iniltiyi yuttu.

Parmaklarımı kolunda gezdirdim. "Hala beyin hücrelerin var mı?"

"Şüpheli." Bana karşı titreyerek koltuğunu yeniden ayarladı. Başımı omzuna yasladım, nefes alışına odaklandım, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye, bacaklarımin arasındaki zonklamayı görmezden gelmeye çalıştım. Bir parmağım karnımda boş boş hareket etmeye başladı, sanki Rhyan beni yeterince hissedemiyormuş gibi, daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi - sadece bir santimlik bir karın olsa bile.

Meera hâlâ pencereden dışarı bakarken, "Uzaktan kalenin ışıklarını görebiliyorum," diye duyurdu. "Yaklaştık."

Tristan'ı festivalde terk ettiğimi hatırlayarak gözlerimi sıkıca kapattım. Rhyan'la birlikte olamamamın tüm sebepleri aklımdan geçiyordu, bu sabah bana göstermeye çalıştığı listenin aynısı. Sabah birlikte olduğumuzdan bahsetmeden ya da ona karşı kıpırdanmadan önce hatırlamam gereken liste. Bileğime baktım -şu an için sakindim- ama midemdeki batma hissi büyüdü.

Meera kısa bir süre sonra, "Surlara vardık," diye duyurdu. Başını pencereden dışarı uzatan Meera, görevli nöbetçilere arabamızda iki Bamarian Varisi olduğunu işaret etti ve hemen kalenin içine inmemize izin verildi. Korkudan karnıma ağırlar girdi. Bulunduğumuz noktadan bile kalenin nöbetçi askerlerle dolu olduğunu görebiliyordum.

"Muhtemelen benim için güvenli..." Rhyan'ın beni tutmasına karşı koydum ve yanına oturmak için kaydım.

Öksürdü ve koltuğunda doğruldu, inişimiz için bankı kavrarken parmak eklemleri bembeyazdı.

İner inmez dışarı çıktım ve hemen bizi Cresthaven'ın içine götürmek için bekleyen bir sıra eskortla yüz yüze geldim.

Markan kapüşonunun altından bana ters ters baktı. "Daha aptal bir varis görmedim," diye homurdandı. "Ve sen, Hart!"

"Onları içeri götüreceğim," diye hırladı Rhyan. "Hâlâ onları güvenli bir yere götürmem gerekiyor. Sonra konuşabiliriz. Bu arada birilerini uyarmalısın, bu seraphim ve araba bir süre görev dışı kalacak."

Vücudum gerginlikle doluydu, hepimiz su yolundan çift kapıya doğru yürüdük, etrafımızda bir muhafız ordusu vardı.

Büyük Salon insanlarla dolup taşmıştı -gönderilenler, ev personeli, Bamarian Konseyi üyeleri ve yakın aileleri-; bir terör saldırısı sırasında herkesin kaleye çağrılması protokol gereği idi.

Bir terör saldırısı. Araba yolculuğumuz sırasında yaşadığımız kaosun şokunu ancak o zaman atlatabildim. Saldırı altındaydık. Ve eğer Bamarian Konseyi'nden herkes yakın aile üyeleriyle buradaysa, o zaman-

"Lyr!" Tristan koridorun karşısından adımı haykırdı. Bana ulaşmak için uzun adımlar atıyordu, Rhyan'ın benimle olduğunu görünce gözleri kısıldı. Bir saniye içinde yanıma ulaştı ve beni kucakladı. Çok sıkı bir sarılma. Gözleri karararak geri çekildi. "Sana ne oldu böyle? Sen ortadan kayboldun, sonra da Emartis... Önemli değil. Güvendesin." Beni tekrar kendine doğru çekti, kollarımı sırtına doladığımda elini ensemdede dolaştırdı.

Bileğime bir acı saplandı ve . "Babam burada mı?" diye sordum. "Morgana?"

"Elbette," dedi.

"Onunla konuşmam gerek," dedim sesimdeki aciliyeti ve acıyı gizleyemeyerek.

"Sana bir şey mi oldu?" Tristan sordu. "Bakıyorsun...." Elini saçlarımda gezdirip kulağımın arkasına doğru düzelitti.

Koridorun diğer ucunda Morgana'yı gördüm. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı ve akadim maskesini başının tepesine doğru itmiş, kuzguni saçlarını geriye doğru çekmişti. Beni duyunca gözleri büyüdü ve bana doğru döndü. Ağzının dehşet içinde açılmasını izledim. Bana doğru gelmeye başladı ama Tristan'ı görünce durdu.

Neredeydin? Vücudumda kabaran öfkeyi bastıramadığımı düşündüm.

"Lyr?" Tristan tekrar sordu. "Ne oldu?"

Morgana'nın düşüncelerimi gözden geçirdiğini, kaçırıldığı ve kısmen de sebep olduğu gecenin olaylarını bir araya getirdiğini bilerek sertçe nefes verdim.

"Emartiler," dedim Tristan'a. "Kuşlarından biri arabamıza saldırdı."

"Yaralandın mı?" diye sordu gözleri büyüyerek.

"Hayır, sadece sarsıldım," dedim, otomatik olarak olanları hafife alarak. Daha derine inmesini istemiyordum. Yaralarımı görmek istemesini istemiyordum -kan yemini kendini ele vermeye bu kadar yakınken olmazdı.

Bir nöbetçi Büyük Salon'a girerek herkese Oturma Odası'na gitmelerini emretti.

Hayır, hayır, hayır. Acımı dindirene kadar herkesten uzaklaşmam, insanlardan uzak durmam gerekiyordu. Ama Tristan elimi tuttu ve kalabalığın içinde hızla ilerledi.

Oturma Odası kaos içindeydi. Yaklaşık yüz kişi hareket ediyor, endişeli bağırışlar ve gergin fısıltıların karışımıyla konuşuyordu. Soylular saçlarını çekiyor ya da kıyafetlerini yeniden düzenliyor, kelepçeleri bileklerinde aşağı yukarı kaydırıyorlardı. Konsey üyeleri, sevgilileri ve çocuklar alanı öylesine doldurmuştu ki sunucuların altın şarap tepsileri, incir ve hurma tabaklarıyla geçip gitmeleri için neredeyse hiç yer kalmamıştı. Bir bedeni diğerinden ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Herkes Gölgeler Günü için siyah giymişti ve bazılarının maskeleri hala başlarının üstünde ya da boyunlarının etrafında duruyordu ve ağızlarını kısmen kapatıyordu.

Babam odanın önünde, altın koltuğun yanında buyurgan bir tavırla duruyordu. Yanında, kan borcumu hecelediği bıçağı çıkardığı küçük masa duruyordu.

Odadakileri hazırolda beklemeye çağırdı ve herkes sıra sıra dizilmiş sandalyelere oturmaya başladı, ta ki yüksek tavanda yankılanan sessizlik sona erene kadar. Tristan'la birlikte Leydi Romula ve Lord Trajan'ın yanına oturdum, ikisi de suratsız görünüyordu. Leydi Romula bana döndü, kurumuş dudakları kan kırmızısına boyanmıştı. Sanki bu saldırının arkasında ben varmışım gibi, sanki hayatım boyunca ihanet planları yapan gizli bir örgütü tek başıma çökertmemem hepimizin burada olmasının sebebiymiş gibi başını onaylamaz bir şekilde salladı. Gözlerimin önünden

Yüzümde öfke, tiksinti ve acı vardı. Son görüşmemizde Tristan'ın başka seçenekleri olduğunu bana cesurca hatırlattığından beri, onun beni tercih ettiği ağırbaşlı kadını oynamayı bırakmıştım.

Odanın diğer ucunda Meera, Morgana'yla birlikte oturuyordu ve etrafı Meera'nın korumalarıyla çevriliydi. Ağzım açık kaldı. Odayı dolduran fener ışıkları sayesinde Meera'yı bütün gece gördüğümünden daha iyi görebiliyordum ve korkunç görünüyordu. Teni neredeyse bembeyazdı. Yanakları yutulmuş gibiydi, tamamen renksizdi ve dudakları da teni gibi beyazdı. Bir insandan çok bir hayalete, insandan çok bir ruha benziyordu. Bana doğru baktı, ela gözleri görünüşündeki tek sıcaklıktı, küllü kahverengi saçları dağınık ve dağınıktı. Lethea'dan daha uzak görünüyordu.

Az önce bir imgelem görmüş gibi görünüyordu.

Hayır. Kimse böyle düşünmez. Saldırı altında olduğumuzu öğrenmekten korkan bir Varis Vekili gibi görüldüğünü düşünürlerdi. Herkesin düşündüğü şey bu . Ama o zaman bile, çok fazla korku, çok fazla duygu gösteriyordu. Varislere böyle durumlarda tarafsız görünmeleri öğretilirdi. Geleceğin Arkasva'sı, korkusuz ve cesur bir lider olması için yetiştirilmişti. Babamın konuşmasını kısa tutması ve bizi serbest bırakması için dua ettim. Meera ve Morgana'nın, görünüşleriyle ilgili bir şeyler yapana kadar mümkün olduğunca gözlerden uzakta olmaları gerekiyordu. Morgana en azından dik oturmayı başarabiliyor gibiydi, ama gözlerindeki endişeyi buradan görebiliyordum - güvenliğim için, yeminimi bozmanın bana ne yapacağından endişe ediyordu.

Babama yeminimin bozulduğunu ve Mercurial'ın bana söylediklerini, yani borcun değiştirilebileceğini söylemek zorundaydım.

Tristan'ın elini kendi elime aldım ve parmaklarımızı birbirine doladım. Bileğimde bir acı daha hissedince sıktım. Çok sert.

Tristan nefesinin altından bir ses çıkardı. "Lyr? İyi misin?" diye fısıldadı.
"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Gerginim."

"Her şey girecek," diye güvence verdi.

O kadar emin değildim. Meera şimdi bir imgelem görmeyecekti ama çok fazla insan onun görünüşüne aldanmadan gitmesi gerekiyordu. Morgana da odadan olabildiğince çabuk çıkmak zorundaydı. Bu kadar çok insanın bir arada olması... onu Lethea'dan daha uzağa götürecekti. Burada çok fazla insan vardı. Morgana için çok fazla gürültü vardı. İnsanların kardeşlerimden herhangi birinden şüphelenmeleri için çok fazla fırsat vardı.

Kolum kaşındı ve kan yemini kızardı, kanadığımdan beri ilk kez gözlerime göründü. Derim ısındı ve kaşıntı koluma yayıldı, ta ki derimin altında alevler patlayana kadar. Acı dolu bir nefes çekerken dudağımı gözyaşlarımı çekecek kadar sert ısırdım. Oda döndü, dudağımı emdim, kanın tadını aldım ve derin bir nefes alarak belimi sıktım. Kontrolümü kaybetmemeliydim. Gördüklerini kontrol etmek zorundaydım... sadece biraz daha.

"Şu anda, daha önce hain Tarık Kasmara tarafından yönetilen teröristler saklandıkları yerden çıktılar ve kendilerine Emartis adını verdiler. Şu anda Urtavia'da bir terör saldırısına girişmiş durumdadır," dedi babam. "Grup bir tür patlayıcı büyü -kara serafim şeklinde tehlikeli havai fişekler- yapıyor ve bu da kendi serafim ve ashvanlarımızı görevlerinden alıkoyuyor. Bu durum tam da hepimizin bildiği gibi daha uzun geceler ve akadimlerin güneye çekilme olasılığını beraberinde getiren kışa geçiş dönemine denk geliyor."

Odayı korkulu bir sessizlik kapladı.

"Bamaria'nın korkacak bir şeyi yok. Soturilerimiz sınırı tam güçle koruyor. Ancak son zamanlarda başkentin güneyinde akadim görüldü. Durumu yakından izliyoruz ve Bamaria'nın korkması için herhangi bir neden olduğuna inanmıyoruz."

Şu anda Akadim konusunda endişelenecek bir şey yok. Ancak Emartilerin bu gösterileri, bu terör eylemleri, güvenlik çabalarımızı sekteye uğratmakta, öğrencilerimizin eğitimlerini tamamlamalarını engellemekte ve kültürümüze, sanatımıza ve Urtavia kentindeki yaşamlarımıza doğrudan bir tehdit oluşturmaktadır. Mesaj vermek için ateşi daha fazla kullanmaları da büyük bir endişe kaynağıdır. Biz konuşurken Turion Brenna'nın soturileri şehri güvenli hale getirmek için çalışıyor, Arkturion Aemon ve Ka Batavia'nın Soturileri ise bu omurgasız suçluların peşinde ve bu tehdidi çok yakında durduracaklarından hiç şüphem yok." Dudakları gerildi. "Bunun gibi bir saldırı Bamarian Konseyi için güvenlik protokolümüzü harekete geçirir. Şu anda kaledeki her odayı ve misafir evlerimizi geceleme için açıyoruz - Arkturion Aemon zaferle dönene kadar, teröristlerin eli kolu bağlı."

Hay sikeyim. Tüm soylular buradaydı. Ve Tristan... Tristan'ın geceyi burada geçirmesi gerek. Onu kız kardeşlerimden uzak tutmalıydım. Onu kendimden uzak tutmalıydım. Babamla konuşmam gerekiyordu. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu ve bileğimdeki bir başka acı ense kökümde ter damlacıkları oluşturmuştu.

Babam toplantıyı dağıttı ve herkese Cresthaven'ın duvarlarında ve kalenin birinci katında, arazideki konuk evleri hazır olana kadar serbestçe dolaşma izni verdi.

Morgana. Meera'yı ve kendini hemen yukarı çıkar. Korkunç görünüyorsun.

Morgana hemen Meera'nın elinden tuttu ve onu diğer Konsey üyeleri üzerine çullanıp soru sormadan uzaklaştırdı. Odanın geri kalanı boşalmaya başladığında Rhyan'ın geride durup beni ve Tristan'ı izlediğini fark ettim.

Uyarı zilleri çaldı. Bu gece ikinci kez.

Babamın özel muhafızlarının nöbetçileri kapılardan Büyük Salon'a daldı.

"Herkes derhal odalarına sığsın," diye bağırdı komutan. "Bir mil ötede başka bir görüntü tespit edildi. Hepiniz güvendesiniz. Pani e gerek yok ama azami önlemleri alıyoruz."

Hemen arkamızdaki soylular gergin bir sohbete daldılar, iyi geceler dileyip birbirlerine iyi dileklerde bulunarak ailelerini ve odalarını bulmak üzere dağıldılar.

Babamın ekibinin  yeleri ortaya çıktı, herkesi yönlendirmeye ve eşlik etmeye yardımcı oldular.

"Tristan," dedim, "büyükanne ve b y kbabana yardım etmelisin. Yerleştiklerinden emin ol."

Başını salladı ve eğilip yanağımdan öptü. "Nasıl hissediyorsun? Çok sarsılmadın mı?"

" yi olacağıım."

"Sonra gizlice odana çıkmayı deneyeyim mi?" diye sordu. "Seni kontrol etmek için mi?"

Tanrım, hayır! S yleyeceklerimden dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalışarak yüzümü d zeltiltim. "Sanırım bu gece muhafızlarımın sabrını daha fazla zorlamasak iyi olur, kale bu kadar doluyken olmaz. Kimsenin  st kata çıkmasına izin verilmeyecek."

Bana somurtkan bir g l msemi verdi. "Denemek zorundaydım. Güvende olmak için.  yi korunduğunu biliyorum ama ben de buradayım. Sabah ilk i  seni bulacağıım." Beni tekrar öptü ve ayağa kalktı, eli gümüş kınında, Oturma Odası'ndan  ıktı.

Arka köşedeki gölgelerden etrafı izleyen Rhyan ortaya çıktı ve hızlı, acil adımlarla bana doğru ilerledi.

"Nasılsın?"

Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor, ensemden aşağı akıyordu. Daha fazla dayanamayacaktım. Ya kan borcu sonunda beni yere serecek bir yol bulacaktı ya da bileğimdeki acı yakında beni bitirmeye yetecekti.

"Acıyor," dedim, iki nöbetçi dışında odanın boşaldığını gördüğüme şükrederek. Artık Cresthaven'ın içinde olduğum için Markan beni o kadar öncelikli görmüyordu ama üst katlara çekilene kadar fazladan gözlerin üzerimde olacağını biliyordum.

"Buraya otur," dedi Rhyan. ". Ben babanı bulmaya gidiyorum. Bunu düzeltereğiz."

Arkama yaslandım, gözlerimi kapadım, nefes almaya ve acıya çok fazla çalıştım. Birkaç dakika sonra, düşündüğümünden çok daha hızlı bir şekilde kapılar yeniden açıldı ve Rhyan babamla birlikte geri döndü, siyah arkasva cüppesini arkasına geçirerek bana doğru koştu. Arkasından iki nöbetçi girdi. Herkesin geri çekilmesini işaret ederek üçümüzün yalnız kalmasını sağladı.

"*Ben yarasa.*" Elimi avucunun içine aldı, hâlâ kırmızı ve görünür olan yara izini inceledi.

İrkildim. "Özür dilerim," dedim. "Her şeyi denedim ama...."

Başını iki yana salladı. "Bu benim taşımam gereken bir yük," dedi sessizce. "Ne yapacağımı biliyorum. Uzun zamandır bu gün için hazırlanıyordum."

"Sonra ne olacak?"

"Odana çıkmanı istiyorum. Kız kardeşlerinizi alın. Üçünüzün birlikte olması gerekecek" dedi.

"Peki ya sen?" Ben sordum.

"Yemini ben yazdım. Yapmam gereken başka bir şey var. Kız kardeşlerinin yanında ol. Rhyan, ona odasına kadar eşlik et."

"Derhal Arkasva." Babam kapıya doğru koşarken Rhyan ayağa kalkmama yardım etti, Eathan'ı çağırırken elinde bir vadati taşı vardı. İki özel nöbetçisi de arkasında yürüyordu.

"Gidiyor," dedim. "Eathan sadece o burada değilken gelir."

"Belki de büyü için ihtiyacı olan bir eşya vardır," dedi Rhyan ama o bile endişeli görünüyordu. "Hadi gidelim artık."

"Yukarı çıkarken görünmemelisin," dedim, "emir altında olsan bile. Nasıl görüneceğini biliyorsun." Alnımdan boncuk boncuk ter akıyordu ve kolumdaki yanmadan nefes alabilmek için ağzımdan nefes vermek zorunda kaldım.

"Sen benim önümden git. Odana güvenle girene kadar durma. Sadece senin bildiğin şekilde yürümeni istiyorum. Leydi Lyriana Batavia'nın yürüyüşü, Arkasva'nın Varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu. Kim olduğunu hatırla. Başını dik tut. Kimsenin seni durdurmasına izin verme. Burada kimseye zamanını borçlu değilsin. Hemen arkanızda olacağım."

Bileğimde giderek artan ağrıya ve kan bedeli derimi içten içe kemirmeye devam ederken hissetmeye başladığım baş dönmesine rağmen bunu yaptım. Hâlâ Büyük Salon'da toplanmış olan, kalıp dedikodu yapmak isteyenlerle odalarının hazır olduğu haberini bekleyenlerin karışımından oluşan kalabalığın arasından ilerledim. Gözlerim Tristan'ı aradı ama Ka Grey odalarını erkenden almış görünüyordu; Kanın tek bir üyesi bile ortalıkta yoktu.

Merdivenlere ulaştım, yaranın ağırlığı fizikselleşmeye başlamıştı; ellerim ağırlaşmaya başlamıştı. İlk sahanlığa kadar çıktım ve sonra tökezleyerek duvara çarptım.

Güçlü eller kollarımı kavradı ve beni yukarı çekti.

"Kötüleşiyor mu?" Ben ona yaslanırken Rhyan sordu.

"Sadece... sadece yanmakla kalmıyor, artık ağır da geliyor. Sadece geçmesini istiyorum."

Kolları dizlerimin altından geçti ve beni kaldırıp yolun geri kalanında taşıdı.

Morgana, Rhyan'la yukarı çıkıyorum. O her şeyi biliyor.

Meera ile odamda buluşalım.

Rhyan kapıyı tekmeleyerek açıp beni içeri taşıdığında iki kız kardeş de yatağında oturuyordu.

Meera, "Onu aramıza oturt," diye emretti.

"Baba...." Morgana gözlerini kısarak bana baktı ve aklımdan geçenleri okudu. "Babam kan yemininin borcunu mu değiştirecek?"

Rhyan beni yere bıraktı ve hemen köşeye çekilerek her zamanki koruma pozisyonunu aldı; sessiz, gergin ve tetikte.

"Söylediği buydu ve hepimizin bir arada olması gerekiyordu."

Meera, "En başta yemin etmek zorunda bırakılmamalıydık," dedi. "O gece oynadığım rol için özür dilerim. Korkmuştum. Daha yeni kaybetmiştik... bilirsiniz işte."

"İstiyorum," dedim, elimi onun elinin üzerine koyarak.

"Neden onunla birlikte olmamız gerekmiyor?" diye sordu Morgana. Ayağa kalktı, ellerini kalçalarına koydu ve odada volta atmaya başladı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Bilmiyorum," dedim. "Yeminin yazarı olmasıyla ilgili bir şey. Sanırım onu o yarattıysa, değiştirebilir de."

Morgana hâlâ ikna olmamış görünüyordu. "Ne yani, burada öylece bekleyip hiçbir şey yapmayacak mıyız? Ve bir şekilde yapmak için bedenlerimize, yemin etmek için ağzımıza ihtiyaç duyduğu büyü biz orada olmadan mı bozulacak? Biz hiçbir şey söylemeden?"

"I-" Nefesimi içime çektim, tüm kolum acıdan titriyordu.

"olanın sen olduğunu biliyorum Lyr, ama ilk darbemden sonra kaderimi kabullenmeye senin kadar hazır değildim. Ve bu lanet şeyi nasıl geri alabileceğime dair biraz araştırma yaptım." Bileğini işaret etti, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı.

Meera'ya yaslandım, acı dayanılmaz hale gelmişti. Rhyan hareket etmeye başladı ama sanki yerini hatırlamış gibi kendini geri çekti.

Bileğime baktım. Yara izinin boyutu iki katına çıkmış ve kızgın bir kırmızıya dönüşmüştü.

"Ne öğrendin?" Ben sordum.

"Bunu geri almanın bir yolu yoktu," dedi. "Ya yeminini tutarsın ya da tutmazsın. Ve bedeli de ödenir."

"Belki," diye homurdandım, "belki de bu konuda okunması gereken her şeyi okumamışsındır." Gözlerim ter içinde kalmıştı. "Lanet olsun!" Çığlık attım.

Meera da ağladı, Morgana da.

Acı, bayılacağımı düşündüğüm noktaya kadar şiddetlenmişti. Tüm vücudum kasıldı ve sonra... geçti.

Ağrımı durduran güç her neyse, beni yatağa geri itmişti ve kolumu kaldırıp şaşkınlıkla bileğime baktım. Kırmızı bir iz yoktu. Yara izi yoktu. Parmağımı derimin üzerinde gezdirdim. Meera ve Morgana şaşkınlık içinde kendi bileklerini yokluyorlardı, gözleri kocaman açılmıştı.

Derisi pürüzsüzdü. Ne bir iz, ne bir sakatlanma... Sadece el değmemiş bir deri. Geriye kalan tek şey soturion yeminlerimin izleriydi.

"O yaptı," dedim, pürüzsüz teni tekrar tekrar hissederek. Yıllardır hissetmediğim bir şekilde nefes alabildiğimi hissettim, sanki omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. "Gitti." Tekrar doğruldum, yatakta öne doğru kaydım.

Meera mutlulukla burnunu çekti. Onu yıllardır gördüğüm en canlı haliyle karşımdaydı.

"Ne oluyor lan?" Morgana küfretti. "Sanırım işimiz bitti. Ben yatmaya gidiyorum. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyorum."

"Morgs," dedim. "Hâlâ arkanı kolladığımızı biliyorsun. Değil mi? Rhyan da öyle."

Homurdandı. "Kız kardeşlerim beni koruyor mu? Ve kız kardeşimin koruyucusu beni mi koruyor? Oh, evet, inanması çok zor." Gözlerini devirdi. "İyi olmana sevindim, Lyr. Ama şu anda sana söylüyorum, az önce her ne olduysa, bu büyücü büyüğü değildi. Bunu iyice araştırdım. Ve sürpriz bir şekilde Museion'a da gittim. Sana söylemedim çünkü kimsenin nedenlerimden şüphelenmesini istemedim. Kız kardeşlerimle kan yemini etmeye zorlanmamam gerektiğini düşündüm. Aynı lanet olası kanı paylaşıyoruz."

"Ama gerçekten gittiler," dedim. "Kan yemini izleri yok oldu."

"Gerçekleri tartışamam," diye Morgana. "Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. İyi geceler."

Bir şeye ihtiyacın var mı? Başın için?

"Bilseydim sorardım," diye hırladı ve odadan çıktı.

Meera ayağa kalktı. "Gidip onunla konuşacağım." Rhyan'a döndü. "Lyr için yaptıkların ve benim için yaptıkların için tekrar teşekkür ederim. Unutmayacağım."

Rhyan resmen eğildi.

Onunla yalnız kalmıştım. Odayı geçti ve yatağımın kenarına oturdu. "Gitmiş," dedi, "gerçekten mi?" Çenemi kavradı ve başımı ellerinin arasına aldı. "Tanrım. Çok endişelendim. Bir gün sana sırtımdaki kan yemininin hikâyesini anlatacağım. Artık buna gerek yok. Yazar, o... o öldü. Ama yemini tuttuğum için, sanırım işareti sonsuza dek taşıyacağım. Ancak bu," diyerek alnını, kaşını ve yanağının üst kısmını kesen yara izini işaret etti, "bu anında kırıldı."

"Bu bir kan yemini miydi?" Kendini göstermeye başladıktan sonra kendi yara izimin Rhyan'inkine ne kadar benzediğini şimdi fark ederek sordum.

"Beni küçük düşürmek istedi. Asla unutmayacağımdan emin olmak istedi. Büyücü kelimeleri ağzımdan zorla aldıktan sonra bir dakika içinde onu kırdım."

"Seni öldürmedi mi?" Parmaklarımı yara izinin üzerinde hafifçe gezdirmek için öne doğru uzanarak sordum. Dokunuşumla titredi, gözleri kapandı, kalın koyu kirpikleri yanaklarının üst kısımlarına sürtündü. Yüzünü avuçladım.

"Hayır. Daha kötüsü. Annemi öldürdü."

"Rhyan," diye nefes nefese kaldım. "Özür dilerim." Öne doğru oturdum, hâlâ onu tutuyordum ve dudaklarımı yara izinin uzunluğuna, kapalı göz kapağına ve yanağına bastırdım. Kolları beni sardı, alınlarımız birbirine değdi, dudaklarımız birbirine sürtündü.

Rhyan geri çekildi, sanki bunu yapmak onun için fiziksel olarak acı veriyormuş gibi inledi. "Seni istiyorum," dedi, elleri kollarımdan aşağı kayıyor, parmakları etime bastırıyordu. "Seni o kadar çok istiyorum ki. Ama bunu yapamayız. Burada olmaz, şimdi olmaz. Bu her şeyi karmaşıktırıyor."

"Her şey zaten karmaşıktı."

"Biliyorum. Ama Valyati'ye kadar çok dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum. Dedikoduları biliyorum. Tristan'ın bana nasıl baktığını biliyorum. Sana her dokunduğumda hayatını tehlikeye atıyorum. Ve sana karşı hissettiklerim, kararlarımı bulanıklaştırıyor. Seni koruma, eğitme, bir soturion olarak yeminimi yerine getirme, tehdidi durdurma yeteneğim tehlikeye giriyor. Çünkü bazen sana baktığımda...." Başını iki yana salladı. "Neredeyse çok fazla. Unutuyorum. Ne yapmam gerektiğini unutuyorum. Ettiğim yeminleri. Belki kashonimiz bir öpücüğün her şeyi tehdit edeceği bir kan yeminine bağlı değildir. Ama büyü'nün hala bir ağırlığı var. Ve seni riske atamam, atmayacağım."

Eğildi, saçlarımın kokusunu içine çekti, ben de onunkini, çam ve misk kokusunu içime çektim. Dudakları alnıma değdi. Bir öpücük ve sonra gitmişti.

Saatlerce yatağında yattım, pencereden aya baktım, okyanusun kıyıya vuran dalgalarını ve Cresthaven'ın koridorlarını dolduran insanların seslerini dinledim. Evimde bu kadar çok gürültü ve hareket duymayalı yıllar olmuştu. Bileğimdeki yara izleri beni zorladığından beri.

Bir ara işemek için kalktığımda koridorda bir kapının açıldığını duydum. Kendi kapıma yöneldim, kapıyı açtım ve Morgana'yı kapımın önünden sürünerek geçerken buldum. Sahanlıkta durdu, başını köşeden merdivenlere doğru uzattı, kendi kendine küfretti ve arkasını döndü.

Beni gördüğünde "Siktir" dedi.

"Her şey yolunda mı? Aşağıdan senin için bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır," dedi acı içinde kıvranarak. "Şu anda hiçbir şey bana yardım edemez." "O zaman ne yapıyordun-?"

"Dinliyordum," dedi, gözleri kararmıştı. "Tehdit, sanırım buna duraklatıldı diyebiliriz."

"Yani değişen bir şey yok. Sadece aktif olarak saldırı altında değiliz."

"Elbette. Hiçbir şey değişmedi." Avucunu bileğine vurdu. "Bunun dışında. Ve haklı olduğum gerçeği."

"Ne?"

"Ben bunu dinliyordum -aşağıdaki soyluların telaşı içinde babamın zihinsel konuşmalarını. Size yalan söyledi. Bize de. Büyü falan yoktu. Hiçbir büyücü büyüsü kan yeminini bozamaz."

Başımı salladım, parçaları birleştirmeye başladım, midem düğümlendi. *Ama yara izleri gitmişti. Kan yeminleri gitti.*

Morgana'nın burun delikleri alevlendi, düşüncelerimi okurken gözleri öfkeyle karardı.

"Nasıl?" Ben sordum.

"Mercurial'a gitti. Afeya ile lanet bir anlaşma yaptı."

Midem bulandı. "Fiyat neydi? Karşılığında ne vaat etti?"

Morgana omuz silkti. "Bilmiyorum. Ya çok dikkatli bir şekilde bu konuyu düşünmüyor ya da inkar ediyor." Kaşları çatıldı. "Sanırım bu da bekleyip göreceğimiz şeylerden biri."

**ÜÇÜNCÜ PARŞÖMEN:
VALYATI**

YİRMİNCİ BÖLÜM

"TEKRAR," DEDI RHYAN. "LIFT. Daha yükseğe. Sabit...sabit. Güzel. Tutuşunu gevşet. Kılıç kolunun bir uzantısı. Hayatın için ona tutunmuyorsun. O senin hayatın."

Rhyan'ın talimatlarını takip ederken kolum yandı. Saatlerdir bunu yapıyorduk. Haftalardır. Kılıcı tutuyor, ellerim arasında geçiş yapıyor, bileklerimi güçlendiriyor ve savaşa girmeden önce gücümü artırıyordum.

"Şimdi indir. Yavaşça. Güzel ve yavaş. Diğer el. Geri çekil."

Etrafımda daireler çizerek yürüdüm, küçük ayarlamalar yaptım, omzumu gevşettim, göbeğimi sıkılaştırana kadar bir parmağımı karnıma bastırdım, çenemi kaldırdım. Gözleri odaklanmış, çalışkan ve değerlendirciydi.

"Aşera'nın Dansı," diye emretti ve ellerini ritmik bir şekilde çırdı.

Elimde kılıç, kollarımı başımın üzerine kaldırarak kalçalarımın etrafında döndüm. Rhyan alkışlarını yavaşlattı, kalçalarım onların ritmine uyarak aşağı doğru kıvrıldı, dizlerim neredeyse yere oturana kadar büküldü. Rhyan hızını artırdı, ben göbeğimi dalgalandırırken alkışları daha sert ve daha hızlı geliyordu, kolum hâlâ havadaydı, ayak parmaklarımın üzerinde dengede dururken vücudum tekrar yükseliyordu.

On üç yaşımda ustalaştığım bir koreografi olan Lumeria'nın en ünlü su danslarından birinde kolayca akarken ritmi tekrar değişti. Zihnimin rahatlamasını ve kas hafızamın güçlenmesini sağlamak için aylar önce dövüş rutinlerime koreografi eklemeye başlamıştık. Rhyan kılıcın benim bir parçam olduğunu hissetmemi istiyordu, bu yüzden eğitimimizi su dansı gibi kendimi en doğal hissettiğim hareketlere odakladık.

Kalçalarımı sallayarak ilerlemeye başladım, kılıç şimdi önümdeydi, tekrar dalgalanmadan önce kılıcı kaldırdım ve sol elimle bıçağı tutarak sağ elime bir mola verdim.

Rhyan dizlerinin üzerinde davul çalmaya başladı, dansın son koreografisi en hızlı tempodaydı. Dans, Asherah'nın hikâyesini anlatıyordu ve Cennetteki Tanrıça'nın, akadim onu çalmaya çalıştıktan sonra Valalumir'in Koruyucusu olarak seçilmesiyle başlıyordu. Ardından, tempo yavaşladıkça dans daha şehvetli bir hal alıyor ve Auriel ile olan ilişkisini temsil ediyordu. Ve son olarak, dansın en hızlı kısmı Asherah'ın Lumeria'ya düşüşünü, ölümlü oluşunu tasvir ediyordu. Asherah arkturion oldu ve soturi'sini Moriell'in güçlerine, sürgün edilmiş olan Tanrı'ya karşı yönetti ve akadim'in kontrolünü ele geçirdi.

Kılıcı önümde hareket ettirip Rhyan'a doğrulttum, kalçalarım sallanmaya başlamadan önce bir o yana bir bu yana dönüyordu. Döndüm, dönerken kılıcı sol elime verdim ve gösteriyi tamamladım, sağ elim son bir gösteriyle dalgalandı.

Rhyan'ın gözleri karardı, beni izlerken ifadesinde ateşli bir bakış vardı. Davul çalmayı bıraktı, ayağa kalktı ve savaşa hazırlanmak için duruşunu genişletti. "Saldırın," diye emretti.

Kılıcı tekrar sağ elime aldım, parmaklarım kabzanın etrafını neredeyse doğal hissettiren sessiz bir alıştırma ile sarıyordu. Neredeyse.

"O açığı koru," dedi benden uzaklaşarak. Kendi kılıcını kaldırıp bana doğrulttu. "Önünü koru."

Çeliklerimiz tam da bulutlar gökyüzünde ilerlerken çarpıştı. Güneş ışınları eğitim odamızın cam penceresinden içeri girdi. Kızıl alevler gümüş kılıçların üzerinde bir aşağı bir yukarı koşuyordu. ucuyla, örgülü ve omzumun üzerinden uçuşan saçlarımın koyu kahverengiden parlak ateş kırmızısına dönüştüğünü gördüm.

Kılıçlarımızı geri çektik, Rhyan'ın gözleri zümrüt gibi parlıyordu, bulutlar inip güneşi kapatmadan önce. Saçlarım eski rengine dönmüştü. Gökyüzü karararak grimsi bir renk alırken kılıçlarımız bir kez daha gümüş rengini almıştı. Mevsimin ilk karı o gece için tahmin edilmişti.

Ayaklarımız odanın içinde dans ediyordu, kıvrak ve hızlı, ileri geri, ileri geri, sırayla saldırıyor ve geri çekiliyorduk. Kılıçlarımız şingirdadı, sallandı ve sıfırlandı. Tekrar başladık.

Bu sırada Rhyan beni Akademi'nin ilk dönem sonu yazılı sınavları için sorguladı. Sanki İmparator ve maiyeti bu gece Valyati'nin kış şenlikleri için gelirken endişelenecek yeterince şeyim yokmuş gibi.

"Soturion olmanın ilk kuralı." Rhyan suçladı.

"Tehdidi durdur." Kılıcını geri iterek onu engelledim. Dönerek saldırdım ve sadece Rhyan'ı şaşırtmaya çalışırken kullandığım, Auriel'in İnişi adı verilen eski bir koreografiyi uyguladım.

Son anda döndü, tek kaşını kaldırdı. "Güzel. İkinci kural?" Kolunu hızla kaldırınca bıçaklarımız birbirine sürtündü ve ben geri çekilene kadar çınladı.

"Akadim yaşayan silahlardır." Kılıcımı başımın üzerine kaldırdım, derin nefes aldım, parmaklarımı sıktım ve gevşettim. Tutuşumun kolay olmasına izin verdim.

kılıcın kolumun bir parçası olmasını, kaslarımın onun ağırlığına dayanacak kadar güçlü olmasını dileyerek hızlıca hareket ettim.

"Bir akademi öldürmenin üç yolu mu?"

Saldırdım ve kılıcımı Rhyan'ın omzuna indirdim. Engel oldu, darbe o kadar güçlüydü ki duvara doğru döndüm. Duvarı tekmeleyerek darbenin etkisiyle geri döndüm ve ona doğru koştum.

Saldırımdan kaçarken, "Ateş," dedim. İki elimi de kullanarak kılıcı öyle hızlı savurdum ki geri çekilmek zorunda kaldı.

"Ve?" Sola doğru çalım attı, sonra sağa doğru hamle yaptı.

Ayağımı fırlatarak ona çelme taktım. Yere yuvarlandı ve benden uzaklaştı. Bir saniyede üzerine atıldım, kılıcım boynunun yanında hazırды. "Kafa kesmek."

Bana baktı, gözleri zümrüt rengi bir alevle benimkilerle buluştu ve tekrar yuvarlanarak saldırımın menzilinden çıktı. Ayağa sıçrayarak arkamdan koştu. Onu yakalamaya çalışarak döndüm. Ama o çok hızlıydı, kaçıyor ve geri çekiliyordu, neredeyse başım dönene kadar çalım atarak ileri geri dönüyordu.

Kıpırdamadan durdum, kokusunu içime çektim. Bu sabah limonlu kek tabağından kalan tatlı şekerli krema ile karışmıştı.

Bugün kış tatilinden önceki son eğitim günü olduğu için bu sabah koşu yoktu, ders yoktu, sadece acemiler ve çıraklar arasında son eğitim hazırlıkları vardı. Rhyan ve ben saatlerdir buraya kapanmış, alıştırma yapıyor, yemek yiyor ve tekrar alıştırma yapıyorduk. Boşalan fincanlarımıza rağmen sabah kahvemizin tatlı ve baharatlı kokusu hâlâ havada ağır ağır dolaşıyordu. Nefes verdim, burnumu temizledim ve tekrar başladım, çam ağaçlarının taze kokusunu ve Rhyan'a her zaman yapışan derin, şehvetli, misk kokusunu alana kadar eğitim odasını gözlemledim. Onu hissedebiliyordum.

kokusunun kendini taşıma şekli, saatler süren efordan sonra daha güçlüydü. Koku en çok sol omzumun hemen arkasında hissediliyordu. Topuğumun üzerinde döndüm ve bıçağımın ucunu Rhyan'ın göğsüne doğrultarak onu duvara yasladım.

"Kalp," dedim nefes nefese, "bir akadimi öldürmenin üçüncü yoludur."

Ben zafer ilan edemedim kılıcı elimden aldı. Rhyan belimi kavradı ve beni duvara doğru itti. Kılıcının ucu göğüslerimin arasına girmiş, hançerinin ağzı boynumla aynı hizaya gelmişti. Kalbim küt küt atarken ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim.

Buraya daha önce de gelmiştik, geçtiğimiz haftalar boyunca birçok kez. Ve yine de, her seferinde, içimde yanan arzuyu hissettim, beni ilk kez duvara bastırıldığında ve ertesi sabah açlığımızı zar zor doyurduğumuzda başlayan o gerginliği.

Seninle geçirdiğim her saniye, yeminimi bozmaya daha da yaklaşıyorum.

Rhyan'ın burun delikleri alevlendi, göğsü eforla kabardı. "Peki onları yenmek için?" diye sordu. Dizini kaldırıp bacaklarımın arasına yerleştirdi ve beni duvarla arasına hapsetti.

Arzu içimde kabardı. Aynı nefeste koltuk altını çimdikledim, tam da bana en hassas olduğunu gösterdiği noktayı.

Beni tutuşunu gevşetti, nefesinin altında küfretti, bıçağı sadece uzanmam, kendi hançerimi almam ve bıçağımı boynuna doğru kaydırmam için yeterince geri çekildi, *onu* duvara sabitleyene kadar onu geri zorladı. Benim merhametimle.

"Ne yapın," dedim.

Boğazında koyu gümüş parlıyordu, adım bıçağın üzerinde altın harflerle parlıyordu.

"Aferin," dedi, ikimiz de orada dururken çenesi gerildi, hançer boynuna dayandı, gözler birbirini deldi.

Dudaklarım karıncalanarak nefes verdim, sonra gevşetip geri çektim.

Rhyan başını yana eğdi, dünyam alt üst olmadan önce dudaklarında zar zor bir gülümseme oluşuyordu.

Sırt üstü yatmıştım, Rhyan da üzerimde diz çökmüştü.

"Unuttun," dedi. "Asla rakibinizin yenildiğini varsaymayın. Yapıldığından emin olun."

Nefes nefese ona bakıyordum. Kolları beni hapsedmişti ve kaslarla dolu kalın bacakları benimkileri mindere yapıştırıyordu. Kıvrıldım ve homurdandım, ondan kurtulmaya çalıştım ama o çok güçlüydü. Kıpırdamadan durdum, teslim olmuş gibi bir bakış attım. Rhyan'ın gözleri bir sonraki hamlemi değerlendirmek için aşağıya indi ama bakışları yüzüme dönmeden önce göğüslerimde oyalanıyor gibiydi.

Hızla saldırdım, bacaklarımı tekmeledim ve beline doladım. Ayak bileklerimi birbirine kilitledim, vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar onu aşağıya doğru zorladım, içime bastırdım. Samimi bir şekilde. Çok yakın. Kollarımı boynuna dolayıp yüzünü omzuma çekerek onu boğarken tam da ona ihtiyacım olan yerdeydim.

Onu sırtüstü çevirdim, kollarını yere sabitledim ve o beni tekrar çevirmeden önce bir saniye zafer kazandım. Hareket hızlı ve şiddetliydi ama eli başımın arkasında duruyordu, darbeyi yumuşatıyor, beni rahatlatıyordu.

"Bu şimdiye kadarki en iyisiydi," dedi elini başımdan çekerek. Parmaklarının örgüme takıldığını ve durakladığını hissedebiliyordum. Kıpırdamadan durdu, üstümde durup beni izledi. Çanlar her an çalabilirdi. Öğle yemeği molası. Ve sonra yazılı sınavlar.

Ama hareket etmedi. Öylece kaldı, üzerimde durdu. Bir saniye çok uzun sürdü. Sonra geri kaydı, ayağa fırladı ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Tuttum ve onu mindere doğru çektim. Yanımda yere düştü.

"Pekâlâ." Bir inilti çıkardı. "Bunu hak ettim." Yüzünü bana dönmek için yan döndü ve ensesini ovuşturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

Ona doğru döndüm. "Sanki zaman yolculuğu bir vorakh olsaydı, sonuçları ne olursa olsun bunu dilerdim. Ben sadece iki gün sonrasına gitmek istiyorum. Sınavımın bitmesi için. Ya geçtiğimi bilmek ya da-" Gözlerim yanıyor, midem bulanıyordu. "En azından içimdeki bu his daha uzun süre geçmeyecek."

Rhyan'ın iyi kaşları içeri çekilmişti, gözlerinde sempati vardı.

Gölgeler Günleri'nden sonra, kan yeminimi bozmuş olmanın şoku en kötü panik ataklarımdan birine neden olmuştu. Babamın beni kan borcundan korumak için bir bedel ödediğini öğrendiğimde daha da kötüleşmişti.

Meera, Morgana ve ben ertesi sabah, Emartis ayaklanmaları tehdidi bastırıldığında onunla yüzleşmiştik. Bizimle bu konuda konuşmayı reddetmiş, borçlarımızı silmek için adil bir bedel ödediğini ve endişelenmememiz gerektiğini tekrar tekrar söyleyerek bizi rahatlatmaya çalışmıştı.

Ancak Aemon'un Emartiler hakkındaki tam raporu için Oturma Odası'nda toplandığımızda, midemi kemiren bir his büyümeye başlamıştı ve bir ay sonra da azalmamıştı.

Afeya'ya ödenen hiçbir bedel adil değildi, özellikle de Mercurial'a. Sınavım için geri sayım, Rhyan'ın akadim avlamak için daha sık yaptığı yolculuklar ve Emartis'in bir sonraki hamlesine dair fısıltılar bir araya geldiğinde, midemde yaşayan ve nefes alan sinir yumağını kabullenmiştim. Sabah meditasyonlarımız bile gerginliği azaltamıyordu.

En azından iki gün içinde top patlayacaktı, çünkü ya her şey bitmişti ya da.... Nefesimi içime çektim. Öyle ya da böyle, her şey bitmek üzereydi.

Rhyan bir adım öne çıktı. Elini bana doğru uzattı, sonra dönüştürüp yanına koydu. Öpüştüğümüzden beri dokunuşlarımıza daha da dikkat eder olmuştuk. Eğer savaş ya da eğitim yapmıyorsak, sarılmak ya da sırtımızı sıvazlamak gibi şeyler yasaktı. Rhyan o gece yatak odamdan çıktıktan sonra varmış gibi göründüğümüz, dile getirilmemiş bir anlaşmaydı bu.

"Bundan sonra güvenlik toplantısına mı gidiyorsun?" diye sordum.

Rhyan başını salladı. "Emartis'in İmparator şehirdeyken bir hamle yapmasını bekliyoruz. Kaotik, kalabalık ve kafa karıştırıcı olacak."

"En sevdikleri kombinasyon," dedim kuru bir sesle.

"Ayrıca," diye dudağını ısırды, pencereden dışarı ve sonra tekrar bana bakarken bakışları onu ele veriyordu, "Imperator'dan destek alma olasılığı var. Ve amcası da ülkedeyken - yine de endişelenmeni istemiyorum," diye ekledi şiddetle.

" değil. Sadece endişe listesine ekleyeceğim. Sadece bir mil uzunluğunda. Fark edeceğimi sanmıyorum."

"Lyr," dedi.

"Bu yeni bir şey değil. Başından beri şüphelenmediğimiz bir şey değil."

Emartis ayaklanmalarının ertesi sabahı Aemon bir düzine Lumeryalının tutuklandığını duyurmuştu. Geçtiğimiz ayı Gölge Kalesi'nde yargılanmayı bekleyerek geçirdiler. Ama asıl olan babam ve Leydi Sila'nın mahkûmlardan birinin kaçmasını beklemeleriydi. Şimdiye kadar hiçbiri tek kelime etmemişti. Ve Bamaria'nın işkence yapması alışılmış bir şey değildi ama zamanın yaklaştığından şüpheleniyordum.

O gece meydana gelen saldırı ve ardından Bamaria'nın bir yanında çıkan çatışmalarda, Aemon terör örgütünün en az beş yüz üyesinin tahmin ediyordu ama biz sadece bir düzine kişiyi tutuklamıştık. Tani onlardan biri değildi. Her

bir tutuklama Brenna'nın soturilerinden biri, Ka Batavia'nın Soturileri tarafından yapılmıştı. O gece Ka Batavia soturilerinin sayısı ikiye bir oranında fazla olmasına rağmen Ka Kormac'ın soturilerinden biri bile tutuklanmamıştı.

Daha önce Emartis'in arkasında Ka Kormac'ın olduğuna inanmak Lethea'ya çok uzak geldiyse de şimdi gayet makul görünüyordu.

Yeni bir çan seti çaldı. Zaman tutucunun çanları değil. Uyarı çanları değil.

İmparatorun çanları.

"Oh, Tanrım. O burada. Bamaria'da."

"Biliyorum," dedi Rhyan, sesi güvence doluydu. Ama yüzü bile solmuştu.

Bu adam -Ka Azria'nın tüm üyelerini öldüren adam, İmparator'un Jules'u alıp öldürtmesine izin veren adam- şimdi benim ülkemdeydi, benim topraklarıma ayak basıyordu ve benim evime kadar eşlik ediliyordu. Cresthaven'a, Tanrı'nın unuttuğu, Moriel'in lanet ciğerlerinin benimkilerle aynı havayı soluyacağı, bir zamanlar Jules'un oturduğu yerlerde oturacağı yere.

"Lyr, onunla tanışmana daha saatler var." Rhyan bir adım öne çıktı, iki eli de omuzlarıma uzandı, bu hareket eğitim dışında dokunmama kuralımıza aykırı bir hareketti. "Derin nefes al," dedi. "O Katurium'da değil. Sen varsın. Ve şu anda tek bir görevin var. Diğer her şeyi aklından çıkar. Gidip öğle yemeğini yemeli, mola vermeli ve ardından yazılı sınavlarda herkesi yenmelisin."

"Meera ve Morgana-" diye başladım.

"Haftalardır hazırlanıyoruz," diye karşılık verdi. "Onlara bir şey olmayacak. Morgana ne yapacağını biliyor. Ve Meera'nın tehlike bölgesinde olmamız için yeterli zaman geçmedi, değil mi?" Altın kol kelepçeme bakarak başını salladı. Aldığım eğitim sayesinde pazum için yeniden ayarlatmak zorunda kalmıştım. Ramia bu işi çabucak halletmişti ve yine kolyeyi takmamı istemişti.

Rhyan'a titrek bir baş selamı verdim, gözlerim onunkileri takip ederek manşetime baktı. Birinin sırrımı bilmesi hâlâ çok garipti. Bunu bilip de bana ihanet etmemesi. Bilip de beni kabul etmesi. Ve aynı zamanda Rhyan'ın bunu bilmesi tamamen doğaldı.

Ama onun sözleri endişemi azaltmadı. Meera bir imgelem görmese bile, vorakh ona her geçen gün daha fazla zarar veriyordu. Solmaya devam ediyordu ve Arianna bile Emartis'in ayaklandığı gece bu kadar çabuk yatak odasına çekilmesinin tuhaf olduğunu söylemişti.

"O Arkasva değil," demiştim. "Ne yapmış olabilir ki?"

Arianna mavi gözleriyle bana delici bakışlarından birini attı. "Biliyorum canım. Ama onlar bu şekilde görmüyorlar." Büyük Salon'un etrafında dolanan, Emartiler ve gecelemeleri hakkında kendi aralarında mırıldanan, bir yandan da daha fazla haber ve dedikodu arayan soyluları işaret etti.

"Meera varis adayı. Arkasva olacak yaşta. Ondan devlet işlerinde hazır bulunmasını, liderlikte rol almasını bekliyorlar. Var olduğunu, ilgilendiğini ve hazırlandığını göstermek için. Eğer bunu yapmazsa, pek çok kişi Ka Batavia'ya olan inancını kaybedecek ve buna izin veremeyiz."

Arianna Teyze ile aynı fikirdeydim ama sözleri aklımdan çıkmadı. Meera'nın iktidara geleceği vaadi, babamın iktidar skandalından sonra pek çok Bamaryalının içini rahatlatmıştı. Ve şimdi, bunun gerçekleşmeyebileceği onlar için netleşiyordu. Babam ne kadar uzun süre

Meera'nın hatırı için kalan destekçilerimizin iltica etme olasılığı daha yüksek.

"Aklını başına topla, ortak," dedi Rhyan, beni geri çağırarak. "Her seferinde bir şey."

"Orada olacak mısın?" Sesim kısık bir şekilde sordum. "Bu gece mi?" Omzumdaki eline uzandım.

"Nerede olmamı istersen orada olacağım. Yemin ederim." Karşılığında parmaklarımı sıkarken sesi ancak fısıltı halindeydi. Diğer elini yumruk yapıp kalbine doğru iki kez bastırdıktan sonra düzleştirdi - Glemaria'nın yemini. *Me sha, me ka*. Alnımız birbirine değene kadar bana doğru eğildi. "Seninle konuşamayacağım. Ama babanın nöbetçileriyle birlikte nöbet tutacağım. Sana bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Gözlerimi kapattım, önümüzdeki iki günün acısı Rhyan'ın yumuşak, öpülesi dudaklarının çok yakınımda olduğunu bilmekle yarışlıyordu.

Çekildi, parmakları elimi bıraktı.

"Akşam görüşürüz." Çantamı aldım ve tam Haleika köşeyi dönerken koridora çıktım, Leander birkaç adım arkasında yürüyordu.

Beni görünce dondu kaldı, yanakları kızarmıştı. Gözleri arkamda, hâlâ eğitim odamızda minderleri duvara dayamış olan Rhyan'a kaydı.

Burun deliklerim alevlendi ama o bana tek bir hareketle başını salladı. Hâlâ anlaşmıştık. İkimiz de tek kelime etmedik ve Galen tüm zamanını son dakika sorularıyla masamızı sorgulamakla geçirirken öğle yemeğini yemek için birlikte yemekhaneye yürüdük.

Muayene odasına girip oturduğumda kar yağmaya başladı. Saatler sonra Cresthaven'daki yatak odamın halısı üzerinde volta atıyordum, kar tanelerinin kararan gökyüzünden fırlayıp penceremin dışına düşmesini izliyordum. Altın bir kemerle belden bağlanmış uzun kırmızı bir elbise giydim. Bu

Elbise tasarımının derin v kesimi kemerin arkasında kayboldu ve aslında göğüs dekoltemi tam olarak ortaya çıkardı.

Elbiseyi Morgana seçmişti ve birkaç dakika içinde İmparator, İmperator ve Bastardmaker'ın önünde sergileneceğimi bildiğim için onu giyerken kendimi kötü hissettim. Babası ve büyük amcası orada olduğu için Viktor da muhtemelen orada olacaktı. Ve Naria da kan bağı ile Ka Batavia Leydisi olduğu için sıraya girecekti. Lumeria'daki en sevdiğim insanlarla dolu bir akşam olacaktı. Tani'yi ve Emartis'in tüm üyelerini de eklediğimizde harika vakit geçireceğimiz kesindi.

Tekrar aynaya baktım. Daha önce de bu kadar tenimi gösteren elbiseler giymiştim ama hiç bu kadar... her şeyi açıkça ortaya koyan bir elbise giymemiştim.

Morgana bunu fark etmişti. İmparator ne kadar şehvet düşkünü olsa da, Morgana gün boyunca kulak misafiri olduğu konuşmalardan İmparator'un daha kötü olduğunu anlamıştı. Ve göğüs dekoltemi bir sanat eseriymiş gibi vurgulamak İmparator'u testi ya da nihai kararını benim lehime değiştirmesi için motive edebilirdi. Dünyanın bu şekilde işlediği bir sır değildi ve bunu daha önce de kendi lehime kullanmıştim. Ama bunu İmparator için yapmak... beni hasta ediyordu. O bir canavardı.

Beğendiğim tek şey elbisenin rengiydi. Sadece kırmızı değil, Batavia kırmızısıydı. Kim olduğumuzu, gücümüzü ve İmparatorluğa bin yıl boyunca liderlik eden kadim rolümüzü hatırlatıyordu.

Günün son ışıkları da nihayet solmuştu ve kar ancak kale büyücülerinin alacakaranlıkta yaktıkları meşalelerin ışığında görülebiliyordu. Her an çanlar çalabilir ve ashvanlar uçarak toynaklarından gökyüzüne mavi ışıklar bırakabilirdi. Ve ben en büyük düşmanlarımın önünde diz çöküp bana merhamet etmeleri için dua ediyordum.

Aynada son bir kez saçımı ve makyajımı kontrol ettim, altın tacımın alnımda mükemmel bir şekilde ortalandığından emin oldum. Aşağı inmem gerekiyordu. Ama yapamadım... henüz değil. Kendimi hâlâ çok çıplak, çok korunmasız hissediyordum. Üstümü değiştirecek ne zamanım ne de seçeneğim vardı. Antrenmanların vücudumda yarattığı değişiklikler, eski gardırobumun üzerime oturuş şeklini değiştirmişti. Belki de yeni bir tane almanın zamanı gelmişti - eğer önümüzdeki iki günü atlatabilirim.

Tuvalet masasında altın gözüme çarptı. Ramia'nın kolyesi. Büyük parçaya, köprücük kemiğimden omuzlarıma kadar beni kaplayacak ve göğüslerimden aşağıya damlayacak olan Valalumir yıldızlarına baktım. Her yıldızın ortasında Starfire kırmızı renkte parlıyordu.

Tüm sorunlarımı çözdü. Elbiseyle uyumluydu, beni örtüyordu ve Ka Kormac'ın erkeklerinin alaycı bakışlarına karşı ekstra bir koruma katmanı gibi hissettiriyordu. Göğüs dekolteLERİMİ göstermenin İmparator'un benim hakkımdaki düşüncelerini iyileştirip iyileştirmeyeceği umurumda değildi.

Elime aldım ve sonra tereddüt ettim. Mercurial giymemi istediği için giymek bana yanlış bir sebepmiş gibi geldi. Ama o istediği için takmamam, benim üzerimde hâlâ bir miktar kontrol sahibi olmasını sağlıyordu.

Saçlarımı omzumun üzerinden geçirdim ve kolyeyi köprücük kemiğimin üzerinden geçirerek ensemde tutturdum.

Bir an için başım dönerek yansımana baktım. Güneş altında olmamama rağmen saçlarım daha kızıl görünüyordu. Balkonuma hâlâ kar yağıyor olmasına rağmen odada ılık ama nemli bir esinti vardı. Sanki dışarıdaymışım, yaz ortasında sahilde yürüyormuşum, ayaklarım altın rengi kumlara batıyormuş gibi hissettim. Kendime baktım, donup kalmıştım. Haftalardır ilk kez güzel ve güçlü görüldüğümü düşündüm. Güçlü, bir savaşçı gibi. Bir soturion gibi.

Kolye tam da aradığım şeyi yapıyordu. Sadece bir dekorasyon değil, gelme ihtimalimin düşük olduğu bir dövüşte beni koruyacak bir dikkat dağıtıcıydı.

üstüne . Çanlar çalmaya başladığında odamdan çıktım.

Meera ve Morgana önümde yürürken, en güzel kıyafetlerini giymiş Bamarian soylularıyla ağzına kadar dolu olan Büyük Salon'a vardık.

Önce Tristan beni buldu, elimi tutmak ve avucumu öpmek için öne doğru adım attı. Bu resmi bir öpücüktü, ilişkimizin başlangıcında birçok kez teklif etmişti ama o zamandan beri nadiren.

Midem bulandı. Bu öpücük gecenin resmiyetinden mi kaynaklanıyordu, yoksa birbirimizden ne kadar uzaklaştığımızın bir işareti miydi? Son bir aydır ılık davranıyordu, artık beni görmeye zar zor geliyor ve geldiğinde de bana dokunmuyordu. Artık sevgiliden çok arkadaş gibiydik. Ve bu arkadaşlık bile hassas ve gergin hissettiriyordu.

Leydi Romula ve Lord Trajan biz yaklaşırken başlarını öne eğdiler - mevkime küçük bir saygı gösterisiydi bu. Ama Leydi Romula doğrulurken, kolyemi onaylamamak için kuru, şarap lekeli dudaklarını büzdü. Onun zevkine göre fazla cafcaflıydı. Yeterince gümüş yoktu. Sanki bu noktada yaptığım herhangi bir şey onu tatmin edecekmiş gibi. Emartis onu Cresthaven'da bir gece kalmaya zorladığından beri bana karşı duyduğu hoşnutsuzluk daha da artmıştı. Burası "lüksten yoksundu" ve Bamaria'nın durumu, yatırımlarının bir kısmını Elyria'ya getirip getiremeyeceğini merak etmesine neden olmuştu. Artık yaptığım hiçbir şeyin önemi yoktu. Tristan'ı Bamaria'nın bir sonraki arkasvası yapmadığım sürece, onun söz konusu olduğu yerde bitiş çizgisi her zaman benden birkaç adım önde olacaktı.

Dik durdum, omuzlarım gerideydi, yüzüm eğitimini aldığım gibi duruyordu, Leydi Lyriana Batavia'nın maskesi mükemmel bir şekilde yerindeydi.

Arianna sıraya katıldı, her zamanki gibi mükemmel görünüyordu, saçları bir omzunun üzerine dökülmüştü. Her zamanki mavi elbisesini, birbirine sıkıca dikilmiş sonsuz balık yüzgeci katmanlarından yapılmış gibi görünen çarpıcı siyah bir elbiseyle değiştirmişti.

Her bir yüzgeç derin, yanık bir gümüşle işlenmişti. Elbisenin her sallanışı gümüşü parlak bir ışıktan ışıltılı bir siyaha dönüştürüyordu. Naria onun yanındaydı, bir heykel gibi hareketsizdi ve bana ölümcül bir bakış fırlatıyordu.

Eathan odanın içinde dolaşarak herkesi işaret etti ve yerlerine yönlendirdi. Işıklar ağarmış saçlarını öne çıkarıyordu; babamdan çok daha fazla saçı vardı, görünüşleri arasında belirgin bir fark vardı. Hareket ettikçe koyu gri pelerini arkasına doğru savruluyor, şimşek gibi çakan gözleriyle herkesin yerini kontrol ediyordu. Yerime geçmem için bana kısa bir baş selamı verdi. Birkaç dakika içinde tüm Bamarian Konseyi üyeleri ve yakın aileleri yerlerini almıştı, hepsi de göz kamaştırıcı görünüyordu ve Eathan'ın yönlendirmeleri sayesinde salonun ortasında bir koridor oluşturmuşlardı.

Babam en sonda, merdivenin dibinde dururdu. İmparator'un karşılama komitemizi geçit töreninden geçirdikten sonra selamlayacağı son kişi o olacaktı. Ben Morgana'yla birlikte merdivenin yan tarafında duracaktım, Veliaht Meera ise babamızın hemen arkasında olacaktı. Tristan elimi sıktıktan sonra büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte koridorun tam karşısında durmak üzere ilerledi.

Morgana, derin v dekoltesi siyah bir elbise giymiş ve kemerine kadar inmişti - benim elbisemin koyu renkli kardeşi - yanımda duruyordu. Gözlerini kısarak gizlice elimi tuttu ve sıktı.

"Muhafızı geliyor," diye duyurdu Eathan. "Şimdi hazır."

Bir anda babamın nöbetçileri yer değiştirdi. Bizi çevreleyen iki yeni sıra oluştu. Her iki adımda bir nöbetçi duruyordu. Karşımda Rhyan duruyordu, görüşümü incelerken ağzı açık kalmıştı. Bakışları yavaşça vücudumda aşağı yukarı hareket ederken tek kaşı kalktı. Çenesi gerilmeden önce içime bir sıcaklık yayıldı ve bir kale muhafızının soğuk, güçlü duruşunu koruyarak doğruldu.

Euston ve Rhodes İmparator'un gelişini resmen duyurdular ve karla kaplı dondurucu bir rüzgârı içeri çekerek çift kapıyı açtılar. Yüz soturi tek sıra halinde kapıdan içeri doluştu, senkronize bir şekilde yürüyorlardı ve bizim sıramıza ulaştıklarında salonun ortasında ikiye ayrıldılar. Her soturion dönüşümlü olarak sağa ya da sola dönüyordu. Mükemmel bir şekilde ütülenmiş yeşil pelerinler giyiyorlardı, kumaş bizimkinden biraz daha yumuşak ve parlaktı. Zırhları fırçalanmış altından yapılmıştı ve soturilerin çoğu ışıkların altına girdiklerinde yanaklarına altın mürekkeple İmparator'un mührü olan tek bir Valalumir dövmesi yaptırdıklarını gösterdiler.

Saniyeler içinde, İmparator'un ordusu tarafından tamamen kuşatıldık.

-Jules'un infaz emrini veren adama sadık olan soturi, Ka Azria'nın son üyesini de tek başına öldürmüştü ve yerlerine Ka Elys'in işbirlikçi üyelerini getirmişti.

Bir grup hanımefendi kapıdan içeri girdi, hepsi beyaz kürk pelerinler içinde koridorda ilerliyor, bana, Morgana'ya ve son olarak Meera'ya saygılarını sunarken başlarını öne eğiyorlardı. Sarayının hanımlarını, parıldayan gümüş bir elbise ve sade bir diadem giyen orta yaşlı bir kadın olan eşi izledi. Sonra İmparator ve Bastardmaker, ardından da Viktor geldi. Naria Viktor'u görünce canlandı ve Viktor onun yanından geçerken elini tutarak onu öne doğru çekip sertçe öptü. Siyah ve altın rengi pelerinini arkasında sallayan İmparator, sarı kaşlarını çatarak önümde durdu.

"Küçük savaşçımız," dedi alaycı bir sesle, "hepimizin burada olma sebebi." Şu anda bizi koruyan yüz soturiyi işaret etti. "Ekselansları," dedi sessizce, "umarım son seferden beri eğitiminizi çok daha ciddiye alıyorsunuzdur."

Eğildim ve doğruldum, toplayabildiğim kadar meydan okuyarak ona baktım. Sırıttı ve bana elini uzattı. Protokol elini tutmamı istedi.

"Çalışmalarımı son derece ciddiye aldım, sizi temin ederim majesteleri," dedim tatlı bir sesle.

"Öyle mi?" diye sordu. "İmparator'un vaktini boşa harcamak istemeyiz, değil mi?"

Beni ileri doğru çekti, parmakları bileğime saplandı ve ben koridorun ortasıdaydım, elim İmparator'un elinin içindeydi. Rhyan'ın gözleri büyüdü, elleri iki yanında yumruk oldu ama hareketsiz kaldı. Tristan ilerlemeye başladı ama Leydi Romula koluna sert bir el koydu. Başımı bir heykel gibi hareketsiz duran babama doğru çevirdim, ağzı sıkı sıkıya kapalıydı. Tek duygu belirtisi gözlerinin hafifçe kısılmasıydı. Bir adım attı ve sonra durakladı. Daha fazla yaklaşmak saldırganlık olarak görülebilirdi.

Boştaki elimi kalçama bastırdım, nefeslerimi içime çektim, bir arkasva kadar hareketsiz olmak için dua ettim. Hayalet parmaklar sırtıma bastırdı ama yaralarım kapalıydı. Bu eskisi gibi değildi, yaralandığım ve İmparator'un merhametine kaldığım zamanki gibi. Daha kötüydü.

İmparator tam da bu kapılardan içeri girmek üzereydi ve onun varlığı İmparator'a daha önce sadece sınırlarını zorladığı bir cesaretle hareket etme özgürlüğü veriyor gibiydi. O zamanlar Aemon ve Arianna beni koruyamamıştı. Şimdi de majesteleriyle işler ters giderse kimse beni koruyamazdı.

"Ekselansları," dedi Imperator beni kendisinden uzaklaştırarak. İmparator'un her an karşıma çıkabileceği Cresthaven'ın girişi olan çift kapıya baktım. "O tuniği hiç değiştirdin mi?" diye sordu. "Soturion Hart?"

Rhyan'ın gözlerinde ateş dans ediyordu, aurasında Imperator'un açıkça hissettiği soğuk bir öfke mayalanıyordu, çünkü kendi vahşi enerjisi ileri doğru itiliyor ve beni çevreliyor gibiydi, midem bulanıyordu.

İmparator saçlarımdan bir tutam aldı ve omzumun üzerinden atmadan önce acı verici bir şekilde çekiştirdi. Tüm Bamarian soyluları beni izledi, gözleri genişti, ifadeleri skandal ve küçümseme arasında karışıktı, sanki benden uzaklaşmak istiyorlardı. Kendilerini bu gösteriden uzaklaştırmak. Bastardmaker öne doğru eğildi, gözleri elbisemin altından aşağı doğru inerken yanakları renklendi.

Ama başımı dik tuttum. Tepki vermeyecektim. Ağlamayacaktım.

"Sırtınız oldukça iyi iyileşmiş," dedi. "Ve sanırım cildinin bu bozulmamış haline bakılırsa, o kadar çok yedek tuniğe de ihtiyacın olmamış." Beni tekrar yüzüne çevirdi, eli belime dolandı ve beni kendine doğru çekti, vücudu bedenime bastırdı. Bir parmağı yanağımı okşadı, parmağının küt ucu gözümün etrafında dolaştı. "Bu da iyileşti. Belki de İmparator'la dans etme şansını yakalayacaksın."

Beni tekrar sıraya soktu ve ben vücudumdaki titremeleri uzak tutmak için mücadele ederken İmparator'u selamlamak üzere yerini almak için ilerledi. Tristan başını yana eğdi, gözleri bana dönmeden önce Rhyan'a kayd. Aurasının öfkeyle titreşen sıcaklığını hissedebiliyordum, sıcak ve soğğun birleşimi beni hafifçe bayılttı. Morgana avucunu belime dayadı.

"Sakin ol," diye fısıldadı. "Artık güvendesin. Bu gece için tek planı buydu."

Doğru... Şimdi İmparator'la yüzleşmeliyiz.

Vücudunu benimkine yaklaştırarak sırtımı okşadı.

İmparator ve Bastardmaker, majestelerinin gelişi için resmi görevlerini almak üzere kenara çekilirken babam kalan merdivenlerden aşağı indi.

İmparator'un nöbetçileri aynı anda bağırdı, sesleri bir şarkı korosunda uyum sağlayarak İmparator'a Yüksek Lümer dilinde övgüler yağdırdı. Hepsi birden kılıçlarını kaldırırken yüz ifadeleri boş ve nötrdü. Hareketin alıştırılmış mükemmelliği, kendilerini tutuş biçimleri ve yüz ifadeleri, bunun hepsinin rollerine atanmış oyuncular olduğu bir ritüelden başka bir şey olmadığını gösteriyordu, ancak kasları farklı bir hikaye anlatıyordu. Ayaklarının tam olarak nasıl durduğunu, kılıçlarını nasıl tuttuklarını, kollarındaki gerginliği ve ağırlıklarını nasıl taşıdıklarını incelediğimde yanlış anladığımı fark ettim. İmparator için gösteri yapmıyorlardı ya da onun gücünü göstermiyorlardı. Bu basit bir ritüel ya da performans, hatta bir savunma hattı bile değildi. Saldırmaya hazır dılar. İmparator'un tek bir sözü, tek bir çağrısı, tek bir nefesi yetecekti ve kellelerimizi mızraklara geçireceklerdi. İsteseler hepimizi dakikalar içinde katledebilirlerdi.

Ka Azria'da da aynı şey olmuş muydu? En güzel kıyafetlerini giyip iyi bir izlenim bırakmaya çalışırken, ölümleri için giyindiklerinden habersiz miydiler?

Bir an için paniğe kapıldım, bunun bir tuzak olduğundan korktum - İmparator beni test etmeye değil, Cresthaven'ın derinliklerinde vorakh sakladığımızı bildiği için beni, ailemi ve tüm Ka Batavia'yı idam etmeye gelmişti.

"Formalite," diye tısladı Morgana kulağıma. "Korkutucu görünüyor, ama bu tasarım gereği.

Bir formalite. Bu gösteriyi daha önce de gördüm. Sakin olun."

Yutkundum ve bakışlarımı, başında Arkasva'nın altın defnesi ile asil bir şekilde duran babamdan, sert bir şekilde bekleyen Bamarian Konseyi'nin sırasına kaydurdım. Orada, evimin, Bamarina'nın kalesi Cresthaven'ın kapısında Lumeria İmparatoru duruyordu.

BÖLÜM YIRMI BİR

"Majesteleri, İmparator THEOTIS, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu," diye bağırdı müjdecî.

Kıyıya vuran bir dalga gibi dizlerimizin üzerine çöktük. Imperator bile diz çöktü. Yere baktım, elbisemin kıvrımlarına, kumaşın mermer zemin üzerinde dalgalanışına odaklandım. Ellerimi sıkarken kucağımda titriyorlardı.

Yavaş ve ölçülü adımlarla koridorda ilerlerken ona tam olarak bakmaya cesaret edemedim. İmparator şüphesiz yaşlı bir adamdı, kalın beyaz kaşları ve kısa kesilmiş beyaz sakalı vardı. Altın ve mor kadife cübbesi, koridora doğru uzanan bir kuyrukla sırtından aşağı dökülüyordu. Altın Valalumir'ler kumaşın içine işlenmişti ve attığı her adımda parlayıp ışıldıyordu.

Tuniği vücuduna sıkıca oturmuş ve bol miktarda yağsız kas ortaya çıkarmıştı. Bu yaşında bile her yönüyle bir katildi. İmparatorun savaş lordu, İmparatorluğun savaş lordu, resmi adıyla Arkturion Pompellus Agrippa, onun arkasında yürüyordu. Çoğu arkturi gibi ona da

Lakabı. Arkturion Pompellus tüm Bamaria'da Bıçak olarak bilinirdi. Ka Azria'nın ilk üyesinin hayatını söndürenin onun eli olduğunu ve her infazı bizzat yönettiğini ya da denetlediğini duymuştum. Bir silah değil, gerçek elini kullanmıştı; dolayısıyla o da akadim gibi bir silaha dönüşmüştü.

Bıçak da çok eski bir görünüşe sahipti, ancak hikayelerden onun savaşta Hazır'a denk olduğunu çok iyi biliyordum. Başkent düzenli olarak Nutavian Katurium'da oyunlara ev sahipliği yapıyordu ve Kılıç arenada soturilere karşı yarışmasıyla ünlüydü. Şimdi, gri gözleri Büyük Salon'un her köşesini ve her Bamarian soylusunu değerlendirerek yürürken hızla hareket ediyordu. Soylulardan birkaçı onun bakışları karşısında yere baktı.

Kırmızı arkturion pelerininin arkasından akıp gitmesine izin verirken, savaş lordunun ölçülü her adımı bir kas dalgalanması gösteriyor gibiydi. Blade'in yüzündeki kaş çatma çizgileri sanki derisine kazınmış gibi derinleşti. Bizimkilerden biri olan bir nöbetçi arkamdan rahatsız bir şekilde öksürdü.

Bıçak yaklaştıkça ürperdim, taşıdığı her bir silaha dikkat ettim - deri kemerinde kılıflı hançer, yedi kayışından sarkan bilenmiş Valalumir yıldızları ve yanındaki kılıç. Hepsinin üzerinde kan vardı.

-Ka Azria'nın kanı, elleri gibi.

Mükemmel olmak zorundaydım. Hayatta kalmak zorundaydım. Yanlış bir hareket yaparsam Blade'in ellerinde ya da silahlarında başka bir Ka'nın kanı olabilirdi.

Sırtım kaskatı kesilmiş, kollarım ve ellerim kucağымda öylece otururken saatler geçmiş gibi geldi ama bir de baktım ki İmparator Theotis ve Kılıç karşımdaydı, antik görünümlü, delici gözleri soğuk bir şekilde beni değerlendiriyordu.

"Birkaç yıl oldu, Majesteleri," dedi İmparator, "ama bu Arkasva'nın en genç Bamarian Varisi, değil mi? Büyüdün mü? Ve

"Soturion olmak için eğitim mi alıyorsun?" Sesi hatırladığımdan daha sessizdi. Gücünden için mi sesinin daha sert ve gür çıkmasını bekliyordum, yoksa ben daha küçükken ve tüm yetişkinler kulağıma yüksek sesle gelirken onun sesinin daha gür çıktığını mı düşünüyordum, bilemiyordum. Son ziyaretinde on üç yaşındaydım ve bu resmi karşılama için çok küçük sayılırdım. Üst katta kalmış, Lümer İmparatorluğu'nun İmparatoru'nu merak ederek salonu dinlemiştim.

"Majesteleri," dedim dikkatlice, düzgün bir şekilde, eğitildiğim gibi. "Valyati'deki varlığınızla bizi onurlandırdınız."

Elini yüzümün önüne koydu ve altın Valalumir yüzüğünü gösterdi. Öpmek için öne doğru eğildim, aurasının bulanıklığı yaklaştıkça daha da boğucu bir hal alıyordu. Ezici bir kokusu vardı, eski ve çürümüş bir şey.

"Kalkın majesteleri," dedi usulca, elini tutmam için uzattı. "Size bakmama izin verin."

Ayaklarıma ağırlık basıp ayakta dururken ayak bileklerim zayıflamıştı. Elbisem kalçalarımın gevşek dalgalar halinde düşüyordu ve kolyem sanki on kilo almış gibi göğsüme bastırıyor ve tenimi ısıtıyordu.

"Eski bir soydan gelen bir kız," dedi, sanki kendi kendine düşünüyormuş gibi. "Ve henüz...." Kaşlarını çatı, parmağıyla bir daire çizdi.

Etrafımda dönecektim. Tekrar. Döndüm ve reverans yaptım, yüzümün nötr olması, korkumu ve tiksintimi gizleyen maskemi takmam için cennetteki tüm Tanrılara dua ettim.

Başını salladı ve arkturionuyla küçük bir bakış paylaştı. "Bir gram bile büyü yok."

"Akadim büyüye yanıt vermez," dedi Bıçak.

İmparator burnunu kırıştırdı. "Hâlâ güce karşılık veriyorlar. Ama sizde var mı?" İmparator'u, Bastardmaker'ı ve babamı selamlamadan önce beni el sallayarak gönderdi. Rhyan'ın odanın öbür ucundan bana bakan gözlerini yakaladığımda yerdeki koltuğuma geri çöktüm, ağzı sıkı bir çizgi halinde sertleşmişti.

Tüm Bamaria Konseyi'nin önünde duran İmparator kollarını kaldırarak herkesin ayağa kalkmasını işaret etti. "Teşekkür ederim," dedi sesi birden gürleyerek, "bu harika karşılama için. İmparatorluğun mücevheri Bamaria'yı ziyaret etmeyeli çok uzun yıllar oldu. Burada, Lümer Okyanusu kıyılarında, mirasımızla, büyü kaynağımızla en derin bağımız var. Eğitim ve öğrenim başkentimize gelmekten her zaman memnuniyet duydum. Lumeria'nın en iyi büyücülerinin ve en güçlü soturilerinin bu kıyılardan çıktığını gördük. Yine de son olaylar İmparatorluğumuzun mücevherine gölge düşürdü."

Oda karardı, bulutlu aurası odanın içine yayıldı. Bu çok tuhaf bir duyguydu, sanki kalenin duvarlarına çöken bir sis gibiydi. Sesi özellikle duygusal değildi -bir auranın olağan işareti- ve herhangi bir büyü ya da güç kullanmıyordu.

Meera'ya bir el uzattı ve Meera da elini tutarak onun arkasında durdu. "Ka Batavia'nın böyle bir skandalı geride bırakacağına dair büyük umutlarımız var. Siz de aynı fikirde değil misiniz, Leydi Meera Batavia, Arkasva'nın Veliahtı, Bamaria'nın Yüce Lordu?"

Meera başını eğdi, tekrar kaldırması bir saniye bile uzun sürdü. Zayıf, hasta ve Varis olmaya uygun görünmüyordu. Kadim İmparator'un yanında, enerjiyi ve gücü kimin elinde tuttuğu daha da açıktı.

Meera, "Daha parlak günleri dört gözle bekliyoruz majesteleri," dedi.

"Skandallar annenin Bamaria' geleneklerine uymamasına ve ardından kuzenin Leydi Julianna'ya kadar uzanıyor," dedi Meera'nın sözlerini kabul etmeyerek.

Göğsüm sıkıştı ve boğazım kurudu. İmperator sırttı, Bastardmaker da öyle. Ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde Tristan'ın gözlerini yakaladım. Kaşları çatıldı, bana bakışları Vorkah'a duyduğu öfke ve kinle doluydu. Gözleri Meera ve İmparator Theotis'e döndüğünde öfkesinden hiçbir şey kaybetmemişti.

İmparator Meera'ya sıcak bir şekilde gülümsedi ve sıraya dönmesini işaret etti.

"Ve şimdi, skandalın devam ettiğini görüyorum." Bana doğru işaret etti.

Yanaklarımdan boynuma doğru bir sıcaklık yayıldı. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Morgana'nın eli bir kez daha sırtımın alt kısmını buldu, dokunuşu sağlam ve destekleyiciydi.

"Lumeria'da, dünyada her şeyi bulabilen Nahashim, Leydi Lyriana'nın bedenini aradı ve hiçbir şey bulamadı. Ne bir parça büyü, ne bir parça güç, ne de bir parça kuvvet."

Sadece nahashim'in gerçekte ne olduğunuzu koklayabileceğine gerçekten inandınız mı? Gücünün kaynağını bulabileceklerine? Hayır. Çünkü senin türünle daha önce hiç karşılaşmadılar.

Mercurial'ın sözleri aklımdan geçti.

"Tanrıça Asherah'ın, Auriel'i baştan çıkararak Valalumir'i Cennet'ten çalmaya ikna ettiği için gözden düştükten sonra gücünü de kaybettiğini biliyor muydun?" diye sordu İmparator, sesi bir kez daha yumuşaktı.

Sustum. Sianna'nın yazılarını okumuş muydu?

"En değerli armağanımız olan Valalumir'in Muhafızı olarak seçilmek gibi en büyük onura layık görüldükten sonra, Cennet'in ışığını elinden alan suçların cezası olarak armağanından mahrum mu bırakıldı?" İmparator bana döndü. "Merak ediyorum, siz hangi günahları işlediniz, Leydi Lyriana Batavia? Ve bu eğitimin etmesine izin vererek biz ne günah işledik?"

"Yakında bize gösterecek, değil mi?" dedi Blade.

"Öyle olacak," dedi Imperator, sesi kesin ve ölümcüldü. "Benim tercihimin aksine."

İmparator iç çekti. "Hmm. Her halükarda, bu deney sona ermeli. Şimdi dinlenelim mi? Yarınki kutlamadan önce güzel ve sakin bir akşam yemeği. Valyati tekrar geliyor, Lumeria Matavia'nın karanlığı Auriel'in Valalumir'i de yanında taşıyarak Cennet'ten düşmesiyle sona erdi. Bize en büyük ışığımızı getiren bir kahraman. Ve böylece, günler çok karanlık olduğu için, ışık tekrar geri dönecek. Umut edelim. Çünkü akadim çoğalıyor ve İmparatorluğun mücevherinde huzursuzluk var. Bunu görmekten hoşlanmıyorum. Ama şimdilik yemek yiyelim."

Sözlerindeki uyarı karşısında gerildim. Ka Batavia'dan, başıma gelenlerden, babamın yönetiminden, Jules'ten -bunların hepsi bir ölçüde onun hatası olsa da- memnun değildi. Görünüşe göre son yirmi yıldır Ka Batavia ile ilgili her şeyden hoşnutsuzdu. Ve benim durumu daha iyi hale getirmem pek olası değildi.

Akşam yemeği gergin ve sessizdi. Meera ve Morgana'yla birlikte oturdum, herhangi bir rahatsızlık belirtisi, yaklaşan bir imgelem, Morgana'nın düşüncelerinin çok yüksek ve acı verici hale gelmesi için yüzlerini dikkatle gözlemledim. Tristan da masamıza oturmuştu ve elimi tutarak destek olmaya çalışıyordu. Bir kez olsun sinirlerim için, onu arzulamamam için bir bahanem vardı.

Önümdeki şarabı yudumladım ve geleneklerin gerektirdiği anda yatağıma doğru yol alarak çekildim. İmparator'un varlığıyla bir geceyi atlatmıştık.

Ama hâlâ iki tane daha vardı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

VALYATI GÜNÜ, yani kış gündönümü kasvetliydi. Karanlık açısından yılın en uzun gecesiydi ama aynı zamanda hayatımın da en uzun gecesi olacaktı çünkü İmparator'un önünde dans etmek, her şey yolundaymış, Ka Batavia güçlüymüş ve Tristan'la olan kur ilişkim kusursuzmuş gibi davranmak zorunda kalacaktım.

Bir gün önce başlayan kar bütün gün hiç durmadan yağmıştı. Lapa lapa yağan kar taneleri Şafak Tapınağı'nın dışındaki zemini pırıl pırıl bir beyazla kaplıyordu. Seraphim arabamdan camları kardan temizlenmiş, pırıl pırıl bir su yoluna çıktım. Su yolunun altındaki su akmaya devam ediyordu, sıcaklık onu donduracak kadar soğuk değildi, ancak içinde küçük kristalize parçalar belirdi, hızla yüzerek geçti ve topa giden yolu aydınlatan meşalelerin altında kırmızı renkte parladı.

Yolun ötesinde, eskortlarım karda duruyordu, botları batıyordu. Rhyan değildi. Onu bütün gün görmemiştim.

Yarım düzine seraphim tepelerinde uçup inişe hazırlanırken, kanat çırpışlarının teşvik ettiği rüzgâr hızlandı. Meera ve refakatçileri ve

Morgana ve onunki su yolunda önümde duruyordu. Babam arabasından çıkarken, Ready ve Turion Dairen ile birlikte bir düzine muhafız daha belirdi, hepsi de en iyi derilerini ve pelerinlerini giymişti. Çizmeler parlıyor ve kılıç kabzaları ışıldıyordu. Kemerlerinin yedi deri kayışındaki Valalumir'ler yakın zamanda ölümcül bir hassasiyetle bilenmişti ve ışığa vurduklarında parlıyorlardı.

Valyati gecesi için tapınak her zaman bir ayin ve tefekkür yerinden bir şenlik yerine dönüştürülürdü. Sıraların yerini kristaller ve mumlarla dolu yemek masaları almıştı. Tapınağın ortasında, yedi ışının oturma alanlarına doğru çıkıntı yapan yedi köşeli bir yıldız şeklinde bir dans pisti duruyordu.

Dans pistinin ortasındaki yerimizi aldık ve gelen konukları selamlamak için ayakta bekledik. Soylu Kavim, Bamarian Konseyi üyeleri, Ka Kormac'ın Soturi'si ve nihayet İmparator'un kişisel muhafızlarının yüz üyesi Tapınağın her köşesinde yerlerini alarak içeri girdi. İmparator bu kez eşiyile el ele tutuşarak içeri girdiğinde hepimiz dizlerimizin üzerine çöktük. Kılıç yavaşça arkalarından yürüdü. İmparator her zamanki selamlama konuşmasını yaptı, sesi hala tedirgin edici derecede yumuşaktı ama yankılanıyordu. Sözleri sona erdiğinde, Auriel'in Odası'nın yanındaki kürsünün üzerinde yükselen şeref masasındaki yerini almasını sabırla bekledik. Oturması ve kendini ayarlaması zaman aldı ve sonunda el sallayarak bizi uğurladı. Hepimiz ayağa kalktık ve müzik çalmaya başladı, şenliği başlatmak için hızlı tempolu bir davul ritmi.

Bamarian Konseyi'nin yanında duran Tristan öne doğru yürüdü ve beni dans pistine götürmek için elimi tuttu. Beyaz bir elbise giymiştim, kesimi ve tasarımı bir gece önce giydiğimin aynısıydı. Morgana, Ramia'nın kolyesini yakama ve omuzlarıma sabitlememe yardım etmişti. Kolyenin altında

Şafak Tapınağı'nın tavanında yüzen meşaleler, ebedi alevin yanında yanıp sönerek ve çatırdayarak ışıklarını saçarken, kolyem gökkuşağının her renginde yanıyordu. Meşaleler alevin değişen tonlarını taklit edecek şekilde hecelenmişti ve dans pistinde attığım her adımda, kalçalarımın her sallanışında ya da topuklarımın üzerinde her dönüşümde oda renk değiştiriyordu.

Hızlı şarkılar daha yavaş bir melodi çalınana kadar devam etti, kasvetli ve ağırdu, notalar kutlamanın ritüelistik anlarını işaret ediyordu. Dans pisti boşaldı ve Arkmage Kolaya, uzun beyaz cübbesi arkasında iz bırakarak merkeze doğru yürüdü. Işığın yedi Gözcüsü de tapınağın yedi ışınının her birinden ortaya çıktı. Tören cübbeleri ütülenmiş ve ayaklarının arkasına doğru çekilmişti. Her biri hizmet ettikleri renkte yüzleri örtülü kalmıştı. Birleşerek bir yıldız şekli oluşturduklarında, yüksek tavandan aşağıya bir hareket yağdı. Maskeler dans pistinde süzülerek herkesin eline düştü, beyaz şarap kadehleriyle birlikte dökülmemesi için işaretlendi.

Her konuk baş döndürücü bir çılgınlık içinde düşen maskeleri kapmaya başladığında sevinç çığlıkları arasında alkışlar patladı. Herkes Valyati kıyafetlerini tamamlayacak tarzda bir maske edinmeye çalışırken zafer çığlıkları, kızgınlık çığlıklarının ve çıkan küçük kavga ve çatışmaların üzerine yükseldi.

Göz oyukları boyunca altın Valalumir mücevherleri dikilmiş beyaz bir maske gözüme kestirmiştim. Parlak altın kurdele her iki taraf boyunca uzanıyordu. Maske sanki elbiseme uyması için özel olarak dikilmiş gibi görünüyordu. Tristan ben maskeye bakar bakmaz göz kırptı ve öne atılarak onu kapmak için hamle yaptı. Kur yapmaya başlamamızdan bir yıl öncesinden beri Valyati'de benim için maskemi yakalıyordu. Maskemi benim için ilk kez yakaladığı an belki de aşkımın başladığı andı.

Sopasını çekti, ona uzanan başka bir büyücüyü geri püskürttü ve yere inmeden önce ucunu maskenin göz deliğine sapladı. Hepsi de kendi tercih ettikleri maskeyi almak için sabırsızlanan kalabalık bir izleyici grubu saldırmaya hazır bir şekilde ona doğru koştu. Tristan dönüp bana baktı, kaderini kabullenip kalabalığın içinde kaybolmadan önce yüzünde aptalca bir gülümseme vardı.

Güldüm ve kendimi arbedede kaybetmemek için geri çekildim. Benimki kazanılmıştı. Tristan her an onunla dönebilirdi. Kalabalığın içinde onu bulmaya çalıştım. Her şey iyi eğlenceliydi ama istenilen Valyati maskesi için verilen mücadelenin zaman zaman bir kolu kırdığı ya da bir bileği burktuğu biliniyordu. Bir yıl, mor maskelerin belli bir tonunun moda olduğu dönemde, Jules orta parmağını kırmıştı.

Kalabalığın arasından saçları dağınık, cüppeleri yamuk yumuk, ellerinde eşlerinin maskelerini tutan büyücüler çıktı. Tristan hâlâ ortaya çıkmamıştı.

Bir an için her şey güvenli ve rahat hissettirmişti. Tatillerin ve geleneklerin insanı zamanda geriye, olayın önceki versiyonlarına ve kendisinin önceki versiyonlarına, sevdiklerinin hala hayatta olduğu, her şeyin hala basit olduğu zamanlara götürdüğünü sanıyordum.

Ama İmparator'un nöbetçileri duvarın önünde duruyordu, fırçalanmış altın zırhları kolayca fark ediliyordu ve ben hemen şimdiki zamanı ve neyin tehlikede olduğunu hatırladım.

Gözlerimin çatışmadan uzaklaşıp odanın içinde dolaştığını fark ettim.

-Bir çift zümrüt gözün peşinde dolaşırken, sol gözünde gümüşü bir yara izi vardı.

O buradaydı. Bir yerlerde. Gölgede olduğundan şüpheleniyordum, koruyor, izliyordu, bir maske için avlanmıyordu.

"Şimdi bile onu arıyorsun. Gümüşün genç lordu yatağını ısıtırken bile. Ama son zamanlarda yatağını soğuk bırakıyor."

Donup kaldım. Mercurial yanımda duruyordu. mavi rengine geri dönmüştü. Altın bir pelerin zarif kıvrımlarla omuzlarına düşüyor, parıldayan elmaslardan oluşan bir zincirle birbirine bağlanıyordu. Altın bir etek belinden dizlerine kadar onu örtüyordu ve altın sandaletler baldırlarına kadar uzanıyordu.

"Valyati kutlu olsun, Mercurial," dedim. "Afeya'nın kutlama yaptığını bilmiyordum."

"Ekselansları." Eğilerek selam verdi. "Afeya'lar parti gerektiren her şeyi kutlarlar. Özellikle de sefahate yol açacaksa. O halde Yıldız Sarayı'nda buna özellikle düşkünüz." Ayağa kalkarken gözleri vücudumda gezindi, beni bir zırh gibi tamamen saran kolyemin bulunduğu göğsümde durdu.

Yanaklarım utançtan kızardı. Bu lanet kolye. Onunla ilgili her şey beni huzursuz ediyordu ama yine de bu gece onu isteyerek takmıştım, kendimi örtmek, elbisemin kesimiyle düşmanlarımın önünde kendimi açıkta hissetmemek istiyordum.

"Tavsiyemi dinledin," dedi. "Çok iyi."

"Elbiseyi tamamlıyordu," dedim dikkatlice.

"Elbette." Sırıttı. "Peki benim mütevazı lord olmayanım nerede? Seni yanında o olmadan ilk kez görüyorum."

"Belki de daha sık gelseydin, yanımda olmadığı çok zaman olduğunu görürdün," dedim kalbim çarparak. Göz ucuyla Morgana'nın yorgun bir şekilde bizi izlediğini gördüm. Yavaşça başını sallarken kara kaşları çatıldı. Bir uyarı. *Ondan uzak durun.*

"Etrafta çok varım."

"Babamla buluşmak için buralardayım," dedim içim ürpererek. "Sanırım borcunu tahsil etmek için?"

Dudaklarına zalim bir gülümseme yayıldı, kedi gibi ve yırtıcı. "Tüm borçlar eninde sonunda ödenmelidir."

"Sanırım adil olup olmadığı fiyata bağlı."

Mercurial güldü, sesi o kadar çekiciydi ki öne doğru eğildim, "Fiyatlarımı anlamakla çok ilgili görünüyorsun. Kendiniz de piyasada mısınız?"

"Hayır," dedim kendimi geri çekerek.

Mercurial başını salladı ve avucunu uzattı. İçinde ışıltılı bir Valalumir dönüyordu. "Burası İlk Haberci'nin Leydi Lyriana'yla ilk tanıştığı yer," dedi. "O kadar çok sorunuz varken. Ve şimdi görüyorum ki daha çok sorunuz var."

"Belki de Kütüphane'deki parşömenlere dokunulmamış olsaydı, soracak daha az sorum olurdu."

"Tatlı, tatlı çocuk. Aradığın cevaplar yazılı ya da kayıtlı değil. Onlar sadece yaşayan hafızada varlar."

"O zaman-" Dilimi ısırđım. Eğer cevapları yoksa Sianna'nın parşömenlerini neden yok ettiğini soracaktım ama nedenini zaten biliyordum. Bunu beni manipüle etmek için yapmıştı, beni pazarlığa zorlamak için.

"Benden bir şey istiyorsun," dedim.

Mercurial güldü. "Az önce zekice bir gözlem yaptığını sanıyorsun. Ama ben sana o kadar çok şey söyledim. Şimdi de aynı açıklıkla söylüyorum. Onu almak niyetindeyim. Öyle ya da böyle, Mercurial her zaman istediğini alır."

Ben daha tepki veremedim, sadece benim görebildiğimden şüphelendiğim bir duman bulutunun içinde kayboldu ve Tristan hiç istifini bozmadan dumanların arasından yürüdü. Maskemi önümde tuttu ve sanki bana nadir bir hediye getirmek için asil bir göreve çıkmış gibi eğildi.

"Zor bir savaş verdim ama galip geldim. Maskeniz, lütfunuz," dedi resmi bir tavırla ve arkama geçip maskeyi gözlerimin üzerine bağlamama yardım etti.

Mercurial tapınağın karşısında, birbirine bitişik çeşitli oda ve salonları kapatmak için asılmış bir dizi perdenin yanında yeniden ortaya çıktı. Yanındaki perdeyi duvardan uzaklaştırdı, vücudunu perdelerle giydirirken gözleri hala bana odaklanmıştı. Beline doladığı kumaşla Arianna'nın elbiselerinden birini giymiş gibi görünüyordu. Mercurial göz kırptı, sanki bir portre için poz veriyormuş gibi avucunu başına dayadı. El sallayarak gözden kayboldu.

Tristan kurdeleleri başımın arkasına bağlamayı bitirdi, sonra kendi maskesini yüzüne sabitledi. Maske gümüş rengindeydi ve mavi kenarları büyücü cübbesiyle uyumluydu.

"Bunun için neredeyse ölüyordum," dedi gülerek. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu gece giderek daha mı acımasızlaşıyor?"

Zorla bir kahkaha attım. "Şu anki şirketi düşünürsek...."

Bir adım daha yaklaştı. "İyi misin? Dün gece yüzünü gördüm, çok üzgün görünüyordun." Tristan elimi sıktı.

Nefesimi içime çektim. Jules'dan bahsedildiğinde üzölmüş müydün? İmparator beni aşağıladığında mı üzölmüşüm? Ya da İmparator Ka'mı küçümsediğini gösterdiğinde mi üzölmüşüm?

"Yarın için gerginim. Bunu düşünmemeyi tercih ederim."

Yüzü karardı ama başını salladı. "Elbette."

Duvarlardan sarkan kristaller birer birer sönerek Valyati Karanlığın Dansı'nın sinyalini verdi. Hecelenmiş meşaleler Batavia kırmızısından kaynakayan bir turuncuya, altın sarısına ve her renkten

göz kırpmadan önce gökkuşağı. Geriye sadece artık parlak beyaz renkte parlayan ebedi alev kalmıştı.

Yedi Gözcü ateşin altında durmuş, kutsal renklerinin her biriyle boyanmış yumuşak kış kadifesinden yapılmış sancakları tutarak tapınağın kalan ışığını engelliyorlardı. Görüşümü ayarladıktan sonra silüetleri görebilmem için yeterince ışık sızıyordu. Görüşüm Yemin Töreni gecesine göre biraz daha iyiydi. Valyati'nin Karanlığın Dansı'nın gizemli bir dans olması gerekiyordu; şarkı bitene kadar hızla değişen eşlerin birbirleri arasında dönüp durduğu hızlı bir koreografi. Bu gerçekleştiğinde, yeni bir şarkı çalacak ve kim olursa olsun son partnerinizle dans etmek zorunda kalacaktınız.

Tristan bana bir öpücük verdi ve kalabalığın içinde kayboldu. Son iki yıldır üst üste beni dansın sonunda yakalamayı başarmıştı. Herkes Karanlığın Dansı'nı düzgün bir şekilde oynamak için dansın ilk bölümünün bir strateji gerektirdiğini bilirdi - gerçekten dans etmek istediğiniz kişiden olabildiğince uzak durun. Bu sayede dansın sonunda ona ulaşabilirdiniz. Göz önünde bulundurulması gereken sayılar ve vuruşların yanı sıra pistteki partnerlerin sayısı da vardı. Karanlıkta olmak, özellikle dansın açılışı yabancılarla paylaşılan çılgınca bir hızlı adım olduğunda, yanlış hesaplamaların olabileceği anlamına geliyordu.

Dans pistinde yerlerimizi alarak başladık. Haleika'nın yakınlarda olduğunu fark ettim, karanlıkta kıvrıkcık saçlarının şeklini tanıdım ve Galen'in tanıdık figürü pistte ondan olabildiğince uzağa doğru ilerliyor gibiydi. Ama tanıdık bir silüet daha ters yönde süzülüyordu ve Haleika'nın kafası onu takip etmek için döndü. Leander.

Odayı sessiz bir sessizlik kapladı ve ardından müzik hızlı ve neşeli bir şekilde yükseldi. Öne çıktım, diğerleriyle birlikte açılış rutinini gerçekleştirdim

benim sıramdaki Lumerians'ın. Kalçalarımızı döndürdük, ayaklarımızı yere vurduk ve ileriye doğru yürüdük. Bir el bana uzandı ve bir Soturion'un kollarına çekildim. Meera'nın arkadaş grubundaki kızlardan biri olduğunu düşündüğüm bir büyücünün kollarına düşmeden önce karanlıkta onun görünüşünü algılamak için zar zor zamanım oldu, ama emin olmam için çok karanlıktı, özellikle de maskesiyle. Bana genişçe gülümsedi, başka bir soturion kadının, sonra bir erkek büyücünün, kel bir erkek soturionun, kıvrıkcık saçlı bir büyücünün ve sonra yine bir soturionun kollarına düşene kadar beni döndürdü.

Ritim hızlandı ve ben kiminle dans edip kiminle etmediğimi unutarak daha fazla partner arasında dolaştım. Maskeli yüzlerin hepsi birbirine karışmaya başladı. Bir dizi koldan diğerine geçtim, bazıları ince, bazıları kalın, bazıları kaslarla dolu, hepsi dans ediyor, sallanıyor, adım atıyor, tepiniyordu. Ritme ayak uydurarak odayı taradım, yeni dans partnerlerime doğru tekrar tekrar döndüm ve döndüm.

Müzik yoğunlaştı, yeni enstrümanlar armoniye katıldı, ses seviyesi arttı, tempo hızlandı. Şarkının sonuna gelmiştik, önümüzde kim varsa onunla dans etmekle yükümlü olacağımız an gelmişti.

Dönerek şu anki dans partnerimden uzaklaştım ve Tristan'ı aramaya başladım. Yakınlarda olmalıydı. Beni her zaman bu anda bulurdu, stratejisini mükemmelleştirmişti. Ama nane ve tuz kokusu aldığımda, kokunun sahibi dans ederek yanımdan geçti ve kırmızı maskeli sarışın bir kızın ellerini tuttu. Naria. Tristan, Naria ile dans ediyordu.

Midem bulandı.

Gözcüler ebedi alevi gizlemek için siyah bayraklar açmışlardı. Neredeyse tamamen karanlığa gömülmüştüm. Yalnızdım. Dans partnerim yoktu. Tristan yoktu. Kimsenin nerede dair bir fikrim yoktu. Etrafımda soğuk bir hava vardı.

Bir sonraki şarkının açılış notaları balo boyunca söylendi - aşıkların dansı, Auriel ve Asherah'ın türküsü.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, karanlıkta yalnız ve üşümüş hissediyordum. Etrafımdaki herkes birileriyle dans ediyordu, birileri tarafından kucaklanıyordu. Ve bir de ben vardım, muhtemelen son gecemde tek başıma durmuş, bir zamanlar güzel bir tatil olan şeyi Jules'un katilleriyle paylaşıyordum. Bıçaklarını bana doğrultmuş olan ve tek bir yanlış adım atarlarsa Meera ve Morgana'yı öldürmekte tereddüt etmeyecek olan katiller.

Tristan'ın Naria'yla birlikte olmasını umursadığımdan bile emin değildim. Benim olana açıkça göz dikmesinden ve kur yapmasından her zaman nefret etmiştim ama artık duygularımın Tristan'ın benim için temsil ettiği şeyden kaynaklandığını biliyordum - koruma ve kurtuluş. Onu hâlâ bir arkadaş gibi, birlikte bir arkadaş gibi seviyor olsam da, ona karşı başka türlü hissettiğim ya da hissetmem için kendimi kandırdığım tüm sevgim yok olmuştu. Ve bu aylardır böyleydi. Belki de yıllardır. En azından şimdi bunu görebiliyordum.

Bir adım geri attım, odayı dost bir yüz için tararken nefesim titriyordu ama sadece karanlık duvarlara vuran siyah gölgeler gördüm. Müzik etrafımda yükselirken, yalnızlık ve geride bırakılmışlık hissi de artıyordu.

Sonra tanıdık bir koku etrafımı sardı, serin bir koza aurası tenimi öptü. Misk ve çam.

Sıcak eller gözlerimi arkadan kapatarak beni daha da karanlığa gömdü ve kuzeyli bir tınıya sahip yumuşak bir ses kulağıma mırıldandı, "Merhaba sevgilim."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ÇOK YAKINDAYDI, nefesi boynuma değiyordu. Ellerini geri çekti ve ben de dönüp Rhyan'la yüz yüze geldim.

Ateşler tüttü, çatırdadı ve şarkının daha karmaşık unsurları başladı, enstrümanlar uyum içinde birbirine katıldı, her nota yükseldi.

Sıcaklık ayak parmaklarımdan karnıma kadar yükseldi. Loş ışıktaki Rhyan'ın soturion pelerininin altına yeni yıkanmış ve ütülenmiş siyah bir ceket giydiğini görebiliyordum. Saçları düzgünce kesilmişti, artık kıvrılamayacak kadar kısaydı ve gevşek dalgalar halinde alnından geriye doğru itilmişti. Hava, gözlerinin rengini göremeyeceğim kadar karanlıktı ama içlerinde zar zor gizlenen arzuyu göremeyeceğim kadar da karanlık değildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Kendime engel olamadım. Seninle dans etmek istiyorum."

Başımı salladım. Görülebilirdik. İmparator, Bastardmaker... Tristan gibi İmparator da artık bu katta dans ediyordu.

"Rhyan," dedim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. Boğazım .

"Yapamayacağımızı biliyorum." Dudakları yukarı kıvrıldı. Küçük, hüzünlü bir gülümseme. "Ama bu şarkıda yalnız kalmanı istemedim." Geri geri gidiyordu.

duvara, mabedin karanlığının derinliklerine doğru ilerledi ve ben de onu takip ettim, birilerinin gölgelerin arasından bakıp bizi fark etme ihtimaline karşı dikkatli ve saygıdeğer bir mesafeyi korudum.

Dans tüm hızıyla devam ediyordu. Bedenler birbirine kenetlenmiş, yerde dönüyor, maskeli bir yüz diğerinden ayırt edilemiyordu. Tapınağın merkezinde dans eden çiftlerin birbirine karışmış uzuvlarından uzakta, tapınağın kendi özel köşemizde tamamen karanlıkla kaplıydık.

"Sana eşlik edebilir miyim?" Rhyan önüme geçerek sordu. Elini arkasına götürürken vücudu beni kalabalıktan saklamak için eğildi. "Evet dersen elimi tut."

Gözlerimi kapattım. Kimse bizi göremezdi. Duruşuyla da görev başındaki bir eskorta benziyordu, o kadar. Elimi kaldırdım, avucumu onunkiyle aynı hizaya getirdim. Nasırlı parmakları benimkilere dolanırken bu his omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Valyati için istediğinizi aldınız mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Her şey olup biterken, bu yıl hediye olmayacaktı. "Aldınız mı?"

"Şimdilik bu kadar yeter."

"Ne yeterli?" Gözlerim alçak ışığa uyum sağlayarak omzunun üzerinden beni izlerken yüz hatlarını net bir şekilde seçebildim; yüzündeki açık ifade, Valyati maskesinin altındaki dudaklarının duygusal kıvrımı. Zırhı gibi sade ve siyah bir maske seçmişti.

"Bu," dedi, sesi alçaktı. "Lyr, bütün gece seninle dans etmek istedim. Üç yıldır bunu istiyordum."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Orada seni izliyordum ve bu bir işkenceydi. Bir tanrıça gibi görünüyorsun. Ve bu şarkı çaldığında, dayanamadım. Biliyorum, birlikte olamayız.

birlikte. Ya da birlikte dans etmek. Ama senin elini tutmak," diye gülümsedi, ender rastlanan geniş gülümsemelerinden biriyle, "bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi Valyati."

Elini sıkıca kavradım. Kalbim kabardı ama cevap verecek kelimeleri bulamadım.

"Bu gündönümündeki ilk dansımızdı," dedi ve baloyu izlemek için geri döndü. Duruşunu değiştirdi, tıpkı onu ve diğer eskortlarımı binlerce kez gördüğüm gibi odayı taradı. "Aşıkların dansı."

Ağzım açık kaldı. İlk öpüştüğümüz gece dans ettiğimiz şarkıyı hiç düşünmemiştim. Rhyan'a o kadar kaptırmıştım ki kendimi, ona dokunuyor, onu izliyor, koreografinin adımlarını takip ediyordum, kalbimin çarpma sesinden ya da söylediği sözlerden müziği duyamamıştım. Ama şimdi gerçek zamanlı olarak duyabiliyor ve sesin anıyı sarıp sarmaladığını, ona başka bir unsur kattığını hissedebiliyordum. Saçlarımın arasından esen rüzgârın hissini, elinin sırtıma dayanışını, sıcak, güçlü ve emin duruşunu hatırladım.

Haleika'nın bukleleri önümüzde gölgeler içinde belirdi. Leander onun dans partneriydi. Çalıntı anlarını idare etmişlerdi. Bakışlarım gizlice birleşmiş ellerimize kaydı, başparmağı avucumda küçük daireler çiziyordu.

"Benimle dans edebilseydin," dedim, "nasıl dans ederdin?"

Omzunun üzerinden baktı, gözleri elbisemin üzerinde alçaldı, sonra gözlerime dikildi, sonra arkasını döndü, birleşmiş ellerimiz dışında bir kez daha tetikteydi.

"Seni döndürürdüm. Sadece bir kez. Çünkü seni hareket ederken görmeyi seviyorum. Ama sonra seni yakınıma çekerdim, uygun adımlar için çok yakınıma." Elimini çekştirerek beni öne, daha yakına adım atmaya zorladı. "Bir elim belinde, seni kendime çekiyorum, parmaklarım kalçana, tam kıvrıldığı yere bastırıyor."

Sertçe yutkundum. "Sonra ne olacak?"

Omuzları nefes alıp veriyormuş gibi inip kalkıyordu. "Ellerimi kollarında gezdirirdim, ne kadar yumuşak ve ne kadar güçlü olduğunu hissedirdim. Sonra seni döndürür ve kendime doğru çekerdim, böylece kulağına fısıldayabilirdim, böylece hissedebilirdin...." Derin bir nefes aldı.

"Neyi hissetmek?" Cevabı bildiğim halde, bacaklarımın arasında sıcaklık birikirken bile sordum.

"Seni ne kadar çaresizce istiyorum." Elimini sıktı.

Nefeslerim düzensizdi.

"Seni bir kez daha dönüştürürdüm. Sonra seni arkandaki duvara yaslar ve gölgelerin derinliklerine götürürdüm...." Öksürdü.

"Ne?" Kalbim küt küt atarken sordum.

"Bilirsin işte. Başladığımız şeyi bitirmek... her gün sana yapmayı düşündüğüm ve her gece sana yapmayı hayal ettiğim şeyi."

Şarkı bitmişti. Rhyan'ın omuzları gerildi, sonra elimi bıraktı. Şarkının son notasından sonra uzaklaştı. Misafirler bir anda hızlanmış, odada eskisinden iki kat daha hızlı ilerliyor gibiydiler -ya da belki ben yavaş ilerliyordum.

"Lyr! Özür dilerim!" Tristan bana seslendi. Işıklar da yeniden canlanmaya başlamıştı, alevler çatırdıyor ve tavana doğru yalıyordu, her biri farklı bir renkte parlıyordu, böylece tapınakta bir gökkuşağı oluşuyordu. "Çok özür dilerim."

"Sorun değil," dedim. "Karanlığın Dansı... her zaman işe yaramıyor." Omuz silktim. Haleika elbisesinin eteklerini elinde tutarak Galen'in kollarına doğru koşuyor ve gülüyordu.

"Neden bir içki almıyoruz?" dedi, bakışları kısılmıştı. Kahverengi gözleri beni inceliyor, araştırıyordu.

"Ne?" Sorusunun sonraki kısmını duymadan sordum. "Biriyle dans ettin mi?"

Saçlarımı omzumun üzerinden ittim. "Hayır. Ben sadece... burada bekledim." Başını yana eğdi ve ensemde boncuk boncuk ter birikti. "Sanırım bir içki iyi gelir," dedim.

Başını salladı ve dans pistinden çıkmama eşlik etmeden önce tutmam için kolunu uzattı.

Barmen içkilerimizi doldururken yeni bir şarkı çalmaya başladı. Meera bir soyluyla dans ederken Morgana kenarda durup bir kadeh şarap daha içti, rahatsız görünüyor ve mesafesini korumaya çalışıyordu.

Siyah bir maske takmış olan Arianna dönerek yanımdan geçti ve kendini İmparator'un kollarında buldu, yüz ifadesi neşeden ciddiye dönmüştü. Birisi, tıpkı bir serafim gibi sivri burunlu, tüylerden yapılmış siyah bir maske takarak dans pistinde döndü - siyah bir serafim.

Maske dansçıyla birlikte kayboldu. Gözlerimi kırptım. Bunu gerçekten görmüş müydüm? Yoksa bir ışık oyunu muydu?

Dansçılar bir dönüş daha yaptı. Bir başka siyah seraphim parladı. Sonra bir tane daha.

Tristan'ın kollarından çekildim. İmparator yakınlardaki Şeref Koltuğunda oturuyor, eşi de yanında şarabını yudumluyordu.

Bembeyaz kaşlarını çatarak kaşlarını çattı. Bıçak arkasında durmuş, başını iki yana çevirmiş, yapılan her hareketi izliyor ve gözlemliyordu.

Üç siyah seraphim maskesi daha belirdi ve kayboldu.

Bir şeyler yanııştı. Bu maskeleri hayal etmiyordum. Emartiler buradaydı. Konsey'in, İmparator'un, Hazır'ın varlığına rağmen... kendilerini göstermeye cüret ettiler.

Nefesimi içime çektim.

"Sen iyi misin?" Tristan sordu.

"Sanırım biraz başım döndü," dedim, odayı tarayıp Hazır'ı bulmaya çalışarak. Dans pistinin ortasındaydı, soğukkanlı ve izliyordu, her şeyiyle Ölüm Tanrısı gibi görünüyordu. Her köşede ve her gölgede, yeni ütülenmiş yeşil pelerinler ve omuzlarında altın tüylerle sivriltilmiş altın zırhlar giyen Ka Batavia'nın bir soturion'u duruyordu.

Ama bu dırdırcı hissi durduramıyordum. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Bir şeyler oluyordu.

Arkamda bir gölge belirdi. "İstediğiniz dansa gelince," dedi Imperator. Eli çoktan belimdeydi. "İmparator pek havasında değil."

"Düşündüğü için teşekkür ederim," dedim dikkatlice, bedenimi onun ulaşamayacağı bir yere kaydırmaya çalışarak. Tristan'ın elini sıkıca kavradığımda parmakları tenime bastırdı. "Ama başka türlü bir eskortla birlikteyim."

"Bir İmparatorun görevi asla bitmez. Ama o sizin hayal kırıklığına uğramanızı istemedi."

"Ben de majestelerini hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," dedim.

Tristan yanımda hareketsiz kaldı, gözleri İmparator'un üzerimdeki eline odaklanmıştı.

İmparator'un parmakları daha derine bastırdı ve ben sadece belimdeki elini değil, hayalet parmaklarını da sırtımda hissederek bir nefesi bastırdım.

"Bu iyi," dedi İmparator, "çünkü beni onun yerine sizinle dans etmem için gönderdi."

"Oh," dedim. "Lord Tristan ve ben-"

"İzninizle araya gireyim," dedi Imperator, elimi Tristan'ın elinden alıp parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek. "İkiniz de ne kadar nazıksınız. Bu İmparator'un dileği."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Bu adama duyduğum nefret fiziksel olarak beni hasta ediyordu, dokunuşu dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

"Hemen geliyorum Lyr," dedi Tristan sakince. "İşiniz biter bitmez." "Lord Tristan," diye başını salladı Imperator ve beni

Dans pistinde botları o kadar hızlı hareket ediyordu ki ayak uydurmak için tökezledim.

Tapınağın merkezinde, İmparator'un açık görüş alanında, neredeyse ebedi alevin altındaydık.

Müzik yükseldi ve Imperator beni etrafında döndürmeye başladı, bir eli sanki kaçacakmışım gibi kalçamı sıkıca kavradı.

"Çok güzel dans ediyorsun," dedi maskesinin arkasından beni dikkatle izlerken. Kenarları pençeli gümüş bir maske bulmuştu.

"Teşekkür ederim, majesteleri," dedim sertçe.

"Ve bunları hareket ettirme sanatında gerçekten ustalaşmışsın." Beni belimin altından kavradığı yeri sıkı.

Gözlerimin arkası yanarak önüme baktım. "Yarın için hazır mısın?" diye sordu.

"Olabilirdiğince hazırım," dedim. Kalbim çarpıyor, tüylerim diken diken oluyordu ama yine de gülümsedim ve onun avuç içi benimkine değerken başımı dik tuttum.

Sırıttı. "Şüpheli. Yine de şunu söyleyebilirim. Batavia kadınları, çok alıngansınız."

İmparator'un İmparator'un omzunun üzerinden beni izlediğini ve Kılıç'ın da dikkatle bize baktığını fark ettim. Dans pistinde yanımızda, Bastardmaker genç bir kadın büyücüyü yakaladı.

İmparator bana baktı, gözlerinde sorgulayıcı bir bakış vardı ve son hiç cevap vermediğimi fark ettim. Yutkundum, boğazım

kuru. "Bizi alingan buluyorsun," dedim sesimi nötr tutarak. "Ka Kormac'ın güçlü olduğumuzu kabul etme şekli bu mu?"

"Oradaydım, biliyorsun," dedi, sesi alçaktı. Kolu bana dolandı ve beni kendine çekti. "Lethea'daki Leydi Julianna ile birlikte."

Dondum kaldım.

Imperator kabaca yer değiştirdi ve beni dansa geri döndürmek için hızla bir sonraki adımı attı. Elimi sıkıca kavradı.

"Bunu söylememe kızmayacaksınız," dedi. "Ne de olsa vorakh'tan vazgeçtiniz."

Gözlerim yandı. "Elbette. Ben İmparatorluğun sadık bir kızıyım."

İmparator yine sırtıttı. "Amcam bunu duyduğuna memnun olacak. Çünkü bir aile üyesinin hangi sırları saklamaya istekli olduğunu asla bilemezsiniz."

"İşin içinde Vorakh varsa olmaz," dedim karanlık bir sesle. Tavan üstümde dengesiz görünüyordu. Yaklaşıyor muydu?

"Senin alinganlığın hakkındaki fikrime böyle vardım," dedi hafifçe. "Leydi Julianna ne kadar sert karşı koydu. Gücü tamamen elinden alınıncaya, vücudunun her santiminden sökülüp atılınca kadar tırmaladı ve pençeledi."

Bastardmaker yanımızda güldü. "Alingan olanları severim," dedi, ellerini dans partnerinin üzerine indirirken siyah, boncuk gözlerini bana dikmişti.

"Eğer isterseniz...." diye söze başladı İmperator, eğilerek kıllı yanağını yanağıma bastırdı.

Bayılacaktım. Tanrılar adına, bayılacaktım.

"...yarın test edilmeyeceksiniz, size başkentte hizmet edecek bir yer bulabiliriz."

İmparatorumuz konuşurken İmparator'un gözleri benim üzerimdeydi. Refakatçisine dönmeden önce dudaklarını yaladı.

"Saygılarımla..." Sesim titriyordu. "Reddetmeliyim."

Geri çekildi, insandan çok kurda benzeyen yırtıcı gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Juliana da bir savaşçıydı. Ama sonunda pek bir şey fark etmedi. Dans için teşekkürler." Beni geriye doğru iterek serbest bıraktı. Tökezledim, görüşüm bulanıklaştı.

Havaya ihtiyacım vardı. Buradan, dans pistinden ve meraklı gözlerden uzaklaşmam gerekiyordu.

üzerinde döndüm, nereye gittiğimi ancak yarım yamalak görebiliyordum, dans pistini boydan boya geçtim, dans eden çiftlerin ve ellerinde şarap tepsileri ve meyve tabakları taşıyan garsonların arasından geçtim.

Bir kapı. Bir kapı bulup dışarı çıkmam gerekiyordu. Ama her yerde insanlar ve kapıda İmparator'a sadık muhafızlar vardı.

Görüşüm gidip geliyor, midem bulanıyordu. Bir köşeye doğru kaydım ve Haleika'ya çarptım. Ve Leander'a. Ben tepki veremedim Haleika'nın elinden tutmuş, onları bir kapıdan geçirmiş ve beni yapayalnız, dehşet ve panik içinde bırakmıştı. Tökezleyerek geri çekildim, göğsümü tuttum ve nefes almak için yutkundum. Gördüklerimden, duyduklarımın ve kendimden uzaklaşmam gerekiyordu. Açık kahverengi saçlarının uçları kıvrılmış bir Soturion'a doğru koştum. Daha yaşlıydı ve saçlarında birkaç gri leke vardı.

Gözümden bir damla yaş düştü.

Soturion irkilerek, "Majesteleri," dedi. " değil misiniz?"

"Ben iyiyim." Nefesimi içime çektim ve gidecek başka bir yer aradım. Buradan ayrılamazdım. Ama burada da kalamazdım. Sakinleşmem gerekiyordu. Ayaklarımın yere basması için.

"Majesteleri, baygın görünüyorsunuz." Konuşmasında hafif bir eğim vardı, aksanı tanıdık.

Başımı kaldırdığımda tanıdık yeşil gözler ve nazik bir yüzle karşılaştım.

"Özür dilerim. Beni tanımamış olmalısınız," dedi gözlerimdeki şaşkınlığı görerek. "Ben Rhyan'ın amcasıyım. Sean. Hizmetinizdeyim, Majesteleri."

"Sean?"

"Evet."

"Çıkarın beni buradan."

Başıyla onayladı. "Gel." Kolumdan tutarak beni dans pistine doğru götürdü. Müzik kulaklarımda kahkahalar, ayak sesleri, bardak şingirtıları, dökülen içkiler ve porselene sürtünen gümüş çatal bıçak birlikte patlıyordu. Maskemin arkasını görmeye çalışan yüzlerce meraklı gözün üzerimde olduğunu hissediyordum. Sean beni tapınağın diğer tarafına, koridora götürürken eli kolumda hafif ama sıkıydı.

Yeni biri koluma girdi ve sıcak, nasırlı parmaklar beni . "Onu yakaladım Sean," dedi Rhyan. "Teşekkür ederim."

Sean başıyla selam vererek, "Kendinize iyi bakın, majesteleri," dedi.

"Lyr, ne oldu? Ne dedi o?" Rhyan sordu.

Sean, Rhyan'a sessizce başını salladıktan sonra balo salonuna geri döndü.

Burası koridordu. Kırmızı ışığın girişi - her zaman Ka Batavia'ya özgü olan giriş. Bastardmaker Jules'u alıp omzuna atana ve buradan geçirene kadar ailem için, Ka'm için kutsal olduğunu düşündüğüm giriş. O gecedan beri mecbur kalmadıkça kullanmayı bıraktığım koridor buydu.

Vücudumu saran dehşeti, Jules için duyduğum korkuyu hâlâ hissedebiliyordum. Ben diademi çıkarıp ona fırlatırken Markan'ın sandaletlerinin yere vuruşunu hâlâ duyabiliyordum. Kafa derimin nasıl yandığını, göğsümün nasıl çarptığını ve beni yakalayan Markan'ın vahşi bedeninin ani darbesini hâlâ hissedebiliyordum. Beni uyuşturduğu sırada kumaşın keskin kokusunu hâlâ alabiliyordum.

Dizlerimin bağı çözüldü. Görüşümde beyaz noktalar belirdi, sonra da karanlık. Hasta olacaktım. Karnımı tuttum ve yere çöktüm.

Ayaklarım yerden kesildi. Rhyan elini dizlerimin altından geçirmiş, beni kollarının arasına almıştı.

"Artık iyisin, ortak. Sadece ben varım." Maskemi yüzümden çekip çıkardı ve yere düşmesine izin verdi.

Baş dönmesi dalgaları üzerime çöktü. Midemde acı veren bir çekilme oldu ve sonra bildiğim tek şey koridorun diğer ucunda olduğumuzdu. Rhyan bir kapıyı tekmeleyerek açtı ve içeri girdi. Tamire ihtiyacı olan Valya parşömenleriyle dolu küçük, boş bir odadaydık.

"Yere yat!" Bağırdım. Kusacaktım; midem çiğ çiğ sökülmiş gibi hissediyordum.

Bir masaya doğru koştum, parmaklarım kenarı kavradı, öksürdüm ve bulantı dalgası geçene kadar nefes aldım. Baş dönmesi ve yorgunluk beni ele geçirdi ve yere yığıldım.

Rhyan kapıyı kapattı. Kilit yerine oturdu. Birkaç saniye sonra arkama oturdu, kolları nazıkçe belimi sardı. "Bir kovaya ihtiyacın var mı?"

Nefesimi sertçe verdim ve karnımın içindeki duyguya uyum sağlarken gözlerimi kapattım. "Hayır. Kusmayacağım. Sadece oturmam gerek."

Rhyan beni daha yakına çekti, sırtımı ona yasladı. Sanki kalbime ulaşır düzgün atmasını sağlayabilecekmişim gibi göğsümü sıkıca kavradım.

"Bana yaslan," dedi ve bacaklarının arasına oturmam için kendini yere bıraktı. Kolları beni sardı, bir avucu karnımda, diğeri kalbimin üzerinde düzleşti. "Sadece nefes al. Bir şeyin yok."

Gözyaşları yanaklarımda patikalar açtı. "Bu neden sürekli oluyor?" Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Şimdiye kadar daha güçlü olmalıydım. Bu şekilde dağılmamalıydım."

Daha iyi olduğumu sanıyordum. Tüm bu... saldırıların üstesinden geliyorum." Hayal kırıklığı içinde gözlerimi sildim.

"Dağılmıyorsun. Gleniyorsun," dedi, nefesi boynumda sıcağı. Kolları sıkılaştı. "Sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Hayır, değilim. Yerde oturuyorum ve panik atakla zar zor mücadele ediyorum. Jules yüzünden. Imperator yüzünden. Böyle hissetmekten yorulдум. İki yıldan fazla oldu."

"Sana bir şey mi söyledi?" Rhyan karanlık bir sesle sordu.

Omuzlarım titredi. "... Yapamam..." Yeni bir şey söylememişti, şphelenmediğim bir şey söylememişti. Ama bunları onun ağzından duymak.... bu kadar cesurca konuşmasını duymak

"Piç kurusu," diye küfretti Rhyan. "Lyr, beni dinle. Bu senin suçun değil. Burada başına korkunç şeyler geldi. Sevdığın insanlara. Ve bu korkunç şeyleri yapan insanlar şu anda buradalar - bunu yüzüne vuruyorlar - çünkü onlar kötüler, çünkü seni zmek istiyorlar. Ve siz bunu hissediyorsunuz çünkü duygularınızı unutulmuş bir kutuya gömmek yerine nihayet olanlarla yzleşiyorsunuz. İşte bu yüzden. Beni duyuyor musun? Bu senin hatan değil. Bu seni zayıf yapmaz." Ellerini bana daha sıkı bastırdı.

Burnumu çektim ve ona yaslandım. "Kendimi çok zayıf hissediyorum. Sanki iki yıl önceki halime geri döndüm. Tüm eğitimlerimiz ve meditasyonlarımızla, gerçekten daha iyiye gittiğimi sanıyordum."

"İyileşiyorsun. Ve zayıf değilsin," dedi. "İyileşiyorsun. Bu doğrusal bir süreç değil. Mezun olamazsınız ya da geriye bakmadan bir eşiği geçemezsiniz ve bir daha asla acı hissetmezsiniz. Dağınık ve çirkin bir süreç. Keder her an ortaya çıkabilir. Bazı günler geçer. Bazı günler acı sizi sabahtan akşama kadar kovalar. Ama bu sizi güçsüz yapmaz. Kim olduğunuzu hatırlayın, hepiniz hayatta kaldınız. Acı senin suçun değil. Sadece burada

Çünkü çok uzun süre güçlü olmak zorunda kaldınız. Gücünüzü, sizi yeniden yaşamaya zorladıkları acılar, şüpheler ya da korkular belirlemez. Önemli olan onlarla ne yapmayı seçtiğindir. Ve tüm gördüğüm bir savaşçı, mücadele ediyor. Acıyla savaşıyor. Sana baktığımda, Lyr, güç görüyorum."

İçimi bir hıçkırık kapladı. İçimde bir şey onun sözlerindeki gerçeği kaydetmişti ve bir şekilde bu gece hissettiğim her şeyden daha acı vericiydi.

"Biliyorum," dedi nazikçe. ". Ben de hissediyorum. Her gün. Sadece nefesini tut. Burada benimle güvendesin. Benimle her zaman güvendesin. Her şey yolunda." Bizi bir o yana bir bu yana salladı. "Sorun yok. Bazen oturabilirsin." Kolları etrafımda sıkılaştı ve yavaş, eşit nefes alıp vermeye devam etti. Sallanma yavaşladı ve dakikalar geçtikçe paniğin yok olduğunu hissettim. Kıpırdamadan durduk, ama ellerini bana karşı sıkıca tuttu, biri hala karnımda, diğeri kalbimin üzerinde, beni sabitliyordu.

"Seni bu işe bulaştırmamalıydım," dedim gözlerimi silerek. "Baloya dönüp eğleniyor olman gerekirdi."

Başını salladığını hissettim, yüzü saçlarıma değiyordu. "Olmam gereken yerdeyim. Olmak istediğim yerdeyim." Elini göğsümden çekip diğer elini belime koydu. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve bedeni geri çekilip aramızda boşluk yaratırken etrafımdaki tutuşunun gevşediğini hissettim.

"Gitme." Ellerim onunkilerin üzerine kapandı.

"Emrinizdeyim, majesteleri." Rhyan'ın sesi boğuktu. Elleri gövdemde düzleşti, avuç içleri elbisemi yakıyordu. Nefesimin daraldığını hissettim ama öncekinden farklı bir nedenden dolayı. Parmakları karnımda geziniyor, çıplak tenime dokunuyordu.

Meme uçlarım elbisemin sert kumaşına karşı hassastı. Göğüslerim ağırlaşmıştı, dokunulmak için can atıyor, parmaklarını çok yakın ama bir o kadar da uzakta hissediyordum.

"Seni düşünmeden duramıyorum." Sanki ellerini istediğim yere doğru kaydırabileceğim gibi ona karşı kıvrandım. Onlara ihtiyacım olan yere. "Yapmamaya çalışıyorum ama kendime engel olamıyorum."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, elleri yukarı doğru hareket ederken bile.

Yüzünü izlemek için başımı arkaya yaslayarak ona doğru eğildim. Çenesindeki kaslar çalışıyordu ve bakışları kolyeme, vücuduma, açıkta kalan tenime sabitlenmişti. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Sesim kendim gibi çıkmıyordu; alçak, neredeyse boğuktu. O kadar arzu doluydum ki.

Alt dudağını ısırırken yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Lyr, lütfen. Kırılmak üzereyim. Seni istiyorum. Hem de çok." Elleri daha da yukarıya uzandı ve karnımda bir sıcaklık oluştu, içimi yakıp kavurdu.

Göğsünün arkamda yükselip alçaldığını hissedebiliyordum. Bir zamanlar fırtınadaki dayanağım olan sabit nefesi artık düzensiz, düzensiz ve ağırdı.

"Bana söylemelisin. Emret bana," dedi çaresiz bir sesle. "Gitmemi emret. Uzaklaşmamı emret." Sesi boğuktu, boynumdaki nefesi omurgamda aşağı yukarı ürpertiler bırakıyordu.

"Emir komuta zincirine uyduğumuzu sanıyordum. Çırak." Beni ne kadar çok istediğini hissederek ona doğru kıvrıldım ve o da ellerini daha da yukarı kaldırarak parmaklarını çıplak etime bastırdı. "Acemi." Başımı yana doğru iterek boynumun uzunluğunu ortaya çıkardım.

"Lyr, yapmalısın," dedi umutsuzca, kalçaları kalkarken bile, uyarılmışlığı arka tarafıma baskı yapıyordu. "Bana gitmemi söyle."

"Emirleri çıraklar vermiyor mu? Korumalar korudukları kişilere komuta etmiyor mu?"

"Şimdi olmaz," diye homurdandı. Dudakları boynuma değdi. Parmaklarının uçları kıvrımlarımı okşadı. Bir ileri bir geri. "Sen kollarımdayken olmaz, sen bu kadar iyi hissettirirken olmaz. Rolümü, görevimi ya da ettiğim lanet yeminleri hatırlayamıyorum. Adımı bile zar zor hatırlıyorum. Tek düşünebildiğim seni nasıl ters çevirmek, altımda yaymak ve doyasıya içmek istediğim."

Yanağını arkamdan yanağıma bastırdı. Göğsüm kabardı ve elleri yavaşça, kasıtlı ve şehvetli bir şekilde gövdemde yukarı ve aşağı hareket etti. Başım omzunda geriye düştü. Elleri göğüslerimi kavrayana kadar parmakları kolyemin altında sıkışarak daha da yukarılara uzandı.

Ben soluk soluğa kaldığımda o da nefesini içine çekti. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Ama artık hareket etmiyordu, sadece beni kavırıyor, tutuyordu. Daha fazlasını yapmasını isteyerek sırtımı dikleştirdim. Ama o hâlâ bekliyordu. Beni bekliyordu. İzin vermesini.

"Lyriana," dedi. Nefesi ağır ve düzensizdi, elleri beni dağlayacak kadar sıcaktı. Arkama uzandım ve ensesini kavradım, parmaklarım saçlarına dolandı ve onu kendime çektim. Göğsü sırtıma yaslandı. Parmakları etime bastırdı ve meme uçlarım avuçlarına karşı neredeyse fazla hassas hissettirdi. "Tanrım. Sen mükemmelsin," diye mırıldandı. "Durmamı ister misin?"

"Hayır. Ben seni istiyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

diye sordu. "Bana

dokunmanı."

Rhyan inledi. Vücudunu benimkine bastırırken ağzı omzumdaydı, başparmakları elbisemin içinden meme uçlarıma sürtünüyordu. Haykırdım. Göğüslerimi yoğurdu, ağzı boynumda ısındı ve yukarı doğru öptü, dili tenimde gezindi ve omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Dudakları ararken ona doğru döndüm. Dudaklarımız birleştiği anda

temas ettiğinde, onunki yakıcı bir damga gibi hissedildi. Geçen seferki gibi yumuşaklık ya da geçici bir başlangıç yoktu. Artık birbirimizin etrafında dans etmiyorduk. Seçimimizi yapmıştık.

Dili ağzımda gezindi, beni ona açtı, beni ateşledi. Kontrolümü kaybettim, alt dudağını ısırđım ve inledim. Dudaklarımın tadına bakarken kendi iniltisi benimkine cevap verdi, bir eli çenemi kavrayıp saçlarımı karıştırmak için kalktı.

Öpüşmeyi derinleştirdi, göğüslerimi sıkmaya ve okşamaya devam ederken dili benimkinin etrafını sardı, bacaklarımın arasında yükselen bir dalgalanmaya doğru zevk dalgaları çizdi.

Kollarında döndüm, kucağına oturdum. Kalçalarımı tutarak dönmeme yardım etti, öpüşmemiz hiç kesilmedi. Çenemi kavradı, yüzüme bir açđı verdi, elini saçlarımın arasından enseme doğru kaydđrdı ve kolyenin tokasını çözdü. Kolyeyi yere bıraktığında ağırlığının omuzlarımdan hemen kalktığını hissettim. Parmaklarımı yumuşak dalgalarına doladım, onları yüzünden geriye doğru fırçaladım, çenesi ve yanağı boyunca yolumu öptüm, onu olabildiğince çok içmek için çaresizdim.

Öpüşmeyi kesmeden, elbisemin askılarını omuzlarımdan iterek beni yere indirdi. Kemerini kavradım ve onu üstüme çektim. Bacaklarımın arasına yerleşirken ceketini yırtıp açtım ve ellerimi içine sokarak omuzlarımdan aşağı ittim. Ben öfkeyle gömleğini kemerinden çekip çıkarırken ve ellerimi çıplak sırtına, kan yeminlerinin ve dövmesinin üzerine kaydđrırken, ceketini bir kenara atacak kadar geri çekildi. Elleri bacaklarımdan aşağı kayarak elbisemi daha da yukarı kaydđrdı, kalçalarımız çılgınca birbirine bastırdı.

Duramadım. Ona dokunmadan, onu öpmeyden, ona doğru bastırmadan duramıyordum. Kendimi yarı deli hissediyordum, sanki daha da yaklaşmak için derisini pençeleyecektim.

Yüzü göğüslerimin arasına gömülene kadar boynumdan aşağı öpücükler bıraktı, ısırıldı ve yaladı, kalbimin üzerine beni ürperten yumuşak öpücükler kondurdu. Sonra kendini yukarı kaldırdı ve nazikçe, saygıyla kayışlarımı kollarımdan aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı. Çenesi gerildi. Ağzı çıplak tenimde ellerinin yerini alırken ellerim saçlarına dolandı ve derinlemesine emdi, sertleşmiş bir meme ucunu dudaklarının arasına aldı, sadece bana bakacak kadar durakladı, gözleri kapüşonlu ve arzuyla sarhoştı.

Ağzını tekrar üzerime kapattı ve ben de onun altında kıvrılıp kıvrınarak ensesindeki saçları çektim.

Zevk dalgaları içimden geçerek tekrar tekrar akıp gidiyordu. Yanıyor, batıyor, yüzüyor ve uçuyordum.

"Göğüslerini ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" diye sordu. "Onları görmediğini sanıyordum," diye nefes nefese kaldım.

Kırbaçlandıktan sonra üstsüz olarak onun yatağında uyuduktan sonra, sabah yanlışlıkla battaniyenin kaymasına izin vermişim ve o zaman hiçbir şey görmediğine yemin etmişti.

Ağzını diğer meme ucuma kapatmadan önce tenime karşı hınzırca gülümsedi ve ilkini başparmağı ile parmağı arasında yoğurdu. Kıpırdandım, hisler neredeyse çok fazlaydı - ondan çok fazla geliyordu.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye sordu.

"Mmmhmmmm."

"Ben berbat bir yalancıyım."

Kendini kaldırıp ağzımı tekrar almadan önce gülmeye başladım ve çılgınlık yeniden başladı, sanki nefes almak için onu öpmem gerekiyormuş gibi.

Bu kez kemerini çıkarmak için uzandığımda Rhyan kısık bir sesle homurdandı. Parmaklarım öfkeyle tokayı açmak için çalıştı, sonunda

Kemerini çözdü ve kemer kalçalarından kayarak bir cınlamayla yere düştü.

"Lyr," diye nefes nefese kaldı.

Kapı çarparak açıldı.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

RHYAN yerden o kadar hızlı fırladı ki, parşömenlerle dolu bir masaya çarptı. Küçük bir gürültüyle yere düştüler ve ben arkamı dönüp üzerimi örtmek için elbisemle oynarken onun yanında yuvarlandılar. Elbisenin askıları yükselmiyordu. Göğüs uçlarımı örtecek kadar yukarı çekebildim ama o kadar. Bizi gören hiç kimse ne yapmakta olduğumuzdan, ne yapmak için öfkeyle yola çıktığımızdan bir an bile şüphe edemezdi.

Kapı kapandı ve ayak sesleri duyuldu.

Gözlerimin açık kalmasını isteyerek yavaşça döndüm. Korku içimde canlı bir bedene dönüşürken kalbim çarpıyordu, gözlerim davetsiz misafirimizle temas etti.

Mercurial'ın yüzünde şimdiye kadar gördüklerimden daha uğursuz bir sırıtış yayıldı. Gözleri yerde oturan, gömleğinin yarısı açık, düğmeleri çözülmüş ve tokası yerde olan Rhyan'dan bana ve neredeyse tamamen açıkta olan göğüslerime kaydı. Güldü.

"Merhametli," diye hırladı Rhyan.

"Ah, ah, ah. Mercurial, Ekselanslarının İlk Habercisi, Yıldız Sarayının Kraliçesi Ishtara, Gece Topraklarının Leydisi. Tamamen giyinik olmadığınızda, tam unvanımı en aza indiremezsiniz." Eğilerek selam verdi. Doğruldu, parmağını çenesine bastırdı ve derin düşüncelere dalmış gibi başını kaldırdı. "Sanırım bir zamanlar ikiniz arasında bir küslük olacağını önceden söylemiştim. Görünüşe göre aslında... kehanette bulunmuşum." Yaklaştı. "Yine de bunun ilk kez yaptığınız bir önsözleşme olmadığı bilgisine zaten sahibim."

"Bir şey istiyorsun," dedi Rhyan, sesi ölümcüldü.

Mercurial'ın eli havaya kalktı, parmakları bizi gösteriyordu. "Hayır! Benimle bu tonda konuşamazsın." Kadim, güçlü, korkunç derecede parlak bir ışıktan oluşan ve daha önce hiç görmediğim bir renkle bağlı olan Afeyan büyüsü onun etrafında titreşti. Serbest bırakıldığı kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu ve tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Ne istiyorsun?" Rhyan sordu.

"Ben ne istiyorum?" Mercurial sordu. "Ne istiyorsun?" Gözleri çekikti, soyunup dökülme halimizi inceliyordu. "Açıkçası birbirimizle devam etmek. Çıkarılacak bir sonraki giysi parçası neydi? Kaygan dilin bir sonraki aşamada onun vücudunun hangi parçasını tatmayı umuyordu? Göbek deliğini mi? Uyluklarını mı? İkisinin arasında bir yer mi?"

"Çık dışarı," dedi Rhyan. Bana baktı, hâlâ elbisemi tamamen yukarı çekmeye çalıştığımı görüyordu. "Ya da en azından arkanı dön, giyinmeyi bitirmesi için ona izin ver. Şimdi!"

"Ettiğin yeminle alay ettin," dedi Mercurial, "kanla ettiğin yeminle. Kaşonim kan yemini gibi işlemediği için çok şanslısınız, yoksa ikinizi de az yıldırım çarpmış olurdu. Hata yapmayın, büyü ikinize de kızgın,

ve bir bedel ödenecek. Ama daha çok endişelenmeniz gereken kişi benim. Ben ve bu odada olup bitenlerle yakından ilgileneceğine inandığım diğer adam."

Koridordaki ayak seslerini duyunca sustum.

"Lord Tristan," dedi Mercurial. "Şu anda buraya doğru geliyor."

Tam bu sırada Tristan'ın sesi kendini odaya taşıdı. "Lyr! Lyr? Burada mısın?" Sesi telaşlı ve endişe doluydu. Beni en son gördüğünde Imperator tarafından dans pistine kadar eşlik edilmiş, sonra da kaçıp gitmiştim. Ne kadar zaman önceydi bu? Hay sikeyim!

"Buraya geliyor. Seni bulacak. Tam olarak istediğin bu değil, değil mi?" Mercurial sordu, odanın içinde ilerlemeye devam ederken kalçaları sinsice bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Uzun saçlarının arasına uzandı ve avucunun içinde dönen ışıltılı bir Valalumir çıkardı. Bunu ilk tanıştığımız gün de taşımış ve beni neredeyse hipnotize etmişti. "Onu kolayca yönlendirebilirim. Ama önce benim için bir şey yapmalısın. Bir anlaşma yap. Şimdi. Yap hadi. Benden sessizliğimi iste. İsteddiğini biliyorum. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Babamı böyle mi anlamaya zorladın?" diye sordum. "Ona şantaj yaptın!"

Mercurial güldü. Şimdi bile, bu ses kışkırtıcı ve müzikaldi, tüm vücudum tiksinti duysa bile beni içine çekiyordu.

"Bana kendi başına geldi. Bu kadar aptalca bir hareketten sonra geleceğini biliyordum." "Soracağım," dedi Rhyan meydan okurcasına. "Seninle anlamaya hazırım. Ben, Lord

Rhyan Hart, sessizliğini iste Mercurial. Sana yalvarıyorum. Fiyatını söyle."

Mercurial güldü. "Lordum, şimdi mi? Ne kadar uygun. Hayır," dedi. "Sende istediğim hiçbir şey yok. Henüz yok. Ama sen, lütfen. Bana sor." O tuttu

Elini bana uzattı ve yıldız yükseldi, yavaşça, hipnotik bir şekilde döndü. Yıldızlar görüşümde dans etti ve ben sallandım.

Gözleriyle buluşmak için bakışlarımı yukarı çektim. "Fiyatınız nedir?"

"Hayır!" dedi Rhyan. "Lyr, yapma. Ben ödeyeceğim. Bu benim hatam. Ben ödemeliyim."

"Lyr?" Tristan seslendi, sesi daha yüksekti. Daha yakındaydı. "Lyr!"

"Gümüşün asil lordu seni bulmak için yanıp tutuşuyor." Mercurial'ın avucundaki Valalumir daha hızlı döndü. "Sor bana. Benden sessizliğimi iste. Ve zamanı geldiğinde, seni bulacağım. Ve sen de borcunu ödeyeceksin. Her neyse. Beni reddedersen, erkek arkadaşın bir dakika içinde bu kapıdan içeri girer. İkinizi bulacak, sizi rapor edecek. O çok iyi bir çocuk, İmparatorluğun tüm kurallarına uyuyor. Aklından geçenleri biliyorsun, Majesteleri. Biliyorsun yapacak. Ve sonra, ne yazık ki, yarın ikiniz de arenada striptiz direğinin üzerinde olacaksınız. Beklemek yok, yargıcınız ve celladınız yan odada neşeyle oturuyor."

"Lyr? Burada mısınız?" Kapı tokmağı sallandı.

"Bana sor." Mercurial'ın burun delikleri alevlendi. "Çubuğu kapıyı açmadan önce en fazla on beş saniyen var. Bunu daha önce de gördün. Bunu yapabilir."

Rhyan savaşmaya, Mercurial'ı parçalara ayırmaya hazır görünüyordu. Ama üzerinde hiç silah yoktu. Ve bir Afeya'yla dövüşmek Soturi'nin bile hazırlıklı olmadığı bir savaştı.

"Mercurial," dedi Rhyan, "senden sessizliğini rica edeyim. İki katını öderim."

Afeya Rhyan'a doğru yürüdü, hâlâ yerde oturduğu yere doğru eğildi, bir parmağını Rhyan'ın dudaklarının üzerine koydu ve Rhyan dudaklarını kapatana kadar yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarında gezdirdi. "Çok yumuşak," dedi.

Rhyan geri çekildi. "Benimle anlaş. Yoksa pişman olmanı sağlarım."

"İkiniz arasında epey bir öpüşme olmuş olmalı." Havayı kokladı ve kaşlarını çatı. "Hayır. Az önce burada olan şey için öpücük doğru kelime değil. Şöyle kokuyor... hmmm, ikinizin arasında nasıl koktuğunu biliyorsun." Sesi hafif ve çapkıncaydı ama kaşları çatıldı ve ilk gece bize yönelttiği öfke geri döndü. "Lordum, Yıldız Sarayı'ndan bir Afeya'yı tehdit etmeye cüret etmeyin, yoksa siz bile pişman olursunuz!"

"Lyr!" Tristan bağırdı. Kilit değişmeye başladı, dişliler dönüp duruyordu. Kilidi kırıyordu.

"Zamanımız kalmadı," dedi Mercurial. "Onu içeri alayım mı? Kapıyı ısrarla çalan misafirleri görmezden gelmek kabalık olur." Suratını astı. "Gerçekten de çok kaba."

"Hayır," diye bağırdım. "Onu içeri almayın. Ben yaparım. Senden sessiz olmanı istiyorum, Mercurial," dedim. "Şimdi! Lütfen. Ne istersen vereceğim."

"Lyr, hayır!" Rhyan acı dolu bir sesle bağırdı. "Bu benim hatamdı!"

Mercurial'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve gözleri, avını yeni bulmuş ve onunla oynamak için dünya kadar zamanı olduğunu bilen bir kedininki gibi sevinçle parladı.

Kapı durdu, kilit tekrar yerine oturdu. Odadan uzaklaşan ayak sesleri yankılandı.

"Ona ne yaptın?" Ben sordum.

Mercurial saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Bu odaya daha önce baktığımı hatırladı." Gözleri kısıldı. "Sen burada değildin. Artık giyinebilirsin."

Elbisemin askıları kollarımdan yukarı doğru hareket etti ve kolyem yerden havalanarak omuzlarıma ve göğsüme doğru sarktı. Saçlarım bir kenara savrulurken toka yüksek bir sesle kendini kapattı. Rhyan, kolyesi

Kendi kıyafetlerini yerine koyup düzeltti, ceketinin düğmelerini ilikledi, kemerini kalçalarına geçirip tokasını taktı. Mercurial saçlarını bile biraz karıştırdı.

"Şimdi kontratı imzalayalım." Avucunu uzattı ve pırıl pırıl, altın rengi Valalumir ortaya çıktı,Dönüyor. Bu oldu Güzel, Büyüleyici. Mercurial kolunu büktü, yıldız avucunda bir aşağı bir yukarı yuvarlanırken eli dalgalanıyordu. Yıldız gittikçe daha hızlı dönmeye başladı. "Ayağa kalk Leydi Lyriana Batavia, Arkasva'nın Varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu. Ve önümde dur." Öyle yaptım, yavaşça ona doğru yürüdüm, titrememek için ellerimi yanlarıma bastırdım. Mercurial'ın kolu dışarı fırladı ve Rhyan duvara çarptı. Valya parşömenleri yere düştü ve her yöne yuvarlandı. "Bu sözleşme benimle onun arasında. Seninle değil. Karışmayı bırakın." Onun Parmaklar şakladı. Rhyan'ın kafası duvara çarptı. "Kendine zarar vermeyi bırak." Rhyan inledi.

"Onu rahat bırak, Mercurial ve benimle ilgilen," dedim. "Nereyi imzalayacağım?"

Mercurial kıkırdadı. "Seni çocuk. Biz Afeyan mahkemelerinde bu kadar kaba değiliz." Valalumir'i uzattı. "Sözleşmelerimizde mürekkep yok. İsim yok. Siz ölümlüler onları zar zor tutuyorsunuz. Bu sefer kanamanıza bile gerek kalmayacak, majesteleri." Güldü. "Bir sözleşme biterken diğerinin başlaması, basitçe... bu." Çenesini akan Valalumir'e doğru salladı. "Ruhumdan bir parça, orijinal Valalumir'den bir ışık zerresine sarıldı. Bu senin kalbine girecek."

Kalbim karşılık olarak çarpmaya başladı, o kadar hızlı ve sert atıyordu ki dizlerimin bağı çözüldü.

"Lyr, hayır!" Rhyan bağırdı. "Yapma bunu. Suçu ben üstlenirim. Seni zorladığımı söyleyeceğim. Sen masumsun."

"Seni öldürecekler," dedim. "Bunu ben yapıyorum."

"Akıllı kız," dedi Mercurial. "Hızlı olacak. Fazla acıtmaz. Onun varlığını her zaman hissedeceksin. Ağırlığını orada hissedeceksin. Borcun ödenene kadar gece gündüz İlk Elçi'ye olan borcunu hatırlayacaksın ve ancak o zaman onu çıkaracağım."

"Peki ya borcumu ödeyemezsem?" diye sordum.

"Borcumu ödemezsen, kalbindeki yıldız alev alacak ve seni içten içe yakıp kül edecek."

"Hayır!" Rhyan bağırdı.

"Peki," dedim gözlerimi . "Yap ." Kemerimi tutarak kendimi destekledim, tutunacak bir şey arıyordum. Göğsüm inip kalkıyor, sakın kalamıyordum. Acıya hazırlandım.

Ama o his hiç gelmedi.

Çanlar çalmaya başladı - saat başı çanları değil. Uyarı çanları. Bir kere. İki kez. Üç kez. Bu çanların çaldığını daha önce sadece bir kez duymuştum. Yaz sonunda, doğum gününden bir hafta önce. Bu çanlar sadece ve sadece bir sebepten dolayı çaldı.

Akadim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"BU BENİM GİTME İŞARETİM OLUR," dedi Mercurial, kapıya doğru süzülerek. Yerdeki bir parşömeni tekmeleyerek yolundan çekti ve ayağının dibine yuvarlanmasına izin verdi. "Eğer düşersem, bir zamanlar Afeya olan bir akadimle savaşmak istemezsin. Ve bu gece daha az ruhsuz varlıklarla kavga edecek havada değilim." Elinde dönen Valalumir kayboldu. Kara kaşları kızgınlıkla çatıldı. "Sizi bir daha gördüğümde, Majesteleri, sözleşmeyi imzalayacaksınız."

"Anlaşmamız ne olacak?" Rhyan bağırdı. Mercurial'ın onu oraya hapseden büyüüne karşı kendini duvardan itmeye çalıştı.

"*Bizim* anlaşmamız bu değil lordum," diye öfkeleni Mercurial. Parmaklarını şıklattı ve Rhyan -hâlâ duvardan kurtulmak için mücadele ediyordu- serbest kaldı. Tökezleyerek ilerledi. "Onun. Ve benim. Senin değil." Gözleri kısıldı ve Rhyan'a sabitlendi. "Bu sefer değil." Mercurial başını çevirip tekrar bana baktı. "Korkmayın, majesteleri. İkinizi kimse görmeyecek ya da şüphelenmeyecek. Birlikte görülürseniz, kaybolursanız, önümüzdeki üç saat boyunca tüm davranışlarınız mazur görülecektir, yine de işleri çok zorlamazdım. Bunu bir davranış olarak düşünün.

benim açımdan iyi niyet. Sonuçta ödemeyi almak istiyorum. Bana bir iyilik yap, orada ölmemeye çalış. Bunun için çok erken."

Rhyan bana dönerek, "Seni Cresthaven'a götüreceğim," dedi. "Seni korumaya hazır bir ekibin var. Güvende olacaksın."

"Bunun için artık çok geç," dedi Mercurial çenesine vurarak. "Sınırdaki değiller. Hayır, hayır, hayır. Buradalar, binanın etrafındalar. Eğer hislerim hâlâ sağlamsa, üç kişiler."

Oda sanki tapınağın duvarlarına bir şey çarpmış gibi sarsıldı. Kapının ötesinden çığlıklar geliyordu, panik ve korku çığlıkları bir başka çan sesiyle patlıyor, gecenin içinde yankılanıyordu. Bu çanların daha önce kullanıldığını hiç duymamıştım. Üç bölümden oluşan özel bir kombinasyondur; bir gün çağrılacak olurlarsa diye küçük bir kızken ezberlediğim bir koddu. Ve bugün o gündü. Akadim sınırı aşmakla kalmamış, Bamaria'nın kalbine kadar girmişti.

Mercurial'ın gözleri iki ince çizgiye ayrıldı ve dudakları genişleyerek bir gülümsemeye dönüştü. "Bir dahaki sefere kadar." Tavana doğru baktı ve gözden kayboldu.

"Az önce Elyria'daydılar," dedim. "Bamaria'ya nasıl geldiler?"

Rhyan sadece bir hafta önce bir av gezisinden dönmüştü.

"Bilmiyorum," dedi, dudakları çekilmişti.

Odada volta atmaya başladım. "Üç mü? Burada mı? Nasıl, saat başı devriyeyle mi? Av partileriyle mi?" Çılgınca sordum. "Sınırları hiç ihlal etmediler. Fark edilmeden şehrin bu kadar derinlerine inmeleri mümkün değil. Yakalanırlardı, görülürlerdi. Sanki... sanki birileri onları içeri almış gibi... Tanrım!" Gözlerim büyüdü. "Ka Kormac! Rhyan, programı biliyor musun? Bu gece sınırdaki devriye geziyorlar mıydı?"

Rhyan başını salladı. "Lyr, buraya, yanıma gel." İki elimi de avuçlarının içine aldı. "Dinle. İçeri nasıl girdikleri şu an önemli değil. Bu gelecekteki bir sorun. Şu anda burada olduklarını biliyoruz. Bu yüzden tek bir şey için endişeleniyoruz, sadece tek bir şey için - seni güvenli bir yere götürmek."

Uzaktan bir kükreme, cam kırılma ve çığlık sesleri duydum.

"Eskortunuz sizi arıyor olacak. Önce onları bulmak istiyoruz."

Eskortlarım muhtemelen çoktan bakmaya başlamışlardı ama Mercurial Tristan'ı uzaklaştırmak için her ne yaptıysa bizi onlardan da gizlemiş olmalıydı.

"Hart!" Ses tam zamanında vadati taşından geldi, kemerinin cebinde boğuklaşıyordu - az önce belinden çıkardığım kemer. Markan'dı. "Onun zarafetini gördün mü? Yerini?"

Rhyan parlayan taşı çıkardı. "Güvende. Tapınağın arka odası," dedi.

"Çıkarın onu," diye kükredi. "Tapınakta gedik açıldı." Taştan gelen dehşet dolu çığlıklar odamızın dışındaki koridorlarda yankılandı ve yankılanıyor.

İletişim durdu ve ışık, arkasında süt beyazı bir pus bırakarak taştan kayboldu.

Böyle bir şey olamaz.

"Lyr," dedi Rhyan, "Lumeria'daki en iyi soturiler şu anda dışarıda. Tehdidi durduracağız. Sana hiçbir şey olmayacak."

"Peki ya kız kardeşlerim, babam?"

"Onlar korunuyor. Hatırladınız mı? Dışarıdaki herkesten daha fazla korunuyorlar. Hepinizi güvende tutmak için bir protokol var." Nefesini sertçe verdi, gözlerinde perili bir bakış vardı ve nedenini biliyordum; beni burada, tek başıma, herkesten uzakta tutmak bu protokolü bozmuştu. "Onlar için endişelenmeyin. Öncelik

her zaman yönetici Ka'da. Buna sen de dahilsin." Elimi sıktı, sonra kılıcını geri çekti, bıçak kınına sürtünüyordu.

Aşağı uzandım, elbisemin gümüşü beyaz kumaşını yukarı çektim, kalçamı açtım ve kendi hançerimi kınından çıkardım.

Rhyan başıyla onayladı. "Bana yakın dur. Kaç dersem kaç. Saklan dersem, saklan. Soru sormak yok." Sesi sertleşmiş, güçlü bir havaya bürünmüştü. Birkaç dakika önce aramızdaki her çizgi bulanıklaşırken çözülen emir komuta zinciri şimdi tüm gücüyle geri dönmüştü. "Seni bu işten ."

Bir adım öne çıktı ve kulağını kapıya dayadı. Kilidi açtı, tokmağı çevirdi ve kılıcı ileriye dönük, duruşu koruyucu ve önüne doğru eğik bir şekilde kapıyı açtı.

Maskeli Lümerliler dehşet içinde ağızlarını açıp bakmadan yanımızdan hızla geçerken çığlıklar tapınak salonuna yayıldı. Rhyan kapıdan dışarı adım bile atamayana kadar daha fazlası koşarak geldi.

"Hart!" Aemon Vadati'den seslendi. "Seraphim arabası kırmızı ışının arkasında. Blade sığınakta bir akademi katletti. Diğer ikisini takip ediyoruz. Şimdi gidin!"

Koridora baktım. Yeşil ışının arkasındaydık. Gözlerimi kırptım. Daha önce paniklediğimde.... Markan'ın beni kovaladığı.... Jules'u en son gördüğüm yer olan kırmızı ışının koridorundaydık.

"Hadi," dedi Rhyan, elimi tutup kalabalığa doğru koşarak.

Birlikte koridordan geçerek Valyati balosunun yapıldığı mabede geri döndük.

Nefesim kesildi. Sanki bir kasırga salonu yerle bir etmişti. Parşömenler yerde yatıyordu, dağılmış ve parçalanmış, kırılmış camların arasındaydı. Bazıları . Farklı Kavim'lere ait Soturi'ler yere saçılmıştı.

Dua edilen anlar bilinç kaybı ve yaralanma anlarıydı... can kaybı değil. Masalar devrilmişti ve parti sakinlerinin son kalıntıları da çeşitli tapınak kapılarına ulaşmak için birbirlerini itip kakıyordu.

Mabedin ortasında, Auriel'in Odası'nın karşısında, vücudu ebedi alevden renk alan bir akadim cesedi vardı.

Donup kaldım. Daha önce hiç görmemiştim, sadece resimlerini ya da kaba heykellerini ve kuklalarını görmüştüm. Hiçbir şey beni iblislerin ne kadar büyük olduğuna hazırlamamıştı. Blade onun üzerinde durdu, kılıcını kaldırırken alnındaki kanı sildi, çeliği yukarıdaki ateş ışığını yakaladı.

"Ah!" diye bağırarak kılıcını indirdi ve akadimin kolunu gövdesinden ayırdı - tüm vücudum uzunluğunda bir kol. Derisi soluktu ve birbirini kesen pürüzlü kırmızı çizgilerle doluydu.

Blade kılıcını çekerken akadim'in ayağı seğirdi.

"Lyr," diye tısladı Rhyan. "Hadi gidelim." Elimi sıktı, bizi ileriye doğru götürdü, devrilmiş masa ve sandalyelerin, yemek enkazının, tabakların, bardakların ve... daha fazla cesedin yanından hızla geçtik. Daha fazla ceset.

Lütfen... lütfen hayatta kalsınlar.

Şimdiye kadar gitmiş olmaları gerektiğini, Aemon'un işin başında olduğunu bilsem de, yine de kız kardeşlerimden, babamdan, Eathan'dan, Arianna'dan ve Tristan'dan bir iz bulabilmek için salonu aradım... ama geriye kalan tek şey İmparator'un soturisiydi. Elbette o da gitmişti, eşi de.

Kızıl Işın'ın salonu göründü ve Rhyan beni kapıdan geçirdi. Dışarıda kararmış bir gece göğüne ve karla kaplı bir zemine adım attık. Seraphim'imiz birkaç metre ötede bekliyordu. İki liman görevlisi sopalarını ona doğrultmuş, onu zapt etmeye çalışıyordu ama karda üşüyen, mutsuz olan ve yakınlardaki tehlikeyi hisseden kadının tedirgin olduğu belliydi. Altın rengi

Kanatları liman büyücülerinin büyülerine karşı şiddetle mücadele etti ve tüyleri tapınağın dışındaki seyrek ışıklı meşalelerin altında parladı. Gagasını açarak tiz bir korku çığlığı attı.

Sertçe yutkundum, elim Rhyan'inkini sıktı. En son sıkıntılı bir seraphim'e bindiğimizde işler pek iyi gitmemişti.

Ka Batavia'dan birkaç Soturi dış çeperde nöbet tutuyordu. Tarlalardan çığlık sesleri gelmeye devam ederken kar kalın kümeler halinde yağıyordu.

"Hazır mısın?" Rhyan beni sıkıca kavrayarak sordu. "Kaçmaya çalışacağız."

Ben onun hızıyla koşmaya hazırlanırken öne doğru bir adım attı, botlarım çoktan kara batmıştı. Elimi bırakarak donup kaldığında, koşmaya hazır bir şekilde gerildiğini hissedebiliyordum. Omzunun arkasından, meşale ışığının gölgesinde bir akadimin yaklaştığını gördüğümde tüm vücudu benimkinden önce hareket etti.

İblis en az üç metre boyunda olmalıydı, hırıliyordu ve belindeki erkeklik organlarını zar zor örten giysi parçaları dışında Kırmızı çizgiler akadimin soluk tenini kesiyordu. Uzun kollarını uzatırken kasları esnedi, pençeleri dışarı çıktı, gözleri kızardı ve keskin dişleri midemi bulandıran bir hırıltıya dönüştü.

Canavarın en yakınındaki soturion kılıcını çekerek ileri atıldı. Onu Brenna'nın lejyonundaki soturilerden biri olan Hector olarak tanıdım. Akadim'in koluna bir hamle yaptıktan sonra, pençeleri Hector'un yüzüne saplandı. Akadim elini beline dolayarak onu kaldırıp yardıma gelen iki soturinin üzerine fırlattığında Hector tökezledi ve kan fişkırdı. Hector'un vücudu ikisine de öyle bir çarptı ki, üç soturi de karların üzerine baygın düştü.

Akadim Hector'un yüzü zar zor topal bedenini almak için hamle yaptığında bir çığlık attım. Akadim zırhını tek seferde parçaladı.

basit bir hareketle pelerinini ve gömleğini yırttı.

Kendimi lanet Moriel'e. Hector'un ruhunu yiyecekti. Onu terk edecekti.

Hector'un zırhı karın üzerine düştü, artık işe yaramazdı. Akadim'in pençeli eli, canavar öne doğru eğilip yüzündeki kanı yalamadan önce Hector'un çıplak ve çırpınan bedeninin üzerinde gezindi.

"Arabaya binin," diye emretti Rhyan. "Şimdi."

İki soturi daha akadime saldırıp dikkatini dağıtmaya çalışırken, üçüncüsü arkadan gelip canavarın sırtına atladı. Canavar kükredi, ellerini Hector'un bacaklarına sararken çenesinden kan damlıyordu. Canavar onu bir sopa gibi savurarak üçüncü soturion olan Caius'a doğru savurdu. Caius Hector'un kuzeniydi ve ikisi de Brenna gibi Ka Corra'ydı. Bir başka savuruşla Hector'un bedeni Caius'unkine çarptı ve kuzenler karın içine düştü.

Koştum, doğruca seraphim'e yöneldim, gözlerimi önümde tuttum, ayaklarım hareket ediyordu. Kendimi arabanın üzerinde gördüm. Kendimi kapıyı kapatırken, güvenli bir yere uçarken gördüm. Ama tereddüt ettim. Tek başıma uçamazdım. Rhyan'ı geride bırakamazdım.

Seraphim'in tüyleri artık diken diken olmuştu, korkudan uçları sivrilmişti. Başını şiddetle bir o yana bir bu yana çeviriyor, çılgınca ciyaklıyor, gagasını açıp kapatarak yaklaşan herkesi ısırmaya hazırlanıyordu.

Sonra ayağa kalktı, aniden onu donmuş halde tutan büyüden kurtuldu. Liman büyücülerinin akadim ortaya çıktığı anda çekip gittiğini fark ettim. Neredeyse arabaya varmıştım, binmek için merdivenlerden sadece birkaç adım uzaktaydım ki o ayağa kalktı ve yüzüme dondurucu karlar savurdu. Kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak kasırga benzeri bir etki yarattı ve bir seraphimin uçtuğunu hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde gözden kayboldu.

"Hayır!" Rhyan bağırdı, gözleri sonunda korkusunu ele veriyordu.

Geride kalan soturiler akadim'in etrafını sarmış, bize beşte öğretildiği şekilde saldırıyorlardı. Ama her biri başarısız oldu, akadim çok güçlü, çok vahşi, pelerinlerini, zırhlarını, kollarını parçaladı. Bütün gün yağan bembeyaz kar şimdi kanla kaplıydı... ve bir başka soturion'un dövüş sırasında bağırsaklarının kontrolünü kaybettiğinin kanıtıydı.

Birdenbire akadim'e karşı sadece Rhyan ve ben kaldık.

Düşmüş soturileri ve kan ve dışkı lekeli karları tekmeleyerek ilerlerken kırmızı gözleri üzerimizdeydi.

"Benim," diye kükredi, pençelerini tekrar uzatırken kırmızı gözleri bana sabitlenmişti. "Geri çekil," dedi Rhyan. "Lyr. Hançer hazır."

Rhyan hücum etti, akadime doğru koşuyordu. İleri atılıp kılıcını savurdu ve akadimin kolunu kesti. Kolundan kan fışkırdı. Rhyan onun arkasına indi, botları düşmüş soturiden sadece birkaç metre kara çarptı. Dönüp tekrar akadime doğru koştu, bu sefer kılıcı akadimin kalçasını keserken yanından geçip gitti.

Rhyan döndü ve tekrar canavara saldırdı. Canavar öfkeyle kükredi ama Rhyan'ın hareketlerinden dikkatinin dağıldığı belliydi; akadimin dikkatini benden uzaklaştırmak için kullandığı bir taktik olduğunu fark ettim. Her vuruşunda, geri çekilişinde ve hücumunda onu yeniden odaklıyor, etrafında döndürüyordu. Akadime her yaklaştığında saldırdığı tarafı değiştiriyor, bazen zıplayıp koluna vururken bazen de alçakta kalıp bacağına saldırıyordu.

Akadim hırladı, Rhyan'a olan ilgisini kaybetti ve dikkatini tekrar bana yöneltti.

Kükreyerek ileri atılırken dudakları titriyordu.

Keşke kılıcımı da getirseydim diyerek hançerimi kaldırdım.

Rhyan canavarın altından kayarak geçti ve kılıcını bacaklarının arasından geçirdi. Akadim dizlerinin üzerine çökerken Rhyan ayağa fırladı, geriye döndü ve kılıcını akadimin boynuna savurdu. Akadim acı içinde çığlık atarken Rhyan tekrar tekrar boynunu kesti; ta ki çığlığı kesilip kafası karlara çarpana ve kalan beyaz pulların arasında kanlı bir yığın haline gelene kadar.

"Lyr!" Rhyan kükreyerek bana doğru koştu, kılıcı hâlâ dışındaydı.

Ona ulaşmak, ona dokunmak, ona sarılmak için çaresizce ona doğru ilerlemeye başladım. Acı karnımda ateş gibi patladığında nefesim kesildi, nefes alamıyordum, ayaklarım artık yere basmıyordu.

Vücudum uyuştu, soğuk parmaklarımdan, bacaklarımdan ve kollarımdan yukarı sızdı. Bu bir şok hissiydi, etrafımdaki dünyayı algılayamayacak kadar korktuğumda ya da dehşete düştüğümde üzerime çöken o unutulmaz sakinlik. Jules'un öldüğünü öğrendiğimde de böyle olmuştu. Emartis arenaya saldırdığında da olmuştu. Ve şimdi üçüncü akadimin bizi bulduğunu, arkamdan yaklaştığını, pençeli ellerini bedenime doladığını ve beni yerden daha da yükseğe kaldırdığını fark ettiğimde dünyam yavaşladı. Bacaklarımı tekmelemeye çalıştım ama kavrayışı çok kuşatıcı, çok sıkıydı.

Nefesim daralmıştı. Bayılmak zereydim. Dehşetim neredeyse fel ediyordu.

"LYR!"

Nefes nefese kalmıştım, göğsüm inip kalkıyordu. Rhyan'ın çığlığı beni şimdiki zamana geri çekmişti.

"LYR!"

Akadim beni elinde çevirdi ve bir zamanlar Lmerli bir kadının yüzü olan şeyi ortaya çıkardı. Kafası benimkinin üç katı büyüklüğündeydi, beni koklarken dişleri narin uçlara doğru sivrilmişti, burun delikleri genişlemişti, ağzı

gizlenemeyen bir açlıkla açık duruyordu. Nefesini koklayabiliyordum, ölüm, çürüme ve metalik bir şey gibi. Kan kokusu.

De set içinde geriye yaslandım, kollarımı onun pençelerinden kurtarmaya çalışırken çivili bir parmak kolyemi d rtt . Tekrar d rtt , altını g  s me doğru itti, sonra parmağını geri çekti ve tısladı, zalim gözleri  a kınlıkla genişledi. O anda bı a ımı serbest bırakabildim ve bunu yaparken elinin içini kestim.

Acı içinde  ı lık attı ve ben de bu fırsattan yararlanarak elini tekrar tekrar bı akladım, tıpkı Rhyan'ın bana   retti i gibi o tek noktaya vurdum. Gücüm bir soturionu tek vuru ta devirmeye yetmeyebilirdi ama bir duvara yeterince vurursam sonunda yıkılırdı. Son darbemde elinden kan fı kırdı. Bir atardamara vurmu tum.

Akadim haykırdı,  ı lı ı kulakları sa ır etti, çünkü tutu u d  ene kadar kaymam için yeterince gev edi.

"Lyr!" Rhyan  ı lık attı.

Bir saniye sonra kollarımdaydım, akadim ileri atılırken titriyordum, pençeleri yüzümden birkaç santim uzaktaydı.

Rhyan beni daha sıkı kavradı. "Bizi buradan  ıkaraca ım. Bana tutun," diye emretti. "Gözlerini kapat."

Acıyla nefesim kesildi. Sanki karnım  eki tiriliyordu, sanki akadim pençelerini karnıma geçirmiş ve beni Rhyan'dan sonsuza dek uzaklaştırmak için ba ırsaklarımı sökmeye çalışıyordu. Rhyan hızla ilerlerken akadim  ı lık attı. Nefesinin kokusunu alabiliyor, vücudunun arkamdan yakla tı ını hissedebiliyordum. Kendimi onun kollarından kurtarmak için mücadele ettim. Beni taşımak zorunda olmasaydı daha hızlı ko ardı.

"Bekle dedim," diye emretti, sesinde neredeyse vahşi bir şey vardı. Bu emir bana karşı hiç kullanmadığı bir güçle gelmişti. "Sakın bırakma!"

O koşarken kar yanaklarımı ısırırken elleri neredeyse acı verecek şekilde içime bastırdı. Sonra zıpladı ve düşerken kalbim karnıma saplandı... botları sert, sağlam zemine çarpana kadar ve kalbim küt küt atana kadar.

Sıcaklık vücuduma hücum etti ve Rhyan'ın yavaşça ileri doğru bir adım attığını hissettim, neredeyse tökezliyordu, beni kavrayışı gevşedi ve sonra tekrar sıkılaştı. Doğruldu.

Artık soğuşu, rüzgârı ya da karı hissetmiyordum. Akadim'çığlıkları kaybolmuştu. Kulaklarımda hafif bir çınlama sesi vardı, sonra sakinleştirici bir su damlama sesi.

"Lyr? İyi misin?"

Konuşamadan başımı salladım.

"Artık güvendesin," dedi Rhyan. Sesi tuhaf, gergin, titrek ve yorgun geliyordu. Sesinde hafif bir yankı da vardı ve bildiğim hiçbir binaya girmediğimiz, hatta bir binaya doğru bile koşmadığımız halde duvarların bizi çevrelediğini hissedebiliyordum. Titreyerek beni ayağı kaldırdı.

Gözlerimi yavaşça açıp kendimi karanlıkla çevrili bulunduğumda kalbim küt küt atmaya başladı. Rhyan yanımda ayaklarını sürüyerek yürüdü ve bir saniye içinde kemerinde taşıdığı kibritten bir alev çıktı. Benden uzaklaşırken yüzü alevlerle aydınlandı, alev bir kaya çatlağına sokulmuş bir meşaleye değene kadar her adımı yankılanıyordu. Mağara kayaları. Ve sonunda sıcaklık ve sesteki değışikliğe neyin sebep olduğunu tam olarak gördüm.

Artık tapınağın dışındaki Urtavya tarlalarında değildik ve yerde kar da yoktu. Bir mağaradaydık, masmavi suyu olan bir havuzun hemen yanında, sert bir kayanın üzerinde duruyorduk.

Tapınağın yakınında hiç mağara yoktu. Elyrian sınırına yakın birkaç mağara oluşumumuz vardı, ancak en büyükleri

bu.... Başımı salladım, gördüklerime inandığımdan emin
değildim. "Rhyan?" diye sordum.

Tökezleyerek ilerledi, saçları arkasındaki alevler tarafından aydınlatılmıştı. "Özür dilerim. Sonrasında hep yorgun oluyorum...." Elini terin boncuk boncuk dökülmeye başladığı alnında gezdirdi ve saçlarını ıslattı. "Yaralandın mı? İyi olduğuna emin misin?" Elleri bana uzanırken gözlerinde endişe parlıyordu. "Tanrılar, Lyr," dedi. "Sonuncusu seni yakaladığında tam kalbine doğru gitti."

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim. Elini tuttum, kolyemin üzerine, kalbimin üzerine koydum. "Yaralanmadım. Senin sayende."

Nefes alış verişi hâlâ ağır ve düzensizdi ve gözleri ellerimizde, akadimin ruhumu emip yutacağı yerdeydi. Ama öyle olmadı. Güvendeydik. Ve kesinlikle tamamen başka bir yerdeydik.

"Bir mağaradayız, değil mi?" Ben sordum.

Rhyan'ın göğsüme yasladığı eli biraz titredi. "Öyleyiz." Sesinde hâlâ o gerginlik, o belirsizlik vardı.

Elimi onun elinin üzerinde sabitledim. "Urtavia'da , değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Gryphon Adası. Bamaria Muhafızı'nın arkasındaki mağaralarda." Zorlukla nefes alıyordu. Arkamızda neredeyse bir bank gibi duran büyük bir kaya vardı ve Rhyan benden bir adım geri çekilip üzerine kaydı ve başını duvara yasladı.

Yanına oturdum ve elini elime alıp parmaklarımızı birbirine geçirdim. Rhyan'la ilgili gerçekler tüm çıplaklığıyla ortaya çıkarken gözlerindeki kırılmanlık beni neredeyse öldürüyordu. Şehirden bir adaya saniyeler içinde taşınmıştık, Gölgeleer Günü'nde buraya geldiğimizde seraphim ile uçmamız yarım saat sürmüştü.

Elini sıktım. "Demek seyahat etmek böyle bir şey?"

"Evet. Üçüncü vorakh'a sahip olduğunuzda böyle hissedersiniz."

BÖLÜM YIRMI ALTI

Mağara etrafında dönüyordu. Duvarlardan ve tavandan sivri kaya oluşumları çıkıyordu ve havuzun şırıltısının üzerinde bir sesi vardı. Işık veren tek fener duvarlarda dans eden gölgeler oluşturunuyordu.

Derin bir nefes aldım, aklım başımdan gitmişti. Rhyan'ın bir vorakh'ı vardı. Bunca zaman Jules'a karşı sempati duyması, Meera ve Morgana'nın sırrını korumak ve saklamak için verdiği hızlı söz - hepsi bunun nasıl bir şey olduğunu bildiği içindi, çünkü kendisinde de vardı, çünkü yıllarca onunla yaşamış, onu saklamış, kontrol etmeyi öğrenmiş... sonuçlarından korkmuştu.

Jules'un, sonra Meera'nın, sonra da Morgana'nın vorkahı ortaya çıktığında karnımda oluşan çukur genişledi. Tanrılar, o olmasın. O da olmasın.

Ona dönüp baktım. "Yaralandın mı?" Hâlâ duvara yaslanmıştı, nefes alış veriş her zamankinden daha sığdı.

"Hayır," dedi kaşlarının arasını ovuşturarak. "Sadece yorgunum." Yeşil gözleri ateşli bir yoğunlukla bana odaklandı. "Seni neredeyse kaybediyordum."

"Ama sen yapmadın. Sen beni kurtardın." Diğer elimi onunkinin üzerine koyarak sakinleşmesine yardımcı olmaya çalıştım.

Gözlerini kapattı, utanmış görünüyordu. "Daha önce kullanmalıydım. Özür dilerim, çok yakın kestim. Doğru olanı yapmaya, tehdidi durdurmaya, bizi oradan doğru yoldan, soturion yolundan çıkarmaya çalışıyordum. Ama iş o noktaya geldiğinde, seni yakaladığında... Kendimi kaybettim. Ve o zaman seni kurtarmak için her şeyi riske atacağımı biliyordum."

Ona doğru eğildim. "Teşekkür ederim."

"Lanet olsun. Ne yaptığımı bilmiyorum. Seni güvende tutmak zorundaydım ama..." Başını iki yana salladı.

" yok," dedim. "Her şey . Sadece bir nefes al. İkimiz de iyiyiz." Başını salladı, nefes alışını sakinleştirmesine yardım ederken beni izliyordu.

"Bunu benimle daha önce hiç yaptın mı?" Her şeyden çok merak ettiğim için sordum, ama aynı zamanda dikkatini dağıtmam, kendini sakinleştirebilmesi için dikkatini yeniden odaklamam gerektiğini de biliyordum. "Daha önce, ben panik atak geçirirken, kırmızı ışığın koridorundaydık ama sonra yeşil ışına çıktık. Biz...?"

Gözlerini kapattı, eli yüzüme uzandı. "Sana söylemediğim için özür dilerim." Yutkundu ve öne doğru eğildi, solgun görünüyordu.

"Rhyan, sorun yok. Nedenini anlıyorum. Başka zamanlar da oldu mu?" diye sordum.

Yavaşça başını salladı. "Evet." Arkasına yaslandı ve birleşmiş ellerimize baktı. "Ama bunu hiç istemedim. Onu kontrol etmek için *eğitildim*."

"Eğitilmiş mi?" diye sordum. Kelimeye tuhaf bir anlam yüklemişti, sanki düşündüğüm anlama gelmiyordu. Bildiğim kadarıyla İmparatorluğun hiçbir yerinde vorakh eğitimi yoktu.

Uzaklara baktı, bakışları mesafeliydi. "Dayaklar, babamın beni bağlamasının nedeni, kısmen vorakh'ımı bastırma çabasıydı." Dudağını ısırdı

Tekrar bana dönmeden önce. "Beni dövebilecekğini düşünüyor gibiydi - oysa beni çok önceden dövüyordu. En azından o zaman bir bahanesi vardı. Bunu yapamayınca da bana işkence etmeye çalıştı."

Tanrılar. "Seni bu yüzden mi bağladı?" Boğazım düğümlendi.

Parmakları elimde gergin bir şekilde seğiriyordu. "Yapamadım," diye başladı çaresizce, "ilk başta kontrol edemedim." O anda sesi çok küçük ve savunmasız geliyordu. Sanki çok daha genç bir Rhyan konuşuyordu, acı çeken, yalan söyleyen, çürüklerini örten, Ka'sını korumak için elinden geleni yapan Rhyan. Benim yaptığım gibi. "Bir saniye kalenin içinde, rastgele bir koridorda yürürken, bir saniye sonra başka bir katta oluyordum. Farklı bir odada. Yanlışlıkla kendimi mutfakta bulur ve aşçıları korkutur ya da banyoda birini rahatsız ederdim. Beni döverdi. Her seferinde. Her zaman biliyordu, her seferinde. Bir şekilde hissedirdi. Ve beni görece kadar talihsiz olanlarla birlikte beni de cezalandırırdı. Ve cezaları ilk birkaç seferde etkili olmayınca, onun yerine annemi dövmeye karar verdi. Annemi. Bana izlettirdi."

Yanağını avuçladım, başparmağımla tenini okşadım. Başını elime yasladığında çok bitkin görünüyordu.

"Bunu kontrol etmeye çalıştım," diye devam etti, "onun iyiliği için, benim iyiliğim için. Anlayabildiğim tek şey, bunun yoğun duygu anlarında olduğuydu. Özellikle kızgın ya da üzgün hissettiğimde ya da... Tanrım, çok yüksek sesle güldüğümde oluyordu. Ve benim için gelirdi. Onun için gelirdi. Herhangi bir tanık için gelirdi. Ertesi sabahı arenada koşarak, gücüme dokunmadan beşli antrenman yaparak geçirirdim - kazara seyahat etmemek için. O kadar çok dayak yedim, o kadar çok temizlik yapmasına yardım ettim, o kadar çok hizmetçiyi izledim ki..." Gözlerini kırıştırdı.

gözyaşlarını tutamadı. "Hissetmeyi bırakmak zorundaydım. Her şeyi soğuk tuttum ve gömdüm. Hissetmemek için elimden geleni yaptım. Ama bazen," gözleri kızarmıştı, "bazen elimde değildi." Bir damla gözyaşı elime düştü.

"Rhyan." Öne doğru eğildim ve onu kollarımla sardım. Ensesini kavradım, onu kendime çektim ve daha sıkı sarıldım. Göğsü benimkine karşı titriyordu. "Özür dilerim. Başına gelenler için üzgünüm. O bir canavar. Korunmalıydın, yaptığın her şeyi hissetmene izin verilmeliydi. Vorakh'ın harekete geçtiğinde güvende olmalıydın, bunun için cezalandırılmamalıydın."

Yüzünü boynuma gömdü, daha fazla gözyaşı döküldü, tenime sıcak bir şekilde değdi.

Kendi gözyaşlarımın gözlerimin arkasında biriktiğini hissettim. "Keşke orada olsaydım, seni koruyabilseydim, güvende olmanı sağlayabilseydim." Meera ve Morgana için yaptığım her şeyi onun için de yapmak istedim. Bunca zamandır yalnızdı, her şeyle tek başına uğraşıyordu.

Göğsü benimkine karşı kabardı. "Biliyorum," dedi boynuma karşı. Elleri sırtıma bastırdı. "O," diye boğazını temizledi, "onu seninle kullandığım anlardı."

"Duygusal olduğun zaman mı?" Ben sordum.

Rhyan başını salladı ve elimi tekrar avucunun içine alarak arkasına yaslandı. "Seni kırbaçladıktan sonra ilk kez böyle bir şey oldu. Çok fazla kanaman vardı. Zaman kaybetmek istemedim. Enfeksiyon kapmandan, o kırbaçların sana yapacaklarından korkuyordum. Bu yüzden kollarımda gözlerini kapattığında daireme gittim. Ertesi sabah tekrar seninkine gittim. Ve bu gece, dağılmak için özel bir yere, kendini toparlamak için güvenli bir yere ihtiyacın olduğunu biliyordum. Ve bu oda da iyi bir seçenektir."

"O zaman her doğru şekilde kullanıyordun."

Güldü, sesi neşesiz ve acıydı. "Eğer beni şimdi görebilseydi." "Siktir et onu," diye hırladım.

Rhyan başını salladı, yüzü hâlâ solgundu.

"Bu vorakh'ın bir etkisi mi?" diye sordum. "Ne kadar yorgunsun?"

"Bu...." Derin bir nefes aldı. "Mesafeye dayanıyor. Diyelim ki Katurium'dan daireme seyahat ediyorsam - kolayca geçebileceğim bir mesafe - oraya vardığımda her adımı aynı anda hissediyorum. Sanki hızlı yürümüşüm ya da bir koşuyu bitirmişim gibi. Beni sarsıyor ama genellikle herhangi bir belirti göstermiyorum ve çabucak toparlanıyorum, gücüm gerçekten değişmiyor. Buraya gelirken," diye güldü, "biraz daha ileri gittik."

Ben de güldüm. "Birazcık. Yani bu mesafeyi bir kerede kat etmek gibi bir şey mi?"

Rhyan içini çekti. "Yeniden şarj olmam biraz daha uzun sürecek. Az önce," nefes verdi ve burnunun kenarını çimdikledi, "seni Bamaria'dan ve sudan geçirip buraya getirdim. Şimdi hepsi bir anda başıma geliyor. Sadece biraz dinlenmem gerekiyor, sonra tam gücümde olacağım. Bizi geri getireceğim."

"Geri mi?"

"Seni eve, Cresthaven'a götürmeliyim. Bamaria'daki her soturion yakında seni arıyor olacak. Hangi...." Kemerinin cebini karıştırdı ve Vadati taşını çıkardı. "Rapor vermeme izin verin. Şimdiye kadar seraphim arabanızın gelmediğini fark etmiş olmalılar."

Taşı avucunun içine alıp ağzına götürürken arkama yaslandım.

"Aemon," dedi taşa doğru konuşarak.

"Hart, yolda mısınız?" diye sordu, taş parlak mavi ışıkla doluyordu.

"Saldırıya uğradık. Bir akadim öldürdük." Dudağını ısırды, tek kaşı konsantrasyonla çatılmıştı ve kafama dank etti.

Rhyan beni kurtarmak için sadece Vorakh'ı kullanmamıştı. Soturion olmanın ilk kuralını çiğnemişti. Tehdidi durdurmak. Ne olursa olsun Akadim'i öldürmesi gerekiyordu. Bunun yerine, benim için duyduğu korku ve endişeyle canavarın gitmesine izin vermişti. Benim hayatımı kurtarmak için onun yaşamasına izin vermişti.

Midem bulandı.

Rhyan gözlerinde suçluluk duygusuyla benden uzaklaştı. "Seraphim bizi geride bıraktı. Onun lütfunu saklamak zorunda kaldım. O güvende," dedi sesi titreyerek. "İyi iş," dedi Aemon. "Üçü de öldü. Üçünün de öldüğünden emin olacağım. senin için ikinci ölüm."

"Üçüncüyü kim öldürdü?" Rhyan sordu.

"Geldiğinizde bunu tartışırız. Zarafetini iyi saklayın."

"Evet, Arkturion." Taş beyaza döndü ve kemerine yerleştirdi. "Lanet olsun." Başını iki yana salladı. "Siktir."

"Rhyan," dedim. "O öldü. Sen yapman gerekeni yaptın."

"Biliyorum," dedi bana dönerek. "Ben sadece... Tanrım. O yemini bozacağım hiç aklıma gelmezdi."

Elini sıktım. "Belki de bu yemin başlangıçta yanlıştı."

Gözlerini önüne dikti, burun delikleri açıldı, çenesi gerildi. "Bunu çok düşündüm. Yıllar boyunca ettiğim tüm yeminleri - tuttuklarımı, bozduklarımı ve doğru seçimi yapıp yapmadığımı." Bana geri döndü. "Emin olduğum tek bir şey var. Doğru ya da yanlış, senin için yeminimi binlerce kez bozarım." Gözleri kararmış, sözlerinin parlıyordu.

Ben tepki veremedim dudakları ve sanki hiç kesintiye uğramamış gibi öpüşüyorduk. Sanki az önce ölümün ağzıyla yüzleşmemiş ve ondan zar zor kaçmamışız gibi, sanki tehlikeden, herkesten kilometrelerce uzakta değilmişiz gibi

Bamaria'da beni arayan ve endişelenen bir adam vardı, sanki hemen geri dönmemiz acil değilmiş gibi.

Tehlikeden kıl payı kurtulduğumuzu bilmek içimde yeni bir ateş yakmış gibiydi. Şimdi zamanı değildi ve dinlenmeye ihtiyacı vardı ama yine de onu öpmeden ya da ona dokunmadan duramıyordum ve dudaklarıma karşı inlemesinden onun da aynı büyüünün etkisinde olduğunu, ölümle yüzleştikten sonra aynı canlı hissetme ihtiyacını duyduğunu anladım.

Beni kendine çekerken elleri yüzümü kavradı, öpücük derinleşti. Öne doğru kaydım, dizlerimin üzerinde oturarak ona sarıldım. Belimi kavradı, beni daha sıkı kendine çekti, kalçalarımı salladı. kaya gibi sertleşmişti.

Göğüslerimi göğsüne bastırdım, benim yumuşak olduğum her yerde onun ne kadar sert olduğunu sevdim, dilini ağzıma aldım.

Parmakları kalçalarımaya saplandı ve ben de ona karşı daha sert bir şekilde bastırdım, bacaklarımin arasına kayganlaştı, zaten sınırdaymışım gibi hissettim.

"Tanrım," dedim parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek. "Çok iyi hissediyorsun." Alt dudağımı emdi, yanağımdan boynuma doğru sıcak ve talepkâr dudaklarını gezdirmeden önce şakacı bir ısırık verdi, emdi ve ısırıldı ve öpüşmek.

Üzerine bastırdığımda inledi, uzunluğuna karşı ileri geri yuvarlandı.

Altımda sarsıldı, ağzı açıktı, teni kızarmıştı ve hareketsiz kaldı.

Alnından öptüm, nefes almaya çalışırken ellerimi yüzüne koydum. "Sen...?" diye sordum.

"Siktir," diye homurdandı. "Hayır." Biraz utanmış görünüyordu. "Neredeyse. Tanrım, çok yaklaştım." Alnını benimkine bastırdı, nefesini tutarken gözleri kapanıyordu.

"değil," dedim. "Bu gece seni çok zorladı."

"Seninle geçirdiğimiz o sabahtan beri patlamaya hazırım. Ama mesele bu değil" dedi, sesi boğuk, acılı ve çaresizdi. Yutkundu ve gözlerimin içine bakacak kadar geri çekildi.

"Durabiliriz," dedim. "Muhtemelen durmalıyız, bunun enerjini geri kazanmana yardımcı olduğundan şüpheliyim."

Rhyan'ın omuzları nefes alıp verdikçe inip kalkıyordu. Elleri sırtımda gezindi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Bir süre beni orada tuttu, sadece nefes alıyor, sakinleşiyordu. Gözlerimiz buluştu ve beni tekrar öptü, bu sefer daha yavaştı, dudakları benimkilere karşı duygusal ve durgun bir şekilde hareket ediyordu.

Hava almak için geri çekildiğimizde gözleri benimkileri aradı ve elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirdikten sonra kalbinin üzerine koydu.

"Lyr, ben..." Acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkarak kapattı.

"Ne?"

Yeşil gözleri, kucağında kaymama neden olan bir yoğunlukla benimkilere dikilmişti. Rhyan elimi sıktı. "Biliyorum," dedi yavaşça, "yapmamam ve denedim, gerçekten denedim. Durmaya çalıştım. çalıştım. Çünkü bunun yanlış olduğunu biliyordum. Çünkü bunun işleri daha da zorlaştıracığını biliyordum. Çünkü hissettiklerim... başıma gelenler yüzünden hissettiklerim... tehlikeli bir şeydi. Korkunç bir şey. Ve bu beni korkuttu. Ama biliyordum ki bir süre için. Sanırım Bamaria'ya gelme kararını ne zaman verdiğimi biliyordum." Gözleri gözlerimi ararken kollarımı ona sararak sustum.

Yutkundu. "Sığınmaya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Yeni bir Arkasva'ya yemin etmek istemediğimi biliyordum. Bu yüzden ailemin bana kefil olması gerekiyordu ama babam yüzünden çoğu kefil olmayacaktı. Bu da bana üç seçenek bırakıyordu. Hartavia'da bir teyze ve amca. Payunmar'da bir kuzen ve burada Sean." Başını iki yana salladı. "En iyi seçeneğimin kim olduğunu ya da bunun daha mantıklı olduğunu düşünmedim bile.

kuzeyde kalmak. Gitmeye karar verdiğim an, güneye yöneldim. Ve Şimdi biliyorum ki, bu senin yüzünden. Dürüst olmak gerekirse, bunu ilk  p Őmemizden beri biliyordum." Göğsü kabardı.

"Neyi biliyordun?" Kalbim k t küt atarak sordum.

"Sana aşık olduğumu. Ve ne kadar yanlış olursa olsun ya da beni ne kadar korkutursa korkutsun, Cennet'te ya da Lumeria'da beni durdurabilecek hiçbir yemin yok. Lyr." Neredeyse adımı soluyordu. "Lyriana, seni seviyorum."

Kalbim kabarırken gözlerimin arkasından yaşlar süzüldü. "Seni seviyorum."

Burnunu çekti ve gülümsedi, hafifçe gülerek "Güzel" dedi. Alnını benimkine ve başını salladı. "Aksi takdirde, bu çok garip bir hal alabilirdi."

Sonunda burnumu çekerek titretek bir kahkaha attım.

Güldü, önce kendi gözlerindeki, sonra da benim gözlerimdeki yaŐları sildi, sonra çenesi gerildi ve yüzü tekrar ciddileŐti. "Bu gece olanlardan sonra... tüm olanlardan sonra, sadece... sana söylemek istedim."

"Bunu yaptığına sevindim." Tekrar kucağında kaydım, hareket öyle bir Şekilde ona s rt nmeme neden oldu ki, aramızdaki sıcaklık anında yeniden alevlendi.

Kap Őonlu gözleriyle beni dikkatle izleyen Rhyan, "Şimdi mi?" diye sordu. Sesi arzuyla doluydu.

" ok."

Boğazından kısık bir sesle hırladı, burnundan nefes alırken alnını benimkine bastırdı. "Seni... bu mağarada alamamam çok kötü."

Beni tekrar öptü, daha yumuşak, daha yavaş. Niyet ve vaat dolu bir  p c kt . Beni o kayanın üzerinde almasını diledim.

"Sorun nedir?" Alay ettim. "Yataksız  alıŐamıyor musun?"

Gözlerinde hınzır bir parıltıyla sırtıttı. "Mmmmm." Tekrar nefes aldı ve başını salladı. "Sana yapmayı planladığım şeyler için bir yatağa ihtiyacım yok, ortak." Birlikte uzanabilmemiz için beni kucağına kaydırđı. Sırtını kayaya yaslayan Rhyan beni kollarının arasına aldı.

"Detaylandırmak ister misin?" Ona daha da sokulurken saçlarını okşayarak sordum. Yanağımı, çenemi, boynumu öptü, her öpücük bir öncekinden daha şefkatliydi. "Bütün gece burada olsaydık, belki. Ama ne ilk seferimizi aceleye ne de hemen ardından kollarımdan ayrılmana izin vermeye hazırım. Seninle düzgün bir şekilde yatmak için saatlere, günlere, haftalara ihtiyacım olacak."

Öpücükleri geri döndü

Dudaklarını dudaklarımdın üzerinde gezdirmeden önce ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu.

"Peki bu süre zarfında tam olarak ne yapacaksın?" Alçak sesle sordum.

Sırıtarak beni kendine çekti, kolları etrafımda metal bir kafes gibiydi, dudakları kulağıma değiyordu. "Sana hızın değil, dayanıklılığın gerçek anlamını göstereceğim."

Titredim, sıcaklığın vücudumda alev alev yandığını hissettim. "Söz mü?"

"Ruhum üzerine." Yutkundu, eli elime dolandı, ifadesi ciddiydi. "Ve bu arada... Bu geceki akadim saldırısı bir şeyi değiştirir mi bilmiyorum ama yarınki sınavın hâlâ devam ettiğini varsayarsak, bir şey söylemem gerekiyor."

Elini sıktım.

Alnını tekrar benimkine bastırdı, eli enseme dolandı, başparmağı aşağı yukarı okşadı. "Seninle çok gurur duyuyorum. Yaptığın onca iş, aldığın onca eğitim. Sen bir savaşçısın. Sihirli ya da değil, gücüne güveniyorum."

"Teşekkür ederim," dedim. Ne kadar ciddi görüldüğünü görünce, "Ama?" diye ekledim.

İç çekti. "Ama İmparator'a ya da Imperator'a güvenmiyorum. Yarın işler ters giderse bil ki bunun senin gücünle ya da

Beceri. Ŗu anda listeleyebileceğim ve bir dvŖte kolayca alt edebileceğinize inandđđım çok sayıda soturi var. Ama adil oynamayacaklarını biliyoruz. Yani, eğer iŖ oraya gelirse, senin hayatın ya da benimki-"

"Rhyan, hayır."

"Yarın kirli oynarlarsa, sizi kŖeye sıkıŖtırırlarsa, göz açıp kapayınca kadar o arenada olacağım. Ve gitmiŖ oluruz."

Yanağını okŖadım ve bir damla gzyaŖı yakaladım. BaŖparmađımla kuruladım ve önce göz kapağını, sonra da yara izini öptüm, ancak o zaman kendi gzyaŖlarımın akmaya baŖladıđını fark ettim.

"Seni kaybetmeyeceğim," dedi. "Ettiğim tüm yeminler arasında bu yemini tutacağım. Seni güvende tutacağım."

BaŖımı salladım. "BaŖka itiraf var mı?"

"Sanırım bu geceki kotamızı doldurduk," dedi gözlerini sıkarak. ylece uzandık, sessiz, mağaradaki kendi küçük dünyamızda kozalandık, duvardaki ateŖli gölgeleri izledik, ikimiz de geride bıraktđđımız dehŖetin ve dönmek üzere olduğumuz karmaŖanın farkındaydık. Sonunda Rhyan doğrulup boynunu bir o yana bir bu yana uzattı.

"Sizi kale duvarlarının hemen dıŖına geri götüreceğim. Bence güvende oluruz. İnandırıcı bir Ŗekilde saklanabilmeniz için yeterince zaman geçti."

O haklıydı. Tehditten saklanıp Cresthaven'a yürüyerek geri dnseydik, ancak Ŗimdi varmıŖ olurduk. Ayrıca -gerçekler kafama dank etmeye baŖladıđında sertçe nefes verdim- Mercurial ile bir anlaŖma yapmıŖtım. Ve onun kendi iyi niyet gösterisine göre, hâlâ güvende olmak, bizi gören olursa Ŗphelenmemek için bir saat kadar vaktimiz vardı.

Soturion pelerinim yanımda değildi, bu yüzden Rhyan pelerinin kenarını bana sararken ben de kollarımı onun boynuna doladım.

"Hazır mısın, ortak?" diye sordu.

Mağaranın sıcaklığından, bu anın ve itirafımızın sıcaklığından ayrılmak için gözlerimi sıkıca kapattım. Yolculuğa çıktığımız anda kollarından çekileceğimi, gerçekliğe, gecenin dehşetine ve görevlerimize geri döneceğimi biliyordum. Ama zamanı gelmişti. Yakındaki havuzun çınlayan su sesleri ve sönen fenerlerin son tıslamaları da kaybolunca midem bulandı.

Ayaklarım soğuk zemine değdi. Rhyan saçlarımın kokusunu içine çekti ve sonra ayrıldık. Solgunlaştı, yolculuk onu hemen etkisi altına almıştı. Enerjisinin bir kısmını daha yeni geri kazanmıştı. Ona doğru uzandım, başını omzuma yaslayıp nefesini tutarken kollarımı beline doladım. Birkaç dakika boyunca ağırlığını destekledim. Cresthaven duvarının hemen dışındaydık; bir ağacın arkasında, fark edilmemizin pek mümkün olmadığı bir yerdeydik.

Sırtını ovaladım, ona minnet duydum ve bir kez daha kendi gücümü ona verebilmeyi umutsuzca diledim. Ama çok geçmeden nefesi derinleşti ve doğrulmaya başladı. Sabit durduğundan emin olana kadar elimi sırtının alt kısmında tuttum. Başını sallayarak devam edebileceğine dair bana güvence verince geri çekildim ve kale duvarlarına yaklaştık.

Hemen içeri alındık. Su yoluna dokunduğum anda koştum, içeri girmek, kız kardeşlerimi görmek, herkesin hayatta ve zarar görmemiş emin olmak için yarıştım.

Ama Euston ve Rhodes kapıları açtığında beni karşılamadılar. Yüzleri uzun ve asıktı ve Büyük Salon'un içinde bir kaos buldum. Korku, keder ve öfke dolu auralar salonda bir ileri bir geri gidip geliyordu, o kadar ağır ve yoğun ki okyanusa battığımı hissettim.

"Ekselansları," diye bağırdı Eathan, kalabalığı yararak bana doğru koşarken. "Tanrılara şükürler olsun." Beni sıkıca kucakladı ve Bamarian soylularının çoğunun burada olduğunu, küçük gruplar halinde toplandıklarını, birçoğunun açıkça ağladığını gördüğümde midem döndü. Bazıları bağıırıyordu. Bir büyücü benden birkaç adım ötede şok içinde duruyordu. Gözleri yaşlarla doluydu ama hiç kıpırdamadan duruyor, hiçbir şeye bakmıyordu.

"Eathan...." Boğazımın kuruduğunu hissederek yutkundum. "Ne oldu? Tüm akadimler ölmedi mi?"

Başka tarafa baktı, çenesi gerilmişti.

"Eathan?" Birkaç adım arkamda duran Rhyan'a döndüm, bir acemi ile çırac ya da bir muhafız ile sorumlusu arasında olması beklenen saygıdeğer bir mesafeydi bu. "Aemon tüm akadimlerin öldüğünü bildirdi."

Eathan boğazını temizledi. "Bamaria'ya giren üç akadimin hepsi öldürüldü." Yavaşça konuştu, kelimeleri o kadar özenle seçilmişti ki benden bir şey sakladığını anladım.

"Bana söylemediğin şey ne?"

Köşede Leydi Romula'yı yakaladım. Lord Trajan'a yaslanmıştı, omuzları titriyordu. Yanlarında Tristan vardı. Yüzü kızarmış, gözleri şişmişti. Beni görünce arkasını döndü ve bir elini büyükannesinin koluna koyarak ona güven verdi.

Midem bulandı. "Eathan, oluyor?" "Gel," dedi sonunda. "Burada olmaz."

Bakışlarımı kısarak bana söyleneni yaptım ve Eathan'ı babamın oturma odasına kadar takip ettim. Yakın zamanda boşaltılmıştı -muhtemelen Eathan bana söyleyeceği şeyi açıkladıktan sonra. Kapıyı açık tuttu

Rhyan, muhafızlarımdan ayrılmayacağımı varsayarak kapıyı arkasından kilitledi.

"Otursan iyi olur," dedi Eathan, sesi kısıktı ve zaman gözlerinin kızardığını, yüzünün asıldığını gördüm.

Rhyan'a ve sonra tekrar Eathan'a baktım, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Başka bir şey mi olmuştu? Meera'ya mı? Morgana'ya?

Tanrım, babam burada değildi. Ya...?

"Eathan, kız kardeşlerim burada mı?" diye sordum. "Tabii ki buradalar."

"Güvende mi? Zarar görmediniz mi?"

"Üst katta güvendeler. Baban da güvende, Arianna ve Naria da öyle." Öksürdü.

Yavaşça başımı salladım, midem bulanıyordu. "Tamam," dedim, içimi belirsizlik ve korku kaplamıştı.

"Üç akadim bu gece Bamaria'ya girdi," diye devam ederken Eathan'ın burun delikleri alevlendi. "Görünmeden kalmayı başardılar, sadece sınırı değil Urtavia'yı da ihlal ettiler. İblislerden biri bu gece tapınağa bile girdi. O akadim Kılıç tarafından öldürüldü. İçeride herhangi bir kayıp olmadı."

Başımı salladım ve midemdeki düğümün çözülmesini bekledim. Tanrılara şükür tapınakta kimse öldürülmemişti. Ama... tapınağın dışında....

Eathan küçük bir gülümseme sundu. "Soturion Rhyan, Bamaria'nın bir akadimi öldürdüğü için sana bir kez daha minnettar olduğumu duydum. İkincisinden sen sorumluydun ve bunu yaparak pek çok soturimizin hayatını kurtardın."

"Hector?" Ben sordum. "Caius?"

"Yaralı," dedi. "Ancak tapınağın dışında bulunan tüm soturilerin tamamen iyileşmesi bekleniyor."

"Peki ya üçüncü akadim?" Ben sordum.

Kalbim küt küt atıyordu. Beni yakalayan, bıçakladığım, neredeyse öldürecek olan, Rhyan orada olmasaydı -yolculuk yapmasaydı- beni öldürecek olan oydu.

Eathan'ın gözleri benimle Rhyan arasında gidip geliyordu, sanki bir sonraki sözlerini ertelemeye çalışıyordu. "Son akadim Damara'dan Soturion Leander Abden tarafından öldürüldü."

Haleika'nın çırağı. Nefesimi içime çektim.

Eathan'ın gri gözleri üzerimdeydi, beni dikkatle izliyor, değerlendiriyordu. "Soturion Leander öldürücü darbeyi vurdu ama hayatta kalamadı."

Ağzım açık kaldı. Leander... Leander ölmüş müydü?

"Tanrılar," dedi Rhyan.

"O...." Eathan sözünü yarıda kesti. "Acemisini savunuyordu."

"Haleika?" Ben sordum. "O iyi mi?" Oh, Tanrım. Onu seviyordu. Muhtemelen kalbi kırılmıştı. Rhyan'a baktım, gözleri kıpkırmızıydı, yüzü ısırap doluydu. Hissettiği acıyı düşünmek bile kalbimi . "Nerede o?" Ona gitmeliydim. Onu rahatlatmalıydim.

Eathan başını salladı. "Cesedi gece boyunca Gölge Kalesi'nde tutuluyor."

"Ne? Neden?" Rhyan nefesinin altında küfrederken ben de sordum.

Rhyan gözüme takıldı, çenesi gerilmişti. Başını hafifçe salladı.

"Eathan, o iyi mi? Neden orada olsun ki?"

Sonra kullandığı ifadeler aklıma kazındı. Gölge Kalesi'nde tutulduğunu söylememişti. *Cesedinin* orada olduğunu söylemişti.

"Orada tutuluyor," dedi Eathan, "çünkü Leander onu kurtarmak için çok geç kaldı. Akadim onun ruhunu yedi."

"Hayır."

"O değişim sürecinde. Artık terk edilmiş durumda. Arada. Ama yarın akşama kadar-"

"Hayır. Hayır. ." Duramadım, sanki yeterince söylersem geri alabilir, sözlerini doğru olmaktan . Göğsüm kabardı, midem bulandı, gözlerimden yaşlar döküldü. "Eathan, hayır. Hayır."

Başını öne eğdi. "Yarın gece güneş batar batmaz, Haleika Grey bir akademisyen olacak. Ve öldürülecek."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"Böyle üzücü bir haber verdiğim için üzgünüm. Şimdi," dedi Eathan boğazını temizleyerek, "oraya geri dönmeliyim. İncelemem gereken detaylar var. Konuşmam gereken insanlar var."

Eathan uzaklaşırken olduğum yerde donup kaldım, başım dönüyordu. Her adım yere çarpıyor gibiydi, çok gürültülü, çok sarsıcıydı. Kapı arkasından çarparak kapandı, sesi kulaklarımda yankılandı.

Haleika, bir akadim mi? Haleika ölüyor, dönüşüyor, ruhu yeniyor. Ve Leander...Leander...Tanrılar. Bunu sindiremiyordum, inanamıyordum, kabullenemiyordum. Yapamadım....

Rhyan'ın odanın içinde hareket ettiğini hissettim. Adımları yavaş ve ölçülüydü, sanki bana yaklaşırken trans halinde yürüyormuş gibiydi. Önümde durdu, konuşmadı, bana bakmadı, aurası güçlü soğuk rüzgârlarla dışarı fırladı ve tenimi dondurdu. Buz, vücudumun açıkta kalan her santimini kapladı ve nefes verdiğimde nefesim havada görünür hale geldi. İçim uyuşmuş ve donmuş gibi hissediyordum. Ellerim önümde çaresizce titriyordu ve umutsuzca ona uzanmak istiyordum. Ona dokunmaya, güven vermeye ihtiyacım vardı.

Onu, kendimi rahatlatmak için, bizi soğuktan ve karanlıktan kurtarmak için. Mağaraya geri dönmek için. Sıcak olan yere, güvende olduğumuz yere.

Ama ona dokunmadım. Dokunamadım.

Parmakları gerildi, eklemleri beyazlaştı, ön kollarındaki tendonlar . Tüm vücudu gerginlikle hareketsizleşti. Hareket etmedi, sadece önüne baktı, gözleri kıpkırmızıydı.

Öylece kaldık, konuşmadık, bir dakika geçip bir dakika daha geçerken hareket etmedik. Bedenlerimize girip çıkan fırtınada birlikte durduk, ikimiz de kendimizi ısıtmaya çalışmadık. Tek ses onun ağır nefes alışığıydı, benim acı dolu sesime karşı sertti ve sonra oturdu, gözlerini kapattı, ellerini kucağında yumruk yaptı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve dudakları titredi. Sonunda ona döndüm.

"Rhyan." Sesim titrek bir fısıltıyla çıkmıştı.

Yüzünden bir damla gözyaşı daha düştü, sonra yutkunurken bir tane daha. "Ona git," dedi sesi kırılarak. "Onun kuzeniydi, değil mi?"

"O-" Boğazımı temizledim, konuşabileceğimden emin değildim. "Öyleydi." Öyleydi- geçmiş zaman. Tristan'ın kuzeniydi. O benim arkadaşımdı.

"Sana ihtiyacı var. Ona gidin. Birbirinizi teselli edin."

"Peki ya sen? Sen iyi misin?" Kalbim kırılarak sordum. Ama zaten biliyordum. Rhyan'ı artık çok iyi tanıyordum. İçselleştirdiği suçluluk duygusunu, bu gece oynadığımız rol için kendini suçladığını biliyordum. Tehdidi durduramadığı gerçeğinin onu tükettiğini, daha fazlasını yapabileceği hissine kapıldığını biliyordum -daha hızlı hareket edebilir, daha güçlü olabilir, Haleika ve Leander'i bu kaderden uzak tutabilirdi. Bunun bir şekilde kendi hatası, kendi sorumluluğu olduğunu düşündüğünü biliyordum.

Jules'u kurtaramadığımda da aynı şeyi hissetmiştim. Meera'ya ettiğim yemini tutacak kadar hızlı olamadığım zaman. Ve şimdi de bu gece hissettim.

-Suçluluk duygusu ruhumun derinliklerine kadar işliyordu. Tanrılar. Suçluluk....

Rhyan ayağa kalktı. "Buradan çıkmam gerek."

"Rhyan, bekle."

"gerekirdi," dedi karanlık bir sesle. "Neyi bilmeliydin?"

"Bunun sonuçları olacaktır. Her zaman vardır. Özellikle de ben...." Çenesini sıkı. "Şu anda sana ihtiyacı olan kişi o."

Ben cevap veremeden hareket etti, sırtı bana dönüktü, omuzları gerilmişti ve oturma odasının kapısından çıkarken aurası sıfıra doğru çekiliyordu.

Yutkundum, kendimi toparlamaya, içimde hâlâ yanan bir güç koru bulmaya çalıştım. O haklıydı. Tristan'a gitmeliydim. Onu rahatlatmalıydim. Ve Bamarian soylularının önünde güçlü görünmeliydim. Leydi Lyriana Batavia olmalıydim. Bu gece gördüklerimi, tanık olduklarımı, yaptıklarımı unutmalıydim. Kalabalığın arasına girerken çenemi kaldırıp omuzlarımı geriye iterek öne doğru adım attım.

Gözyaşlarım akarak, hıçkırıklarım patlayarak ve suçlayıcı ve harap olmuş gözler üzerime dikildikçe ellerim titreyerek kalabalık soylu kümesini aradım.

Kendimi çelikleştirdim, Haleika'ya dair her duyguyu ve anıyı bastırdım: gülüşü, yemek için heyecanlandığında ayaklarının üzerinde zıplaması, sevdiği

insanlara ve Leander'a duyduğu tutku.... Tristan'ı buldum. Büyükanne ve

büyükbabasının yanında metanetle duruyordu, gözleri yaşlarla kızarmış, çenesi trajediye meydan okurcasına kalkıktı. Anne ve babasına adanmış anma törenlerinde onu onlarca kez aynı duruşta görmüştüm ve cenazelerinde küçük

bir çocuk olarak nasıl görüldüğünü hayal etmiştim -küçük ve çaresiz,

şimdiden Lord unvanını taşıyor ve

bir gün Bamarian Konseyi'ne katılmak için.

Tristan omuzlarını geriye atarak başını iki yana doğru uzattı. Gözyaşlarını tutuyor, onları uzak tutmak için mücadele ediyordu. Beni gördüğünde, kayıp ve keder dolu kahverengi gözleri içime işledi. Hızlı ve kararlı adımlarla odayı geçti ve benimle koridorun ortasında buluştu.

Kollarımı ona doladım, nane ve tuz kokusunu, çocukluğumun, arkadaşımın, Haleika'nın kuzeninin kokusunu içime çektim. "Çok özür dilerim," dedim.

Kolları etrafımda sıkılaştı, yüzü omzumun kıvrımına gömüldü. Ağzını tenime bastırarak bir hıçkırığı bastırdı ve duygularımı gizlemek ve geceyi atlatmak için ihtiyacım olan gücü bulmak için içimde inşa ettiğim hassas baraj yok oldu.

Haleika'yı zihnimde gördüm, Leander'ı korumak için savaştığını, akadim'e karşı savaşı terk etmediğini, tehdidin bir sonraki soturion'un yüzleşmesi için devam etmesine izin vermediğini hayal ettim. Sevdiklerini kurtarmak için ölüme karşı savaşırken yaşadıkları korku ve acıyı hayal ettim. Neyi kaybetmek üzere olduklarını bildiklerinde yaşadıkları dehşeti hayal ettim.

Suçluluk duygusu kemiklerimi kemirmeye başladı. Tristan'ın bana dokunmasına neredeyse dayanamıyordum. Tenim dikenli ve sıcak hissediyordu ve bu ilk kez benim yüzümdendi, onun yüzünden değil. Ne bunu ne de bu gece Rhyan'a yaptıklarımın hiçbirini hak etmemişti. İhanetimi hak etmemişti -sadece bu gece değil, ilişkimizin büyük bölümünde. Uzun zamandır duygusal olarak onun yanında değildim. Yıllarca kendimi kandırmıştım ve bu onu da kandırmıştı ama şimdi gerçekler üzerime çöküyordu. Ama suçluluk duygusu Tristan'dan daha fazlasıydı. Belki daha hızlı olsaydım, daha sıkı çalışsaydım, daha derin bıçaklasaydım ya da daha odaklanmış olsaydık, birbirimizi kaybetmekten daha az korksaydık, Rhyan ve ben o üçüncü akadimi öldürebilirdik, Haleika'yı ölümden daha kötü bir kaderden kurtarabilirdik, Leander'ı kurtarabilirdik.

Ama iblisin gitmesine izin verdik. Tehdidi durdurmamıştık.

Beni götüren Rhyan olabilirdi ama suçu tek başına onun üstlenmesine izin vermeyi reddettim. Ben de oradaydım. Mağarada, onun kollarında güvendeydim, onu öpüyor, ona dokunuyor, onu sevdiğimi söylüyordum ama burada Haleika ve Leander'ın aşkı onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Gözlerimi sıkarak kapattım, sıcak yaşlar akıyordu. Akadim'den kaçtığımızda bir parçamız derinlerde bir yerde ölüme, birbirimizi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı biliyordu ve bu yüzden nasıl hissettiğimizi itiraf etmek zorunda kalmıştık, bu yüzden hayatta hissetmek için elimizden gelen her şeyi yapmak zorunda kalmıştık.

Haleika ve Leander'ın kaderi önce bizim kaderimizdi. Bizim kaderimiz. Ve biz bundan kurtulmak için hile yaptık. İyiydiler, çok iyiydiler. Leander, Habibellum'da Rhyan'ı savunmuştu ve Haleika...siktir. Hassiktir!

Tristan'ın kolları beni sıkıca sardı ve ben titremeye başladım. Ona sarılmak ve onu rahatlatmak istedim ve ona benden kaçmasını söylemek istedim - onun kollarında olmayı hak etmediğimi, bunun benim hatam olduğunu. Onları ben öldürdüm. Bunun olmasına ben izin verdim.

Ama geri adım atamazdım, atamazdım. Bununla yaşamak zorundaydım ve burada olmak zorundaydım.

"Onu görmemize izin vermiyorlar," dedi Tristan sessizce, sesi zayıftı, sanki duyguları onu boğmadan konuşamayacağı kadar yüzeye yakındı. "O yapayalnız."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim."

"Biliyorum," dedi, elleri sırtımda aşağı yukarı gezinirken. "Ben de öyle."

Cresthaven'ın kapıları pat diye açıldı ve önceki gece İmparator'un gelişini duyuran haberci salona daldı. Borusuna üflerken yanakları yorgunluktan kızarmıştı. "O geliyor!" diye bağırdı.

Odayı dolduran hıçkırıklar ve ağlamalar durdu.

İmparator'un nöbetçileri, fırçalanmış altın zırhlarıyla süslenmiş, vücutları savaşa hazır ve yanakları ateş ışığının altın Valalumir dövmelelerinin üzerinde titremesiyle parlayarak salona koştular. Kılıçlarını sallayarak bir tür organize kaos içinde kalabalığın arasından geçtiler ve herkese sıraya girmelerini emrettiler.

Tristan beni bıraktı. "Moriel adına ne?" diye hırladı. Burun delikleri alevlendi. "Şimdi ne istiyor? Huzur içinde yas tutamaz mıyız?"

Dudağımı ısırdım. "Bu onun tarzı değil."

Tristan elimi sıktı ve eğilerek beni dudaklarımdan hızla öptü. Donup kaldım, onu öpemedim, sadece gözyaşlarımızın birbirine karışmış tuzunun tadını alabildim. Elini çektiğinde Rhyan'ı odanın öbür ucunda bizi izlerken buldum; yüz ifadesi kayıtsızlığa, Glemaria'nın zalim ve soğuk veliahtına dönüşmüştü. Aurasındaki buzun aniden tenime değdiğini hissettim, sonra aynı hızla geri çekti.

"Ka Grey'in yanında durmalıyım," dedi Tristan, dedesi ve ninesi bir soturion'a bağıırıp İmparator'un Büyük Salon'a gelişini ilk karşıladığımızda ve kutladığımızda durdukları yere öfkeyle yürürken eli asasının üzerinde.

"Elbette," dedim, kalbim küt küt atıyordu.

Tristan sırtını dikleştirip başını dik tutarak oradan uzaklaştı ve kederini yutup Ka Grey'in gelecekteki lordu olarak rolüne devam etti.

Tek başıma duruyordum, hareket edemiyordum, soylular her yöne doğru itilip kakılırken, koridorda bir ileri bir geri koştururken arbede içinde yerimi bulamıyordum. Kaosun içinde tekrar Rhyan'ı aradım ama o gitmişti. Ondan hiçbir iz, aurasından hiçbir ipucu yoktu.

Meera ve Morgana merdivenlerden indiler, saçları dağınıktı ve aceleyle geriye taranmışlardı, diademleri alınlarında hafifçe eğri duruyordu. Ben değildim

Morgana'nın olanları çoktan duyup duymadığından ya da bu ani ziyaret için çağrılıp çağrılmadıklarından emin değildi.

Daha sonra kapıdan babam girdi, on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu, şakaklarının etrafında daha fazla gri saç ve başının arkasında daha önce hiç görmediğim bir kelleşme noktası vardı. Birkaç saniye içinde Bamarian Konseyi'nin tüm üyeleri yakın aileleriyle birlikte Büyük Salon'da iki uzun sıra halinde dizilmişti. Markan ortaya çıktı ve beni Meera ve Morgana'nın yanındaki yerime itti, hemen ardından İmparator derme çatma koridordan geçti.

Bir anda herkes dizlerinin üzerine çöktü, başları öne eğildi. İmparator Theotis, kalın beyaz kaşları çatık bir şekilde bir ileri bir geri volta atarken sessiz bir şekilde emir üzerine yerden kalktı.

"Bu gece," dedi rahatsız edici derecede sessiz ve sakın sesiyle, "bir trajediden başka bir şey değildi. Dikkatsiz, anlamsız bir trajedi. Kutsal günlerin en kutsalında, Valyati'de, ışığın bu terk edilmiş dünyaya dönüşünü kutladığımız gecede, Valalumir'in iyileştirme ve besleme gücünü kutladığımız gecede. Işık vaadi yerine, Bamaria'ya karanlığın çöktüğünü gördük. Ka Batavia'nın Soturi'sinin vatandaşlarını koruma görevinde başarısız olduğunu gördük. Bamaryalıları korumak için. Lumerianları. Büyücü Akademisi'ne, Soturion Akademisi'ne devam eden öğrencileri korumak için. Üç akadim bu gece serbestçe dolaştı. Üç akadimin daha önce korunan bu sınırlardan içeri girmesine izin verildi. Burada Lumeryalıları sakatladılar ve onlara saldırdılar. Bamaria'nın şifa merkezleri bu gece çoğu ağır yaralı olan ve yaşam mücadelesi veren soturilerle dolu."

İmparator o dayanılmaz, kurtvari gülümsemesiyle sırıttı. Ve bu gece kimin hatalı olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum. Akadim'in geçmesine kim izin vermişti, koruma görevlerinde kim bu kadar gevşek davranmıştı?

çok geç olana kadar uyarı zillerini kullanmayı denememişlerdi bile. Ka Kormac'ın varlığı arttığından beri akadimlerin varlığı da artmıştı. Bu bir tesadüf olamazdı.

Bunca yıllık devriyemiz boyunca hiçbir akadim Bamaria'ya girmemişti. Asla -Ta ki Ka Kormac'ın tam bir lejyonu koruma görevini üstlenene kadar.

Ve şimdi bizim kendi soturilerimiz -savaşan, tehdidi durdurmak için ellerinden geleni yapan, bu sınırları yüzyıllardır güvende tutan soturiler-İmparator tarafından suçlanacaktı. Yeğenin korkunç hatası yüzünden suçlanacaktı. Şu anda kaç soturimiz şifa merkezlerinde hayatları için savaşıyordu? Ve Ka Kormac'ın adamlarından kaç korkaklar gibi kaçıp saklandı, kaos ve trajedinin ortaya çıkışını izlerken bunu durdurmak için kesinlikle hiçbir şey yapmadı?

"Tüm bu karmaşa sona erdiğinde," diye devam etti İmparator, "Imperator Kormac'ı Bamaria'da kalması için görevlendiriyorum. Bunun nasıl gerçekleşmiş olabileceğini ortaya çıkaracak özel bir görev gücüne liderlik etmesi için."

Lanet bir aynaya bakmayı dene! Ellerim yanımda yumruk oldu. Turion Brenna'nın soturilerinin yaralanması Imperator'un suçuuydu. Leander'ı kaybetmemiz onun suçuuydu. Haleika'nın öyle olması onun suçuuydu....

Düşünceyi bile oluşturamadım. Tek yapabildiğim bir çılgılığı bastırmak ve Morgana elimi tutmak için uzandığında gerilmekti.

"Kıpırdama," diye tısladı kulağıma. "Kıpırdama."

İmparator eğildi. "Bu ihaneti ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Ka Kormac'ın çabaları ve gücüyle bu korkunç olayın asla tekrarlanmamasını sağlamak için Arkturion Aemon ile çok yakın çalışacağım. Size söz veriyorum, Lumerialı dostlarım, Bamaryalılar, Bamaria'yı yeniden güvenli hale getireceğiz."

Akadim varken soturinizi Elyria'ya bile göndermiyorsunuz. Rhyan'ın avladığı sürü tepelerinizde saklanırken kendi topraklarınızı bile korumadınız. Biliyordunuz ve hiçbir şey yapmadınız! Bu sizin suçunuz! Ve şimdi bedelini biz ödüyoruz!

Morgana'nın eli bileğimi sıkıca kavradı. "Lyr," diye tısladı nefesinin altından. "Hareketsiz durmalısın." Çekiştirdi ve ben bir adım geri attım. İlerlediğimi fark etmemiştim.

"Şimdi," diye devam etti İmparator, "bu gece üç akadim Bamaria'ya girdi ve üç akadim öldürüldü. Canavarları öldüren soturilerin kahramanlıklarını takdir etmek istiyorum. Çünkü bu gece hepimizi kurtaranlar bizim soturilerimizdi. Tüm Lumeria Nutavia'nın savaş lordu Arkturion Pompellus Agrippa'yı bu gece bir akadimi öldüren ilk kişi olarak anarak başlamak benim için bir onurdur. Arkturion, Şafak Tapınağı'nı şeytani varlığıyla kirleten canavarı öldürdüğü için sana borçluyuz."

Bıçak öne çıktı, gözleri kısılmıştı, odayı incelerken ifadesi çizilmişti. Herkesle birlikte alkışladım çünkü bu bekleniyordu, çünkü bunu yapmak için eğitilmiştim. Ama İmparator'un nöbetçileri "Bıçak!" diye bağırdığında uyuşmuştum. Bıçak!" Hâlâ sarmışlardı, kılıçları çekilmiş, vücutları savaşmak için gerilmişti. Ka'mın kalesini doldurduklarını görünce midem bulandı. Gururlu çığlıkları bir kehanet gibiydi.

"Evet, evet," dedi İmparator, sessiz sesi bir şekilde bağırıışların üzerinde yükseliyordu. "Ve yeminli olmasına rağmen Soturion Rhyan Hart'ın bu gece saldıran ikinci akadime ölüm getirdiğini doğruladık. Tapınağın dışında, Leydi Lyriana Batavia'yı koruyarak son öldürücü darbeyi vurdu. Soturion Rhyan, neredesin?"

Rhyan sessiz kalabalığın arkasından çıktı. Derme çatma koridora yaklaşıp yavaşça İmparator ve İmpatoriçe'ye doğru yürürken çenesi gergindi. Geçerken benimle göz teması kurmadı.

Rhyan'ı alkışlayanlar ve tezahürat yapanlar oldu ama kalabalık bir yeminliyi desteklemek istemediği için sessizdi.

"Bu yılki ikinci akadim cinayetin," dedi Imperator. İnançsız bir havayla konuşuyordu, suçlama sesinden belli oluyordu. Ona inanmamıştı. "Kaçırmış olmam çok kötü. Yine kaçırdım."

"Eğer yemin etmemiş olsaydın," dedi İmparator, "iyi bir arkturion olabilirdin."

Rhyan kaskatı kesildi ama eğilerek koridora geri döndü ve kalabalıktan ayrı bir yerde durdu. Soğuk aurası, geri çekilen formuyla birlikte kayboldu.

"Ve son olarak, üçüncü akadim bu gece Soturion Akademisi'nin bir başka çırağı tarafından öldürüldü. Burada olsaydı, onu tebrik ederdim. Ve bir kahraman olsaydı, onu bu şekilde adlandırırdım," dedi İmparator, sesinde yükselen öfkeyle.

Donup kaldım. Leander bir kahramandı. İblisi öldürmüştü. İmparator, *Bar Ka Moka* ve "ruhu serbest bırakıldı" sloganları atılırken Leander'ın tam adını ve unvanını anons ediyor olmalıydı. Bu gece yaptıklarıyla nasıl kahraman olmazdı? Tehdide karşı savaşırken hayatını kaybettiği için mi? Tehdidi durdurduğu için - hepimizin yapmaya yemin ettiği şeyi yaptığı için?

İmparator bir adım öne çıktı, gözleriyle salonu taradı. "Bu gece bir kahraman görmedim. Tanıkların bir araya getirilmesi sayesinde gördüğümüz şey, yeminlerin en kutsalının çiğnenmesiydi - bir acemi ve çırak arasındaki, aynı kashonim'in iki soturisi arasındaki yasadışı ilişki. Leander Abden ve Haleika Grey kötülüğe karşı mücadeleyi

Diğer her şey. Sadece birkaç ay önce, eğer başkalarını görevlerinin önüne koyarlarsa, eğer yemin etmedikleri kişileri severlerse, artık soturi olmayacaklarına yemin ettiler. Ölümelerini memnuniyetle kabul edeceklerine yemin ettiler. Bu yemini ettiler ve ilişkileri kutsal görevlerine, tehdidi durdurma yeteneklerine müdahale ettiğinde yeminlerini bozdular. Bu gece başarısız oldular. Hayatta olsalardı, akadim saldırısından bir şekilde kurtulmuş olsalardı, bu soturiler yarın yeminlerini bozmaktan yargılanıyor olacaktı. Ama görünen o ki bu gece adalet yerini buldu. Soturion Leander Abden akadimi öldürmesine rağmen kahraman ilan edilmedi. Ve Soturion Haleika Grey hayatını kaybetmiş olsa da yası tutulmayacak."

Ağzım açık kaldı. Tristan'ı buldum, tüm yüzü kıpkırmızı olmuştu, Leydi Romula'nın gözleri ise zehirli bir nefretle doluydu ama İmparator'a değil. Bana, aileme bakıyordu; aurasındaki nefret çok açıktı ve baharatlı, rahatsız edici bir güç bulutu yayıyordu. Bizi suçluyordu. Akadim'in içeri girmesine izin verdiği için, yabancı bir soturinin işgaline izin verecek kadar zayıf olduğu için Ka Batavia'yı suçluyordu. Bunu Ka Kormac yapmıştı ama günün sonunda bu yine de bizim sorumluluğumuzdu. Ka'sının, ailesinin bir üyesini kaybetmesi bizim suçumuzdu. Göz teması kurmaya dayanamıyordum, suçluluk duygumla değil. Kederimle değil. Ne de onunki bu kadar tazeyken.

"İki soturinin birbirlerine olan duygularını görevlerinin önüne koyup tehdidi durduramamalarının utancı," diye kükredi İmparator, "yıllarca bu akademinin üzerinde bir leke olarak kalacak. Yeminlerini tutmuş olsalardı, daha doğru bir şekilde savaşabilirlerdi. Tehdidi durdurabilirlerdi. Bu kadarı paylaşmazlardı."

Rhyan'ı buldum. Yüzü solgun, gözleri çukurdaydı.

"Yarın," diye devam etti İmparator, "tehdidin durdurulduğunu, Bamaria'nın bir kez daha güvenli hale getirildiğini bilerek, Soturion Lyriana Batavia'yı test etmeye devam edeceğiz. Artık ne olacağını bildiğimize göre

Akadim'e karşı mücadeleden zayıflık -artık trajedinin ne kadar kolay d  şebileceğini bildiğimize göre- kendini kanıtlaması, gücünü ispatlaması zamankinden daha önemli. Yarın akşam, gün batımında arenada buluşacağız. Ve Majestelerinin ve İmparator'un bu küçük deneyinin bu   lke i  in verimli mi yoksa   l  mc  l m   olduğunu kesin olarak   ğreneceğiz. Sonu  lar bu gece kendini g  sterdi ve g  z ardı edilmeyecek. Hi   kimse yasaların   st  nde değildir. Varisler bile."

Yerimde duramadım. Elbette yine de sınanacaktım. Elbette bunu bana karşı kullanacaklar, Bamaria'yı suçlamanın, Ka Batavia'yı suçlamanın, beni suçlamanın bir yolunu bulacaklardı.

Bilmiyorlardı. Umurlarında da değildi. Zaten kendimi suçluyordum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gecenin geri kalanında Cresthaven'daki odamdan dışarı çıkmadım. Ertesi sabah ya da öğleden sonra da çıkamadım.

Yatağa uzandım, bazen siyah, rüyasız bir uykuda, bazen uyanık ve tavana bakıyordum. Bazen aç, bazen de vücudumun toplayabildiği her şeyi kusmak için banyoya koşuyordum.

Zaman tutucu gün ışığının son saatini çaldı. Bir sonraki çan sesine kadar hava kararmış olacaktı. O zaman arenada İmparator'un son sınavıyla karşı karşıya olacaktım. Gölge Kalesi'nin derinliklerinde Haleika, terk edilme süreci tamamlandığında hayatıyla, bedeniyle ve ruhuyla olan son bağını kaybediyor olacaktı. Akadim'e son dönüşümünü gerçekleştirirken uzuvları büyüyecek ve tırnakları pençelere dönüşecekti.

Ve ben onun acısını dindirmek için yanında olamadım. Ya da Tristan'a destek olamadım. Ya da uzaktan işe yarar bir şey yapamadım.

Kapım çalındı. Kendimi yatağımdan ittim, ellerim titriyordu, dizlerimin bağı çözülmüştü. Tam bir soturion kıyafeti giymiştim. Morgana bir ara içeri girmiş ve beni İmparator'un soturi'lerinin burada olduğu konusunda uyarmıştı.

Bana özel olarak Katurium'a kadar eşlik edeceklerini ve giyinmem gerektiğini söylediler. Ve böylece zırhıma kilitlendim, botlarım dizlerime kadar bağlandı, pelerinin belime dolandı ve parlatılmış ve keskinleştirilmiş Valalumir'lerle kemerim tarafından sıkıştırıldı ve kol kelepçelerim tam olarak sıkıldı.

Orada olduğu için, mücevherleri kıyametimle ilişkilendiriyor gibi görüldüğüm için, Ramia'nın kolyesini hepsinin üzerine koydum. Koyu kahverengi saçlarımı ördüğümde etkisi çok güçlüydü, çünkü böyle bir zamanda güneş görünmüyordu, gün batımının geldiğini gösteren çan sesleri de yoktu.

Kapıyı açtığımda fırçalanmış altın zırhlı iki refakatçi buldum. Şaşkınlıkla bir adım geri çekildim; yıllardır yatak odası kanadımızda yabancı soturiler bir yana, herhangi bir personelimiz ya da hizmetlimiz bile olmamıştı. İkisi de başlarını hafifçe eğmeden önce dudak büktüler, en ufak bir saygı gösterisinde bulundular. Atalarımın, Ka Batavia'da bin yıl hüküm sürmüş Arkasvim'in tarihini ve yaptıklarını anlatan sütunların önünden geçerek Büyük Salon'a doğru törensiz bir şekilde yürütüldüm. Kan bağının bugün benimle birlikte sona erdiğini hissettim.

Meera ve Morgana, Batavia kırmızısı en güzel elbiselerini giymiş halde ön kapıda bekliyorlardı. Mavi büyücü cübbeleri omuzlarına zarif bir şekilde dökülmüştü.

Hepimiz kordon boyunca Cresthaven'dan seraphimimizin beklediği limana götürülürken babam metanetli ve sessizdi. Orada eskortlarla dolu kendi seraphim arabalarımıza ayrıldık. Muhafızlar bizim ve İmparator'un soturilerinin karışımından oluşuyordu.

Elbette Markan benimle ve varlığımı kabul etmekle hiç ilgilenmeyen iki sakallı soturi ile eşleşmişti.

Arabama adım atmadan önce babam ortaya çıktı ve beni tekrar kucakladı. Kolları beni sıkıca sarmış, yüzü saçlarıma gömülmüştü.

"*Ben yarasa,*" dedi. *Benim kızım.* Bu Yüksek Lümer terimini yalnızca gerçekten endişelendiğinde ya da duygu dolu olduğunda kullanırdı. "Seni seviyorum," dedi sessizce. "Sen güçlüsün. Bunu unutma."

Koruması ona arabasına kadar eşlik ederken cevap veremeyecek kadar tıkanmış bir halde başımı salladım.

Cresthaven'dan son kez uçtuğum duygusundan kurtulmaya çalışarak kendime ait bir köşeye çekildim. Bunu düşünemezdim. Bu düşüncayı aklımdan bile geçirmek istemiyordum. Yeterince güçlü olduğuma, bana adil bir şans verileceğine ve hayatta kalacağıma inanmak istiyordum. Ya da en azından gerekirse Rhyan'ın sözünü tutacağına. Ama ben bunu istemiyordum, ikimiz için de. Şimdiden çok şey kaybetmişken olmazdı. Dün gece o kadar harap olmuşken olmazdı. İkimizin de istediği şey sürgün değilken olmazdı. Ve görevlerim beni hâlâ buraya bağlıyorken olmaz.

Ama babamın ani duygu gösterisi beni korku ve dehşetle doldurdu.

Parmaklarım kalçamda kınında duran kılıcımın kabzasını sıkıca kavradı. Hançerim kınının yanında duruyordu ve pelerininim ve kemerimin altında iki bıçak daha uyluklarıma bağlanmıştı.

Seraphim'imiz Katurium'un dışına inmeye başladığında zemin ayaklarımdın altında kayıyor, rüzgâr pencerelerden içeri giriyordu.

Rhyan beni bir sıra Bamarian eskortla bekliyordu. İmparatora hizmet eden bir sıra soturi onların arkasında hazır olda duruyordu. Altın renginin zıt tonları karın üzerinde çok belirgindi.

Gözlerim Rhyan'ınkileri buldu, yeşil ve mesafeli. Bakışlarımız buluştuğunda, etrafındaki soturileri değerlendirerek başka tarafa baktı.

Katurium'a götürüldük ve eğitim odamıza bırakıldık. Sadece Rhyan'ın çırağım olarak içeri girmesine izin verilirken, beni koruyan diğer soturiler - belki de kaçmamı engellemek için- kapının dışında bekliyordu.

Rhyan kapıyı çarparak kapatırken, "Ona bir dakika ver," diye hırladı.

Kapı tekrar açıldı ve öfkeli bir muhafız ortaya çıktı. "Çanlar tekrar çalmadan önce sahaya çıkması gerekiyor."

"Biliyorum," diye bağırdı Rhyan. "Sence kaçacak mı? Yoksa dövmen beynine mi geçti? Şehir senin türünle enfekte olduğunda ne kadar uzağa gidebileceğini düşünüyorsun?"

Soturion ters ters baktı. "Beş dakika. Tuhaf bir şey duyarsam kapıyı açarım. Ve ikiniz de içeri alınırsınız."

"Muhteşem." Rhyan kapıyı suratına çarptı, göğsü kabarmış, aurası soğumuştı.

Ellerini iki yanında kavuşturdu, önümde durmadan önce sertçe nefes verdi, gözleri vücudumu değerlendiriyordu, titizdi. Beni içine çektikçe, korkumu ve sinirlerimi anladıkça ifadesi yumuşadı. Büyü olmadan auram yoktu ama beni izleme şeklinden yaptığım her şeyi hissedebildiğini biliyordum. Elini aniden yanına götürmeden önce bana uzandı.

"Bıçaklarınız yanınızda mı?" diye sordu, sesi kopuk ve soğuktu. "Bıçak mı? Kılıç mı?"

Yutkundum, ağzım kurudu. "Evet." "Zırh sıkılaştırıldı ve bağlandı mı?" diye sordu.

Midem bulandı. "Kontrol etmek ister misin?"

Tam zırhımı sadece birkaç kez giymiştim ve Rhyan bunu biliyordu. Aramızdaki boşluğu kapatırken gözleri karardı, eli beni yerime sabitleyen her bir tokaya, mandala ve çentiğe sürtündü. Yavaşça beni çevreledi.

Omuzlarımdaki altın serafim kanatlarına, belimdeki kemere ve kalçamdaki kınında duran kılıca sıkıca dokunun.

Nefesini içine çekti, hâlâ arkamda duruyordu. İçgüdüsel olarak gözlerimi kapattım ve arkama yaslandım, başımı göğsüne yasladım, kolları hareket ettikçe sıcaklığını hissettim, elleri bastırdı, zırh ve koruma katmanlarımın arasından bile sıcaktı.

"Lyr," diye nefes aldı ve elleri zırhlı yeleşime uzandı, kolları beni sıkıca sardı. "Nasılsın?"

"İyi değil. Sen?"

Burnu saçlarıma değdi. "İyi değil."

Gözlerimi kapattım, son birkaç aydır sık sık içtiğimiz kahve ve keklerin solmuş kokusunun yanında onun misk içime çektim.

"Bana ne beklemem gerektiğini söylemediler" dedi, "ya da testin niteliği hakkında herhangi bir tavsiyede bulunmadılar. Sadece planlarda bir değişiklik olduğunu duydum - bunun ne anlama geldiğinden emin değilim."

Titrememek için kendimi zor tuttum. "Bir şansım var mı?" diye sordum.

"Var," dedi kararlılıkla. "Uğruna çalıştığın, savaştığın ve kanını döktüğün güçten şüphe etme. Dün gece bir akadim ile yüzleştin ve hayatta kaldın. Bunu pek kimse yapamaz."

"Hayatta kalmak mı?" Gözlerimi kapattım. "Yaşamasına izin verdim."

"Hayır, bu benim günahım" dedi, nefesi boynuma değişiyordu.

Başımı salladım ve elleri omuzlarıma doğru yükseldi, parmakları zırhın kenarına ve yakamdaki kolyeye kaydı. "O da benim."

"Önemli olan karşı koymuş olman. Bayılmadın. Donmadın, ben sana ulaşmadan önce kendini kurtardın. Unutma, bunu sen yaptın."

Rhyan'ın aurasına karışan kış soğuşuna rağmen enseme boncuk boncuk ter birikmişti.

"Bir seraphim'den daha özgür," diye fısıldadım.

"Bir gryphondan daha güçlü," dedi, aylar önce söylediği sözleri tekrarladı, sonunda beni eğitebileceğime, şansım olduğuna ikna eden sözleri. Parmakları boynumun kenarlarında gezindi ve ben de dokunuşa doğru eğildim.

"Neyi hayal edeceğim?" diye sordum.

"Son. Sen arenadasın ve İmparator'un sadece şunu söylediğini duyuyorsun: Test bitti ve sen geçtin."

"Nerede olacaksın?"

"İzliyorum," dedi. "Seni bekliyorum."

"Başarısız olmak için mi, başarılı olmak için mi?"

"Sadece bir seçeneğin var." Ellerini üzerimden çekti, geri çekildi ve beni soğukta bıraktı.

Yüzümü ona döndüm. "Dün gece için pişman mısın?" Dudakları gerildi. "Hangi kısmı?"

"Hangi bölüm olduğunu biliyorsun," dedim, sesim .

Burun delikleri alevlendi ve sonunda bana baktı, gerçekten bana baktı, gözleri olan biten, olmuş olan ve olmak üzere olan her şeyle mümkün olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazla sıcaklık ve sevgiyle doldu.

"Hayır." Burnunun kenarını sıktı. "Keşke farklı bir şekilde bitmiş olsaydı. Keşke bu seçim yapılmak zorunda olmasaydı." Gözleri benimkilere dikildi. "Ama dün geceyi yeniden yaşayabilseydim, farklı bir şekilde yapabilseydim, başka bir karar verebilseydim, sonucu bilseydim, ne olacağını bilseydim, dehşeti bilseydim bile yine de seni kurtarırdım. Her seferinde. Tam olarak ne olacağını bilerek, daha da kötüsünün mümkün olduğunu bilerek seni binlerce kez kurtarırdım. Asla, tek bir senaryoda bile, senin için gelmezdim.

seni oradan aldı." Dudakları titredi. "Ama bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

"Beni sevdiğini mi?" diye sordum.

"Hayır." Başını arkaya attı ve iç çekti. "O aşk yüzünden nasıl bir canavara dönüşebileceğimi bilmek. Arkamda bıraktığım yıkımı bilmek. Binlerce kez bozacağım tüm yeminleri bilerek. Sadece senin için."

Kapı çalındı. Rhyan hızla gözlerini kırptırdı, öksürdü ve geri adım attı.

"Nerede durursak duralım plan değişmedi," dedi hızla. "Eğer gerekirse, senin için geleceğim. Ama önce Lyriana, kim olduğunu hatırla. Bunu yapabileceğini unutma. Hiçbir ip seni tutamaz. Hiçbir kafes seni hapsedemez. Korkarsan, zihninde o ipi görürsün. Ve o lanet ipi parçalara ayırırsın."

Kapı patlayarak açıldı.

İmparator'un muhafızlarından iki sakallı soturi eşiği geçti, ardından hepsi de İmparator'un mührünü taşıyan üç kişi daha geldi. Sakallı soturiler her biri bir kolumdan tutarak beni kuşattı ama ne olduğunu anlayamadan kalan askerler Rhyan'ın etrafını sardı.

"Nesin sen...?" diye sordum.

Geri dönmeye çalışırken bir yumruk sesi duydum, derim derime çarpıyordu. Rhyan'ın kolları iki yana açılmıştı, her kol için bir soturion gerekiyordu, bu sırada üçüncü bir kişi yüzüne yumruk atmıştı. Rhyan'ın yara izi kızarmış ve tahriş olmuştu, ağzının kenarından kan damlıyordu ve ona vuran soturion'a tükürdü.

"Siktir git."

"Yeminli melez," diye küfretti muhafız, kendi altın zırhındaki kanı silmek için Rhyan'ın pelerininin eteğini tutarak.

Diğer muhafızlar kollarını geriye doğru çektiler, çok uzağa. Daha fazla çekerlerse kollarını kıracaklardı. Rhyan yüzünü buruşturdu ama hareket etmedi, karşı koymaya çalışmadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Cevap ver bana."

"Soru soracak konumda değilsiniz, majesteleri."

Altın Valalumir mührü taşıyan bir büyücü odaya girdi, mavi pelerini arkasından geliyordu, asası sivriydi. Karanlık gözleri delici bir şekilde yanımdan geçerken varlığımı fark etmemiş gibiydi. Dikkati tamamen Rhyan'a odaklanmıştı.

Beni esir alanlara karşı mücadele ettim, ne yaptıklarını görmek için arkamı dönmeye çalışıyordum ki büyücü bağlama büyüüne başladı.

"Hayır! Dur!" Bağırdım. "O test edilmiyor! Ben test ediliyorum!" Yanımdaki soturileri ittim ve tekmeledim. Kollarımı arkamdan ittiler, güçleri o kadar kuvvetliydi ki acı içinde bağırdım.

"Dur!" Rhyan, büyücünün asısından büyü yayılmaya başladığında kükredi. Ama büyücüyle konuşmuyordu. Yüzünde vahşi bir ifadeyle muhafızlarıma bakıyordu. "Onun büyüü yok, sizi piçler. Bunu bir daha yaparsanız kollarını kırarsınız. İmparatorunuz böyle mi emretti? Gücü olmayan bir kızıdan bu kadar mı korkuyor?"

Yanıt olarak beni daha sert çektiklerinde acı içinde homurdandım. Sertçe nefes vererek duruşumu onların saldırısına göre ayarladım ve beni zorladıkları pozisyona doğru eğildim. Rhyan haklıydı, birinin daha güçlü bir dokunuşuyla kemiklerim kırılabilirdi.

İşe yarıyor gibiydi ve neredeyse rahatladığımı hissediyordum, ama sonra elleri beni acı verecek kadar sıktı. Eğer hayatta kalsaydım, vücudumda çürükler olacaktı.

haftalarca kollarımda.

Rhyan hırladı ama kıpırdamadan durdu, İmparator'un büyücüsü büyüsunü bitirirken Rhyan'ın yüzünde kaderine boyun eğmiş gibi ciddi bir ifade vardı. Siyah gölgeler Rhyan'ın vücuduna dolanırken kırmızı renkte parlayan iplere dönüştü, onu olduğu yerde mühürledi, gücünden ve büyü kuvvetinden kopardı. Rhyan'ın çenesi sıkılırken, bağlayıcı ipler odanın meşale ışığı altında siyahlaşıp parıldamaya başladı.

Sıcaklıklarını, bedenime karşı hissettiğim korkunç hissi hatırladım.

Ona zarar veriyorlardı. Onu yakıyorlardı.

Bana güven verici bir bakış atmaya çalışırken başını salladı, ama gözlerindeki acıyı, gücüne erişememekten, bana yardım edememekten duyduğu korkuyu görebiliyordum. Az önce onun seyahat etmesini ve beni tarladan kurtarmasını fiilen engellemişlerdi. Benim de kaşonim kullanma olasılığımı ortadan kaldırmışlardı.

Ama bu umurumda değildi. Rhyan'ın yüzündeki ıstırap dolu ifadeyi, o çok nefret ettiği iplere geri dönmüş olmasını önemsiyordum; yıllarca kurtulmaya çalıştığı, koparmak için büyük mücadele verdiği iplere.

Hepsini öldürmek istiyordum. Bu sınavdan sağ çıktıktan sonra bu adamları avlayacak, Rhyan'ı babasının onu hapsettiği o yere geri dönmeye zorladıkları için onları cezalandıracaktım.

Ağzı gerildi, yüzündeki çizgiler sertleşti ama yine başını salladı, hala beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Gitme zamanı," dedi sağ tarafımdaki soturion. "Hazır mısınız, Majesteleri?"

Tutsaklarım beni odadan dışarı, dolambaçlı koridorlardan aşağı çekerken tökezledim ve kollarımı serbest bırakıp beni tek başıma arenaya ittikleri yerde dışarı çıktım.

Yönümü buldum ve tüm Katurium'un dolu olduğunu fark ettim. Bir daire çizerek döndüm ve stadyum tribünlerine, fırçalanmış altın zırh ve gümüşle dolu bölümlere baktım. Düşmanlarım her koltuğa oturmuş gibiydi, hepsi de benim sonumu izlemek için buradaydı.

Arkama baktım. Rhyan'ın korumaları arkamdaydı ve onu direğe doğru itiyorlardı. Vücudum titremeye başladı. Neler oluyordu böyle?

Büyücü sopasını Rhyan'a doğrultup sadece kollarını serbest bırakırken onu sopaya karşı durmaya zorladılar. Bağlama hâlâ vücudunda parıltıyor ve yanıyordu, deriyle kaplı zırhının üzerinde parlıyordu. Asasını yönlendiren büyücü Rhyan'ın kollarını yukarı kaldırmaya çalıştı.

Rhyan homurdandı, kasları gerilmişti, kollarını aşağıda tutuyor ve büyücünün iradesine tamamen meydan okuyordu. Büyücünün parmak eklemleri, güneş ve ayın büküğü tahtayı kavrayışını sıkılaştırırken beyazlaştı. Çubuğunu ileri doğru itti, kollarındaki tendonlar gerildi, dişleri sıkıldı ama yine de Rhyan'ın kişisel gücü büyücünün büyüsüne hükmetti. Onun gücüne erişimi olmasa bile Rhyan hesaba katılması gereken bir güçtü.

Büyücü küfretti ve pes etti. Rhyan'la alay etmeden önce dolu stadyuma bir göz attı. "Ya benim yöntemimle yaparsın evlat ya da Bıçak kollarını koparır."

Rhyan kollarını kaldırırken gözleri kısıldı, bilekleri o anda ne kadar istekli olduğunu kanıtlamak için dramatik bir şekilde büküldü. Büyücü asasını hareket ettirerek Rhyan'ın vücudunun etrafındaki ısıltılı ipleri, direğe bağlanana kadar kollarına ve bileklerine doğru yılan gibi kıvrılmaları için yönlendirdi.

"Geliyor!" diye bağırdı müjdecî, sesi büyüyle güçlendirilmiş bir şekilde arenaya koşarak.

Sesin şiddetinden kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım. Rhyan acı içinde kıvranıyor, kollarını ya da ellerini hareket ettiremiyordu.

İmparator arenaya girdiğinde tüm stadyum dizlerinin üzerine çöktü, zemin gıcırdadı.

Eğildim, kalbim küt küt atarken soğuk, donmuş zemine battım. Arkamdan Rhyan'a hızlıca bir göz attım, bağlıydı ve dizini bile bükemiyordu. Onun yerine başını eğmiş, çenesini göğsüne bastırmış, bronz saçları mücadelesinden dolayı dalgalanmıştı.

Arena alanı hızla İmparator'un adamlarıyla doldu. İmparator ve Kılıç ile birlikte onun etrafını sardılar. Aemon alana ayrı bir kapıdan girdi. Turion Dairen ve Aemon'un konağındaki muhafızlardan tanıdığım üç soturi onu takip etti, elleri yıldız ateşi kılıçlarının kabzalarında duruyordu. Hazır'ın arenada parlayan karanlık öfkesine karşı kendimi hazırladım.

İmparator'un gözleri bana takıldı, sonra küçümseyen bir bakışla Rhyan'ın arkamda bağlı durduğu yere kaydı. Omuz silkti, kadife pelerini vücudunun her hareketinde meşale ışığında parlıyordu ve sonra dönüp dolu stadyuma baktı.

"Hoş geldiniz." İmparator'un sesi de yükseltilmişti ama hâlâ o ürkütücü, sessiz tavrını koruyordu. "Auriel'in Bayram Günü'nde Valalumir'i Lumeria'ya getiren Tanrı'yı kutladık. Halkının dünyevi düzlemde acı çektiğini gören Tanrı'yı, baştan çıkarıcı Asherah'ın liderliği ve zayıflığı altında savaşları kaybeden atalarımızı, düşen tanrıçayı, Valalumir'i kendisi için isteyen tanrıçayı. Ve o gün, gelenek olduğu üzere, Vahiy Töreni'ni kutladık, yeni bir soturi ve büyücü sınıfını, İmparatorluğumuzu koruyacak ve bizi yeni bir çağa taşıyacak geleceğin Lumerialılarını karşıladık. Leydi Lyriana Batavia, Arkasva'nın Varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu da bu törendeydi.

Kendisinden önce soyundan pek çok saygın arkasvim gibi bir büyücü olma planlarıyla inisiye oluyor."

Göğsüm kabardı. Yani bu test her ne olacaksa ona katlanmak zorunda kalmamın yanı sıra, uzun bir konuşmayla sıkılmam ve aşağılanmam gerekiyordu.

"Ne yazık ki hiçbir sihir üretemedi. Bu gerçek Nahashim tarafından da teyit edildi. Adil olmak ve topraklarımızın yasalarını, bizi birleştiren yasaları, bizi güvende tutan, bir İmparatorluğun boğulmasına yol açan geçmişin hatalarını yeniden yaşamamızı engelleyen yasaları korumak istedik. Ve yasalarımız onun Lumeria Nutavia'dan sürgün edilmesi gerektiğini açıkça belirtiyordu. Ancak," İmparator yeğeni İmparator'a döndü, yüzü aniden hoşgörüyüyle doldu, "İmparator Kormac'ın yumuşak bir kalbi ve Ka Batavia'ya derin bir saygısı var, hepimizin olduğu gibi."

"Shekar arkasva!"

Bağırış birdenbire geldi ve hemen susturuldu. Aşırı kalabalık stadyumda kaynağını bulamadım ama siyah bir seraphim maskesi kaybolmadan önce uzakta belirdi. Gözlerimi kısıtım, görüş alanımın köşesinde bir başkasının belirdiğini gördüm, ancak aynı hızla o da kayboldu.

"Ve nezaketi ve zekâsıyla," dedi İmparator, "bir fırsat öngördü. Zarafetinin kendini kanıtlaması için bir şans. Bir büyücü olarak değil, çünkü büyüsü yoktu. Ama kendi elleriyle, kendi gücüyle. Ne de olsa, akadim güvenliğimiz için en büyük tehdit olmaya devam ediyor ve yine de Lumeria'nın büyüden etkilenmeyen tek yönü... Ekselansları, bu hoşgörüye izin vermemiz için bizi ikna ettiği o kader toplantısında herkese bunu hatırlatmaya hevesliydi. Ve bu gece, mükemmel bir fırsat ortaya çıktı. Ekselansları bir soturion olduğunu ilk ve son kez kanıtlayabilir. Ve bu gece, Akadim'in büyücü büyüsüne karşı ne kadar dayanıklı olduğunu test edeceğiz."

İmparatora geri döndüm. *Ne dedin?*

Gökyüzü karardı ve arena İmparator'un adamlarından ve son olarak da İmparator'un kendisinden temizlenirken kar yeniden yağmaya başladı.

Tekrar Rhyan'a baktım. Katurium'un bir başka kapısı arenaya açılırken ve içinden gümüş rengi metal bir kutu itilirken dümdüz önüne baktı. Görünürde hiçbir açıklığı olmayan kutunun boyu bir metreden fazlaydı. Lumeria'da ne vardı? Sadece som gümüş müydü? Kutuyu dışarı çıkarmak için dört soturi gerekiyordu, kutu ileri itilirken gıcırdayor ve gıcırdayordu. Kapıyı tamamen sonra içeri koştular ve sihirli bir şekilde korunan bir kapının tanıdık uğultusu kulaklarımda çınladı.

Kar yağmaya devam etti, İmparator etrafı adamlarıyla çevrili koltuğuna otururken donmuş zemin botlarımin altında ıslanmaya başladı.

"Bağlı misafirimiz için korkmayın," dedi İmparator, şimdi tribünlerin tepesinde oturuyordu. "Soturion Rhyan'ın gücü hakkındaki söylentileri hepimiz duyduk. Ününe ve geçmişte işlediği suçlara rağmen Soturion Rhyan sadece son dört ayda iki akadim öldürdü."

Rhyan el altından yapılan övgü ve hakaretlerden etkilenmemiş görünüyordu. Onun yerine, bakışları gümüş kutuya sabitlenmişken yüzü bembeyaz kesilmişti. Sağlam kaşları endişe içinde kalkmıştı.

"Eğer Soturion Lyriana bu gece tehdidi uygun bir soturionun yapması gerektiği gibi durduramazsa, o zaman Soturion Rhyan, işi bitirebilmen için bağların serbest bırakılacak. Özel büyücüm emrimle seni serbest bırakmak için hazır bekliyor."

"Bir umut," diye bağırdı Rhyan kalabalığa, "emriniz çok hızlı."

İmparator kıkırdadı. "Ve umarız bağlamanız çok fazla acı vermez, ama Soturion Lyriana'nın kashonim'i çağırması riskini göze , değil mi? Bu pek adil olmaz. Bu test bizi, Soturion Lyriana'nın

Soturion gücü, çırağının gücünün basit bir hortumlamasıyla değil, salt irade ve kas gücüyle elde edildi."

Farkına vardığımda tüm vücudum titremeye başladı. Biliyorlardı. Rhyan'ın habibellumdan önce bana kaşonim verdiğini biliyorlardı, hile yaptığımızı biliyorlardı.

"Eğer Soturion Lyriana sınavı geçemezse, en azından bu gece, Soturion Rhyan'ın bir akadimi öldürme yeteneğine nihayet tanıklık edeceğiz."

Kalabalık kükredi ve tribünlerden mavi bir büyücü büyüsu kıvılcımı fırlatarak gümüş kutunun ön tarafına çarptı. Kırmızı ve mavi alevler bir dikdörtgenin ana hatlarını oluşturarak kenarlardan tıslayarak geçtiler. Bir kapı.

Alevler kayboldu ve kapı kutudan yavaşça kaymaya başladı, sonunda arenanın karlı zeminine ağır bir gümbürtüyle düşene kadar metalik ve gıcırıtlı bir ses çıkardı.

"Hayır!" Arenayı dolduran kalabalık dehşet ve tiksinti içinde haykırıırken Rhyan bağırdı.

Gözlerim yaşlarla dolarken kalbim küt küt atarak bir adım öne ıktım.

Karanlıktan gölgeli bir figür çıktı, çok tanıdık kahverengi saç bukleleri olan bir figür, Ka Grey'dekilerin başlarını süsleyen tonun aynısıydı.

Haleika. Haleika'nın terkedilmiş hali.

Çanlar çaldı, ashvanlar arenanın alevlerle aydınlatılmış çemberinin üzerinde gökyüzüne yükselirken ses bedenimde titreşti, mücevher tonlarındaki bedenleri sadece toynaklarını taşıyan büyüünün mavi çizgileriyle kararmış gökyüzüne yükselirken aydınlandı. Kar taneleri yüzümü öptü, kirpiklerime kondu.

Haleika gümüş kutudan çıktı, altındaki metal kapının yürürken ayakları titriyordu. O benim . Kanıtlamak için şansım

Bamaria'da kalmak, doğuŖtan gelen hakkımı talep etmek ve kız kardeşlerimi korumak için İmparator'un soturion'u oldum. Her şey benim savaşmama ve arkadaşımı öldürmeme bağlıydı.

Başını merakla yana eğerek bana baktı, bu hareket Tristan'inkine çok benziyordu ama benzemiyordu. Hareket etmeden önce bir an geçti, vücudunu olağanüstü bir şekilde yavaşça kaydıldı. Bu bir yırtıcının hareketiydi. Çanlar gecenin soluk yankılarına dönüşürken, Haleika'nın terk edilmişten akadime dönüşümünü tamamlamasına sadece saniyeler kalmıştı.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Haleika ileri doğru bir adım daha atınca geriye doğru sendeledim. Olacakların ve yapmam gerekenlerin gerçekliği üzerime çöktü. "Hayır. Hayır. Hayır."

Bu testin dehşeti. Zalimlik. Ellerim iki yanımda titriyordu.

Kutusunun dışındaki şekli artık stadyumu dolduran seyirciler tarafından tanınabiliyordu. Yukarı baktı, hareketleri garip bir şekilde kesindi ve yüzeyin altında gizlenen canavarı ima .

Tanınmasıyla birlikte arenadan dehşet dolu çığlıklar yükseldi, ses sağır edici ve acı doluydu.

Bu bir test değildi. Bir test Bound Five olurdu. Engelli bir parkur. Farklı silahlarla yeteneklerimi göstermek ya da dövüş teorisi, soturion tarihi veya dövüş dizileri hakkındaki soruları cevaplamak için bir fırsat. Ama bu değildi. Bu bir işkenceydi. Acımasız ve şeytani. Sadece benim için değil, Haleika için, ailesi için, tüm Ka Grey için. Onları ve Haleika'nın akademideki tüm arkadaşlarını izlemeye zorlamak zalimlikti. İmparator tarafından bir kez daha yasal bir ceza kılığına sokulmuş bir zalimlikti.

Görünüşün ardını gördüm. Bu, Bamaria'ya doğrudan bir saldırı ve taarruzdan başka bir şey değildi.

Biri Haleika'nın adını haykırdı. Son hece havada asılı kalırken bir kez daha "Haleika!" diye bağırıldı ve ardından babama hakaretler yağdırıldı. Ka Batavia'yı hedef alan küfürler sözlü saldırının arasında yol alıyordu. Sanki bu korkunç gösteri bizim fikrimizmiş gibi bize zalim, barbar ve vahşi dediler. Sanki sorumlusu bizmişiz, sanki onu bilerek öldürmüştük gibi.

Kalbim parçalandı. Sonunda, terk edilmiş olması benim hatamdı, bir akadime dönüşmesi benim hatamdı - ölmek üzere olması benim hatamdı.

Tabii önce o beni öldürmezse.

Tanrım. İş o noktaya geldiyse, umarım bana yaptığı tek şey bu olmuştur.

Beni gerçekten öldürebileceği -sadece öldürmekle kalmayıp bedenime alenen vahşet uygulayabileceği ve ruhumu benden koparabileceği- korkusu ve ihtimali beni titretti.

Öfke ve onaylamama ve çılgınlıkları giderek artıyordu. Stadyumdaki öfke daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu: aileme, Ka'ma karşı dizginlenemeyen saf nefret ve tiksinti, tanık olacakları şeyden duydukları korkuyla birlikte.

Bu her açıdan yanlıştı. Biz spor olsun diye öldürmedik. İhtiyaç için öldürürdük. Ve İmparator az önce bir trajediyi ve Lümaryalıların hayatını kaybetmesini bir oyuna, bir eğlenceye dönüştürmüştü. Orada bulunanlar haklı olarak öfkeliydi. Ama öfke yanlış yönlendirilmişti. Tıpkı İmparator'un planladığı gibi.

"Shekar arkasva! Shekar arkasva!" İlahi bir kez söylendi, sonra tekrar, saniyeler içinde hakaretler tribünler arasında ileri geri savrulmaya başladı. Bir yumruk sesi duyuldu, etin ete çarpması ve bir koşuşturma, fırçalanmış altın zırhlı soturilerin tribünler arasında ilerlemesi

bir tutuklama yapmak. Bir bağırış daha, babama bir küfür daha ve arenanın diğerk tarafında ikinci bir arbede patlak verdi.

"Shekar arkasva!"

Vücudum uyuşmuştu.

Hayır. Buna izin veremezdim. Panik yapamazdım. Burada olmaz. şimdi olmaz. Hayatta kalmak zorundaydım. Önce hayatta kalmalıydım.

Akadim'de hayatta kalmak. Tek başıma. Ve sadece hayatta kalmak değıl, öldürmek. Bir zamanlar arkadaşım olan Akadim'i öldürmek.

Arenanın yukarisına bakarken hâlâ insan gibi görünüyordu, yüzü kararmış gece gökyüzüne dönüktü ve dikkati bana dönerken düzenli bir şekilde hareket ediyordu. O hâlâ Haleika'ydı. Haleika'nın cüssesi ve Haleika'nın yüzü. Hayatım boyunca tanıdığım arkadaşım.

Ka-Gri-kahverengi gözleri yoktu. Siyah, boş küreler tarlanın genişliğine bakıyordu. Gözlerinin akı bile kalmamıştı.

Kalbinin karşısında siyah bir leke vardı; bu leke ölümünün, canavarın onu yemek için ruhunu emdiği yerin işaretiydi. Birisi onu Valyati balo elbisesinden, ilk bakışta elbise gibi görünen ama aslında basit beyaz bir tuniğedönüştürmüştü. Elbise vücuduna aşırı derecede bol ve bol geliyordu, zayıf bedenine göre çok büyüktü. Yakası göğsünden aşağı sarkıyor ve kalbinin üzerindeki kararmış izi gösteriyordu.

şu anki haliyle onu öldürebilirdim. Onu şimdi öldürmeliydim, bu en zayıf olduğı zamandı. Arada kalmış, ne yaşayan, ne de ölü. İnsan değıl, henüz akadim değıl. Terk edilmiş. Ama yapamadım. Düşüncesi bile beni hasta ediyordu.

Daha önce hiç öldürmemiştim. Kendi ellerimle değıl.

Ölüm ve çürüme kokan bir şey yanımdan fısıldayarak geçti - Haleika'nın aurasının ölmekte olan nefesi. Zırhımın, bedenimin içinde hareket etti,

beni iliklerime kadar ürpertti.

"Lyr! LYR!" Rhyan seslendi. Ona bakamayacak kadar dehşete düşmüştüm, korku ve suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Vücudum gerildi ve zihnimin hayatta kalmaya ayarlanmış içsel bir parçasının canavara sırtımı dönmeme izin vermeyeceğini fark ettim ama Rhyan'ın sesindeki aciliyet içimi parçaladı. Yavaşça geri çekildim, bir botum karda kayarak beni direğe yaklaştırdı.

"Dönüşümü saniyeler içinde tamamlanacak," dedi hızla. "Seni hatırlayacak. Akadim hafızasını korur. Ama kafası karışmış olacak. Gücüne ya da boyutuna alışkın değil. Bunu kendi yararına kullan. Nasıl yapacağını biliyorsun."

Başımı salladım, bakışlarımı Haleika'nın tökezleyerek ilerleyişine sabitledim. Bir amaç uğruna hareket etmiyordu ama aynı zamanda hızı da doğal olmayan bir şekilde artıyordu. Neredeyse amaçsızca yürüyor gibi görünüyordu ama ayakları onu koşan bir soturion hızıyla taşıyordu. Bu tuhaf görüntüye gözlerimi kırıştırdım, aklım bir türlü almıyordu.

Dondu kaldı. Sırtı kamburlaştı ve narin yüz hatlarında saf bir acı ifadesi belirdi.

"Başlıyor," dedi Rhyan. "Sakin ol. Bunu yapabilirsin. O sadece bir ip, Lyr. O sadece başka bir halat."

Dudağımı ısırdım, zor yutkundum.

Kollarını dışarı atarken kolları iki yanında gerildi. Elleri acı içinde açılıp esnedi, kasları gerildi ve gerildi. Haleika yüzünü gökyüzüne çevirdi ve ağzından mutlak bir dehşet çığlığı dökülürken soğuk bir rüzgâr saçlarını geriye savurdu. Saf ıstırap ve acıdan doğan bir çığlıktı bu; ruhunun kaybindan, hayatının kaybindan ve şimdi de nihayet bedeninin kaybindan.

"HAL!" Aynı derecede acı dolu bir ıgık arenada yankılandı. Ses derin ve ıstırablıydı. Galen. "Haleika! Hayır!"

Gözlerimden yaşlar boşandı.

"İzleyemiyorum," diye ağladım.

"Yapmalısın. Bir iblisten gözlerini kaçırma. O artık senin arkadaşın değil," dedi Rhyan hızlıca, sesi aceleciydi. "O dün gece öldü. Her ne hatırlıyorsa, arkasında hiçbir duygu yok. Kılıcını çıkar. Lyr. Lyr! Kılıç! Şimdi!"

Kılıcımı açtım, yıldız ateş i kılıcımın gümüş renginin etrafımızdaki ateş ışığının alevlerini yakalamasını izledim. Haleika tekrar ıgık attı, sesi çoktan değişmiş, derinleşmiş ve yükselmişti.

Olan olmuştu. Geri dönüşü yoktu. Uzuvarı uzadı ve vücudunun genişliği arttı. Giydiğı bol tunik vücuduna büyük gelmişti ama saniyeler içinde içini doldurmaya başlamıştı. Bir an üzerine oturdu, bir an sonra çok dar geldi. Malzeme gerildi ve ortadan yırtılana kadar çekildi, yakadan bele kadar yırtıldı. Yırtıklar, kalınlaşmış, uzamış kalçalarına yer açmak için malzemenin yanlarını açtı.

Vücudu büyüdükçe, açıkta kalan kalbinin üzerindeki kara leke küçüldükçe küçüldü, ta ki tuniğ e baskı yapan göğüslerinin arasında bozulmamış, soluk beyaz bir tenden başka bir şey kalmayana dek.

Derisi büyüme hamlesinin gücüyle yarılıyor, damarları zar zor gizlenen vücudunda açıkça kanıyordu. Dişleri vahş i köpek dişlerine dönüşürken dudaklarını geri çekti. Tırnakları pençelere dönüştü ve son bir ilkel acı ve şiddet ıgılığ ıyla baş ı bir o yana bir bu yana savruldu. Dönüşüm tamamlanmıştı.

Siyah gözleri kızarmış, yırtıcı bir durgunlukla bana ve Rhyan'a odaklanmıştı. Olmak üzere olanı fark ettiğimde içimi bir korku kapladı.

Akadim en kolay avı seçti. Yeni doğmuş bir canavar olarak Haleika açlıktan ölmese bile aç olacaktı. Kavgaya öncelik vermeyecekti. Yemek için bir ruh istiyordu. Ve bir kez olsun, yenmesi ve fethetmesi en kolay rakip ben olmayacaktım.

Rhyan'dı, elleri ve ayakları bağlıydı. Çaresizdi. Sadece savaşmak ve Haleika'yı yenmek zorunda değildim, onu korumak zorundaydım.

Bunu bildiğim için içimde bir şeyler yerine oturdu. Bir şiddet ve hazır olma hali. Rhyan'ın dün gece beni bu kaderden kurtarmak için kendini parçaladığını ve benim de onun için daha azını yapmayacağımı biliyordum. Sonuçları ne olursa olsun, ona zarar vermeye çalışan herkesi ya da her şeyi yerle bir edecektim.

Kılıcımı kaldırırken kabzasını sıkıca kavradım, duruşum genişledi, dizlerim büküldü, vücudum eğildi. Etrafımızı inceledim. Haleika'nın vahşi vücut dili, gözleri ben ve Rhyan arasında gidip gelirken yoğunlaştı.

Stadyumdan yükselen nefret ve öfke dolu çığlıklar yeniden başladı. Lumeryalıların korkusu, "*Shekar arkasva*" bağırıışları beni çözmeye çalışırken üzerimde ağırlık yapan somut bir aura oluşturmuştu. Duyduğum kadarıyla en az üç kavga daha çıkmıştı.

Hepsini engelledim. Önce bunu bitirecektim. Sonra da tribünlerde olanlarla ilgilenecektim.

Kılıcımı elimde tarttım, kolumun bir uzantısı gibi hissedene kadar pratik yaptığım gibi tutuşumu ayarladım. Derin bir nefes aldım ve sonra koşarak Haleika'nın üzerine atıldım, kalabalık çığlık atarken, şimdi biraz da heyecanla.

Haleika'nın dikkati hemen bana yöneldi. Rhyan'ı istiyorsa, önce beni geçmesi gerekiyordu.

Son birkaç aydır inşa etmek için çok çalıştığım hızda yarıştım, ayaklarım beni daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı ileriye taşıdı.

"Lyr," diye tısladı Haleika, pençelerini bana doğru savurmak için dönerek. "Ekselansları," diye alay etti.

Hazırdım ve kılıcımın bir hamlesiyle elini kestim, bıçağım kan akıttı.

Acı içinde çığlık attı. Sesi bir akadimin sesiydi, yüksek ve karanlık. Tüylerimi diken diken ediyordu ama yine de... Haleika onun altındaydı. Kendine özgü ses tonunu, sözlerinin kenarlarında fokurdayan kendine özgü kişiliğini duyabiliyordum. Gözlerim kapalı olsa bile o olduğunu anlayabilirdim ve bu bilgi kalbimi delip geçti.

Hayır. Hayır. Bu o değil. Bu o değil. Tanrılar... beni affedin.

Omuzlarımı geriye attım, parmaklarım bir sonraki saldırıya hazırlanmak için esnedi.

Haleika -hayır, Haleika olan akadim- döndü, kocaman burun delikleri açıldı.

Tekrar ona doğru koştum, gözlerim elindeki yarıktaki kara damlayan kandaydı. Onu tekrar kesmem gerekiyordu ve bunu tam olarak aynı yerden yapmalıyım.

Homurdanarak yaklaştı, hareketleri tuniğinin kalıntıları yırttı, ta ki beyaz kumaş onu zar zor örtünceye kadar.

Kılıcımı kaldırdım, gözlerinin beni izlediğini gördüm ve son saniyede çalım atarak bakışlarımın yönünü değiştirdim. O da benimle birlikte yön değiştirdi ve sonra geri döndüm, gözlerim hedefimdeydi ve bir hamlede daha hedefimi vurdum.

Göğsüm eforla kabarırken yarasından daha fazla kan fışkırdı.

Dayanıklılık, hız değil.

Dönüp kılıcımı kaldırdım, bakışlarını arenanın karşısındaki Rhyan'a çevirdiğini, burun deliklerinin onu koklarken alevlendiğini gördüm.

"Hayır!"

Ona doğru geri koştum ama artık oyunumu biliyordu ve elini korudu, planımla alay edercesine çalım atıp yer değiştirdi. Önemli değildi. Onun yerine diğer eline vuracaktım. Ama o hazırды ve pençelerini bana doğru savurdu, keskin kenarları altın zırhıma çarptı. Çarpmanın şoku göğsümde yankılanırken sendeleyerek geri çekildim.

Yan tarafımdaki acıyı görmezden gelmeye çalışarak ağızımdan nefes alıp verdim. Eğer hayatta kalırsam kaburgalarım moraracaktı. Dikkati tekrar Rhyan'a döndü.

"Haleika!" Bağırdım.

Güldü. "Ekselansları." Sesi çakıllı ve kalındı, sanki birden fazla ses birbirine eklenmiş gibiydi. "Hâlâ bir soturion olduğunu kanıtlamaya çalışıyorsun."

Bir sonraki hamlesini ölçmeye çalışarak hırladım. Bacaklarına vuracak kadar hızlı mıyım? Daha kalınlardı, daha sert vurmam gerekirdi. Hızlı ve kesin vurmalıyım.

Düşünmedim. Sadece koştum. Ama o daha hızlıydı. Hızlandım, koşarken bacaklarım yanıyordu ve son saniyede döndü, doğruca bana doğru koştu. Kılıcımı uzattım, ellerim titriyordu ama hazırdım. Yaklaştı ve ben de vurdum. Kılıcım kalçasını kesti. Ama kesik derin değildi. Yeni kalınlaşmış derisine zar zor bir çizik atmıştım.

O tepki veremedi, ona tekrar tekrar vurdum.

Harekete geçmeden önce beni yakalama kararını gözlerinde gördüm. Pençeli ellerinin karnıma uzanışını izlerken kalbim küt küt atıyordu, tıpkı bir gece önceki akadimin yaptığı gibi.

Yerimde durarak bekledim ve son saniyede -kalabalık çığlık atıp kükrerken kalbim kulaklarımda davul gibi çarpıyordu- geri sıçradım. Pençeleri beni bir santimle ıskaladı.

Kar lapa lapa yağıyordu ve o tekrar hareket ettiğinde yüzümden ter damlıyordu. Bu sefer yeterince hızlı değildim. Zırhım beni pençelerinden korudu ama iki eli de belime dolandı. Sıkıca. Çok sıkı. Nefes nefese kaldım, ayaklarım yerden kesilirken hırıldadım. Kılıçlı kolumu kaldırdım, boştaki elim hançerimi arıyordu, ayaklarım çaresizce sallanıyordu.

"LYR!" Rhyan direktten kükrüyordu. Acı dolu çığlığı kalabalıktaki sesler tarafından . Kız kardeşlerim. Tristan. Babam.

Beni sıktıka daha da sıkın ellerini bıakladım. Bıaklarım etine battı ve kan fışkırarak zırhıma ve kara döküldü.

Bir bıçak darbesi daha ve Haleika yüzüme doğru kükredi, sesi korkunç ve acılıydı. Beni bir çığlıkla serbest bıraktı ve ben yere düştüm, ayak bileğimin üzerine yanlış bir açıyla indim.

"Siktir!" Sırt üstü düştüm, ayak bileğim acı içinde çığlık atarken kar soğuk pelerinine ve saçlarıma değdi.

Kulaklarım öfkeyle atan kalp atışlarımla sesiyle doldu ve arenadaki diğer her şeyi bastırdı - tribünlerden gelen çığlıklar ve haykırışlar; kavgalar, protestolar ve tutuklamalar; kız kardeşlerimin ve babamın endişesi; diğer herkesin öfkesi; aileme duydukları nefret; Haleika için duydukları keder.

Haleika tepemde dikilmiş, öyle bir şiddetle kükrüyordu ki yağın kar yüzüme savruluyor, görüşümü bulanıklaştırıyordu. Nefes alamıyordum.

Hareket. Pençelerini hançerime ve kılıcıma doğru savurdu, ta ki her ikisi de arenanın zemininde benden uzağa doğru dönene kadar.

"Açım," diye hırladı. Ayağı karnıma bastı, ağırlığı beni ezdi. Nefesim kesildi, ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Öksürdüm, umutsuzca nefes almaya, hırıltımı kontrol etmeye çalıştım.

Onu üzerimden atmalıydım. Başka bir silaha ihtiyacım vardı.

Kalçalarımın ötesine uzanarak ihtiyacım olan şeyi buldum; kemerimdeki Valalumir'i. Deriye yapışmıştı. Üzerime daha sert bastırdı ve acı dolu bir çığlık atarak yıldızın en yakın bıçağını sıkıca kavradım ve bir homurtuyla onu kopardım. Keskin kenarları ayağına tekrar tekrar vurdum, ta ki tökezleyerek geri çekilip beni ağırlığından kurtarana kadar.

Yuvarlandım, çırpındım ve nefes nefese kaldım, ciğerlerim sıkıntı içindeydi, göğüs kafesim yara bere içindeydi, tüm gövdem acıyla zonkluyordu.

"Artık oynamak yok." Haleika elime öyle bir kuvvetle vurdu ki, yıldızı bıraktım ve çığlık attım. Bir şey çatırdadı ve kör edici beyaz bir acı vücudumda parladı, görüşüm bir saniyeliğine karardı. Elimi kırmıştı.

Kendimi bir koltuğa çektim, sağ bileğimi ya da kolumu zar zor hareket ettirebiliyordum. Sol tarafıma yaslandım, sağ elim kırık ve göğsüme yaslanmıştı, ondan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım. Elini savurdu ve ben de başımı geriye attım. Çok geç kalmıştım. Pençelerini yanağıma geçirdi. Kan yüzümde aşağı aktı, boynuma ve kolyeme damladı, kanım köprücük kemiğim, göğsüm ve omuzlarım boyunca her bir altın Valalumir'in ortasındaki kırmızı yıldız ateşi elmaslarını kapladı.

Ağırlığımı sol dirseğime verdim. Ayağa kalkmam gerekiyordu. Ayağa kalkmam gerekiyordu ama Haleika'nın iri elleri tekrar etrafımı sardı ve tekrar havaya kaldırıldım, yükselirken kalbim karnıma düştü ve sonra aniden yere düştüm.

Beni soturion pelerinimin arkasından tuttu. Serbest kalan eli öne doğru fırlarken bedenim sallanıyordu, pençeleri kolyemi hedef almıştı. Onu çıkaracaktı, mücevherlerimi çıkaracaktı, zırhımı, pelerinimi ve tuniğimi çıkaracaktı - ruhumun bedenimi terk etmesi için açık bir çıkış kalana kadar, kalbimde sadece siyah bir iz kalana kadar beni soyacaktı.

Ölecektim. Daha da kötüsü. Ruhumu kaybedecek ve onun gibi bir canavara dönüşecektim. Artık çok geçti. Rhyan'ı serbest bıraksalar bile buraya zamanında gelemezdi, seyahat etse bile.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Rhyan adımı haykırıyordu; kalabalığın sesi kulakları sağır ediyordu.

Pençeli ellerinin bana doğru geldiğini hissettiğimde Haleika açlıkla kükredi. Bir çekiş oldu, tırnakları kolyemi delip geçti, zincir ve toka boynumun arkasına saplandı. Ama temas ettiği anda, sanki az önce ateşte yanmış gibi acı içinde kükredi. Beni kavrayışı zayıfladı ve ben de sol kalçamın üzerine düşerek bir yığın halinde yere yığıldım.

Acıyla inledim, eline bakarken Haleika'nın gözlerindeki dehşeti izledim.

Bir gece önce diğer akadim saldırdığında da benzer bir şey olmuştu. Göğsümü ve omuzlarımı kaplayan altın yıldız koleksiyonuna baktım.

Kolyeydi. Akadim bundan hoşlanmadı.

Ama bunun ne anlama geldiğini ya da nasıl avantaja çevirebileceğimi anlayamadan Haleika göğsüme bir yumruk indirdi. Zırhım üzerimde olmasına rağmen hırıldadım, camın kırılma sesini duyduğumda ciğerlerimdeki hava boşaldı. Başım dönerek sırtüstü düştüm, yere bakmadan önce beyaz ve altın rengi parıltılar gördüm. Kırıldığını duyduğum cam değildi. Elması.

Kolyem. Yıldız ateşi elmaslarından üçünü kırmıştı, değerli merkezleri zırhımdan aşağı dökülüyordu. Yıldız ateşi vücuduma damlayan kana karıştı.

"LYR!" Rhyan tekrar çığlık attı. "LYR!"

Tribünlerden "Onu serbest bırakın! Onu serbest bırakın!"

Haleika bana karşı savaşımayı bıraktı, döndü ve Rhyan'a doğru koşmaya başladı. Kolları hâlâ başının üstünden direğe bağlıydı, vücudu bağlarla kısıtlanmıştı, büyü ve gücü kesilmişti.

Hayır. Hayır! Önce benim oraya gitmem gerekiyordu, onunla onun arasına.

Ama ayağa kalkmak için hareket ettiğim anda görüşüm karardı. Vücudumun içinde sıcak bir şey büyüyordu, bir ısı, bir iç ateş. Burada olduğum süre boyunca donuyordum, ama şimdi içim daha önce sadece bir kez hissettiğim alevlerle şarkı söylüyormuş gibi geliyordu - nahashim içime girdiğinde.

Çığlık attım. Karın üzerinde yatıyordum, vücudum morarmış ve kırılmıştı, kolyem ve kanım her tarafıma yayılmıştı. İçim yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Yardım edin!" Çığlık attım. "Ona yardım edin!" Ama kendime bağıırıyordum. Vücuduma. Kalkmak için, güç bulmak için, son bir şey yapmak için. Rhyan'ı korumak için.

Görüşümde kırmızı parladı ve içimdeki alevler artmadan önce bir altın parıltısı gördüm. Tüm bedenim kasıldı, kollarım ve bacaklarım bilinmeyen bir güç tarafından geri püskürtülmüş gibi gerildi. Elimdeki acı kayboldu ve bakmadan elimin artık kırık değil iyileşmiş olduğunu anladım. Ayak bileğim kendini düzeltti ve içimde bir güç dalgası patladı.

Sen ateşsin. Rhyan bana hem rüyamda hem de kollarımda uyurken söylemişti. Mercurial da aynı şeyi söylemişti.

Hiçbir yerde alev görmesem de, sözleri gerçeğe dönüşmüştü. Ben ateştim.
İçimde bir güç, içimde bir güç parladı. Kendimi güçlü hissettim.
Enerjik. Işıkla dolu. Bunu sonsuza dek bitirmeye hazırım.

İmparator'a hizmet eden bir büyücü stadyumun duvarına yaslanmış, asasını Rhyan'a doğrultmuştu. Ama büyüyü bozmak için hiçbir hareket yapmadı. İmparator'dan gelmeyecek bir emir bekliyordu. Rhyan'ın gözleri benim üzerimdeydi, yüzü acıyla parçalanmıştı ve adımı haykırarak kollarını bağlarından kurtardı.

Tanrım, kendini özgür bırakıyordu.

Ama yeterince hızlı değildi. Haleika onu yakalayacaktı. Tabii oraya önce ben varmazsam.

Ve oraya ilk ben varırdım.

Alevler içimi yaladı, kalbimin etrafını yaktı. Ama umurumda değildi. Kan öksürerek yanıma yuvarlandım ve ayağa fırladım, gözlerim Haleika'nın sırtındaydı, arenayı boydan boya geçerken, mümkün olmaması gereken bir hızla koşuyordum. Damarlarımdan güç fişkırdı ve hızlandım, ayaklarım yere neredeyse hiç değmiyordu, içimden gelen bir rüzgâr beni ileriye taşıyordu.

Hâlâ nefesim varken ona elini bile süremezdi. "HAL!" Çığlık attım. "HAL!"

Başka bir Valalumir'e uzandım, kemer kayışımdan söktüm. Parmaklarım bilenmiş bıçağın üzerinde sıkılaştı ve kolum öne doğru savrulmadan önce geri çekildi, altın yıldızı sahip olabileceğimi bilmediğim bir güçle serbest bıraktım. Zaman yavaşlıyor gibiydi ve yıldızın uçuşunu izlerken görüşüm netleşti, bedenim acıdan arındı. Valalumir dönerek arenada parıldadı, uçarken ve hedefime isabet ederek sırtını keserken bir büyü sesi duyuldu.

Haleika ılık atıp Rhyan'dan uzaklaşırken Rhyan bağdan kurtulmuş, vücutunu saran siyah ipler çözölerek ayaklarının dibinde parçalanan siyah gölgelere dönüşmüştü. Bir anda aurası yükseldi, bağlı olduğu süre boyunca eksikliğini hissettiği bir serinlik yayıldı havaya.

İmparator'un büyücüsü protesto için haykırdı. Rhyan ipleri kendisi koparmıştı. Büyüsü olmadan, gücü olmadan bile.

Ama şimdi Haleika benim için yarışuyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Güzeldi. Ben hazırdım.

İleri atıldı ama ben daha hızlı hareket ederek bir başka yıldıza uzandım. Bıağım ve kılıcım ile aramdaki mesafeyi değerlendirdim. Çok uzaktı. Ve fırlatılan bir yıldız onun hayatına son veremezdi. Hâlâ bıaklarım vardı ama daha fazlasına, daha büyük bir şeye ihtiyacım vardı.

Aklımdan bir akadimi öldürmenin üç yolu geçti. Kafasını kesmek, kalbini bıçaklamak ya da.... Üstümdeki alevlere, stadyumun etrafında dönen meşalelere baktım. Kolumu geriye doğru salladım, gözlerim meşale ışığında, ve yıldızı aleve doğru fırlattım, yükselirken büyüsü bana şarkı söylüyordu.

Yıldız tahta kazığı temiz bir şekilde kesti ve kazık tam elime düşerken arenaya ateş ışığı düştü.

Rhyan koşup kılıcını savururken tahtaya bir sopa gibi sarıldım. Ona ulaşmadan önce topuklarımı yere bastırarak havalandım, dizlerimi büktüm ve öne doğru sıçrayarak havada uçana kadar kendimi fırlattım.

Haleika'nın kırmızı gözleri korkuyla irileşti, yüz ifadesi tıpkı insan olduğu zamanlardaki gibi çöktü. Göğüne vurdum, bir elimle tuniğini tuttum ve diğer elimle ateş ışığını kalbine sapladım.

Haleika acı içinde kükredi, alevler göğsünü yalayıp dans ediyordu. Bacaklarımı ileri geri salladım, onu tekmelemek ve kendimi uzaklaştırmak için yeterli ivmeyi topladım. Keskin bir gümbürtüyle yere düştüm. Rhyan bir anda yanımdaydı, ayağa kalkmama yardım etti, beni Haleika'dan uzaklaştırırken kollarıyla beni sardı, şimdi bize doğru koşuyordu, ateş vücuduna yayılıyor ve siyah duman başının üzerinde yağan kara karışıyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü. Kalbine vurmuştum ama onu öldürecek kadar derine değil. Gerisini alevler halledecekti ama yeterince hızlı hareket etmiyorlardı. Acı çekiyordu. Hem de çok. Ve akadim gücüyle, bu süreç muhtemelen acı verici bir süre boyunca devam edecekti. Yere, karların düştü ama alevler yayılmaya devam ediyordu.

"Bu yeterli mi?" Rhyan bağırdı. "Bu sana yetti mi?" diye kükredi İmparator'a.

Gözlerimden yaşlar akıyordu, tehdit durdurulduğu için yaptıklarım beni yakalamıştı. Rhyan'ı korumak için ihtiyaç duyduğum ve çağırdığım enerji, güç ve kuvvet dalgası hızla azalıyor, beni tamamen tükenmiş hissettiriyordu. Görme yetim gidip geliyor, kalbim çok hızlı çarpıyor, yorgunluk beni eziyordu.

İmparator koltuğunda öne doğru eğildi, elini uzatırken kaşları tiksintiyle çatıldı, parmaklarını yumruk yaptı ve başparmağını yukarı kaldırdı.

Geçtim. Başardım.

Ve kendimi tamamen bok gibi hissettim.

Kalbim sıkıştı. Yorgunluk sonunda beni ele geçirdiğinde içimde yeni bir acı patlak verdi. Gözlerimin kapanmaya başladığını hissettim ve dizlerimin üzerine çöktüm, artık ayakta duracak gücüm kalmamıştı.

Sanki Rhyan'ın kashonim'inden on kez geçmiş gibiydim. Ama yaşamamıştım. O bağlanmıştı; büyü benden koparılmıştı. Enerjinin ve gücün nereden geldiğini anlayamıyordum.

Haleika kükredi, kolları çırpınıyordu ve alevlerle kaplıydı. "Lyr," Rhyan bana baktı. "Sen...?"

"Ona yardım et," diye . "Bitir şunu."

Burun delikleri şişti, çenesi gerildi ve bir kez başını sallayıp ileri atıldı, sıçramadan önce kılıcını çekmişti. Haleika'nın önünde döndü, vücudu yanmamak için alevlerden yeterince uzaktaydı, kılıcı boynunu keserken.

Başı yere çarptığı anda siyah çizmeleri kızarmış kara çarptı.

Göğsümü tuttum. Bitmişti. Hayatta kalmıştım. . O an arenanın patladığı andı.

"Ka Batavia kendi halkını öldürüyor!" diye bağırdı biri.

"Katiller."

"Haleika Grey için adalet!"

"Harren Batavia'yı sikeyim."

Tribünlerden bir şey fırladı ve ayağımın dibine düştü. Siyah bir taş. Onu elime aldım. Başka bir taş düşerken Emartis'in mührü bana baktı.

"Shekar arkasva. Shekar arkasva. Shekar arkasva!"

"LYR!" Rhyan çığlık atarak yanıma koştu. Kollarını belime dolayarak beni arenanın ortasından uzaklaştırmaya başladı. Rhyan'ın kollarına yığıldım. Kendimi ayakta tutamıyordum. İçimde hiç enerji kalmamıştı, hiç güç yoktu.

Sanki hayatım boyunca kullandığım gücü

Dakikalarca. Bağırışlar devam etti ve daha fazla taş atıldı, bazıları beni sadece birkaç santimle kıl payı ıskaladı.

"Lyr," dedi. "Lyr! Tanrılar!"

"Neler oluyor?" Kendimden mi yoksa arenadan mı bahsettiğimden emin olamadan sordum. "Rhyan?"

Rüzgâr hızlandı, gökyüzü kararmış gibi göründü ve kalabalığın aurası ateşli, şiddetli bir his aldı.

Gökyüzünde siyah, parıldayan bir seraphim belirdi ve tüm meşaleler sönerken stadyumu çığlıklar doldurdu.

Rhyan'a sarıldım, Haleika'nın akadim bedeninin kalıntılarını hâlâ yakan alevlerden sadece dış hatlarını görebiliyordum. Stadyumun her yanından çığlıklar yükseliyordu. Ayaklar birbirine sürtünüyor, lanetler savrulurken bedenler birbirini itiyor ve yıldız ateşi kılıçları kınından çıkarılırken şarkı söylüyordu.

"Rhyan? Ne...?"

Beni kollarına aldı, hâlâ geri çekerek bir kapı arıyordu. "Lyr," dedi, sesinde panik vardı.

Her yerden çığlıklar yükseldi ama bir tanesi diğerlerinin önüne geçti. Dehşetin, acının çığlığıydı ve buna karşılık iki ses daha geldi. Her yerde tanıyabileceğim sesler. Kalabalıkta, hatta bir güruhun içinde bile her zaman seçebileceğim sesler.

Meera. Morgana.

"*Shekar arkasva!* Emartis!" Haykırış, yüzlerce sestten oluşan ilahiyi güçlendirmek için hecelenmişti.

Bir gök gürültüsü sesi duyuldu. Bir çığlık. Meera ve Morgana'nın sesleri endişe verici bir dehşet perdesine yükselirken arenanın ortasında yüksek bir gümbürtü.

"Lyr, gitmeliyiz. Hemen şimdi!" Rhyan söyledi.

"Ne-" Kollarımı boynuna doladım, gözlerim kapanmaya başladı.
Enerjim neredeyse tükenmişti ve gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Soğuk bir çığlık arenayı delip geçti, "Zafer!"

Bir anda, meşale ışıkları geri döndü ve tek bir güç patlamasıyla yeniden alevlendi.

Gözlerimi kırptırdım, gözlerimi zar zor açık tutabildim. Işığa alışmaları biraz zaman aldı ama sonra alıştılar.

Arenanın ortasında, bedeni Haleika'nın yanan kalıntılarından sadece birkaç metre ötede yatan babamdı.

Uzuvları doğal olmayan bir şekilde bükülmüş, vücudu parçalanmış, gözleri dehşet içinde açık, son nefesini verirken bana odaklanmıştı.

Göz kapakları kapandı ve göğsü hareketsiz kaldı.

"HAYIR! HAYIR!" Çığlık attım, ileri atılmaya, ona gitmeye, hayatını kurtarmaya çalıştım ama Rhyan beni daha sıkı kavrayarak uzaklaştırdı.

"Baba!" Bağırdım. "BABA!"

Gücüm, kuvvetim, arenada topladığım tüm enerji yok olmuştu. Haleika'nın gittiğinden başka bir şey bilmiyordum. Babam gitmişti. Çığlıklar duyuldu. İçimde. Kalbimde. Arenada.

Rhyan'ın kolları bana sıkıca sarıldı.

Gözlerim kapandı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Kapalı gözlerimin önünde ALTIN IŞIK PARLADI. Her şey ağrıyordu. Başım. Vücudum. Ağzım kuruydu ve yutkunmak acı veriyordu. Yavaşça gözlerimi kırpıştırarak açmaya başladım. Cresthaven yatağının yanındaki pencereden içeri ışık sızıyordu. Ama bu benim pencerem değildi. Benim pencerem diğer taraftaydı.

Hay sikeyim. kaç? Hangi odadayım? Az önce ne oldu?

"Meera'nın odasındasın," dedi Morgana donuk bir sesle. "Şükürler olsun ki uyanıksın."

Başımı çevirdiğimde, siyah saçları yüzüne dökülmüş, hayalet gibi solgun bir Morgana'nın Meera'nın yatağının ayak ucunda oturduğunu gördüm. Arkasında Meera'nın hayallerden oluşan duvar resmi vardı. Saçlarımın kızıl olduğu ve bedenimin siyah bir seraphime dönüştüğü bir resmim bana bakıyordu. Emartis.

Emartis vardı....

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Gözlerim Morgana'ya odaklanırken dudaklarım titredi, soru dilimin ucundaydı ama yüksek sesle sormaya dayanamıyordum.

Morgana dudağını ısırды, siyah gözleri kırmızıyla çevriliydi. "Onu öldürdüler."

Başımı salladım. "Babamın...." Konuşamıyordum. Hasta olacaktım ama yanıma dönecek gücüm bile yoktu. *Neyim vardı benim? Ne oldu? Saat kaç?* Arenanın sahasındaydım. Gece olmuştu. Rhyan, ben onu ateşe verdikten sonra Haleika'nın kafasını kesmişti. Sonra çığlıklar geldi ve babam... babam... vücudu... gözleri... uzuvlarının bükülmesi....

"O dün geceydi," dedi Morgana, sesi kısıktı. "Saat," duygularını bastırmaya çalışır gibi öksürdü, "neredeyse üç oldu."

"Öğleden sonra mı?" *Ne zamandır uyuyorum?*

Çanlar daha önce hiç duymadığım kadar yüksek ve sert bir sesle çaldı. Ses tizdi, neredeyse acı verecek kadar.

"Bunlar normal çanlar değil," dedi Morgana sessizce. Ellerini kucağında birleştirdi ve öne doğru eğilerek saçlarının yüzüne daha fazla düşmesini sağladı. "Onları sadece bir arkasva geçerken çalıyorlar. Annem...." Başını iki yana salladı. "O zamanlar da gryphon boku gibi ses çıkarıyorlardı. Yeni arkasva kutsandığında normal çanlara geri dönecekler."

Yeni Arkasva. Babam değil. Çünkü Baba....

"Sanırım neredeyse yirmi saattir baygınsın," dedi Morgana. "*Test* başladığı anda," boğazını temizlemek için durakladı, "Emartiler kendilerini belli ettiler. Bağırıyorlardı, siyah seraphim maskelerini ve mühürlerini arenada rastgele desenlerle gösteriyorlardı. Kavgalar patlak veriyordu. Çeteler oluşuyordu. İmparator yaşanan çılgınlığa rağmen testin devam etmesinde ısrar etti. Ve bittiğinde, sen akadim Hal'i öldürdüğünde ve Rhyan onun işini bitirdiğinde, bilmiyorum. Soturi dağılmıştı. Babamın muhafızları onun yanında kaldı. Çok kaotikti. Bilmiyorum.

Bunun nasıl olabileceğini biliyorum. Etrafımız sarılmıştı, korunuyorduk ve bir şekilde, tüm bu savaşa, tüm bu ihanet gösterilerine rağmen, Emartis savunmamızı aşmayı başardı. Kaldırılmıştı, sihir gibiydi. Soturilerimiz yeterince hızlı değildi. Muhafızları, onu kurtarmak için yakalamaya çalıştılar. Büyücülerimiz her yönden koruyucu kalkanlar fırlatıyordu ve ben denedim... Dinlemeye, kim olduğunu bulmaya çalıştım. Ama...." Nefesini çıkardı. "Çok fazla ses vardı ve ben yapamadım, yapamadım. Seni kaybetmekten o kadar endişelenmişim ki, senin için o kadar korkmuştum ki, sonra bir anda... gitmişti. Onu uçurdular, daha yükseğe, daha yükseğe ve sonra.... Düşmesine izin verdiler." Kız kardeşimin yanaklarından yaşlar süzüldü.

"Bayılmışım," dedim dehşet içinde. Onun düştüğünü, vücudunun parçalandığını görmüştüm.

Gözlerinin kapandığını gördüm. Ve bayılmıştım. Geri çekildim. Gitmişim.

"Hayır," dedi Morgana. "Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama kashonim kullanmadığını biliyorum. Başka bir şeyin içine girmiş gibiydin. Daha büyük bir şeye."

"Benim gücüm mü?" Ben sordum.

Morgana omuz silkti. "Bilmiyorum. Şimdi sahipmiş gibi mi hissediyorsun?" Başımı salladım. Hareket edemiyordum.

"Onunla birlikte olman iyi oldu. Çete verdiğiinde." Gözlerimi kırptım. "Rhyan'la mı?" diye sordum.

Morgana yutkundu ve saçlarını kulağının arkasına iterek doğruldu. Sağ yanağında uzun bir kesik vardı. "İşleri bitmemiştii," dedi. "Beni yakalamaya çalıştılar."

"Meera nerede?" Doğrudum.

"O iyi," dedi Morgana çabucak. "Alt katta. Oturma Odası'nda. Eathan, Eathan vekil arkasva. Meera onunla ve Konsey'le konuşuyor, planlar yapıyor."

"O Yüce Hanımefendi olacak," dedim, midemde bir çukur oluşmuştu. *Hayatta kalamayacak - asla saklanamayacak, alacağı tüm ekstra incelemelerle değil.*

"Biliyorum," dedi Morgana. "Ama plan yapmak için bir ayımız var. Bir sonraki dolunaya denk gelecek ve diğer on bir arkasvim'e Bamaria'ya varmaları için zaman tanıyacak bir tarih belirleyecekler."

Gözlerim büyüdü. "Diğer arkasvim mi?" Rhyan'ın babası. Kuzey İmparatoru, burada olmalı. O zaman Bamaria'da iki imparatorumuz olurdu.

Çanlar yine çaldı. Zaman tutucunun çanları değil. Uyarı çanları.

"Hâlâ sokaklarda savaşıyorlar," dedi Morgana. "Emartis'in şüpheli tüm üyelerini topluyorlar. Gölge Kalesi zaten hainlerle dolu. Hepimizin eve dönmeyi başarması bir mucize. Her birimiz on refakatçiyle tahliye edilmek zorunda kaldık. Sizi buraya sağ salim getirdiği için Rhyan'a sonsuza dek borçlu kalacağım. Hay sikeyim. Bu bana hatırlattı." Elini kemerinin cebine soktu ve küçük bir Vadati taşı çıkardı.

Vadati taşım. Rhyan'ın bana verdiği. Onu ağzına götürüp "Rhyan" dediğinde burun deliklerim alevlendi.

Beyaz duman dönerek neredeyse berrak olan taşı mavi ışıqla yanana kadar doldurdu.

"Morgana," dedi Rhyan taşın içinden, sesi gerilmişti. "O uyandı," dedi Morgana.

Rhyan'ın ağzından bir nefes ardından uzun bir duraklama çıktı. "Tanrılara şükürler olsun," dedi, sesini rahatlama kaplamıştı. "Acı çekiyor mu?"

Morgana gözlerini bana , "Biraz ağrısı ve sızısı var. Çoğunlukla yorgun."

"Teşekkür ederim," dedi. "En kısa zamanda sizinle irtibata geçeceğim."

Öne doğru eğilip taşı tekrar elime koyarken taş bembeyaz oldu.

Parmaklarım sıkıca etrafına dolandı. Başka birinin ona dokunmasından hoşlanmıyordum. Onu bir kolyenin içine yerleştirdiğim küçük altın bir tılsımın içinde saklıyordum. Ama tabii ki Morgana bunu biliyordu.

"Seninle kaldı," dedi Morgana. "Gecenin yarısında. Ama muhafızlık görevine çekildi. Şu anda kalenin dışında, devriye geziyor. Uyandığın anda onunla temasa geçmem için bana yalvardı."

Sessizdim, doğruldum ve dizlerimi göğsüme doğru kıvırdım. Morgana sessizleşti ve zaman geçtikçe orada oturduk. Babam için duyduğum keder çok ağır bir battaniye gibi üzerimi örtmüştü. Boğucu.

Morgana burnunu çekti ama koltuğunda oturmaya devam ederek pencereden dışarı baktı.

Nefes almaya çalıştım. Onun gittiğini kabullenmeye. Ve Haleika'nın da. Ve Leander'ın. Ama bunun yerine, sadece uyuşmuş hissettim. Midem korku ve belirsizlikle gerildi.

Gökyüzü bir kez daha grileşmeye başladığında ve gün batımı yakın görüldüğünde, Morgana sandalyesinden fırladı, kaşları konsantrasyonla çatıldı ve "Siktir!" diye bağırdı. Siktir!"

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Konsey oturumunu bitirdi. Meera bizimle konuşmak için yukarı geliyor."

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Meera'nın çelimsiz hali kapı aralığında belirdi. Tamamen sönmüş görünüyordu, ela gözleri kısılmıştı.

"Uyanmışsın," dedi usulca, yatağına yığılırken. Morgana bir anda yanındaydı ve omuzlarını kavradı. "Ne oluyor lan!" Morgana bağırdı.

"Morgs!" Bağırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Nasıl yaparsın? Ne oluyor, Meera?"

"Ne?" Ben sordum. "Meera, neler oluyor?"

"Kes şunu," diye emretti Meera, sesi buz gibiydi. Morgana'yı üzerinden silkeledi ve ayağa kalkarak odanın içinde ilerledi. Ellerini şifonyerine dayamış, makyaj aynasından bize bakarken göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu. "Benden başka ne yapmamı istiyorsunuz? Bu sorunu başka nasıl çözebiliriz?"

"Bilmiyorum," dedi Morgana dişlerini sıkarak. "Ama bu o değildi!"

"Buna hakkın yok," dedi Meera, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken.

"Beni yakalayıp Konsey'e getirmeliydiniz.

Bana danıştı. Bize danıştı!" Morgana hırladı.

"Sen Konsey'de değilsin. Şimdi kes şunu. Benimle bu şekilde hakkın yok."

"Gelecekteki Yüce Leydimle konuşuyor olsaydım belki konuşmazdım. Belki bir sonraki Arkasva Batavia ile konuşuyor olsaydım. Ama ! Ne yaptığının farkında mısın?"

Ben öne doğru otururken Meera arkasını döndü, midem bulanıyordu. "Ne yaptın?" diye sordum.

Meera ve Morgana birbirlerine bakıyor, auraları sessiz bir savaş, gök gürültüsü ve şimşek içinde titreşiyordu.

"Ne yaptın?" Bağırdım.

"Yapmam gerekeni yaptım. Bamaria için." "Kendin için," dedi Morgana.

"Ve senin için! Ve Lyr için. Hepimiz biliyorduk. Hepimiz yönetmeyeceğimi biliyorduk. Sırlarımızı saklayacaksak olmaz. Bu isyanı bastıracaksak olmaz. Bamaria halkının ne kadar kızgın olduğunu anlıyor musun? Dün gece onlara nasıl göründü?" Başını salladı. "Elbette anlıyorsun, Vorakh'ın sana söyledi. Yani biliyorsun. Başka seçeneğimiz yoktu. I

Biraz hava almaya ihtiyacım var." Dolabından bir şal aldı ve omuzlarına sardı. "Bir saatimiz var. Alt kattaki Oturma Odası'nda görünmemize bir saat kaldı. Ve sonra her şey bitecek."

Ben Morgana'ya dönerken o odadan çıktı. "Morgs!

Lumeria'da neler oluyor?"

Morgana'nın burun delikleri alevlendi, gözleri karardı. "Güç Koltuğundan feragat ediyor."

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Elbette öyleydi, olmalıydı. Yönetmek için çok zayıftı. Vorakh'ıyla çok savunmasızdı. Ama bunun şimdi olduğunu duymak... Hazır değildim. Babam daha soğumamış ve gömülmemişti bile ama Meera şimdiden tahttan çekiliyordu.

Morgana'ya dikkatle baktım, her zaman sahip olduğum, her zaman taşıdığım arzuyu gömmeye çalışırken içim burkuldu. Hükmetme arzumu. Arkasva olma arzum çünkü vorakh'ı ortaya çıktığından beri bunun Meera olamayacağını biliyordum. Ve aynı sebepten dolayı Morgana olamayacağını da biliyordum. Ama ben... ben hazır değildim. Şimdi değil. Henüz hazır değildim.

Morgana'nın bakışları üzerimde daraldı ve başını salladı, dudaklarında neredeyse zalimce, neşesiz bir kahkaha vardı. "Sana tahttan feragat etmiyor," diye homurdandı.

"Sana mı?" İçim içimi yerken sordum.

"Hayır. Bizi veraset sırasından çıkardı. Yapabiliyorken tacınızın tadını çıkarın, Majesteleri. Bir saat içinde resmi duyuruyu yapacak. Arianna Teyze bir sonraki Arkasva Batavia, Bamarina'nın Yüce Leydisi olacak."

BÖLÜM OTUZ BİR

Şu anda Bamarian Konseyi'nin tüm üyeleri ve onların aile üyeleri, Bamarian toplumunun en önemli soyluları ile dolu olan Oturma Odası'nda oturuyordum. İmparator kalmıştı ve Viktor'un da duyuruya katılmasına izin verilmişti.

İmparator ve adamlarının gece yarısı ayrıldıkları, güvenli ve sivil bir yer olan başkente çekildikleri bilgisini almıştım. Arkasında benim için küçük bir parşömen bırakmıştı.

Tebrikler, Soturion Lyriana Batavia. Hayatta kalabildiğin sürece eğitime devam edebilirsin. Dikkatli ol, bir akadim dövüşü bir soturion yapmaz. Bu göreve devam ederken, Tovayah maischa. Buna ihtiyacın olacak.

Ve babanız Harren Batavia'nın kaybından dolayı en derin taziyelerimi sunarım. Bar Ka Moka.

İmparator Theotis, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu

Parşömeni buruşturdum. *Bar Ka Moka*. Ruhu serbest bırakıldı. Çünkü o gitmişti. Ölmüştü. Ve ben burada güzel bir elbiseyle duruyordum, onun yerine geçmesini kutlamam bekleniyordu.

Arianna, Naria, Viktor ve İmperator yanında olduğu halde odanın diğeri ucunda duruyordu.

Arianna'yı sevdim. Arianna hükümdar olarak mantıklıydı. İyi bir Arkasva olurdu. Meera bunu yapamazdı. Morgana yapamazdı. Ama ona her baktığımda midemde bir düğüm hissediyordum.

Emartis'in seçilmiş hükümdarıydı. Uğruna savaştıkları, uğruna öldükleri kişiydi. Onların yüzünden babam hayatımın büyük bir kısmını topallayarak geçirdi. Onların yüzünden Bamaria'da huzursuzluk baş göstermiş, sokaklar güvensiz hale gelmiş ve Ka Kormac'ın sokaklarımızı işgal etmesine izin verilmişti.

Emartiler yüzünden babam öldürülmüştü. Çünkü onun hükmetmesini istiyorlardı. Emartiler yüzünden onu bir daha asla göremeyecek, onunla bir daha asla konuşamayacaktım.

Gözyaşlarımı kırptırdım. Güçlü görünmek, iktidarın devri konusunda dayanışma içinde olduğumu göstermek zorundaydım. Ama hainlerin sokaklarda kutlama yaptıklarını, babamın ölü bedenine kadeh kaldırıp içki içtiklerini hayal etmekten kendimi alamıyordum. Arianna için, ona yönetme, Bamaria'da iyilik yapma, gücü ve zekâsıyla tanınma fırsatı verildiği için mutlu olmak istiyordum.

Ama bu fiyata değil. Bu fiyata olmaz. Babamın katillerini mutlu edecekken olmaz.

Oturma Odası'na tanıdık büyücü eskortlar girdi - Bellamy ve Ka Grey tarafından istihdam edilenler. Leydi Romula siyah ve gümüş rengi bir elbise giymiş, elini kocası Lord Trajan'ın koluna dayamış halde eşikten içeri girdi. Nöbetimdeyken tanık olduğu her şeyi Tristan'dan saklaması için hâlâ para ödediğim Bellamy, gözlerinde kederle salladı. Tristan'ı görmedim, ama beni görünce Leydi Romula onu terk etti.

Kocasının koluna girdi ve yanıma ulaşmak için normalde yapabileceğinden daha hızlı yürüdü.

"Zavallı kızım," dedi. "Ekselansları, babanızın kaybından dolayı en derin taziyelerimi sunarım. *Bar Ka Moka*."

Gözlerim doldu. Burada olamazdım. Bunu yapamazdım. Nefes alamadım.

"Ruhu serbest bırakıldı," dedim, sesim ancak fısıltıyı aşıyordu.

Başını salladı, yaşlı ve solmuş bir eli yanağımdaki bir damla yaşı silmek için öne uzandı. Yüzünü buruşturdu ama elimi tutup koluna yerleştirdi, nazikçe okşadı ve beni kalabalıktan, gürültüden uzaklaştırdı.

"İşte, işte," dedi. "Bütün bunlardan uzak dur. Sizi burada tutmaları çok zalimce. Tam bir gün bile geçmeden iktidarın el değiştirmesine tanıklık etmeniz. Ama Lumeria'nın lordları ve leydilerinin yükü böyle. Arkasva'nın varisi olmanın yükü budur. Ölüm karşısında bile hayat devam etmelidir."

Biraz kendinden, biraz Ka Grey ve Haleika'dan bahsettiğini bilerek başımı salladım. "Teşekkür ederim. Ve Leydi Romula, çok üzgünüm...." Gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce süzülürken kaşlarını çattı, kurumuş dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben... için özür dilerim...."

"Bana onun adını anma. O öldü. Onu sen öldürdün."

"I...." Yutkundum. Öldürmüştüm. Onu öldürmüştüm. Bunu yapmak zorundaydım. Ama yine de üzgündüm, yine de başsağlığı dilemek, Haleika'nın yasını ailesiyle birlikte tutmak istiyordum.

"Bu konuda benimle bir daha konuşmayacaksınız. Kaybınız için üzgünüm," dedi. "Sevdiğiniz birinin yasını tutmanın ne demek olduğunu bilirim. Öldürülmelerinin acısını çekmek, bedenlerini çok erken ve böylesine vahşi bir şekilde terk etmelerinin acısını çekmek

bir şekilde. Hissettiğiniz kedere, kalbinizdeki acıya yabancı değilim. Kaybınız için üzgün olduğumu söylerken ciddiym. Ka Grey'in çektiği acı, bizi soyluların nadiren ulaşabildiği bir sempati konumuna yerleştirmek için eşsizdi."

Elini uzattı, ben de tuttum.

"Bununla birlikte," diye devam etti Leydi Romula, kurnaz gözleri beni içine çekerek, "bu geceden sonra bir geri sayım başlayacak. Teyzen Arianna'nın kutsama törenine bir ay kaldı. Arkasva Batavia, Bamaria'nın Yüce Leydisi olacak. Ve sonunda ülkede düzen yeniden sağlanacak. Ancak, bu gerçekleştiğinde, Leydi Naria'nın Veliaht olacağı da göz ardı edilemez. Ve siz, majesteleri, son kez bu şekilde anılacaksınız."

Gözlerimi kırptım. "Evet," dedim, bununla nereye varmaya çalıştığından emin değildim.

"Emartiler şu an için memnun olabilirler," dedi. "Şampiyonları iktidara geliyor."

"Bunun şimdi gidecekleri anlamına mı geldiğini sanıyorsunuz? Kazandıkları için mi?" Leydi Romula'nın gözleri karardı. "Seni bundan daha zeki sanırdım.

Kazandılar ve kazanmanın insanı daha fazlasını istemeye iten bir yolu vardır. Taktiklerinin başarılı olduğuna inanacaklardır. Yani, hayır. Gitmeyecekler," dedi küçümseyerek. "Sesleri daha da yükselecek. Ve şimdi, unvanınız olmadan, Tristan'la evlenmenizin Ka Grey'e ne faydası var?"

Ağzım açık kaldı. Bunu gerçekten şimdi mi yapıyordu? "Leydi Romula," diye başladım ama elini kaldırdı.

"Canım benim. Sana her zaman değer verdim. Ve senin için en iyisini diliyorum. Ama aileme göz kulak olmalıyım. Ka'm önce gelir. Sana söyledim, onların varlığından hoşlanmadım. Ve şimdi, esasen kendilerini perde arkasından güç ve yetki sahibi bir konuma yerleştirdiler. Bamaria'da düzenin yeniden tesisi göstermelik olacak, kısa sürecek ve ben Ka'yı riske atmayacağım.

Grey. Sınavını geçtin, tebrikler. Ama hâlâ güçsüzsün. Hâlâ bir Vorakh'ın kanı olarak kalacaksın."

Geri adım attım, boğazım kurudu. Tristan, Naria'yla birlikte odanın karşısında durmuş bizi izliyordu, gözleri suçluluk duygusuyla doluydu.

"Yani nişanımızı bozmaya mı niyetlisin?" diye sordum.

Bir adım öne çıkarak elimi tekrar tuttu, kemikli parmakları yüzük parmağında aşağı yukarı gezindi. "Bu boş kalacak," dedi. "Var olmayan bir şeyi parçalayamam."

Elimi çektim. kocakarı. Tristan'la aramızdaki her şey bitmişti. Bunu aylardır biliyordum. Onun da bir şekilde bunu bildiğinden şüpheleniyordum. Ama bugün o gün değildi. Bunu yapmanın yolu bu değildi. Kur yapmadan önce arkadaştık. Bir gün içinde o kuzenini, ben de babamı kaybetmiştik. Aramızda başka ne sorun, ne karışıklık olursa olsun, ikimiz de birbirimize değer veriyorduk ve birbirimizi kaybetmek bizim için çok acımasızcaydı.

"Büyü statünü, aile geçmişini, istasyon eksikliğini görmezden gelebilsem bile...." dedi ve sözlerini yarıda kesti, ağzı sanki duygularını bastırmak için savaşıyormuş gibi gerildi ve büküldü. "Haleika'mı öldürdüğün görüntüyü unutabileceğimi mi sanıyorsun? Ne olduğunu biliyorum. Onun ne olduğunu biliyorum. Sadece yapman gerekeni yaptığını biliyorum. Ama bazen mantık affetmek için yeterli değildir. Ka Grey asla unutmayacak. Ve Tristan benden daha romantik olsa da, onun da bunu geçmişte bırakabileceğine inanmıyorum."

"O beni seviyor," dedim. Doğruyu söylediğini bilsem de buna izin veremezdim. Nefret dolu cadının şimdi gelip bana bunu söylemeye hakkı yoktu. Hele babamın cesedi daha toprağa bile verilmemişken. "Ve eğer aramızdaki her şeyi şimdi bitirirsen," diye öfkelen dim, "bu şekilde, unutmayacağım."

Başını öne eğdi. "Öyle olacağını sanmıyorum. Ama yakında intikam için ulaşabileceğin alan oldukça daralacak. *Bar Ka Moka*n. Elinden gelenin en iyisini yaptı. Bir sonraki arkasvamız sonunda barış getirsin." Bana sırtını döndü ve siyah bir matem elbisesi giymesine rağmen görkemli ve kraliçe gibi görünen Arianna'ya el sallayarak odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Kızıl saçlarını başını taçlandıran örgülerle şekillendirmişti. Örgülerin arasından altın mücevherler geçirilmişti, bu da onlara kırmızı ve altın bir diadem ya da defne görünümünü veriyordu. Bir ay içinde onu takacaktı: Arkasva'nın Defnesi.

Göğsüm sıkıştı. Yanında Leydi Romula ve Naria'ya bir şeyler fısıldayan Tristan vardı. İmparator bana doğru baktı, siyah gözleri yırtıcı ve vahşiydi.

Onunla yüzleşemedim. Tüm enerjim, tüm nezaketim, tüm ilgim tükenmişti. Tavan çökmeye başlamıştı ve sadece oradan çıkmaya, dışarı çıkmaya, nefes almaya....

Serin bir esinti tenimi okşadı ve sıcak bir el dirseğimin kıvrımından süzüldü.

"Ortak."

"Beni buradan çıkarabilir misiniz?" Hâlâ Imperator'a bakarak sordum.

"Odanın karşı köşesine doğru yürüyün. Sütunun arkasındaki duvar halısı iyi gizlenmiş. Arkasında dur. Kimse bakmıyorken, duvar halısının arkasına geç. Git. Şimdi."

Rhyan'ın sırtı geri çekildi, odanın çıkışına doğru yöneldi ve ben ters yöne döndüm, midem bulanıp yere yığılacağımı sandığım noktaya kadar burkuldu. Yanlarından geçerken birkaç soylu ayaklarına baktı ve ben de karnımı tuttum, ilk kez kimsenin bana bakmak, benimle konuşmak ya da iyiliğimi kazanmak istemediğini fark ettim. Şimdi Arianna ve Naria'nın onayına ihtiyaçları vardı.

Diğer tarafa ulaştım, sütuna yaslandım, bir süre bekledim ve kalın duvar halısının arkasına geçtim. Rhyan oradaydı, bekliyordu. Kolları bana sarılmıştı. Midemde bir çekilme oldu ve ayaklarım Cresthaven'ın arkasında yere çarptı. Havuzların önünde durduk, suları yıldız ışığında ve kalenin ateşinde parlıyordu. Burası Tristan'ı ilk öptüğüm yendi.

Yalnızdık, görünürde kimse yoktu. Herkes ya Oturma Odası'ndaydı ya da ön kapıların dışında Emartis'e karşı nöbet tutuyordu.

Rhyan kollarını bana doladı, ben de ona doğru eğildim ve sonunda gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

"Çok özür dilerim," dedi.

Cevap olarak sadece ağlayabildim.

Bir dakika sonra nefesimi içime çektim ve başımı geri çektim. Yüzüme uzandı ve gözyaşlarımı sildi. Boynunun yarısını bir bandaj kaplamıştı ve o zaman başını sertçe tuttuğunu gördüm.

Elimi uzattım, parmaklarım bandajın kenarlarında hafifçe gezindi. "Yaralanmışsın."

Rhyan yüzünü buruşturarak elimi aşağı itti. Deri kol kelepçelerinin altından beyaz bandajlar çıkmıştı. Yanıklar. Dün gece lanet olası ipler onu yakmıştı. Bakışlarımı takip ederek başını salladı.

"Her şey yolunda. İyileşiyor. Ve bu..." boynunu işaret etti, "seni eve götürmek için savaşıırken oldu. Aklından bile geçirme. Seni güvende tutmak için buna değerdi." Gözleri benimkilere parladı. "Keşke yas tutmak için zamanın olsaydı. Onun için... ve Haleika için. Ve Leander için."

"Ve benim için," dedim. "Ve yaptığım şey için. Bu olaydaki rolüm. Ve...." Kaleye geri dönüp baktım.

"Bunu atlatacaksın," dedi. "Sana yardım edeceğim."

"Kalbim gerçekten acıyor. Ve oradaki herkesin umurunda olan tek Şey siyaset."

"Biliyorum." Beni tekrar gsne çekti. "Ama bunu atlatacaksın."

"Nasıl?" diye sordum. "Yarının neye benzeyeceğini bile bilmiyorum."

Rhyan içini çekti. "Farklı görünecek." Elimi sıktı. "Nasıl olduğunu bilmeyeceksin. Asla bilemeyeceksin. Ama buna teslim olmanın getirdiğı bir özgürlük var. Her Şeyin değıŐeğini bilmekte."

Ellerimi gözlerime bastırdım ve hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. "Her Şey çoktan değıŐti."

"Ve sen de buna karşılık verdin ve hayatta kaldın. Kalbin sonsuza kadar acımayacak." Elini göğsüme koydu, teni sıcaktı, gözleri göğüslerimin arasındaki deriye, akadimin ruhumu emmeye çalıştığı yere odaklanmıştı. Kolyem ona engel olmadan önce Halioka'nın ortaya çıkarmaya çalıştığı yere. "Kim olduğunu hatırla. Unvan değıŐikliğı seni değıştirmez."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Her Şey değıŐecek ve bunu ne kadar çabuk kabullenirsen o kadar kolay olacak. Ve," dudağını ısırđı, yeşil gözleri hala göğüslerimin arasındaki elinin üzerindeydi, "sadece bir Şeyin sabit kaldığını unutma. Benim aŐkım."

Arenadan nceki son konuŐmamızı hatırlayarak elimi onun elinin üzerine koydum. "Ama bununla yaŐayamaz mısın?"

"Yapabilir misin?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım. Akadim'den canlı ayrıldığımızda ben de oradaydım. Rhyan son darbeyi vurmuş olsa da Haleika'nın hayatına son veren bendim.

darbe. Onun acı neden olduğunu ve hayatının sona ermesinde bir rol oynadığını bilmenin suçluluğu, babamın kaybı kadar korkunç hissettirdi.

Ve henüz....

"Bunu tekrar yapabilseydin, o geceyi yeniden yaşayabilseydin, beni yine de kurtaracağını söylemiştin. Ben de aynı şeyi hissediyorum. Senin tehlikede olduğunu anladığımda, içimde bir güç uyandı. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama beni ayağa kaldırdı ve harekete geçirdi. Yaptığım şey yüzünden aynada kendime zar zor bakabiliyorum. Ve yine de," elini sıktım, "eğer senin yaşamın anlamına geliyorsa, hayatımın geri kalanında her gün onu öldürürdüm." Sesim kesildi. "Bu bilgiyle nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

Rhyan içini çekti. "Sanırım bize korkunç seçenekler sunan bir dünyada yaşıyoruz. Biz de elimizden geldiğince seçim yapmak zorunda kaldık." Çenesi gerildi. "Lyr, seni seviyorum. Ama sanırım," dudakları yukarı kıvrıldı, yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi, "sanırım zamana ihtiyacımız var. İyileşmek için. Yani, bunu kabul edeceğiz. İhtiyacımız olduğu kadar. Bunu atlatmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Asla yapmak istemediğimiz seçimlerle yaşamayı öğrenmek için. Ve sonra, zamanı geldiğinde, en iyi bildiğimiz şeyi yapacağız. Savaşacağız. O ipi parçalara ayıracağız. Ve birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağız."

"Yemin eder misin?"

"*Me sha, me ka.*" Hâlâ kalbime bastırıldığı elini benimkine doladı ve ellerimizi tenimin üzerinde birleştirmeden önce göğsüme iki kez vurdu. Öne doğru eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Her şey yoluna girecek ortak. Söz veriyorum." Geri adım atacakmış gibi ağırlığını kaydırды, elini elimden çekti ama sonra öpüşüyorduk, beni kendine çekerken kolları bana sarılmıştı.

"Nasıl oluyor da bir haberci her zaman ikinize rastlıyor, hem de sadece birlikte değil, bu kadar uzlaşmacı bir şekilde

pozisyonu?"

Rhyan'ın kolları etrafımda sıkılaştı, beni yerden kaldırıp arkasına yerleştirdi ve kılıcını sallayarak Mercurial'doğrulttu. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun," diye hırladı. "Her zaman beklersin, sapkınlıklarını tatmin etmek için en uygun anı bulmaya çalışırsın." "Bu oldukça büyük bir suçlama, lord olmayan lordum. Belki de en basit cevap gerçektir - onun lütfunu, yakında eski lütfunu, o yalnızken arıyorum. Ve nedense, onu böyle yapmaya alıştırmak gibi bir huyun var. Ah, ama unuttum," diye güldü, "bunun nedeni senin yeminli bir

Yemin bozucu. Doğru değil mi?"

"Git buradan," dedi Rhyan. "Şimdi."

"Ne yazık ki yapamam." Mercurial bize doğru yaklaşırken kalçaları sallanıyordu. Batavia kırmızısı bir peştamal giymişti. Vücudunu boydan boya kaplayan kıvrımlardaki elmaslar yıldız ateşi gibi kırmızı parlıyordu. "Büyünün kuralları vardır. Majesteleri ve benim bir anlaşmamız var. Size tam iki gün mühlet verdim, değil mi?" Elini kaldırdı ve bir rüzgâr Rhyan'ı kenara itti. "Kılıcını bir kenara bırak lordum. Yoruldum ve sabrım tükeniyor. Bir daha İlk Haberci'yi tehdit edersen karşılık veririm."

"Onun yanından ayrılmayacağım. Onu korumaya yemin ettim."

Mercurial kıkırdadı. "Bozmayacağın tek yemin." Saçları, bana okyanusu anımsatan yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. "Ne kadar cesurca. Ama bir Afeya olarak onurum üzerine, ona zarar vermeyeceğim. Buraya sadece başsağlığı dilemeye ve sözleşmemize Majesteleri'nin imzasını almaya geldim. Bu sadece bir iş. İkinizin de yemininizi bozduğunuz için mahkemeye çıkmadığınızı not edeceğim. Bu benim sayemde oldu. Ve henüz ödeme yapmadı. O yüzden içiniz rahat olsun, benden ona zarar gelmeyecek. Borcu ödenene kadar."

Rhyan'ın burun delikleri alevlendi ve vücudu gerildi.

"Hart." Ses Rhyan'ın kemer cebinden geliyordu. Vadati taşı.

Mercurial bana komplocu bir tavırla sırttı ve Rhyan mavi taşı alırken sessizlik için parmağını dudaklarının üzerine koydu.

"Evet, Arkturion." Rhyan geri çekildi, elini taşın etrafına koyup ağzına yaklaştırdı, iyi kaşları Mercurial'a konuşmaya cesaret ediyormuş gibi daraldı.

Mercurial cevap olarak masumca omuz silkti.

"Nöbet değişimi," dedi Aemon. "Seni kale kapısında istiyorlar."

"Kapı mı?" Rhyan sordu. "Oturma Odası'nda kalacağımı sanıyordum."

"Planlar değişti," diye hırladı Aemon. "Git."

"Derhal Arkturion." Rhyan taşı kemerine yerleştirdi.

Mercurial sırttı, gülümsemesi vahşi ama kedi gibiydi. "Görünüşe göre birileri olması gereken yerde değil."

"Eğer ona zarar verirsen...."

Mercurial'ın aurası ondan patladı ve bizi tamamen karanlığa gömdü. Ne yıldız ışığı ne de meşale vardı, sadece gözlerinde titreyen iki alev gibi yanan ateş vardı. Aurasını geri çekmeden önce bir nefes çektim ve ışıklar geri geldi.

"Eğer ona zarar verirsem, yatırımımı geri kazanamam. Kanında ve ruhunda ne yatarsa yatsın, burada oyalanıp bana bir daha hakaret edersen aptallık edersin! Görev yerine git, asker."

"Bana ihtiyacın olursa, Lyr," Rhyan kemerini sıvazladı, Mercurial'a bir kez daha baktı ve geri çekildi.

Mercurial kirpiklerini kırıştırarak el salladı. Sonra geri dönüp benimle yüzleşti. "Şimdi," diye mırıldandı, "Sana sahibim. Sonunda."

"Hadi işi bitirelim," dedim sıkıntıyla.

"Çok çabuk işe koyulmak istiyorsun. Biraz sohbet edebilir miyiz? Öncelikle, babanız için gerçekten başsağlığı dilemeliyim. Kaybınız için çok üzgünüm."

Gözyaşlarının kurumasını isteyerek sinirlendim. "Afeya'nın ölümlü Lumeryalıların kısa yaşamlarıyla ilgilendiğini sanmıyordum."

Gözleri parladı. "Hadi ama, kayıp kayıptır. Bir gün bittiğinde ya da bir çiçek solduğunda üzülmeyiz misin?"

Ellerim iki yanımda yumruk oldu, öfke ve nefret aniden içimi yaktı. "Ya da belki dün gece kendi borcu ödendiği için daha fazla ilgi gösterdin. Olan bu muydu? Borcunu ödedi ve şimdi ölebilir!"

Mercurial eğildi. "Birini kan yemininden kurtarmak," diye dilini şaklattı, "karmaşık bir iş. Büyü, borcunun ödenmemesinden hoşlanmaz. Peki ya üç kan yeminini serbest bırakmak? Ama tabii ki bunu hayatıyla ödedi."

"Onu sen öldürdün!" diye bağırdım. Ona yumruk atmak için elimi kaldırdım ama güçlü bir kuvvet kolumu yanıma doğru itti.

Mercurial hırladı. "Yeminin bağlarını kopardığında kendini öldürdü. Dili seçmesine izin verdim. Hayatını teklif etmedi. Güç Koltuğunu terk etmeyi teklif etti. Büyü bunun nasıl olacağını seçti."

"Seni piç!"

"Şimdi, şimdi. Bunun için zaman yok. Ben bu davada sadece elçiyim. Bu kadar ölüm yeter. Dün gece oldukça sıra dışı bir şey oldu. Bu konuda konuşmak istedim." Yaklaştı, eli kalbime doğru gitti. "Altın yıldızlarını boynuna taktığında bir şey oldu."

"Kolyem," dedim dokunuşundan geri çekilerek. "Akadim bundan hoşlanmadı. Onları incitti."

"Bir akadimi inciten bir mücevher parçası mı?" Mercurial başını salladı. "Böyle bir şeyi hiç duymadım. Tabii canavar daha önce bir moda ikonuysa ve tasarımda bir suç bulmadıysa."

Gözlerimi ona diktim, içimde öfke titreşiyordu. "Sanırım böyle bir şey duymuşsundur. Yoksa neden onu giymemi bu kadar istiyordun?"

"Kendimce nedenlerim vardı," dedi. "Ama dediğim gibi, hiç *mücevher* duymadım bir akadimi incitmek."

"O zaman ne oldu?" diye sordum. Artık soru sormaktan kaçınmak umurunda değildi. Ona bağlanmışım, sözleşmemi imzalamak üzereydim, ruhumu teslim etmek üzereydim - bir soru daha sormanın ne vardı?

"Altın değil," dedi. "Yıldızın şekli değil." Elini uzattı, bileğini güzelce döndürdü ve kolyem ortaya çıktı, yıldız ateşi elmasları ateş ışığında parıltıyor ve kırmızıya boyanıyordu. Elmaslardan üçü dün geceki kavgada yok olmuştu ama bir el hareketiyle kolye temizlendi ve elmaslar eski haline döndü. Her bir yıldız parıltıyordu, her bir elmas bütündü ve ortadaki üçü, Haleika'nın - akadimin- kırdığı üçü dışında kırmızı renkte parlıyordu. Onlar temizdi.

Onlara şüpheyle baktım. "Siz yüce ve güçlüsünüz," diye alay ettim. "Majesteleri Kraliçe Ishtara'nın İlk Elçisi. Ve sen yıldız ateşi elmaslarını tamir edemiyor musun?"

Mercurial elindeki kolyeyi çevirdi ve bir çırpıda boynuma doğru süzülerek enseme kenetlendi. "Elbette yıldız ateşini tamir edebilirim. Ancak bu elmaslar bahsettiğiniz maddeyi içermiyor."

Gözlerimi kırptım. "Ne?" Elmaslar kırmızıydı; sadece yıldız ateşi kırmızıya dönerdi.

"Size bir soru sormama izin verin, Majesteleri," dedi. "Bu muhteşem tasarımı ilk kez giydiğinizde ne oldu?"

Kolyemin ağırlığını göğsümde hissettim. Anında tenime ısınmış, şeklime uyum sağlamıştı. Sanki başından beri benimmiş gibiydi. Benim için tasarlanmıştı. Benim için tasarlanmıştı. Daha önce binlerce kez takılmıştı. Başımı salladım. Ona söylemek istemedim. İtiraf etmek. Kulağa aptalca geliyordu. Özel bir şeydi.

Ama başını hipnotik bir şekilde iki yana salladı, gözleri beni büyüledi ve içine çekti ve çok geçmeden cevap dilimden döküldü.

"Bir kumsal gördüm. Altın bir kumsal."

"Lumeria." Bir kedi gibi sıırttı. "Lumeria Matavia. Başka?"

"Elim," dedim, imgelemi hatırlayarak. "Ama o benim elim değildi." Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim. Parmaklarım daha uzun, tenim daha koyuydu.

Mercurial bana dikkatle baktı. "Peki bundan ne anlıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim öfkeyle, kalbim küt küt atıyordu. "Düşüncelerimi biliyor gibisin. Rüyalarımı."

Daha geniş gülümsedi, gözleri kısıldı.

"Neden bir kez olsun bana söylemiyorsun?" Bu çıkarıcı canavara duyduğum nefret içimde, neredeyse dün geceki yangınlar kadar şiddetli bir şekilde yanıyordu. Sorularından bıkmıştım, oyunlarından bıkmıştım.

"Dün gece, akadim elmasları kırdıktan sonra ne oldu?" diye sordu.

O anı tekrar yaşamak istemediğim için gözlerimi sıkıca kapattım. "Kan kaybediyordum," dedim. "Pençeleriyle beni kesti. Sonra Rhyan'a saldırdı. Ve ben... içimde bir ateş hissettim. Ve güç. Elim kırılmıştı, bileğim burkulmuştu ama sonra öyle olmadı. İyileşmişim. Ayağa kalktım ve onu kovaladım."

"Sanırım seni motive eden şeyin aşk olduğunu düşünüyorsun?"

"Başka ne olabilir ki?" Dikkatlice sordum.

"Akadim dün gece bu üç elması kırdığında, içlerinde tutulan şeyi serbest bıraktı. Yıldız ateşi değil, başka bir yaygın kırmızı madde. Kan. Ve siz, majesteleri, aynı zamanda kanıyordunuz. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Yıldızlardan saldıığınız kanın bir kısmı kan dolaşımınıza karıştı demek. Ve kanınızın bir kısmı da yıldızlara geri döndü."

Ağzım açık kaldı. "Kolyede kan mı vardı?"

Mercurial homurdandı. "Lumeria için, hâlâ anlamadın mı? Bu bir kolye değil! Bu bir zırh!"

Yere baktım, göğsüm kabarmıştı. "Zırh. Ama...." Zihnim dönüyordu.

"Evet. Lumeria Matavia'nın zırhı. Yoksa neden kolyeyi Museion'un mücevher sergisinde bulamadınız? Yanlış yere bakıyordunuz." Alay etti. "Peki kanını en son ne zaman bir başkasınıninkiyle karıştırdığını düşünebiliyor musun? Kanını zırhla karıştırdığın?"

Nefesim kesildi. "Rhyan'la birlikte Yemin Töreni'nde. Kaşonimimizi kurduğumuzda. Ama ben-" Başımı salladım. "Şimdi bana bu zırhın sahibiyle kashonimim olduğunu mu söylüyorsun?"

"İçindeki ateşi yakan şey buydu. Sana enerji, güç, kuvvet veren şey bu. Bir Akadim'i öldürmeni sağlayan şey. Kıymetli Rhyan'ın hayatını kurtaran şey. Yoksa neden içini yakıp kavurdu ve seni neredeyse bir gün boyunca uyutmadı sanıyorsun?"

"Kimin kanı?" Kollarıma bakarak sordum. Damarlarımda kimin kanı dolaşıyordu?

"Adını duymuş olabilirsiniz. Bir zamanlar eski dünyanın bir arkturionuydu. Düşmeden önce Cennetteki Valalumir'in bir Muhafızı. Tarihteki en güçlü soturion. Tanrıça Asherah."

Tökezleyerek geri döndüm. "Asherah? Hayır. Hayır. Bu mümkün değil. Asherah ile nasıl bir soy bağıml olabilir? Kashonim çalışmaz. Seni sadece soyunun yaşayan kısmına bağlar. Ve Asherah öldü."

Mercurial ileri atıldı, yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi, ağzı vahşi bir alaycılıkla geriye çekilmişti. Etrafımızda ateş patladı, alevleri derimi kavurucu bir sıcaklıkla yaladı. "Seni aptal, aptal kız!" Eli boynuma dolandı, parmakları sıkıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Tanrıçalar. Asla. Ölme." Beni öyle bir güçle geriye itti ki, kığımın üstüne düştüm ve dizlerimin üzerine süründüm. Mercurial öne doğru eğildi, eli çenemi kavradı ve bakışlarımı yukarı doğru zorladı. "Onlar yeniden doğdular."

Ateşler söndü ve ayağa kalktım, kalbim söyledikleriyle çarpıyordu.

"Yeniden doğmak mı?" diye sordum. "Ne diyorsun...?"

"Sen insan değilsin. Kimsenin kızı değilsin. Kimsenin kız kardeşi değilsin. Kimsenin arkadaşı değilsin. Kimsenin sevgilisi değilsin. Kimsenin kölesi değilsin. Sen bir tanrıçasın, yaşamın özünden yaratılmışsın. Sen güneşsin, sen aysın, sen yıldızsın. Okyanusun suyu, dünyanın tozu, soluduğunuz havanın ta kendisisiniz. Ve sen," dudakları kıvrıldı, "sen ateşsin." Sırıttı. "Ve şimdi, Tanrıça, bana borçlusun."

"Hayır," dedim , hala ona inanmaya cesaret edemiyordu. Bu imkansızdı.

Akıl almaz bir şey. Ben Asherah'tım. Tanrıça'nın yeniden doğuşuydum.

Mercurial gözlerini devirdi. "Bir tanrıça, bir muhafız, Valalumir'in merkezindeki ateş ve savaş, Lumerian İmparatorluğu'nun boğulması. Gerçekten de Asherah'ın öylece ölebileceğini ve bu olaydaki rolünün bittiğini mi düşündün? Hayır. O daha yeni başlıyor. *Sen daha yeni başlıyorsun.* Şimdi şu evrak işlerini bitirelim, olur mu?"

Açtığı avucunu havaya kaldırdı ve aylardır benimle alay ettiği pırıl pırıl Valalumir dönerek parladı. Yıldıza üfledi ve yıldız alevler içinde patlayarak doğruca bana doğru uçtu, Asherah'nın zırhını aşarak doğrudan kalbime saplandı.

Nahaşim'in bedenime girmesi gibiydi. Yakıcı, sıcak, istilacı, beni içten içe yakıyordu.

İçim bir kez daha alevlere dönerken çığlık attım. Yere çökerken gözlerim kapandı. İçimdeki ağırlık neredeyse taşıyamayacağım kadar fazlaydı. Ve sonra, gitmişim.

Kale havuzlarının yanında uyandım. Yalnızdım ve yeni bir kar yağışı başlarken titriyordum. Mercurial gitmişti ve Rhyan da dahil olmak üzere kimse beni bulmaya gelmediyse, birkaç dakikadan fazla baygın kalmış olamayacağımı tahmin ettim. Zırhıma baktım, göğsümü görmek için geri çektim. Göğüslerimin arasında altın bir Valalumir'in belli belirsiz çizgileri vardı. Yıldızın girişinin işareti. Onun sessizliğine olan borcumu ödeyene kadar beni Mercurial'a bağlayacak olan yıldız.

Yıldızlara tekrar dokundum. Asherah'ın zırhı. Benim .

Başım döndü.

Derin bir nefes alarak eteklerimi topladım ve koşmaya başladım. Mercurial'ın sözlerini henüz düşünemiyordum. Meera'nın Arianna'ya tahtını bıraktığı an yapılacak duyuru için içeri girmem gerekiyordu. Ama bir köşeyi döndüğümde gümüş zırhı gördüm ve hemen geri çekildim.

Ka Kormac. Silahlı ve kalemizin içinde mi? Bedenimi duvara yasladım ve köşeden arkaya baktım. İmparator'un yarım düzine soturisi ileri doğru yürüyordu. Uzakta iki kadın belirdi.

Arianna ve Naria.

"Bana yardım et," dedi Arianna. Sonra etrafını saran soturileri fark ederek dondu kaldı. "Rahat," dedi küçümseyerek. "Korunmaya ihtiyacım yok. Oldukça güvendedim."

Bir soturion, "İmparator'un emri altındayız," dedi.

Arianna alay etti ve dikkatini Naria'ya geri verdi. Kolunu kızına -korkunç kuzenime- uzattı. "Biraz sürtünüyor ama yerinde durması gerek. Kuzeninin duyurusu için mükemmel görünmeliyim."

"Evet, anne," dedi Naria, sesi küçüktü ve daha önce hiç duymadığım kadar itaat doluydu. Arianna'nın pazusundaki altın kelepçeye uzandı, aylardır taktığı serafim kanatları şeklindeki kelepçeye.

"Çek," diye emretti Arianna. "Daha sert. O zaman doğru şekilde ayarlayabilirim."

Naria homurdandı ve iki eliyle kelepçeyi teyzemin kolundan kurtardı.

"Teşekkür ederim canım," dedi Arianna, koluna masaj yaparak ve rahatlayarak inledi. İç çekerek kolunu yanına bıraktı ve aylardır giydiği manşetin altında gizlenen teninin parıltısını ortaya çıkardı.

Arianna teyze bir dövme yaptırmıştı. Daha önce de görmüştüm. Ka Batavia'nın simgesi. Dolunay altında Seraphim kanatları.

Siyah Seraphim kanatları.

BÖLÜM OTUZ İKİ

KARA SERAPHIM.

Kalbim küt küt atıyordu. Görüşüm bir odaklanıp bir kayboluyordu.

Emartiler sadece istediklerini elde etmemişlerdi. Arianna elde etmişti. Onların lideriydi. Tüm bu zaman boyunca....

Zihnimde Meera'nın duvar resmini gördüm. Bana benzeyen kıvıll saçlı bir kız, tıpkı benim gibi, siyah bir seraphim'e dönüşüyordu.

Arianna Teyze gençken benim tıpatıp benzerimdi. Benim yaşımdayken annemden çok ona benziyordum.

Emartis. Siyah Seraphim. İmgelem. Her zaman Arianna'ydı.

Düşünemedim. . Bu fazlaydı.

Bacağımdan aşağı uzanıp siyah elbisemin eteğini yukarı kaldırdım ve hançerimin kabzasını ortaya çıkardım; Arianna çıtamı ikiye ayırıp beni Ka'nın akademisinden kovduğunda kazandığım hançer. Parmaklarımı pürüzsüz kabzanın etrafına kapattım ve bıçağı kalçamdan çıkardım.

Kolumu kaldırdım, eteklerim topuklarıma kadar indi ve ilerlemeye başladım. Ka Kormac'ın yarım düzine soturisi daha gölgelerin arasından çıktı ve

Geri adım attım, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Onu öldüremezdim. Bu şekilde olmaz. Hayatta kalacaksam olmaz.

Yavaşça geri çekildim, sessizce bıçağımı yerine koydum ve göğsümü tuttum, kalbimin bir davul kadar yüksek sesle çarptığından emindim.

Köşeyi döndüm ve kendimi bir kez daha gölgelerin güvenliğinde buldum. Ama yalnız değildim.

Mercurial orada duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Başını öne eğdi ve sırtarak beni kokladı. "Çok iyi," dedi. "Tanrıçamın bedeni tepki vermeden önce zihninin düşünmesine izin verdiğini gördüğüme sevindim."

Hırladım. "Biliyor muydun? O olduğunu biliyor muydun?"

"Daha birkaç dakika önce onun ölümü için beni suçluyordun. Etrafınızdaki dünyayı algılayışınız nasıl da değişiyor. İtiraf etmeliyim ki, suçu ait olduğu yere attığınızı görmek bana zevk veriyor. Bir gün sen ve küçük efendin olmayan kişi, siz daha doğmadan önce planlanmış ölümler için taşıdığınız tüm suçluluk duygusuyla aynısını kendiniz için de yapabilirsiniz."

"Onu durdurmak zorundayım. Onun iktidara gelmesine izin veremem."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Ama bu gece değil. Çünkü uzun bir oyun oynamak üzereyiz, Tanrıça. Bamaria istikrarlı değil. Ama yakında olacak. Baban için adaleti ve annen için adaleti bulmadan önce...."

Nefesim kesildi. Annem için. Tanrılar adına... gücün soydan gelen bir sonraki kadın yerine babama geçmesinin bir nedeni olmalıydı. İlk defa annemin sadece hastalanmadığını, öldürüldüğünü de düşündüm. Ve büyük ihtimalle teyzem tarafından. Annem ona güvenilmemesi gerektiğini biliyordu.

Mercurial başparmağını yaladı, sonra saçlarımı alnımın üzerinden geriye doğru itti ve bazı buklelerimi omzuma doğru savurdu. İrkildim.

"Önce sihirli gücünü bulacaksın. Bunu ben sağlayacağım. Çünkü bana olan borcunu ancak bu şekilde ödeyebilirsin."

"Sihrim mi?" Ben sordum.

"Hatırlanan tanrıçam, gerçekten hiç olmadığını mı düşündün? Hayır, sadece farklı bir yoldan gelmeniz gerekiyor. Neyse ki elimde bir harita var. Şimdi oraya git ve aptalı oyna, gördüklerini unut. Ve doğru zaman geldiğinde, saldıracak ve intikamını alacaksın. Ve sonra Bamaria tahtını geri alacaksın."

"Burada tahtımız yok," dedim donuk bir sesle.

Elini zırhıma bastırdı, altın göğsümü ısıttı, kalbimin içindeki ateşi ve sözleşmemizin Valalumir'ini tutuşturdu.

Mercurial ortadan kayboldu ve arkasında sadece kedigil sırtışını bıraktı. "Yapacaksın."

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN LEYDİSİ
THE STORY CONTINUES IN THE DROWNED
EMPIRE SERIES, #3

LUMERİA İMPARATORLUĞU

Lümer İmparatorluğu altında birleşmiş ON İKİ ÜLKE VAR. Lumeria Nutavia'nın 12 Yönetici Kavimi.

Her ülke bir Arkasva, yani hüküm süren Ka'nın Yüce Lordu veya Leydisi tarafından yönetilir.

On iki ülkenin tamamı İmparator'un yönetimine ve yasalarına boyun eğer. Her Arkasva aynı zamanda İmparatorluğun Kuzey veya Güney yarımkürelerindeki her ülke üzerinde yargı yetkisine sahip bir Arkasva olan bir İmparator'a hesap verir.

İmparator'un yönetimine ek olarak, her ülkeden bir tane olmak üzere on iki senatör (iktidardaki Ka'nın üyesi olmayabilir) Senato'nun on iki sandalyesini doldurur. İmparator ve İmparator rolleri ömür boyu süren atamalardır. Aile üyelerine devredilemezler. İmparatorlar ve İmparatorlar iktidardaki Kavim tarafından seçilmelidir. Kavim, bir önceki İmparator veya İmparatorumuz kendi Ka'larına mensupsa, her iki rol için de aday gösteremez.

İmparatorlar Ka'larıyla bağlarını koruyabilir ve ülkelerinde hüküm sürebilirler. Bir İmparator meshedildikten sonra Ka'sını kaybedecek ve bir baba ya da

tüm Lumerians'ın annesi.

Ampirik

Komuta Zinciri

İmparator Theotis, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu

İmparator, başkenti Numeria'dan tüm İmparatorluğu yönetir. İmparator, Senato'nun ve İmparatorluk altında birleşmiş on iki ülkenin işleyişini denetler.

Devon Hart, Kuzey İmparatoru

Kuzey İmparatoru, sadece kendi ülkesini yönetmekle kalmayıp Kuzey'e ait diğer beş ülkenin yönetimini de denetleyen bir Arkasva'dır. Yönetimi, şu anda aşağıdaki Kavim tarafından yönetilen aşağıdaki ülkeleri içerir:

Glemaria, Ka Hart

Payunmar, Ka Valyan

Hartavia, Ka Taria

Ereztia, Ka Sephiron Aravia,

Ka Lumerin Sindhuvine, Ka

Kether

Avery Kormac, Güney İmparatoru

Güney İmparatoru, sadece kendi ülkesini yönetmekle kalmayıp Kuzey'e ait diğer beş ülkenin yönetimini de denetleyen bir Arkasva'dır. Görevdeki İmparator aynı zamanda İmparatorun yeğenidir. Onun yönetimi şu anda aşağıdaki Kavim tarafından yönetilen aşağıdaki ülkeleri kapsamaktadır:

Bamaria, Ka Batavia

Korteria, Ka Kormac

Elyria, Ka Elys (daha önce Ka Azria)

Damara, Ka Daquataine

Lethea, Ka Maras

Cretanya, Ka Zarine

Ölümsüz Afeyan Mahkemeleri*

Güneş Sarayı: Kral RaKanam tarafından yönetilen El

Zandria Ay Mahkemesi: Kraliçe Ma'Nia tarafından

yönetilen Khemet Yıldız Sarayı: Gece Toprakları,

Kraliçe Ishtara tarafından yönetilir

**Afeyan Mahkemeleri Lümer İmparatorluğu'nun bir parçası olarak görülmez ve İmparator'a boyun eğmez, ancak tarih, önceki antlaşmalar ve ticaret anlaşmaları mahkemeleri barış içinde ve birlikte çalışmaya devam ettirmiştir. Lumeria Matavia kıtasında yaşamı paylaşan tek iki gruptur.*

BAMARIAN KONSEYİ

Lümer İmparatorluğu'ndaki ON İKİ ülkeden HER BİRİ, yönetim ve karar alma süreçlerinde Arkasva'ya yardımcı olmak üzere soylulardan oluşan 12 üyeli bir konseye sahiptir.

Bamarian Konseyi aşağıdakileri içerir:

Rol, İsim

Arkasva, Harren Batavia

Atın Efendisi, Eathan Ezara Arkturion,

Aemon Melvik

Turion, Dairen Melvik

Arkmage, Kolaya Bilgin

Eğitim Ustası, Arianna Batavia

Casusların Ustası, Sila Shavo

Finans Yüksek Lisansı, Romula

Grey Hukuk Yüksek Lisansı,

Kiera Ezara Naturion, Dagana

Bursiyeri Senatör, Janvi Elys

Barış Ustası, Brenna Corra

UNVANLAR VE ADRES BİÇİMLERİ

ARKASVA (Ark-kas-va): Ülkenin hükümdarı, kelimenin tam anlamıyla "en yüksek ruhun iradesi" olarak tercüme edilir.

Arkasvim (Ark-kas-veem): Arkasva'nın çoğulu

Arkturion (Ark-tor-ree-an): Ülkenin savaş lordu, soturi/ordularının generali.

İmparator: Minyatür bir İmparator. İmparatorluğun her zaman biri Kuzey Yarımküre, diğeri Güney Yarımküre için olmak üzere iki İmparatoru vardır. İmparator aynı zamanda ülkelerinin Arkasva'sıdır, kendi yarımküreleri üzerinde yetki sahibidirler ama aynı zamanda her Arkasva ile İmparator arasında bir ses ve doğrudan elçi görevi görürler.

İmparator: Lumerian İmparatorluğu'ndaki on iki ülkenin hükümdarı. İmparator, iktidardaki arkasvim tarafından seçilir. Ömür boyu görev yaparlar. Bir İmparator veya İmparatoriçe öldüğünde, Kavim yeni bir hükümdar seçmelidir. İmparator meshedildiğinde Ka'sından feragat etmelidir ama hiçbir Ka üst üste iki kez İmparator/İmparatoriçe doğuramaz.

Veliaht: Arkasva'nın en büyük çocuğuna veya varisine verilen unvan. İktidar Koltuğunun sıradaki sahibi veya Koltuktan İlk Gelen.

Soturion: Asker, sihirle güçlendirilmiş savaşçı. Bedenleri aracılığıyla büyü dönüşümü yapabilen bir Lumerian. Asil olmayanlar için bir hitap şekli olarak kullanılabilir.

Turion: Komutan, soturi lejyonlarına liderlik edebilir, Arkturion'larına hesap vermelidir.

Büyücü: aracılığıyla sihir dönüştüren bir Lumerian. Büyülerini odaklamak için bir çıta kullanılır. Kişi ne kadar çok odaklanırsa, o kadar az stave'e ihtiyaç duyar, ancak ne kadar çok büyü kullanabilirse, stave'in o kadar büyük olması gerekebilir. Ark büyücüleri (yüksek büyücüler) kendileri kadar uzun çıtalara sahip olma eğilimindedir.

Acemi: Meshedilmiş bir büyücü veya soturion olmak için eğitimlerinin başında olan bir soturion veya büyücüyü tanımlamak için kullanılan terim.

Çırak: Eğitiminin ilk üç yılını tamamlamış bir soturion veya büyücüyü tanımlamak için kullanılan terim. Bir çırak olarak zamanları kendi çalışmaları ve bağlı oldukları acemiye öğretmek arasında bölünür. Bu, Kashonim'in gücünü güçlendirmek için ve bir konuyu öğretmenin o konuyu öğrenmenin ve ustalaşmanın en iyi yolu olduğuna dair Bamarian felsefesi nedeniyle yapılır.

Hanımefendi: Bir kadın veya kadın olarak tanımlanan soylu bir üye için resmi hitap.

Lord: Bir erkeğe veya soyluların erkek kimliği taşıyan üyelerine yönelik resmi hitap.

Ekselansları: Yönetici Ka'nın herhangi bir üyesi için resmi hitap şekli. Arkasva da dahil olmak üzere, İktidar Koltuğu'na sırası gelen herkese bu şekilde hitap edilmelidir. Bir soyluya "zat-ı aliniz" diye hitap edilebilmesi için Makam'da sırası olması gerekir.

Ekselansları: Sadece imparator olarak görev yapan Lümerya soylularına resmi hitap olarak ayrılmıştır. Bu hitap şekli Afeyan Yıldız Mahkemesi tarafından da benimsenmiştir.

Majesteleri: Sadece İmparator veya İmparatoriçe için kullanılır. Daha önce Lumeria Matavia'nın kral ve kraliçeleri için kullanılıyordu. Bu aynı zamanda Afeyan Güneş ve Ay Saraylarının Kral ve Kraliçelerine de uygulanabilir.

SÖZLÜK

PRONUNCIATION GUIDE

İSİMLER:

Lyriana Batavia (Leer-ree-ana Ba-tah-via): Bamaria'daki iktidar koltuğunun üçüncü sıradaki sahibi

Morgana Batavia (Mor-ga-na Ba-tah-via): Bamaria'daki Güç Koltuğunun ikinci sıradaki sahibi

Meera Batavia (Mee-ra Ba-tah-via): Bamaria'daki Güç Koltuğunun ilk sıradaki varisi (Varis Görünür)

Naria Batavia (Nar-ria Ba-tah-via): Arkasva'nın yeğeni, Koltuk için sıralı değil

Arianna Batavia (Ar-ree-ana Ba-tah-via): Arkasva'nın baldızı, daha önce Koltuk için üçüncü sırada, Bamaria Konseyi'nde Eğitim Üstadı

Aemon Melvik (Ae-mon Mel-vik): Bamaria Savaş Lordu, Bamaria Konseyi'nde Arkturion

Rhyan Hart (Ry-an Hart): Forsworn ve Glemaria 'dan sürgün . Daha önce İktidar Koltuğu için ilk sıradaydı (Varis Görünür)

Haleika Grey (Hal-eye-ka Gray): Tristan'ın kuzeni ve Lyr'in Soturion Akademisi'nde sahip olduğu birkaç arkadaş ve müttefikten biri

Auriel (Or-ree-el): Cennetteki Valalumir'in Asıl Muhafızı, Dünya'ya getirmek için ışığı çaldı ve Boğulma sırasında parçalanmadan önce bir kristale dönüştü

Asherah (A-sher-ah): Cennetteki Valalumir'in orijinal Koruyucusu. Auriel ile ilişkisi ortaya çıktıktan sonra bir ölümlü olarak Dünya'ya sürüldü.

Mercurial (Mer-cure-ree-el): Ölümsüz bir Afeya, Majesteleri Kraliçe İştaranın İlk Elçisi, Gece Topraklarının Yüce Leydisi

Moriel (Mor-ree-el): Cennetteki Valalumir'in Orijinal Koruyucusu. Auriel ve Asherah'ın ilişkisini 44 Konseyi'ne rapor ederek Asherah'ın sürgün edilmesine, Auriel'in ışığı çalmasına ve ardından yok edilmesine yol açtı. Boğulmaya yol açan savaşta akadim ile ittifak yaptığı Dünya'ya sürgün edildi.

Theotis (Thee-otis): Lumeria Nutavia'nın mevcut İmparatoru. Theotis daha önce Korteria'lıydı ve Ka Kormac'ın bir soylusuydu. Yeğeni Avery Kormac, İmparatorluğun Güney yarımküresinin mevcut İmparatoru ve Korteria'nın Arkasva'sıdır.

Avery Kormac (Ae-very Core-mac): İmparatorun yeğeni, İmparator olarak İmparatorluğun altı güney ülkesini yönetiyor ve Arkasva olarak Korteria'yı yönetiyor.

Afeya (Ah-fay-ah): Boğulma'dan kurtulan ölümsüz Lümerliler. Önceleri Afeya, Lumeria Matavia'daki diğer Lumerialılardan ayırt edilemezdi. Tanrı ve Tanrıçaların soyundan geliyorlardı ve ölümlü bedene hapsedilmişlerdi. Ancak savaş çabalarına katılma talebini reddettiler. Bazı kaynaklar Moriel'in güçleri ve akadim ile ittifak kurduklarına inanmaktadır. Ne zaman ki

Valalumir paramparça oldu, sonsuza dek yaşamakla lanetlendiler, evlerine dönemediler, hayattan kurtulamadılar, dokunamadılar ya da büyü yapamadılar - bir başkası istemediği sürece.

Yerlerinize:

Lumeria (Lu-mair-ria): Boğulma sırasında Lumerian Okyanusu'na batana kadar Tanrı ve Tanrıçaların ilk cisimleştiği kıtanın adı.

Matavia (Ma-tah-via): Anavatan. Lumeria ile birlikte kullanıldığında batan kıtayı ifade eder.

Nutavia (Yeni-tah-via): Yeni topraklar. Lumeria ile birlikte kullanıldığında, Boğulma'dan sonra hayatta kalan ve Bamaria'ya -önceden Dobra'ya- ulaşmayı başaranlar tarafından kurulan İmparatorluğu ifade eder.

Bamaria (Ba-mar-ria): Lumerian İmparatorluğu'nun en güney ülkesi, Güney'in en prestijli Üniversitesi ve Büyük Kütüphane'ye ev sahipliği yapıyor. Ka Batavia tarafından yönetilir.

Korteria (Kor-ter-ria): İmparatorluğun en batısındaki ülke. Büyü dağlarında en az etkilidir, ancak Korteria'nın Lumerian silahları için Starfire'a erişimi vardır. Ka Kormac tarafından yönetilir.

Elyria (El-leer-ria): Tarih boyunca Ka Azria tarafından yönetilen Elyria'nın yönetimi artık aslen Bamaria'lı soylular olan Ka Elys'e geçmiştir.

Lethea (Lee-thee-a): İmparatorluğun Lümera Okyanusu'nda bulunan tek parçası. Ka Maras tarafından yönetilen bu ülke, yetkileri elinden alınan veya vorakh ile suçlanan suçluların hapse gönderildiği yerdir. "Lethea'dan daha uzak" ifadesi, Lethea'da hiçbir şey olmamasından kaynaklanır.

Ama adanın ötesinde okyanus var. Boğulma nedeniyle, adanın ötesine geçme fikri kişinin aklını kaybetmesine benzer.

Damara (Da-mar-ra): Ka Daquataine tarafından yönetilen, güçlü savaşçılarla bilinen bir Güney ülkesi.

Glemaria (Gleh-mar-ria): Ka Hart tarafından yönetilen, İmparatorluğun en kuzeyindeki ülke. İmperator Devon Hart Arkasva ve Kuzey İmperatorudur. Rhyan Hart daha önce Koltuğun ilk sırasındaydı.

Boğulmadan Kurtulduğu Bilinen Eski Dünyanın Tanınmış Canlıları:

Serafim (Ser-a-feem): Altın kanatlı kuşlar, kartal ile güvercinin karışımını andırırlar. Seraphim barışçıl yaratıklardır, Bamaria'da kutsaldır ve çoğunlukla Lumerian İmparatorluğu'nda ulaşım için kullanılırlar. Görünüşleri narin olsa da son derece güçlüdürler ve kısa mesafelerde on kişiye kadar yük taşıyabilirler. Seraphim'lerin hepsi sıcak iklimleri tercih eder ve İmparatorluğun en kuzeyinde nadiren bulunurlar.

Ashvan: Uçan atlar. Bunlar kanatları olmayan tek gökyüzü yaratıklarıdır. Uçuşları toynaklarında bulunan büyüden gelir. Bir ashvan hızlandığında, sihirleri üzerinde koşmak için küçük geçici yollar yaratacaktır. Teknik olarak ashvan uçamaz, ancak üzerine basıldığında beliren ve kaybolan sihirli yollarda koşarlar. Büyünün kalıntıları arkalarında çizgiler oluşturarak geride kalır, ancak bunlar saniyeler içinde kaybolur.

Nahashim: İsteddiği zaman büyüyüp küçülebilme yeteneğine sahip, arama amacıyla her boyuttaki alana sığabilen yılanlar. Kaybolan ya da istenen herhangi bir şey neredeyse her zaman bir nahaşim tarafından bulunabilir. Pulları neredeyse yanık kalır

sıcaktır ve suya yakın yaşamayı tercih ederler. Çoğu nahaşim, okyanusa en uzak ülke olan ve Lumeria Matavia'nın orijinal konumuna en yakın olan Lethea'da yetiştirilir.

Gryphon (Grif-in): Yarı kartal, yarı aslan olan gökyüzü yaratıkları. Son derece büyük olan bu hayvanlar savaşa götürülebilir, dağları ve soğuk iklimleri tercih ederler. Lümer İmparatorluğu'nun en kuzey bölgelerinde seraphim ve ashvan'ın yerini alırlar. Seraphim'den çok daha ağır yükler taşıyabilirler.

Akadim (A-ka-deem): Tüm yaratıkların en korkuncu, kelimenin tam anlamıyla ruhsuz bedenler. Akadim kurbanlarının ruhunu yiyerek öldürür. Bu şeytani yaratıklar daha önce dönüştürülmüş Lumerianlardı. Akadim bir Lumerian'ın iki katı büyüklüğüne ulaşır ve bir soturion'un beş katı güç kazanır. Ruhlarla beslenmeye devam ettikleri sürece ölümsüz olan bu yaratıklar Lumerian büyüüne karşı dayanıklıdır. Akadim güneş tarafından zayıflatılır ve Kuzey Yarımküre'de yaşama eğilimindedir.

Su Ejderhası: Lümerya Okyanusu'nun derinliklerinde yaşayan mavi pullu ejderhalar. Önceden zamanlarını kara ve su arasında eşit olarak geçiren tüm su ejderhaları Lümerya Okyanusu'nu benimsemiştir ve genellikle Lethea'ya yakın yerlerde görülürler.

Agnavim (Ahg-naw-veem): Lümerya topraklarında nadiren görülür. Saf alevden yapılmış kanatları olan bu kırmızı kuşlar Afeyan Yıldız Sarayı'nın işgal ettiği toprakları tercih eder. Lumeryalılar Boğulma'dan beri onları evcilleştiremedi.

Sartlar/Öğeler:

Doğum Bağı/Bağlama: Geleneksel bağlamanın aksine, bir Lumerian'ın gücüne dokunmasını engellemek için etrafına bir ip bağlayan bir büyü veya

Fiziksel hareket kabiliyetlerini kısıtlayan bir Doğum Bağı hiçbir iz bırakmaz. Bir Bağlama geçicidir ve büyüü yapan büyücüye bağlı olarak az ya da çok güç ve ısıya sahip olabilir. Tüm Lumeryalıları yaşamlarının ilk yılında bir Doğum Bağı verilir; bu büyü, geliştiklerinde büyü güçlerine erişmelerini engeller. Tüm Lümerliler

büyülerini ergenlikle birlikte geliştirirler. Doğum Bağı ancak Lumerian on dokuz yaşına, yani yetişkinlik yaşına geldiğinde kaldırılabilir.

Hançer: Soturi'ye verilen törensel silah. Hançerin kendi başına özel bir gücü yoktur çünkü bir soturionun büyüü bedeni aracılığıyla dönüştürülür.

Ka (Kah): Ruh. Ka bir ruh kabilesi veya ailesidir.

Kaşonim (Ka-show-neem): Ataların soyu ve güç bağı. Kashonim'i çağırmak soyunuzun gücünü emmenizi sağlar, ancak duruma bağlı olarak kullanımı tehlikeli olabilir. Birincisi, uzun bir soydan geliyorsanız veya özellikle güçlü bir soydan geliyorsanız, sizi bilinçsiz bırakan ezici bir güç miktarı olabilir. İkincisi, çağırının içinden geldiği büyücüler veya soturileri zayıflatma potansiyeline sahiptir. Ayrıca diğer öğrencilere karşı kullanılması da yasa dışıdır.

Kavim (Ka-veem): Ka'nın çoğuludur. Bir Ka, bir ruh kabilesine veya ailesine benzetilebilir. Evlilikler gerçekleştiğinde, birlikteliğin herhangi bir üyesi diğerinin Ka'sının adını alabilir. Tipik olarak, daha prestijli veya asil olan Ka kullanılır, böylece en güçlü Kavim'in büyümeye devam etmesi sağlanır.

Arkasva'nın Defnesi (Ar-kas-va'nın Lor-el'i): Arkasva tarafından takılan taç benzeri altın bir kolye. Arkasva, Lumeria Matavia'da Kral ve Kraliçe unvanının yerini almıştır ve Defne de tacın yerini almıştır, ancak aynı yüksek saygıya sahiptirler.

İktidar koltuğu: Tahta benzer. Lumeria Nutavia'da tahtların yerini Koltuklar aldı, çünkü birçok kraliyet üyesi Lumeria vatandaşları tarafından Boğulma'dan sorumlu tutuldu. Bir hükümdarın taht odası olabileceği gibi, Arkasvim'in de bir Oturma Odası vardır. Arkasva'nın tipik olarak Ka's kalesindeki Oturma Odasında bir Güç Koltuğu ve tapınağında başka bir Koltuğu vardır.

Çıta: Bükülmüş ay ve güneş ağacından yapılan çıta, büyücüler tarafından yaratılan büyüü dönüştürür. Büyü yapmak için bir çıta gerekli değildir, ancak büyüü büyük ölçüde odaklar ve güçlendirir. Daha fazla büyü dönüştürmek için daha büyük bir çıta gerekebilir.

Vadati (Va-dah-tee): Lumeryalıların çok uzak mesafelerde birbirlerini duymalarını ve konuşmalarını sağlayan taşlar. Bu taşların çoğu Boğulma sırasında kaybolmuştur. İmparatorluk şimdi bilinen her taşın sıkı bir kaydını tutuyor.

Valalumir (Val-la-loo-meer): Cennet'te başlayan ve Boğulma ile sona eren Göksel Savaşı başlatan Cennet'in kutsal ışığı. Işık, Asherah ve Auriel'in ilişkisine kadar yedi Tanrı ve Tanrıça tarafından korunuyordu. Asherah ölümlü olmak için sürgün edildi ve Auriel ona ışığı getirmek için düştü. Işığın bir kısmı kristalleşmeden önce Asherah'ın içine girdi. Savaş sona erdiğinde Valalumir yedi parçaya bölündü ve hepsi de Boğulma'da kayboldu.

Valya (Val-yah): Lumerian halkının Boğulma'ya kadar olan tarihini anlatan kutsal metin. Her biri küçük farklılıklar gösteren birden fazla valya kaydedilmiştir, ancak Mar Valya standarttır. Bir başka popüler çeviri de, Boğulma'dan sonra Mar Valya'dan daha iyi korunduğuna inanılan Tavia Valya'dır, ancak hiçbir zaman kopyalama için standart haline getirilmemiştir. Küçük değişiklikler ya da olası etkileri

Su hasarı, Auriel'in Asherah ile ilk buluşmasına farklı bakış açıları sunuyor.

Vorakh (Vor-rock): Tabu, yasak güçler. Boğulma'dan sonra kaybolan üç büyülü yetenek yasadışı kabul edilir: vizyonlar, zihin okuma ve zihinle seyahat. Vorakh, Yüksek Lümerce'de "Tanrıların hediyesi" olarak çevrilebilir, ancak artık "Tanrıların laneti" olarak çevrilmektedir.

LÜMERYAN GEÇİŞ TÖRENLERİ

YENİDEN DOĞUŞ SEREMONİSİ: Tüm Lumeryalıları yaşamlarının ilk yılında bir Doğum Bağı verilir; bu büyü, büyü güçleri geliştiğinde onlara erişmelerini engeller. Tüm Lumerianlar ergenlikle birlikte büyülerini geliştirirler. **Doğum Bağı** ancak Lumerian on dokuz yaşına, yani yetişkinlik yaşına geldiğinde kaldırılabilir. On dokuz yaşına gelen her Lumerian o yıl Auriel'in Bayram Günü'nde kutlanan Vahiy Töreni'ne katılabilir. Bu sırada bir Arkbüyücü tarafından bağları çözülür ve bir büyücü olup kendilerine bir asa mı yoksa bir soturion olup kendilerine bir hançer mi verileceğini seçebilirler. Arkbüyücü her bir katılımcıyı, Yemin Töreni'nde kendini tamamlayan bir yemine başlamak için kesecektir. Katılımcılar geleneksel olarak beyaz cübbe giyerler ve bu cübbe seçim yapıldıktan sonra çıkarılır. Bir soturion için sol bileğe bir kesik atılır ve kanları ateşe damlatılarak yeminleri edilir. Bir büyücü için sağ bileğe bir kesik atılır ve kanları suya damlatılarak yemin edilir.

Yemin Töreni: Bir büyücü veya soturion olma kararının ardından, her Lumerian bir Kashonim'in veya soyun parçası olacaktır. Bu sayede

İhtiyaç duydukları zamanlarda güce daha fazla erişim sağlamalarının yanı sıra Kavim genelinde bağlar kurmaya ve İmparatorluğu bir arada tutmaya devam eder. Yemin Töreni sırasında her büyücü ve soturion bir çömez olur ve bir çırağa bağlanır. Yemin edildikten sonra çırak, çırağın yaşayan tüm soyunun güçlerine erişebilir. Çırak da acemiye bildiği her şeyi öğretmekle yükümlüdür. Büyücü çırakları ve acemiler arasında romantik ilişkiler kesinlikle tavsiye edilmez.

Çırak ve acemi soturiler arasında romantik ilişkiler kesinlikle yasaktır çünkü bu durum savaşma ve koruma görevlerinin aksamasına neden olabilir. Katılımcılar geleneksel olarak siyah cübbe giyerler ve çırakları onlara yeni kıyafetlerini giydirmeden önce yakırlar.

Meshedilme: Bir çırak eğitimini tamamladıktan sonra meshedilir ve Lümer toplumunun tam teşekküllü bir üyesi olur. Meshedilmiş bir büyücü veya soturion, eğitimini tamamlamış kişidir. Meshetme törenleri ayrıca bir Lümeryalının rütbesi yükseldiğinde, örneğin bir Varis Arkasva olduğunda veya bir Arkasva Imperator veya İmparator olduğunda da yapılır. Anointingler ömür boyu sürecek bir rolü ifade eder.

TEŞEKKÜRLER

Kendimi hala Boğulmuş İmparatorluğun Kızı'nı yayınlamış gibi hissediyorum, ancak sadece birkaç ay sonra tekrar buradayım ve bazı teşekkürlerin zamanı geldi. Guardian'ı yaratmak bazı açılardan Daughter'dan çok farklı bir süreçti, bazı açılardan ise pek bir şey değişmedi. Bilinmesi gereken en önemli şey, aslında Guardian'daki olayların Daughter'da geçmesi gerekiyordu, ancak taslak çok uzun olmaya başlamıştı ve birileri kitabı ikiye bölmeye karar verdikten sonra (iki kez) **cough** Marcella

öksürük, burada iki hikaye olduğunu görebiliyordum, ancak bunlar birlikte okunmak için yazılmıştı. Bu yüzden Daughter çıktıktan sonra oturduğumda Guardian'ın yarısını zaten yazdığımı düşündüm.

Sevgili okuyucu, yanılmışım. Hem de çok yanılmışım. Yazdığım neredeyse her şeyi çöpe attım ve yeniden başladım. Hikayenin kemikleri hala mevcuttu, ama... başka pek bir şey yoktu. Ve sonuçtan çok gurur duyuyorum.

Ancak, İlk Romanlar Kulübü olarak bilinen küçük bir kulüp olmasaydı asla bu noktaya gelemezdim. Tamam, biz asla bir kulüp değildik, sadece

Yüksek lisansta yaratıcı yazarlık dersinde tanışan arkadaşlar, ama blogumuzun adı buydu ve bu yüzden...

Donna, cidden, karıcığım, ne diyebilirim ki. Yolculuğun her adımında yanımda oldun, her korkunç taslağı okudun ve beni saatlerce dinledin... muhtemelen bu noktada bu kitap hakkında yıllarca. Eleştirel gözün ve hiçbir şeyin yanıma kâr kalmasına izin vermediğin için sana minnettarım, her ne kadar o anda tüm notlarını almak o kadar eğlenceli olmasa da - yine de başka türlü olmasını istemezdim, notların altın değerinde. Yazdıklarım için gerçekten yol gösterici bir güç oldunuz. Ve tabii ki tüm taslağı okuduğunuz ve okurken tatilden sesli mesajlarınızı gönderdiğiniz için teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Teşekkür ederim!

Sara, yine, kaç pazar gününü "ofisimizde" dev beyaz tahtaya olay örgüsü ve karakter motiflerini karalayarak geçirdik. Yıllar oldu ama o beyaz tahta seansları olmasaydı Guardian'ın iç yüzünü çözemezdim.

Janine, yıllar boyunca verdiği nazik cesaret ve okuduğun yazılar benim için dünyalara bedeldi.

Marcella (FNC'nin bir parçası değil), benimle defalarca konuştuğun ve akıl hocam olduğun (rollerimiz ne zaman değişti?) ve bana bunu gerçekten yapabileceğimi ve ayrıca tüm şüphelerime rağmen tüm zaman boyunca ne yaptığımı bildiğimi hatırlattığın için teşekkür ederim. Oh evet, ve beni mola vermeye, kutlamaya ve anın tadını çıkarmaya zorladığınız için teşekkürler - hala bunu yapmayı öğreniyorum!

Asha, beta okuduğun ve bu kadar hızlı okuduğun için sana ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin! Ayrıca, gerçekten yazmadan önce birkaç saat boyunca tüm sonu sana kismama izin verdiğin için teşekkür ederim.

Anne, hayallerimin peşinden koşma çabalarımı sürekli desteklediğin için teşekkür ederim.

Elissa, cidden, teşekkür ederim! Veri Analisti Tanrısı! Ve bunu yapmama izin verdiğin için inanılmaz ve çok önemli bir destek sistemi olduğun için.

Julie, bu tur için yardımın kesinlikle gerekli ve inanılmazdı!

Ne yaptığını biliyorsun!

Eva, bana mola vermemi hatırlattığın ve öğle yemeğimi yedirdiğin için teşekkür ederim. Michael, verdiğin sürekli destek için teşekkür ederim.

Dylan, Blake, Hannah ve Dani, gerçekten sadece sizin varlığınız her şeyi daha iyi hale getiriyor.

Simone Teyze, gerçekten harika bir teyze olduğun için (kötü bir teyze değil)!

Nina, hikâyeye giren her şeyi gerçekten görmeme ve üzerinde düşünmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Bu yıla kadar bunu kendimden ya da ruhumdan çıkarabileceğimi sanmıyorum ve sonunda zamanlama tam da olması gerektiği gibiydi.

Steve, diyarın savunucusu ve sanal imparatorluğun koruyucusu olduğun için teşekkür ederim.

Stefanie, bir başka olağanüstü kapak tasarımı için ve onu neredeyse parçaladığımda beni öldürmediğin için. Tasarım ekibinden istifamı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Ben sadece kelimeleri yazıyorum, vizyon sende.

Danielle, bir kez daha harika bir düzenleme! Teşekkür ederim.

Drowned Empire ARC Ekibi, sizi seviyorum! Coşkunuz ve desteğinizin Guardian'ı bitirirken bana ne kadar enerji verdiğini asla bilemezsiniz. Bana ve kitabıma bir şans verdiğiniz ve hikayeyi anlatmaya devam etmem için bana güvendiğiniz için sonsuza dek minnettarım.

Drowned Empire Sokak Ekibine çok özel bir teşekkür: Jade Lawson, Kiah McDaniel, Iliana Katana, Sandra Glazebrook, Joyce

Fernandez, Jennifer Sebring, Alina Heras, Erin Smith, Katie Hunsberger, Heather Corrales, Sam Love, Emily Kordys, Priscilla Osorno, Quinn Shing, Jess Murphy, Katie Mazza, Christine Stewart, Andrea Morgan, Brittany Crain, Audra Jones, Meg Hughes, Kayla Reneau, Kelsey Rhodes, Emma Reece, Lauren, Tiffany Ness, Céline Yzewyn, Alexandra Marshall, Kayleigh Foland, Justine Caylor, Marisa Sevenski, Tandia Dudman, Shana Heinrich, Kyla Clarkston, Victoria Webb, Takecia Bright, Marisa Alsua, Kayla Hjelmstad, Tasha Jenkins, Megan Cristofaro, Courtney Stosser, Yaneth Aguirre, Brianne Glickman, Brynly Kapelanski, Bekah Abraham, Jenna Romano, Kristianna Weppeler, Olivia Baumgartner, Mandy Carleton, Madi Healey, Alisa Tippin, Liz Adams, Le'Yema Walker, Lara Kine, Cheyenne Terry, Raqui Cobo-Flores, Nadia Larumbe, Alex Hawks, Krista (K.T.) Magrowski, Sarah Heifetz ve Zoë Osik. Teşekkür ederiz!

Ve sen, evet sen bunu okuyorsun.

Minnettarım. Sevgilerimle,

Frankie

AYRICA FRANKIE DIANE MALLIS TARAFINDAN

Boğulmuş İmparatorluk Serisi:

Boğulmuş İmparatorluğun Kızı, Boğulmuş İmparatorluk #1

Boğulmuş İmparatorluğun Muhafızı, Boğulmuş İmparatorluk #2

Çok yakında:

Boğulmuş İmparatorluğun Gündönümü, Bir Boğulmuş İmparatorluk

Kısa Öyküsü Boğulmuş İmparatorluğun Hanımı, Boğulmuş

İmparatorluk #3

YAZAR HAKKINDA

Frankie Diane Mallis, ödüllü bir üniversite profesörü olarak Philadelphia'nın dışında yaşamaktadır. Yazmadığı ya da ders vermediği zamanlarda yoga ve oryantal dans yapıyor ve genellikle glütensiz tatlılar pişirirken bulunabiliyor. Drowned Empire Serisi onun fantastik romantizm türündeki ilk serisidir. Daha fazlasını öğrenmek ve haber bültenine katılmak için www.frankiedianemallis.com adresini ziyaret edin. Frankie'yi Instagram'da @frankiediane ve TikTok'ta @frankiedianebooks hesaplarından takip edebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.